

Say Mê Cả Đời Thì Có Làm Sao

Contents

Say Mê Cả Đời Thì Có Làm Sao	2
1. Chương 1: Tổ Hợp Gia Đình Ba Người.	2
2. Chương 2: Vì Hai Cái Bánh Bao Mà Tự Bán Mình Đi	6
3. Chương 3: Kiếp Sống Bán Mình	9
4. Chương 4: Hoài Mộc Trâm	14
5. Chương 5: Ngoại Truyện Hàm	18
6. Chương 6: Trạm Hàng Bị Hãm Hại	24
7. Chương 7: Thẹn Với Tình Yêu Mà Huynh Dành Cho Ta	27
8. Chương 8: Gặp Nạn Ở Ngoại Thành	31
9. Chương 9: Khúc Tùy Tâm Sinh	34
10. Chương 10: Thiên Mệnh Chi Nữ	40
11. Chương 11: Cho Nàng Tự Do	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	50
14. Chương 14	57
15. Chương 15: Tự Bạch Của Một Con Hổ	62
16. Chương 17: Mạc Ly	67
17. Chương 18: Mộ Phi Hàm	70
18. Chương 19	74
19. Chương 20	81
20. Chương 21	84
21. Chương 22	92
22. Chương 23: Quyền Lực Cùng Tình Yêu	95
23. Chương 24: Thận Trọng	98
24. Chương 25: Cung Biển	101
25. Chương 26	104
26. Chương 27	107
27. Chương 28	112
28. Chương 29: Ngoại Truyện Hải Hước	115
29. Chương 30: Yêu Là Gì	117
30. Chương 31	120
31. Chương 32: Dân Tình (1)	124
32. Chương 33: Dân Tình (2)	127
33. Chương 34: Tình Hoa Tán	130
34. Chương 35: Trầm Luân	133
35. Chương 36	136
36. Chương 37	139
37. Chương 38	142
38. Chương 39: Giấc Mơ Đẹp Nhất	147
39. Chương 40	152
40. Chương 41: Chuyển Cơ*	159
41. Chương 42: Bữa Tiệc Liên Hoan Đầu Năm Mới	164

42. Chương 43	166
43. Chương 44	166
44. Chương 45: Bỏ Không Được.	171
45. Chương 46: Chương 46'	175
46. Chương 47: Cuộc Nói Chuyện Ban Đêm'	175
47. Chương 48: Vượt Ngục	175
48. Chương 49: Không Biết Đường Về (mộ Phi Hàm)	178
49. Chương 50	181
50. Chương 51: Đường Về	183
51. Chương 52: Cái Nhìn Của Trần Trác	186
52. Chương 53: Đảo Đào Hoa Của Chúng Ta	189

Say Mê Cả Đời Thì Có Làm Sao

Giới thiệu

Nói về có người nói năm trăm cái ngoái đầu nhìn lại của kiếp trước mới đổi được một lần gặp thoáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-me-ca-doi-thi-co-lam-sao>

1. Chương 1: Tổ Hợp Gia Đình Ba Người.

“Tỷ tỷ, tỷ rất hận muội sao?” Một tiểu cô nương bị vẽ lên mặt toàn là rùa nhỏ đang ngửa mặt lên trời thở dài lần thứ 108.

“Không phải ta rất hận ngươi.” Một nữ hài phấn điêu ngọc trác được gọi là tỷ tỷ giống như thiên sứ kia đang cười ngọt ngào, “Mà là cực kỳ, cực kỳ hận ngươi.”

(Phấn điêu ngọc trác: Kiểu như được mài dũa láng mịn như ngọc ấy, ở đây là nói đến da dẻ nhé, các bạn cứ liên tưởng đến da em bé là hiểu à ^O^)

“Nhưng tỷ tỷ à, muội mới năm tuổi, muội đâu có làm sai gì đâu?” Tiểu cô nương bị vẽ rùa lên mặt chớp chớp đôi mắt to đen láy, định gọi lên chút lòng thương cảm ít ỏi của vị tỷ tỷ này.

“Nương ngươi làm nương ta đau lòng!” Tiểu tỷ tỷ trả lời một cách hợp tình hợp lý.

“Muội đã nói với tỷ bao nhiêu lần rồi, tỷ tỷ, đó là vì hai người bọn họ có chung một phu quân.” Tiểu cô nương kia vô lực giải thích.

“Nhưng nương ta vừa khóc!”

“...” Tiểu cô nương khóc không ra nước mắt, ai có thể tới cứu ta đây, ta không muốn cứ như vậy mà xuyên qua đâu.

Ách, mọi người không nhìn lầm đâu, tiểu cô nương bị vẽ rùa lên mặt kia chính là ta, Kiều An An, một người xuyên không thật sự. Chuyện xuyên qua như vậy, ở Tấn Giang, ngày nào cũng có. Đến lúc sắp chết thì lại phát hiện ra có một hình thức trọng sinh khác, sống lại ở một không gian song song, ta có chút đỡ khốc đỡ cười, xuyên qua thành tiểu cô nương, là bắt đầu tiếp tục một sinh mệnh mới ư? Vậy tại sao còn muốn ta nhớ những chuyện lúc trước đây? Nếu như những chuyện lúc trước đều là phản bội cùng khổ sở, thì giờ ta chỉ muốn mình có thể vui vẻ lên một chút, nhưng vì cái gì cứ hễ nhắm mắt lại một cái, là ta lại quẩn luyến sự ấm áp của một người đàn ông chứ?

Hàm, em phải bắt đầu lại một lần nữa rồi, đừng vì em rời khỏi mà khổ sở quá lâu, được chứ? Anh xuất sắc như vậy. Nhất định sẽ. Nhất định sẽ. Hạnh phúc.

“An An..., lại đây, phụ thân ôm nào” Một nam tử áo trắng đẹp như tuyết, làm nổi bật khuôn mặt phong thần tuấn lãng, đây chính là phụ thân của ta, đẹp trai vô cùng, theo ta quan sát thì ông là người có quyền uy vô hạn, chỉ là người này lại có một khuyết điểm duy nhất, đó là cười hai lão bà.

Phụ thân từ ái ôm lấy ta, “Cái mặt nhỏ này của con làm sao lại biến thành thế này?”

Ở không gian này, ta cũng gọi là An An, kỳ lạ đúng không? Chẳng qua chuyện quỷ dị như xuyên qua cũng xảy ra, cho nên ta chẳng cảm thấy còn chuyện gì kỳ quái nữa cả.

“Tự con soi gương đồng vẽ đây, phụ thân không để ý An An, người ta nhàm chán chứ sao.” Ta phồng má, nũng nịu ở trên mặt phụ thân hôn một nụ hôn đầy nước miếng, chọc cho ông cười to một trận. Không biết tại sao ta lại không tự chủ được muốn bảo vệ tỷ tỷ An Đình Đình, không liên quan đến mấy cái lý do linh tinh như thiện lương mềm yếu ... Chỉ là trong tư tưởng luôn cảm giác mình đã là một người hơn 20 tuổi, so đo với một đứa con nít làm gì.

“Được rồi được rồi, nương hai đứa gọi đây, có khách tới, chúng ta mau đi thôi.” Phụ thân cười một tay ôm chặt ta, cái tay còn lại thì lôi kéo tỷ tỷ, đột nhiên trầm giọng nói với tỷ tỷ, “Đừng bắt nạt An An nữa.”

Nằm ở trên người phụ thân, nhìn tỷ tỷ vẫn còn làm mặt quỷ với ta, ta bỗng nhiên cười, cười đến nỗi khoe miệng đầy mắt đều là dung túng cùng yêu thương, cười đến nỗi tỷ tỷ ngẩn người một lúc lâu.

Đại sảnh Bích Du Sơn Trang.

“Tỷ tỷ đường xa mà đến, tiểu muội nên tận tình địa chủ* mới đúng.” Nữ tử ngồi ở chủ vị kia, xinh đẹp động lòng người, một đôi mắt linh động đang cố gắng sắm vai một nhân vật hiền thê lương mẫu*.

(*Tận tình địa chủ: Làm tốt cương vị của một người chủ nhà.)

(*Hiền thê lương mẫu: Mẹ tốt vợ hiền)

Ủa? Từ lúc nào mà bà mẹ bướng bỉnh của ta lại trở hiền lương thực đức nên như vậy rồi? Nương ơi, đừng giả bộ được không? Từ ngày người hạ xuân được trong rượu của phụ thân, con liền định sẵn tính cách của người rồi, án này đã định không thể lật được nữa đâu. Lại nói, ta rất bội phục nữ nhân này, dũng cảm như vậy theo đuổi hạnh phúc của chính mình, nhưng là, nương ơi, dưới vẻ bề ngoài vui vẻ của người kia, thật sự chưa từng có sự khổ sở khi phải chung chồng với người khác sao?

“Muội muội khách khí quá, tỷ mang Hằng nhi du ngoạn đến đây, đột nhiên nhớ tới cố nhân, cho nên đặc biệt tới thăm.” Nữ tử vừa mới nói chuyện có mắt ngọc mày ngài, kiều mỵ vô cùng, lời nói thì dường như đang trả lời nương, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía phụ thân đang ôm ta. Ô này? Có điểm kỳ quặc kìa.

“Muội muội, rời nhà đi ngao du lâu như vậy, chắc hẳn phu quân trong nhà rất nhớ nhưng đúng không? Tỷ không có mệnh tốt như muội, nếu tỷ mà rời nhà một ngày, sợ rằng tướng công cũng không thèm để ý đến đâu.” Bà mẹ bướng bỉnh của ta then thùng e lệ, rồi còn ngượng ngùng nhìn về phía phụ thân, nhưng bất chợt ta lại có cảm giác rõ ràng, hình như có một đôi mắt như đao bay tới. Thật lạnh lẽo.

“Hiền muội đường xa mà đến, đừng ngại ở thêm mấy ngày, nhân tiện mang Hằng nhi đi xem phong thổ thành Hứa Châu một chút.” Phụ thân tao nhã lịch sự trả lời, ta đúng thật là đã say mê theo giọng của ông, lại còn không quên chảy một bãi nước miếng.

Phụ mẫu thoáng chốc trở nên rất yên lặng.

Hai nữ nhân không so đo nói năng gì, ta cảm giác có dòng điện cao áp ngàn vôn chạy tới chạy lui, hơi sợ thật, phụ thân vẫn không biết nên còn đang uống trà, aizzzz, đây là cái tình tiết máu chó gì thế, phụ thân, thấy người bình thường yêu thương con nhiều như vậy, vậy thì cứu người một lần vậy.

“Ca ca, ca ca ôm ôm. !” Ta kéo âm cuối thật dài, dùng nụ cười ngọt lịm của một tiểu cô nương năm tuổi hướng về phía phụ mẫu của tiểu nam hài kia, phá vỡ sự lúng túng trong đại sảnh.

“An An, người có biết phụ thân ta là ai không?” Ở bên bờ hồ, Trạm Hằng giống như con khổng tước xòe đuôi bắt đầu khoe khoang.

“Không biết, Hằng ca ca lợi hại như vậy, bá phụ nhất định lợi hại hơn đúng không?” Ta không biết phụ thân người là ai, nhưng ta biết rõ nương người đang quyến rũ phụ thân ta, ta không biết làm sao nhìn tiểu nam hài chín tuổi trước mắt, dùng phản ứng mà ta cho là bình thường nhất là chớp chớp hai mắt hỏi hân.

“Hắc hắc, phụ thân ta chính là đương kim Vô Lâm Minh Chủ Tề Tử Tân, Nam An Hồn, Bắc Tử Tân người đã nghe bao giờ chưa?” Nước miếng tiểu nam hài kia bay tung tóe.

“Oa, thật là lợi hại!” Nam An Hồn không phải phụ thân ta sao. Ta đen mặt, đồng tình vô hạn nhìn Trạm Hằng. Tiên tiểu tử này có phải đồ ngốc không vậy?

“An An, sau khi người trưởng thành muốn làm cái gì?”

“Ta muốn. Ta chưa nghĩ ra”

“Ta muốn làm đại hiệp như phụ thân, hành hiệp trượng nghĩa, được người đời kính ngưỡng, hiện tại mỗi ngày ta đều luyện mạng luyện võ, phụ thân nói ta rất thông minh, luôn khen ta có tiến bộ đấy.”

“.”

“An An, người người sùng bái nhất là ai?”

“Ta không biết.”

“Ta sùng bái nhất chính là phụ thân của ta, nương ta từng nói, có một lần ở đỉnh núi Tuyết Sơn. Phụ thân ta cùng tứ đại cao thủ.”

“.”

“An An, An An?”

Ta không nghe hết chuyện xưa, bởi vì ta đã chán đến mức ngủ thiếp đi.

Bên bờ hồ, một tiểu nam hài xinh đẹp kiêu ngạo nhìn một tiểu cô nương phấn điều ngọc trác đang ngủ ở trên đầu gối mình, cậu ta khẽ cười, lần này, là một giấc mộng đẹp.

Chương 1.2: Tổ hợp gia đình ba người

Editor: Cẩm Băng Đơn

Vị mẫu thân xinh đẹp của Hằng đã ở trong sơn trang được hơn một tháng, đại nương - cũng chính là tỷ tỷ của nương, rất ít khi lộ diện, một mặt là bởi vì thân thể không khỏe, mặt khác có thể là bởi vì quan hệ của nương cùng phụ thân là do được chỉ phúc vi hôn, nên mang cho bà chỉ có thể là sự gượng gạo mà thôi. Aizzzz, một trưởng bối hứa hẹn, ràng buộc ba người khi còn sống, nhưng không ai có thể thối lui, chỉ có thể hoặc khổ sở hoặc ngọt ngào mà sống như vậy. Đại nương và nương của ta, một người xinh đẹp nhược bất thắng y*, vừa thấy đã thương, một người xinh đẹp quyến rũ, linh động hoạt bát, tuy nhiên kỳ lạ bà là một nữ tử vô cùng thiện lương. Mặc dù trong lòng phụ thân thiên vị nương ta hơn, nhưng đối với đại nương vẫn tương kính như tân, quan tâm đầy đủ, ta thật sự rất mơ hồ.

(*Nhược bất thắng y: Yếu đến mức sức nặng của quần áo cũng không chịu nổi => Trong câu này dùng để miêu tả người con gái yếu ớt, gầy ốm...

Nhìn như đây là một hình thức sống chung hài hòa, nhưng có ai thật sự hạnh phúc đây? Yêu, thật sự có thể phân chia sao?

Mặc dù biết rõ Thanh Long quốc lúc nào cũng là nam tôn nữ ti, chế độ một phu nhiều thê thiếp, nhưng chịu ảnh hưởng bởi nền giáo dục thế kỷ 21, ta vẫn không cách nào tiếp nhận, ta chỉ Nguyễn đặc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly*.

(*Nguyễn đặc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly: Mong người lòng chỉ một, bạch đầu cũng không rời.)

Mỗi ngày ta đều cùng Trạh Hằh, còn có tỷ tỷ kỳ cục của ta chơi đùa cùng nhau, ngày qua ngày ta và tỷ tỷ cứ trêu cợt rồi lại bị trêu cợt mà trôi qua, Trạh Hằh đã chơi cùng cùng chúng ta đến mức ngứa tầm ngứa, mà tầm mà, chỉ là mỗi lần tỷ tỷ trêu cợt ta thì hắh lại giúp đỡ ta, vì thế lại càng khiến Đĩnh tỷ tỷ trả thù điên cuồng hơn. Ha ha, ta vẫn là một tiểu cô nương năm tuổi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì. Cứ như vậy ngây dại mà cười xòa cho qua là xong, chuyện lúc trước, có thể quên bao nhiêu, thì cứ quên bấy nhiêu thôi.

“Các con đang làm cái gì thế?” Phụ thân cúi người xuống, hứng thú dò dào nhìn ba đứa chúng ta đang tụ tùm lại, nương của Hằh cùng bà mẹ bướng bỉnh của ta cũng ở bên cạnh ông.

“An An dạy chúng con nặn tượng đất!” Hằh ca ca hưng phấn giơ tượng đất trong tay lên, “Nương, giống phụ thân con hay không?”

Nương của Hằh mỉm cười không nói, chỉ là xoa đầu Trạh Hằh một lần lại một lần.

“Ba đứa chúng nó chơi hợp nhau thật đấy.”

“Không bằng gả hai nữ nhi của huynh cho nhi tử nhà muội đi.” Nương của Hằh lớn mật đề nghị.

“Không được!” Ta và bà mẹ bướng bỉnh chọt trắm miệng một lời. Phụ thân vẫn không nói gì. Đĩnh tỷ tỷ chọt ngược ngùng cúi đầu, thấy thế, hai mắt của ta suýt chút nữa rớt xuống.

Nương của Hằh liếc bà mẹ bướng bỉnh của ta một cái, cúi đầu hỏi ta, “Tại sao không thế? An An không thích Hằh ca ca sao?”

Trạh Hằh cũng ngẩng đầu lên khừ khừ nhìn ta, hắh vẫn không hiểu về việc kết phu thê, nhưng có lẽ hắh vẫn hi vọng ta thích hắh thì phải.

Ta vẫn như cũ tự nhiên nặn tượng đất trong tay, ngây thơ nói, “Đĩnh tỷ tỷ thích giành chắh, nếu con ngủ cùng tỷ ấy, sẽ không có chắh đấy!”

Mọi người cười to, cảm thấy ta còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, đàm hôn luận gả quả thật quá sớm.

“Đĩnh Đĩnh, nương con gọi đấy, về phòng khách với chúng ta thôi.” Phụ thân ôm lấy Đĩnh tỷ tỷ, mọi người cười cười rồi rời đi, chỉ còn lại ta và Trạh Hằh.

Ta yên lặng nặn tượng đất, muốn quên đề tài mới vừa rồi.

Nhưng Trạh Hằh lại đột nhiên lên tiếng, “An An hy vọng Trạh Hằh chỉ thích một mình muội đúng không?”

Ta kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, đối diện với một đôi mắt trong veo.

Haizz, khai phá nhi đồng cổ đại, là một công việc gánh nặng đường xa.

Mà ta vẫn lựa chọn im lặng và cười khúc khích, tình cảm của Trạh Hằh, không liên quan tới ta.

“Người đời đều hâm mộ An thúc thúc đã cưới được hai vị tuyệt sắc nhân gian làm thê tử, ba người tương kính như tân, là câu chuyện giang hồ mà mọi người đều ca tụng, chẳng lẽ An An vẫn không đồng ý sao?”

“Hằh ca ca, An An kể cho huynh chuyện xưa nhé, truyền thuyết Nga Hoàng cùng Nữ Anh thông minh xinh đẹp, là hai nữ nhi của tù trưởng Nghiêu Đế thuộc bộ lạc thời Thượng Cổ. Nghiêu Đế tuổi già, muốn tìm một người thừa kế vừa lòng. Ông ta thấy thấy Thuấn là một đại hiền nhân có tài đức siêu quần, vì vậy, liền truyền đế vị lại cho Thuấn, cũng để cho Nga Hoàng cùng Nữ Anh làm thê tử của Thuấn. Nga Hoàng được phong làm hậu, Nữ Anh được phong làm phi. Thuấn không phụ sự tin tưởng của Nghiêu Đế, khiến Vũ trị hồng thủy, làm cho người dân có một cuộc sống yên bình, Nga Hoàng, Nữ Anh cũng hiệp trợ Thuấn hết sức, vì dân chúng làm chuyện tốt. Khi Thuấn tuổi già, núi Cửu Nghi xảy ra chiến loạn, Thuấn muốn đến đó thị sát tình hình thực tế một chút. Thuấn nói suy nghĩ này cho Nga Hoàng, Nữ Anh. Hai vị phu nhân

nghĩ đến Thuần tuổi già sức yếu, tranh nhau muốn đi cùng Thuần. Thuần suy xét đến đến rừng rậm núi cao, đường đi quanh co, vì vậy, chỉ dẫn theo mấy tên tùy tùng, lặng lẽ rời đi. Nga Hoàng, Nữ Anh biết tin Thuần đã đi, lập tức lên đường. Đuổi tới biên giới sông Dương Tử thì gặp bão lớn, một người đánh cá đã đưa các nàng lên núi Động Đình, sau này, hai nàng biết được tin Thuần Đế đã chết, chôn ở núi Cửu Nghi, ngày ngày dựa nhau khóc nhìn về phía núi Cửu Nghi, biển rừng trúc nơi này loang lổ nước mắt. Sau đó, hai nàng nhảy vào sông Tương mà chết, thành thần thoại sông Tương.”

(*Vũ: là vị vua đầu tiên thành công trị lũ lụt)

Chuyện xưa kể xong rồi, Trạng Hề vẫn còn đang mất hồn.

“Hề ca ca cảm thấy ba người bọn họ hạnh phúc không? Thuần Đế, Nga Hoàng, Nữ Anh?”

“Nga Hoàng, Nữ Anh có thể nói là kiểu nữ tử mẫu mực cho đời sau, Thuần Đế có thể cưới được hai người yêu mình như thế, tất nhiên là hạnh phúc.”

“Nhưng An An không cho là như vậy đâu. Tình yêu nhìn như hoàn mỹ đó, làm sao biết được không có âm mưu cùng quyền lợi tham dự vào, d d l q đ tình yêu của ba người, há có thể sạch sẽ sao?”

“Suy nghĩ của An An thật sự kinh thế hãi tục.” Hề ca ca nghiêng đầu nhìn ta.

“An An biết không thay đổi được suy nghĩ của Hề ca ca, cái An An có thể không chế, chỉ có tim của mình mà thôi.”

Lão đạo nghiêng ngả chạy đi, lưu lại Trạng Hề vẫn còn đang suy tư, ta tự giễu cười, nói nhiều với hắn thì sao chứ, chỉ là đứa bé mà thôi.

Sau đó, Trạng Hề phải đi, miệng hắn hùng hồn bảo là phụ thân tới đón mẹ con hắn đi, thật ra thì ta rất luyến tiếc hắn, Trạng Hề cũng đỏ hốc mắt, kéo vạt áo phụ thân không chịu đi. Cái tên gốc này, cuộc sống chia ly nhiều lắm, mà chia ly vui vẻ giống như chúng ta thật ra lại rất may mắn, có biết không?

“Chờ Hề ca ca trưởng thành, sẽ có thể đến thăm An An nữa rồi.” Ta cắn ngón tay, an ủi Trạng Hề cao hơn ta rất nhiều, ta chỉ là một ký ức trong tuổi thơ của hắn mà thôi, một ngày nào đó, hắn sẽ quên đi.

“Nương, lấy cây trâm trên đầu người cho Hề.” Ở cửa lớn, dưới ánh mắt kính của mọi người, Trạng Hề cầm lấy một cây trâm làm bằng gỗ, vụng về cắm vào tóc ta, dùng giọng điệu nghiêm túc mà ta chưa bao giờ thấy, nói với ta, “An An, Trạng Hề chỉ là của một mình muội.”

“Được. Hề ca ca đi đường cẩn thận.” Ta bị hành động của hắn dọa hết hồn, nhưng hắn vẫn chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi, có lẽ ngay cả hắn cũng không rõ ràng, hành động vừa rồi , đại biểu cho ý nghĩa gì đâu, chờ một ngày hắn trưởng thành, có thể nhớ tới chuyện này mà cảm thấy buồn cười không nhỉ? Nhưng. Làm bằng gỗ, huynh là cái đồ hẹp hòi.

Xe ngựa đi mất, cái nhìn cuối cùng kia, ta nhìn thấy phụ thân của Hề ca ca, cái nhìn đó rất giống với phụ thân, được gọi là nam tử vô lâm thần hóa, mày kiếm mắt sáng, tay áo bằng bạch, không biết sau khi Hề ca ca lớn lên, liệu có được phong thái như thế hay không

2. Chương 2: Vì Hai Cái Bánh Bao Mà Tự Bán Mình Đi

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Giống tất cả các chị em xuyên qua hoặc là may mắn hoặc là bất hạnh.

Từ lúc mới ra đời cho đến một tuổi, ta vẫn luôn suy nghĩ cái vấn đề cơ học lượng tử vĩ đại này - đến tận cùng là vì sao lại xuyên qua, nhưng. không có kết quả.

3-6 tuổi, rất cuộc ta đã bỏ qua ý định xuyên trở về, đơn ,ra sức dùng thủ đoạn giả bộ đáng yêu, lấy lòng phụ mẫu cùng với mấy người bề trên từ trên xuống dưới của Bích Du Sơn Trang, nhờ gương mặt búp bê đáng yêu như thiên sứ, lại cộng thêm lời ngon tiếng ngọt, hiện tại trong ngoài sơn trang ai cũng nói rằng, nhị tiểu thư, thông tuệ động lòng người, người gặp người thích.

Từ lúc sáu tuổi trở đi, phụ thân lấy cớ là do tổ tông truyền lại, bắt đầu ép ta học võ công. Nhưng khổ nỗi ta luôn luôn là người cam chịu số phận mà dậm chân tại chỗ, đó là một châm ngôn vĩ đại thầy giáo dạy thể dục của ta - một người còn sống sờ sờ, chính là kẻ địch của ông trời. Người như ta, làm sao có thể đứng tấn cả ngày lẫn đêm, đương nhiên có thể lười biếng thì sẽ lười biếng, cho nên hậu quả chính là. Võ công của tỷ tỷ một ngày đi ngàn dặm, đơn, , mà ta vẫn dừng lại ở giai đoạn mèo ba chân. Chẳng qua so với các nữ sinh bình thường khác thì sức cũng lớn hơn chút, miễn cưỡng có thể tự vệ. Thật đúng là nghèo nàn mà.

Chẳng qua ta vẫn có ưu điểm! (Mỗ heo cố gắng nói), đơn, , bà mẹ bướng bỉnh dạy ta cầm kỳ thư họa, ta ít nhiều cũng học được dáng vẻ của bà, có thể giả bộ một chút tiểu thư khuê các gì gì đó, chỉ là ta rất tò mò bà mẹ bướng bỉnh của ta trong ngoài lại không giống nhau, vì sao lại phải học những thứ này, bà gõ đầu ta, nói, đứa ngốc này, nếu muốn hấp dẫn nam nhân tuần lãng giống như phụ thân con, đương nhiên cái gì cũng phải biết một chút, ta nghĩ nghĩ, thăm thía cảm thấy bà nói có lý, vì vậy càng học chăm chỉ.

Chỉ là phụ thân luôn nói với vẻ mặt bi phần rằng, đây chính là võ công gia truyền của Bích Du Sơn Trang chúng ta. Mà ta cứ một mực núp ở trong ngực nương, cười xấu xa tránh né chiến thuật nước miếng của ông. Tiểu hài tử vẫn là tốt nhất, có tư cách để vui vẻ mà không bị gò bó.

Ý tứ của câu thời gian thấm thoát thoi đưa chính là thời gian không thể đọng đưa chậm chậm được, chớp mắt một cái, ta đã mười hai tuổi rồi, vẫn làm nhị tiểu thư ăn không ngồi của Bích Du Sơn Trang, mà Đình tỷ tỷ, đã sớm công thành danh toại. Giang hồ lưu truyền, đại tiểu thư An Đình Đình của Bích Du Sơn Trang, chân truyền võ công của An Hồn, người càng xinh đẹp giống như tên, đơn, , duyên dáng yêu kiều, lãnh diễm cao thượng như hoa sen mới nở. Cho nên hậu quả chính là người cầu hôn tới dồn dập, nhưng Đình tỷ tỷ lại khinh thường tất cả, thật ngại với mọi người quá, tỷ tỷ ta từ nhỏ đã kiêu căng như vậy.

Buổi tối, thời tiết thật oi bức, ta ngủ không yên, tiện tay mặc một cái áo đơn bạc, đi ra ngoài hóng mát một chút.

Mới đi tới hậu viện, đã nhìn thấy một bóng người khả nghi vác theo bọc quần áo còn lớn hơn người đang chuẩn bị trèo tường đi ra ngoài.

Ta hoàn toàn không biết làm thế nào, run rẩy lên tiếng, “Nương.”

Cái bóng đen mang theo bao đồ đồ đó chờ người ra một chút, ngay sau đó cứ làm như không nghe thấy gì, như đà điểu tiếp tục trèo tường.

“Nương, rót miếng vàng lá kia.”

“Rơi ở chỗ nào thế? Con nhặt được à?” Nương lập tức dừng khinh công phi thân đến trước mặt ta.

“Lần này lại là vì cái gì?” Ta khinh bỉ liếc mắt, sao người này lại là nương của ta được chứ? Bướng bỉnh vô pháp vô thiên, yêu tiền như mạng, tiên hoàng ngự phong là Quận chúa An Nhạc. Khóc không ra nước mắt mà.

“Phụ thân con không cho ta đi kỹ viện chơi!” Bà biết ta lừa bà, đơn, , nhưng lại không giận, bắt đầu túm lấy tay áo của ta khóc lóc kể lể.

Ta không nhìn tay áo bị bà túm, “Con muốn gọi phụ thân!”

Nương cầm tức nhìn ta, “Lần này lại muốn đòi nương cái gì?”

“Nương, sao nương có thể nói như vậy? Mẫu tử chúng ta tình thâm, nương phải rời xa con, khiến trong lòng nữ nhi thật sự không bỏ được mà.” Ta cười gian hắc hắc.

“.” Nương buồn nôn lùi lại hai bước.

“Dẫn con ra ngoài chơi cùng!”

“Không được! Phụ thân con bảo ta không được phép dạy hư con.”

“Như vậy à Vậy con đi gọi phụ thân đến phân xử là được rồi.”

.

Ban đêm trăng mờ gió lớn, hai bóng người một lớn một nhỏ phối hợp với nhau nhảy ra ngoài bờ tường.

Trong sân, một nam tử áo trắng đứng chấp tay. Nhẹ nhàng thì thầm, “An An, người kia nói khi con mười hai tuổi sẽ phải rời nhà, đối mặt với kiếp nạn của đời người, nếu không.....Phụ thân rất muốn để con ở lại bên cạnh phụ thân, nhưng người kia....Chưa bao giờ nói sai.”

“Nương, con thật sự là do người sinh ư?” Ta khóc không ra nước mắt, nhìn bức thư trên bàn, ta cảm thấy đành lòng vứt một tiểu cô nương không nơi nương tựa mới mười hai tuổi đáng thương như ta ở đây.

Trong thư viết, con của ca, trên bàn có để mười lượng bạc, đủ cho con trở về đường cũ, vì nương tiêu dao khoái hoạt sao có thể mang theo đứa con ghẻ được chứ, đừng nhớ nhung.

Thôi thôi! Một mình xông xáo giang hồ thì có gì không được chứ? Không được thì ta cũng sẽ giống như Đình tỷ tỷ, mỹ danh lan xa kia kìa, hắc hắc he he, sự thật chứng minh, ta thật rất lạc quan - -*

Trời muốn diệt ta a...a...a...!

Một mình ta đi ở trên đường với cái bụng đói kêu vang, mười lượng bạc trên người sớm đã bị tên trộm nhỏ móc sạch sẽ.... nương à.....Người có biết nữ nhi bị lạc đường hay không?

Hai bên đường phở đều muốn kéo người ta phạm tội ăn vặt mà, ta nuốt nước miếng ực một cái, chẳng có mục đích đi trên đường, trời ơi, mau rút xuống cái bánh bao đập chết ta đi....!

Phía trước có một nhóm người đang vây quanh, nhón nha nhón nháo nghị luận cái gì đó, chẳng lẽ có người phát bánh bao? Ta lập tức hăng hái tinh thần hẳn lên, chen vào.

“Đứa bé thật đáng thương...”

“Aizzzz.....Nhỏ như vậy mà phải bán mình chôn cha. Nghiệp chướng mà.”

“Aizzz, đứa bé, cháu cầm lấy chút tiền này, có thể giúp cháu một chút thôi.”

Ta nhìn theo tiêu điểm ánh mắt mọi người - thấy một bé trai trần truồng đang quỳ trên mặt đất, phía sau là một cái chiếu bọc thi thể, bên người bé trai, ở trên nền đất viết mấy chữ to đùng xiêu xiêu vẹo vẹo - bán mình chôn cha.

Ách....Không ngờ xuyên qua ngàn năm, ta vậy mà cũng có cơ hội tận mắt chứng kiến thời khắc lịch sử theo miệng người đời này...

“Cậu bé, cho cháu này, cháu cầm lấy cái bánh bao này mà ăn đi.” Trong đám người có một đại nương thở dài cầm bánh màn thầu trong tay đưa cho bé trai.

Bánh màn thầu!!!!!!!!!!!! Hai mắt của ta lóe lên ánh sáng trong nháy mắt.

Nhưng.....Mới vừa rồi là ảo giác của ta sao? Hình như cái chiếu kia vừa nhúc nhích.....Nếu là tên lừa gạt, vậy thì đừng trách lòng dạ tỷ tỷ đen tối, hắc hắc....

“Đệ đệ! Đệ đệ, đệ chịu khổ rồi!” Mọi người chỉ thấy một bóng dáng vàng nhạt nhào tới trên người bé trai kia.

“Đệ đệ, mặc dù cha bán tỷ vào thanh lâu, nhưng tỷ chưa từng trách ông, tỷ luôn một lòng muốn trốn khỏi đó đoàn tụ với mọi người. Không ngờ..... hu hu hu..., vậy mà vẫn không kịp gặp cha lần cuối!” Ta ôm bé trai thật chặt.

“Người...” Về bé trai kinh ngạc.

“Đệ đệ, đệ đừng nói gì cả.” Ta che miệng bé trai, “Ta sợ đệ mở miệng, ta sẽ phát hiện ra tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi, ta nhớ đệ lắm.”

“Hu hu hu, các vị thúc thúc, đại nương, xin rủ lòng thương cho hai đứa trẻ không nơi nương tựa như chúng con đi!” Mọi người thấy một tiểu cô nương phấn điều ngọc trác khóc đến nước mắt lã chã, đều không đành lòng.

“Cháu bé....Cháu cầm chút bạc vụn này đi.....Aizzzzzzz....Đáng thương mà.”

“Dạ, dạ, dạ, tạ ơn đại thúc.”

“Cháu bé....Hai cái bánh màn thầu cháu cũng cầm đi, đừng khóc mà hại người.”

“Vâng....Đại nương, người thật là người tốt....”

Ta như hổ đói ăn hết hai cái bánh bao....Nhìn thấy sắc mặt bé trai càng lúc càng xanh mét....

“Ách....Đệ đệ, tỷ tỷ đột nhiên nhớ ra có mấy thứ quên chưa lấy.....Sổ tiền này, đệ cứ cất kỹ đi....Ta đi lát nữa sẽ quay lại.”

Bé trai thấy ta muốn đi, lại có vẻ mặt giải thoát....Đồ phá đám!

Trên mặt ta mang theo 12 vạn phần nỗi bi thương, ăn no chuẩn bị chuồn đi....Aizzzzz..... Quả nhiên ta không phải là một đứa trẻ tâm địa đơn thuần mà.

“Chờ đã!” Sau lưng vang lên một giọng nam dễ nghe.

Ách.....Tình huống bất ngờ?

“Nêu là bán mình chôn cha, ta mua hai người các người được không?”

Oanh~! Mổ heo xinh đẹp té xỉu....

3. Chương 3: Kiếp Sống Bán Mình

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Lý phủ, đèn hoa vừa được thắp lên.

“Ta. Ta bán được bao nhiêu bạc?” Ta duỗi ngón tay đang run rẩy chỉ vào tiểu nam hài bán mình chôn cha kia, hắn lúc này, đã tắm sơ qua, mặt mày như vẽ, xinh đẹp phong lưu, khối trắng lượn lờ lại mê hoặc lòng người như vậy. Ách. Ta cũng biết rõ nếu dùng những thứ này để hình dung một nam hài có chút kỳ quặc. Nhưng hắn, hắn, đúng là xinh đẹp không có thiên lý mà. Ta dám chắc, vài năm về sau, hắn, hắn, hắn tuyệt đối sẽ là một kẻ siêu cấp họa thủy! Kẻ khiến nữ tử phải tự ti.

“Mười hai.”

“Bạc đâu?”

“Dùng để chôn cha rồi.” Một câu thuật lại rất bình tĩnh.

“Nhưng ta không phải tỷ tỷ của người! Ta chỉ là muốn lừa hai cái bánh bao để ăn mà thôi!” Ta hung tợn nghiêng răng ken két. Đơn, lq.đ. Ta lại vì hai cái bánh bao mà tự bán mình rồi! Trời ạ! ! !

“Cha nói, Thanh nhi có tỷ tỷ.” Thanh nhi ngẩng gương mặt không tỳ vết lên nhìn ta, trong mắt chột lóe lên sự ranh mãnh.

“Người người người. Ta ta ta.”

“Tỷ tỷ, Thanh nhi là nam tử hán, về sau sẽ chăm sóc tỷ tỷ.” Cái miệng của Thanh nhi đột nhiên sát lại lỗ tai của ta, hơi thở nóng, thì thầm ở bên tai ta.

“.” Làm sao ta có thể bị một đứa bé mười tuổi làm cho tim đập thành thịch vậy? Ta quả nhiên không bình thường mà.

Lý phủ ở Thanh Vân quốc, vẫn luôn là một truyền thuyết, một truyền thuyết tràn ngập tiền tài cùng danh lợi. Lý phủ, là một gia tộc giàu nhất thiên hạ. Mà đại thiếu gia của Lý phủ, Lý Uẩn Đình, chính là trung tâm của truyền thuyết kia. Từ tám tuổi đã bắt đầu buôn bán, mười hai năm trôi qua, Lý phủ dưới tay hắn, đơn, quý đơn, mới có được thành tựu huy hoàng như ngày hôm nay.

Mà người mua ta. Chính cái tên Lý Uẩn Đình trước mắt lúc cười lên trông cực kỳ thích ý này. . . .

Một. Ách. siêu cấp đại soái ca đang ngồi trên xe lăn Thật ra thì nếu bỏ qua nụ cười gian trá kia, cũng có thể xem hắn là một nam tử dụ dàng như ngọc.

“Nha đầu, người biết làm cái gì?”

Trong thư phòng, thỉnh thoảng vang lên câu hỏi.

“.” Yên lặng. Đúng là chạm vào vết thương mà. Người của Bích Du Sơn Trang đều biết, nhị tiểu thư của bọn họ căn bản là một con sâu gạo.

“Nấu cơm? Giặt quần áo?”

“Không biết.”

“Hầu hạ chủ tử, bưng trà rót nước?”

“Không biết.”

“Vậy khéo hiểu lòng người, nhìn mặt mà nói chuyện?”

“Chẳng liên quan gì đến mấy từ ta vừa miêu tả.”

“Ha ha, cái này đúng là khó khăn rồi. Mua người về, nhưng mà một chút được việc cũng không có.” Lý Uẩn Đình nhẹ nhàng uống một hớp trà, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn ta.

“Đúng vậy. Cái gì ta cũng không biết làm. Người cứ xem như một chuyện tốt, thả ta về nhà có được không, soái ca ca.” Ta nháy nháy đôi mắt đào hoa ngọt ngào của mình để làm nũng. Ách, ta chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi. Cho nên nghĩ rằng nên sử dụng ưu thế của bản thân mình.

“Nhưng người trong thiên hạ cũng biết, Lý Uẩn Đình ta không bao giờ mua bán lỗ vốn cả.” Nam nhân đang uống trà đột nhiên nhíu mày lại, giống như là tuyên cáo sự chịu đựng của hắn đã hết rồi, khiến ta bị dọa sợ mà rùng mình một cái. Kinh khủng nói.

“Ách. Ta còn biết chút chút gì đó mà.” Không có giá trị lợi dụng có thể bị hắn “Rắc rắc” rồi vứt hay không. Lạnh quá~.

“Hửm?”

Ta hít thật sâu rồi thở ra một hơi, nhìn ánh mắt của Lý Uẩn Đình. Nói ra một đáp án kinh thiên động địa, đến quỷ thần còn phải khóc thét lên.

“Ta biết kể chuyện cười!”

“Nói một chút xem.”

“Một cái bánh bao đi tới đi lui đến mức đói bụng rồi, vì vậy nó tự ăn chính mình”

Quả nhiên đủ hài, vẻ mặt quần gia hầu hạ bên cạnh đã bắt đầu co quắp.

Lý Uẩn Đình nhìn ta, không nói một lời, theo ta nhìn ra thì nhiệt độ trong mắt hắn dưới 0 độ C. Hắn chẳng lẽ cho rằng ta đang đùa hắn. Vả cả mồ hôi.

Ngay lúc chỉ còn cách ba bước là ta sẽ bị dòng nước lạnh băng chạy qua, thì bên tai lại vang lên một đáp án ngoài ý muốn.

“Quần gia, về sau cứ để cho nha đầu này hầu hạ bên cạnh ta đi!”

Về mặt quần gia mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm ta, ta trả về cho ông ta cũng một ánh mắt khiếp sợ kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, kết quả hai chúng ta đồng thời thở dài, giống như là đang dự cảm đến ngày lành một đi không trở lại.

Chỉ có Lý Uẩn Đình, ý cười nơi đáy mắt vẫn cứ một mực lan tràn.

Xem ra, có nha đầu này, cuộc sống sẽ không buồn tẻ nữa.

Một ngày mới bắt đầu.

Mặc dù chim non dậy sớm sẽ có côn trùng để ăn. Nhưng ta nhìn sắc trời mới vừa tờ mờ sáng. . . .
. . Aizzzz. Kiếp sống nha hoàn bi thảm của ta đã bắt đầu.

Cảnh tượng một

“Nha đầu, dâng trà.” Trong thư phòng, Lý Uẩn Đình đang bàn chuyện làm ăn cùng mấy lão tiên sinh, ta nhận mệnh đi ra ngoài châm trà.

“Nóng quá, đổi.” Mắt của ta chứa đựng sự tức giận đặt mạnh ly trà lên trên bàn Lý Uẩn Đình.

Hai phút sau.

“Nguội rồi, đổi.” Ta xoa xoa cái chân đang đau nhức, hận không thể phân thân Lý Uẩn Đình ra.

“Khụ khụ. Lão già này uống được mà, đơn, quý đôn, không dám làm phiền cô nương đi đổi trà nữa đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không làm phiền nữa.” Mọi người bắt đầu đau lòng nữ hài xinh đẹp nhỏ gầy kia.

“Đổi!” Giọng nói lạnh lùng.

Ta đã bắt đầu thù hận hắn. Thật đấy.

Cảnh tượng hai

“Nha đầu, tới đây chà lưng cho ta.” Đôn.l.q.d. Người nào đó tựa vào thùng tắm lớn, vừa lòng thả ra một hơi.

“Nam nữ hữu biệt, cảm tạ.” Ta cũng không phải thật sự để ý chuyện này lắm, ta chính là không muốn hầu hạ hắn, thật sự rất hận hắn!

“Hả? Sợ thích ta, xấu hổ?”

“Ai u u, đau. Nhẹ một chút. Người muốn mưu sát chủ tử sao?”

Người nào đó giống như không nghe thấy, ra sức chà lưng.

“Tắm xong chưa, đỡ ta đứng dậy.”

“Ta, ta, ta đỡ người?”

“Ừh.”

“Ồ nhỉ, người là người tàn tật mà!” Ta hung tợn nhìn hắn. Hi vọng kích thích chút tự ti ít ỏi kia của hắn.

“Ừ. Chân không đi được, cho nên làm phiền người ôm ta lên giường.” Lý mẫu nói giống như đó là chuyện đương nhiên.

“Làm sao người biết ta có thể ôm được người?” Ta thừa nhận là đã luyện võ cùng phụ thân, cho nên sức của ta lớn hơn các nữ sinh bình thường khác một chút xíu..., nhưng làm sao hắn biết được?

“Từ lúc người tức giận chém đại thụ ở hậu viện.”

“Người theo dõi ta!”

“Nước lạnh rồi, người nhanh lên một chút.”

“Ào” Ta ôm lấy nam nhân trong thùng nước tắm kia. Tay hắn vịn cổ của ta, cảnh tượng này kỳ quặc nói không nên lời.

Lôa nam! Điều này đối với một tiểu cô nương mười hai tuổi mà nói có phải quá kích thích hay không?

Chỉ là. Nửa người dưới của hắn bị liệt. Đm.l,q,d. Như vậy có phải cũng không thể ân ái nhỉ? Thật là bi thảm mà, thả Lý Uẩn Đình lên trên giường, ta bắt đầu vô ý thức theo dõi tiểu đệ đệ của hắn.

“Nhìn cái gì mà mắt hồn như thế?” Lý Uẩn Đình một tay chống đầu. Tóc ướn tùy ý xoa bên người hắn. Mắt thì liếc xéo ta, kinh ngạc không nói nên lời.

Ta nuốt nước miếng, có chút lúng túng đứng lên, vì dờn đi lực chú ý, cho nên đã nói một câu khiến ta hối hận suốt cả đời.

“Đáng tiếc là không dùng được.”

“ ”

.

Một sự yên lặng quỷ dị ngăn ngủi, ta tông cửa chạy ra.

“Nha đầu, người lớn lên sẽ trông như thế nào nhỉ?” Nam tử trên giường khẽ cười, kéo chăn, giấu đi cảnh xuân trong phòng.

Cảnh tượng ba

“Tỷ tỷ! Sư phụ cho bánh nếp này.” Thanh nhi một đường chạy đến trước mặt của ta, trên trán đã rỉ ra một tầng mồ hôi mịn.

“Hôm nay học cái gì vậy ?” Ta kinh ngạc nhận lấy bánh nếp, cái tên nhóc chết tiệt này, bình thường nhìn thấy ta thì châm chọc khiêu khích, từ khi nào mà trượng nghĩa như vậy?

“Kiếm thuật, tỷ tỷ.” Tên oắt này có ánh mắt hài hước hơi giống Lý Uẩn Đình. Khiến ta không thể không cảm thán, vài năm sau, tiểu tử này cũng sẽ là một con hồ ly đấy.

Aizzzz. Tại sao cũng đều là bị mua, nhưng Lý Uẩn Đình lại mời sư phụ dạy Thanh nhi võ công, giống như là con ruột vậy. Nhưng vì sao lại xem ta như nha hoàn mà sai bảo đi khắp nơi đây? Khóc không ra nước mắt mà.

“Đến đây, lau mồ hôi.” Ta đưa khăn tay qua, nhét vào trong tay Thanh nhi, đúng là ta vẫn rất thiện lương.

“Tỷ tỷ lau cho đệ đi.” Thanh nhi kéo ống tay áo của ta, con người như làn nước rẽ, như oán như giận. Đột nhiên làm nũng, khiến ta sờn cả gai ốc.

Nhưng lại sợ thằng oắt con này áp dụng thêm hành động nào kinh khủng hơn nữa, ta cầm lấy khăn cam chịu số phận lau trán cho hắn, da thịt vô cùng mịn màng, thật đúng là làm cho người khác ghen tỵ.

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Thanh nhi đột nhiên ôm ta, rồi hôn một cái lên má trái của ta. Rất. Rất. kỳ quái mà. Ta không chịu nổi mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Nha đầu, người đã quét xong phòng của ta chưa?” Giọng điệu của tên biến thái họ Lý hiện rõ sự không vui.

“Quét dọn rồi, còn có cái gì phân phó nữa không?” Buồn cười nhất chính là ta lại phải dùng một gương mặt tươi cười nịnh nọt nói với hắn, aizzz. Vì để cho cái tên biến thái này ít hành hạ ta một chút.

“Ừm. Quét lại lần nữa đi.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

“*—*. % # # % #.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng đi xa của An An và Lý Uẩn Đình. Thanh nhi cười, Lý Uẩn Đình, người cũng biết ghen à?

Cảnh tượng bốn

Ban đêm

Hậu viện Lý phủ

Một bóng người thanh tú mềm mại đang lén lút bê một tảng đá lớn, dùng nó để làm công cụ treo tường...

“Aizzzz. Quấn gia, lần này chúng ta cần không cần nói cho An An cô nương là đại thiếu gia đã chờ nàng ở ngoài bờ tường ư?” Thị vệ giáp không đành lòng nói.

“Hai người bọn họ cứ thích chơi như vậy, quấy rầy hứng thú của đại thiếu gia, người đảm đương nổi không?” Thật ra thì quấn gia cũng đang thở dài trong lòng.

An An cô nương vẫn là một cô bé xinh đẹp lại vô tội, đơn, quý đơn, nhưng đấu với đại thiếu gia của bọn hắn Aizzzz. Con đường phía trước đầy rẫy chông gai.

Cảnh tượng năm

“An An cô nương, cô nương ở đây làm gì!” Quấn gia run rẩy chỉ vào người nào đó đang uống bát cháo tổ yến thứ năm.

“Ợ.” Ta hài lòng ợ lên một tiếng no nê.

Ta phần hận nói, “Ta muốn ăn sập nhà Lý Uẩn Đình! ! !”

Về mặt Quấn gia đen thui.

Lý Uẩn Đình nghe tiếng mà đến, đứng ở bên ngoài cửa sổ rồi cuộc lớn tiếng bật cười.

“An An. Cứ như vậy nuôi người cả đời thôi.”

Vì vậy, ta đấu trí đấu dũng cùng Lý Uẩn Đình nên thời gian một năm lặng lẽ lướt qua. Bất chợt ta đã vinh quang 13 tuổi rồi. Đơn.l,q,d. Nhưng trừ bỏ một lần được dạy ra, ta thậm chí chẳng lưu lại được cái gì.

Ta không ra khỏi Lý phủ được, cũng không thể trở về nhà của cha và nương được, nhưng Lý phủ lại càng ngày càng giống như nhà của ta, tất cả mọi người đều đối với ta rất tốt. Trừ một Lý Uẩn Đình khiến ta cực kỳ cực kỳ ghét ra! ! ! ! ! ! ! ! ! ! Aizzzz, không biết cha nương có nhớ ta hay không, còn có Đình tỷ tỷ, cái người tỷ tỷ luôn có vẻ mặt lạnh lẽo đó, lúc ta ngã bệnh lại nấu cháo cho ta. Nước mắt ta rơi xuống...

“Lý Uẩn Đình, tại sao chưa bao giờ thấy người hỏi thân thể của ta thế? Ngộ nhờ cha nương ta là người mà người không thể đắc tội nổi, người sẽ làm thế nào?”

Trong thư phòng, ta vừa tức giận mài mực, vừa thử thăm dò tên biến thái họ Lý kia.

“Không quan tâm.” Lý Uẩn Đình không bị ảnh hưởng chút nào mà cứ nhìn sổ sách, qua hồi lâu mới đáp lại ta một câu.

“Không phải là người sợ cha ta giết chết người đấy chứ?” Ta mài đao sần sật hướng về phía con heo con dê nào đó.

“Ta rất vội, không rảnh trả lời vấn đề ngu ngốc của người.”

“.”

Yên lặng.

“Đúng rồi, người chuẩn bị chút đi, cùng ta tham gia đại hội võ lâm được cử hành ở Tề gia bảo.” Tên biến thái họ Lý ra vẻ lơ đãng ném ra một câu.

Thế nhưng đối với ta mà nói, đó quả thật chính là mệnh lệnh đại xá thiên hạ ~! Đại hội võ lâm, làm sao cha không đi được cơ chứ, ta sắp được tự do rồi, ta có thể trở về làm sâu gạo rồi, rồi cuộc không phải chịu sự tra tấn tinh thần của tên biến thái họ Lý và Thanh nhi nữ rồi. Đơn.l,q,d. Chúa ơi, con xin cảm ơn người. Tâm tình ta kích động, một đường chạy chậm chậm chậm về phía phòng thu dọn đồ đạc.

“An An?”

“Ha ha, vội vã như thế à?” Khóe miệng tên biến thái họ Lý kia treo một nụ cười châm biếm ta, “An Hồn, người muốn ta giải thích như thế nào đây?”

4. Chương 4: Hoài Mộc Trâm

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Tề gia bảo.

Tề gia bảo được xây dựa vào núi, địa hình dễ thủ khó công, mặc dù đã là đầu mùa đông, nhưng nơi đây có nhiều dãy núi vòng quanh, rừng tùng xanh biếc, có thêm một phần mỹ cảm của sự chính trực và mạnh mẽ.

Tên biến thái họ Lý mặc trường sam trắng ngà, dương dương tự đắc ngồi trên xe lăn, chẳng hề có lấy một chút tự ti mà người tàn tật nên có, thật đáng ghét!

Ta mặc một chiếc váy vải bông màu xanh dương, trên vai khoác theo cái áo choàng cáo trắng mà tên biến thái họ Lý mang về từ K tới, trên đầu là cái búi tóc nghiêng nghiêng với cái lược mà Thúy nhi tỷ tỷ trong phủ cho ta, a... a... ~ không có gì hết, ta đang thời tuổi trẻ

~! Ta cố ý cài cây trâm bằng gỗ mà Trâm Hằng tặng cho ta, thật may là lúc chạy trốn có mang theo, bởi vì nơi này là địa bàn của Trâm Hằng, hắc hắc, cho dù phụ thân không tới, thì chắc chắn Trâm Hằng cũng nể tình tình nghĩa thời thơ ấu mà cứu ta về nhà. Hơn nữa Thanh nhi cũng không đến đây, lúc này không trốn, thì đợi đến bao giờ?

“Tiểu nha đầu, hai mắt thao láo, đang nghĩ cái gì đó? Đẩy xe cho ta, uất ức người à?” Giọng nói của tên biến thái họ Lý vang lên.

“Nào có, Lý đại ca, An An chỉ là phát hiện hôm nay tinh thần huynh rất sáng khoái, vô cùng tuần lãng thôi!” Ta lập tức theo thói quen vỗ mông ngựa, nhưng trong lòng thì bi ai vô hạn khinh bỉ chính mình.

“Vậy à? Đó là bởi vì hôm nay muốn quyết định một chuyện rất quan trọng.” Tên biến thái họ Lý khẽ cười một tiếng, dễ nhận thấy đáng vẻ kia có bao nhiêu hường thụ.

“Hả? Lý đại ca cảm thấy mình cản trở cảnh quan đường phố, quyết định đâm đầu vào tường để chết đó hả?”

“Ừ. Ta đang suy nghĩ khả năng dùng độc làm câm người.”

“.”

Vừa vào Tề gia bảo chúng ta đã được an bài đến phòng khách dùng trà, xem ra tên biến thái họ Lý vẫn có chút mặt mũi.

“Lý công tử đường xa mà đến, tại hạ không tiếp đón từ xa!” Vẫn là một thân áo đen, cả người tản ra khí chất lãnh ngạnh (lạnh lùng +cứng rắn), tuổi bốn mươi chừng chạc, vẫn là một kẻ đẹp trai không có thiên lý như cũ!

Ta như nhìn thấy người thân của mình, Tề bá bá, bá bá chính là đại cứu tinh của nhân dân!

“Tề.” Đúng lúc ta lên tiếng cầu cứu, thì lại phát hiện mình không phát ra được tiếng nào, mẹ nó, kẻ nào dám điểm á huyết bà nội này đây?

“Tề bảo chủ khách khí, Lý mẫu vẫn muốn được diện kiến phong thái bảo chủ đại nhân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là rỗng trong biển người.” Tên biến thái họ Lý vừa mỉm cười khách sáo vừa lau nước đọng trên ngón tay.

Dùng giọt nước điểm huyết? Một hồi mồ hôi lạnh xông ra từ sau lưng ta. Mặc dù võ công của ta chẳng ra gì, nhưng tốt xấu cũng lớn lên ở trong gia đình võ lâm, tu vi nội công của tên biến thái họ Lý. Thậm chí không hề thua kém cha ta. Nhưng là, tại sao chưa từng nghe tên hắn ở trên giang hồ?

“Lý công tử nhiều năm qua vẫn giúp đỡ võ lâm chính đạo, tạo phúc uôn dân thiên hạ, hôm nay có thể quang lâm hàn xá, thật sự là vinh hạnh của Tề mẫu.” Chỉ là ngày mai đại hội võ lâm sẽ mời dự họp, tại hạ chuyện

vật quần thân, xin thứ cho Tề mỗ đi trước một bước. Lý công tử đi xe ngựa mệt nhọc, xin mời đến sương phòng nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại rất tôn trọng với Lý Uẩn Đình, thật kỳ quái, Lý Uẩn Đình, là một thương nhân, , đáng giá để Minh Chủ Vô Lâm tiếp đãi long trọng như thế sao?

“Tề bảo chủ xin cứ tự nhiên.” Tên biến thái họ Lý cười ôm quyền.

Vì vậy hai người chúng ta dưới sự hướng dẫn cực kỳ chậm chạp của cửa hạ nhân tiến về phía sương phòng.

“Cây Hoài mộc trám này là ai đưa cho người?” Trong phòng, tên biến thái bắt đầu tiến hàng khám xét X - Quang.

“Người tình cũ.” Ta gần như chết đuối, ngồi cạnh bàn nhàm chán ngáp.

“Ai da da, người đừng nhéo mặt của ta, đau, đau.”

Nửa phút sau, ta xoa gương mặt đỏ rực, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi tên biến thái họ Lý, “Hoài mộc là cái gì? Đáng tiền sao?”

“Bảo vật quý của Hoài quốc, người cứ nói đi?”

“À? Có tác dụng gì?” Ta biết rõ ở thế giới này có ba quốc gia chủ đạo. Thanh Long quốc - chính là chỗ ta đang ở đây.

Thánh Ngưng quốc, không hiểu rõ lắm, Hoài quốc - một hòn đảo thần bí.

Mấy quốc gia này tạo thành thế tam quốc vững chắc, kiềm chế tàn nhẫn, mấy trăm năm qua, cũng chưa xảy ra chiến tranh gì quá lớn.

“Hoài mộc, chỉ sống ở Hoài quốc, hơn nữa tất cả sông ở Hoài quốc cũng chỉ có một gốc cây Hoài mộc, người ở Hoài quốc cực kỳ trân quý nó, xưng là thánh vật, không dám chặt cành lá, trăm ngàn năm qua, chỉ có một cây Hoài mộc trám lưu truyền hậu thế, nghe nói cái Hoài mộc trám này, khi cơ duyên xảo hợp, có thể xuyên qua thời không.”

“Nếu Hoài mộc trám chỉ có một, thì sao người lại biết đây là Hoài mộc trám?” Hằng ca ca à, ta yêu huynh, thì ra lúc ta năm tuổi huynh đã đưa cho ta chiếc chìa khóa xuyên trở về, vậy mà ta còn ghét bỏ nó là cây trám gỗ, aizzzzzzzz, ta thực xin lỗi huynh, nhưng mà, huynh tặng vật quý trọng như thế cho ta, về nhà còn không bị cha mẹ huynh đánh cho cái mông nở hoa sao? Đúng là phá gia chi tử mà.

“Chuyện này... Người không cần biết, người chỉ cần nói cho ta biết là người nào tặng cho người cây Hoài mộc trám này?”

“Vì sao ta phải nói cho người?”

“Nha đầu? Biết ý nghĩa của việc tặng Hoài mộc trám không?”

“Không biết....”

“Người trong thiên hạ đều biết, tặng Hoài mộc trám, thì đồng nghĩa với việc đồng ý lời hứa đời đời kiếp kiếp, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, từ đây chỉ vì một người.” Tên biến thái họ Lý khó có được nghiêm túc như thế, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm ta.

“Oa.... Nghiêm trọng như thế?” Ta có nên trả lại nó cho Trạ Hằng không đây? Hắn sai lầm hứa đời đời kiếp kiếp với ta, ngay cả chính hắn cũng không biết cơ mà, aizzzzzzz..... Đúng là đứa bé xui xẻo mà.

“Chính là như vậy, đừng để ta hỏi nữa, là ai đưa?”

“Là cha của đứa nhỏ trong bụng ta!!!”

“Người...”

“Trời ơi, người nhét cái gì vào tai ta thế kia? Đau quá.... ô....ô....ô...”

“Vật đính ước?”

“Hả? Là vàng thật sao?”

“....”

Đại hội võ lâm ba năm một lần, cũng không phải chỉ một nơi để nhân sĩ giang hồ trao đổi tình cảm, còn có chuyện quan trọng nhất, đó chính là - bàn luận võ nghệ. Ở Thanh Long quốc có một quy củ bất thành văn, ở trên đại hội võ lâm, ai có thể đánh thắng Võ Lâm Minh Chủ đương nhiệm, như vậy hắn có thể thay thế. Nhưng võ công của Tề bá bá đã đạt tới đỉnh cao, rất ít người trên giang hồ có thể địch lại, tỷ như cha An Hồn của ta, không có ý với chức Minh Chủ Võ Lâm, vì vậy, mười mấy năm qua, đại hội võ lâm đã hoàn toàn biến thành nơi mọi người trao đổi tình cảm....

Chỉ là, sức cảm dỗ của chức Minh Chủ Võ Lâm, vẫn khiến ột vài đồng chí dũng cảm khiêu chiến với Tề bá bá.

Ta ai oán đứng bên cạnh tên biến thái họ Lý, nhìn qua toàn trường, vẫn không nhìn thấy người cha anh tuấn tiêu sái của ta, khiến ta cực kỳ buồn bực.

“Tại hạ Đông Kỳ Phong của Hàn Băng Môn, đặc biệt thỉnh giáo Tề minh chủ.”

Có một hán tử cao lớn khôi ngô nhảy lên đài, chẳng qua bóng dáng nhảy lên không hề giống với thân hình kém cỏi của hắn, ngược lại bay nhẹ như chim yến, khiến dưới đài nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

“Tại hạ Tề Trạ Hằg, hi vọng thay mặt phụ thân cùng Đổng Chửng môn bàn luận một chút, nếu thắng tại hạ, thì khiêu chiến gia phụ cũng không muộn.” Một giọng nói từ tính kèm theo sự tự tin vang lên, một vị thiếu niên áo lam nhẹ nhàng tới, thoảng chốc hấp dẫn ánh mắt toàn trường, hai mắt thâm thúy như vì sao, màu da đồng thếp, cả người tản ra khí chất lạnh lẽo nguy hiểm, nhưng lại là hấp dẫn trí mạng với người ta. Nếu như nói Thanh nhi là đoá sen nóng nảy xinh đẹp, như vậy Trạ Hằg chính là hàn ngọc trên đỉnh Tuyết Sơn, cả người ngông nghênh, càng làm nổi bật vẻ anh tuấn tự nhiên, trời ạ! Trạ Hằg, thật không nhìn ra huynh có tiềm lực cổ phiếu đấy!

(Tiềm lực cổ phiếu chỉ tỷ lệ tăng trưởng của cổ phiếu, thông thường tỷ lệ này khá ổn định và đáng tin cậy, bạn nào học bên kinh tế, ngân hàng thì hiểu rõ cái này ^o^)

“Hằg ca ca!” Ta không khỏi hô to.

“An An?” Hằg ca ca hướng về phía ta, nhìn ta, con người vắng lạnh hiện ra sự vui mừng không khống chế được.

“Hằg ca ca....” Quả nhiên hắn vẫn nhớ ta.....Thật tốt....

“An An, chờ huynh một chút, một chút là được. ~” Hằg ca ca nhếch môi cười với ta, nụ cười dịu dàng như vậy lại xuất trên khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, nhưng lại thần kỳ làm cho tâm tư người ta bay lơ lửng, đang lúc ta hoảng hốt, Trạ Hằg đã xoay người đã nhảy lên lôi đài.

“Lập tức? Tề Trạ Hằg, người không khỏi quá xem thường ta chứ?” Hàn Chửng môn đã giận tái mét mặt lại.

“Mời.” Hằg ca ca cũng không để ý tới, ôm quyền đáp lại.

Chỉ thấy hai tay Đổng Kỳ Phong cầm chùy, trực tiếp hét lên với Hằg ca ca, chiêu nào cũng hung hiểm, chiêu nào cũng trí mạng.

Mà Hằg ca ca lại chỉ né chứ không đánh, kiếm, thủy chung vẫn không ra khỏi vỏ.

“Hằg ca ca.” Ta không khỏi lo lắng, chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi thôi, có thể tránh được sao?

“Yên tâm đi. Võ công của hắn cao hơn Đổng Kỳ Phong nhiều.” Đột nhiên tên biến thái họ Lý đứng bên cạnh nói một câu.

Kỳ quái? Vì sao hắn không ngăn cản ta nhận thức Trạ Hằg?

Ta thấy hắn vẫn mỉm cười nhìn đánh nhau trên đài, trong mắt sóng nước chẳng xao, aizzzzz, quả nhiên không thể dùng tâm lý bình thường để phân tích một kẻ biến thái như hắn mà.

Đang lúc hoảng hốt, Hằng ca ca đột nhiên nhảy lên giữa không trung, rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm đã ở ngay cổ họng Đồng Kỳ Phong. Tất cả động tác nhanh đến nỗi chỉ xảy ra trong một giây. Nhưng chỉ với một giây này, tất cả hình ảnh đã dừng lại. Hai cây chùy của Đồng Kỳ Phong chán nản rơi trên mặt đất. Mọi người đều hút khí, kiếm pháp thật là nhanh!

Tỷ vô toàn trường, chỉ trong một phút mà thôi.

“Trường Giang tre già măng mọc, lão hủ báai phục.” Đồng Kỳ Phong run rẩy mở miệng, giống như không thể tin được.

“Đa tạ Đồng Chương môn.” Câu trả lời không có tình cảm gì, khi hai mắt chuyển về phía ta, xuân ý dạt dào.

Ta đột nhiên dự cảm thấy, có cái gì đó mà ta không khống chế được, lặng lẽ xảy ra giữa ta và Trầm Hằng.

“Mấy năm không gặp, không ngờ võ công của hiền chất đã tinh tiến đến đây rồi.” Vừa dứt lời, bóng dáng màu trắng phiêu diêu đi tới. Nhìn cha gần trong gang tấc, ta thiếu chút nữa muốn khóc lên, đơn, l, q, đ, cứ nghĩ rằng mình đã là người của hai thế giới, đã rất thành thực hiểu chuyện, có thể hồ hững nhìn rất nhiều chuyện, nhưng khi gặp người thân, nhìn thấy người từ nhỏ nhìn ta lớn lên, nhìn thấy người cha mà ta vẫn mến yêu, lúc này ta mới phát hiện, hóa ra sự nhớ nhung trong lòng ta với người phía trước này đã tích lũy đến mức này rồi, nghĩ tới đây, không khỏi hồng hồng khóe mắt.

“An bá phụ!”

“Cha!” Ta và Hằng ca ca đồng thanh hô.

“Cha, An An nhớ người muốn chết. ô... ô...ô” Ta nhào tới vào trong ngực cha, ra sức làm nũng. Cha vẫn đẹp trai như vậy, vẫn dễ nghe như vậy, oa oa oa, ta nhớ ông muốn chết.

“An An, con gầy đi rồi, một năm này, con sống tốt chứ?” Cha âu yếm vỗ vỗ đầu của ta, để lộ ra yêu thương vô hạn.

“Con.” Ánh mắt của ta ác hung tợn bắn về phía Lý Uẩn Đình, ha ha, Lý Uẩn Đình, hôm nay An An ta đã là người có núi dựa rồi! Chịu chết đi!

“Văn bối Lý Uẩn Đình, báai kiến An bá phụ!” Tên biến thái họ Lý nhẹ nhàng ôm quyền, không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hai người chúng ta.

“Đại thúc, ta thấy người cũng hai mươi mấy tuổi rồi, gọi cha ta là bá phụ làm gì? ” Trả thù lập tức bắt đầu.

“An An, không được vô lễ!” Cha cười, chấp tay với Lý Uẩn Đình

“Trên giang hồ đều nói, Lý công tử không chỉ giàu nhất thiên hạ mà còn tuần tú lịch sự, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không giống như bình thường, An mỗ có tài đức gì, gánh nỗi ngài gọi một tiếng bá phụ?”

Cha, người thật giả dối, hần rõ ràng là người tàn tật.....

“An bá phụ quá khen, chưa nói đến chuyện An bá phụ là tiền bối võ lâm, là ngôi sao sáng, chỉ với việc An An là bằng hữu của tại hạ, gọi người một câu bá phụ dĩ nhiên là nên làm.” Không kiêu ngạo không tự ti, nhưng bộ dạng gte6n biến thái Lý lại vênh vao ghé gớm.

“Cha, hần nhốt con trong nhà hần, không cho con về nhà.....oa oa oa.” Trong ngực phụ thân, ta lộ đầu ra làm mặt quỷ với tên biến thái họ Lý.

Người xong rồi, ngày tận thế củ người đã đến rồi.

“Lý công tử đã viết thư nói với cha con làm khách trong nhà người ta, tại sao lại nói là nhốt?” Cha dịu dàng xoa tóc của ta.

.....Đại nảo ta hoạt động, không trách được một năm này cha không ra ngoài tìm ta, thì ra là bọn họ đã thông đồng với nhau! Nhưng tại sao vậy chứ? Cảm thấy trong này có chút là lạ.

“Cha.....” Ta vẫn muốn mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên bị Hằng ca ca cắt ngang.

“An An, muội vẫn luôn mang theo Hoài mộc trầm?” Ngẩng đầu nhìn lên, Hằng ca ca luôn nhìn chăm chăm lên cây trầm trên đầu ta, vẻ mặt kích động.

“Ách...”

Ta chợt dạ liếc Hằng ca ca một cái, cúi đầu, sự thật là sáng hôm nay mới cài lên, nhưng ta không có can đảm nói vậy.

“Đây chính là Hoài mộc trầm? Là bảo bối nghe nói có thể xuyên qua thời không đó ư?”

“Hoài mộc trầm thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, từ đó chỉ vì một người? tề công tử quả là người si tình.”

Đám người chung quanh nghe lời của Hằng ca ca, bắt đầu nhao nhao.

Tề công tử và An nhị tiểu thư đều là người như thần tiên, quả là rất xứng đôi.”

“Đúng vậy, một lãnh ngọc, một kiều my, đúng là ông trời tác hợp cho.”

“Mà ta thấy Lý công tử cũng có chút ý tứ với An nhị tiểu thư, thắng bại còn chưa biết đâu.”

Thì ra là đám người hào hiệp chốn võ lâm cũng không phải bình thường, cũng có tiềm chất tam cô lục bà*, tiểu nữ tử thật sự bá phúc, chỉ là tên biến thái kia có ý với ta? Chắc hẳn mọi người đã hiểu lắm rồi, một kẻ như hắn vẫn luôn lấy hành hạ ta là niềm vui thú.....Trừ khi ta thích ngược đãi mới có thể thích hắn.....

(Tam cô lục bà: Ba cô sáu bà, chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo, lải chuyện, nói xuyên tạc)

“Trạm Hằng hiền chất....Đây chính là Hoài mộc trầm?” Cha hiển nhiên có chút phản ứng thất thường, hơi có vẻ kích động.

“Trạm Hằng một tấm chân tình, bá phụ thành toàn.” Trạm Hằng đột nhiên đưa tay ôm ta vào trong ngực, chỗ nào cũng dịu dàng....Khiến tim ta đập thình thịch vài cái, mẹ nó, mấy tên cổ nhân này, cố ý kiến tim ta hoạt động không bình thường mà.

“Nha đầu, tới đây!” Tên biến thái họ Lý nhìn thấy ta ở trong ngực Trạm Hằng, cười càng thêm trực rỡ. Nhưng người quen biết hắn đều biết, hắn cười càng vui vẻ chứng tỏ hắn càng tức giận.....

“Xin bá phụ thành toàn.” Trạm Hằng lại ôm ta chặt hơn, giống như không nghe thấy lời của tên biến thái họ Lý vậy.

Aizzzzz.....Đây đều là cái tình tiết máu chó gì thế? Ta mới có mười ba tuổi, ở cái tuổi còn ngây thơ trong trắng này có được hay không đây? Huống chi....Tim của ta....Đã sớm không biết yêu thương một người là như thế nào....Ta thậm chí còn hay nghĩ rằng.....Nếu không yêu sâu đậm như vậy....Có phải cũng sẽ không đau đớn nhiều như vậy không? Trạm Hằng, huynh không nên nói ra điều này....Ta e sẽ cô phụ huynh....

“Cha....” Ta khóc không ra nước mắt, vội phát ra tín hiệu cầu cứu.

“Khụ, khụ, ta nói Trạm Hằng hiền chất này....chuyện như vậy, không nên thảo luận trước mặt công chúng đâu.” Cha vừa nói, vừa không để lại dấu vết giải cứu rồi ôm ta vào trong ngực ông.

Khi tên biến thái họ Lý thấy ta hạ cánh an toàn trong ngực cha, vẻ mặt lại càng trở nên vô, vô cùng đáng bị ăn đòn.

“Là vãn bối đường đột.” Trạm Hằng khom người hành lễ, giọng nói chân thành tha thiết, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng lưu luyến ở trên người ta.

Đây là cái tình huống gì thế? Hình như Hằng ca ca thích ta rồi....Nhưng mà chuyện xảy ra khi nào vậy? Ta làm sao mà biết được? Cho ta chuẩn bị tâm lý chút đi mà....

5. Chương 5: Ngoại Truyện Hàm

Editor: Cẩm Băng Đơn

Khi đó, chúng tôi là bạn học, vẫn là tuổi trẻ đầy hăng hái.

Một năm kia, tôi 16 tuổi, anh 17 tuổi.

“Các bạn học, cô xin giới thiệu, đây là bạn học mới chuyển tới lớp chúng ta, Mộ Phi Hàm.” Bà cô chủ nhiệm già dùng giọng có thể sánh ngang tầm với cái loa to tiếng cao thành công gợi lên sự chú ý của cả lớp.

Tôi ngáp một cái, từ trên bàn học ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là gương mặt như thế này, khuôn mặt có chút ngăm đen, mắt phượng hẹp dài hơi hơi híp, lúc cười lên chói mắt giống như ánh mặt trời vậy. Không phải là nam sinh trông cực kỳ đẹp mắt, nhưng lại có phong độ làm cho từ sâu trong lòng người ta phải nhận nhận, mặc dù không đẹp trai tinh tế giống như hot boy, nhưng lại có sự thành thực vượt qua những bạn cùng lứa tuổi.

Nhìn mấy nữ sinh chung quanh liên tiếp hút khí. Tôi chỉ có thể cảm thán âm thanh kia, làm gì có đứa con gái nào không có tuổi xuân chứ...

Khi đó, tôi còn là một con oắt tomboy, nói ra thật sự buồn cười, tuổi 16 đủ trò gian trá, cũng không hiểu tình biết yêu là gì, tóc thì rối tung, mặt mập chính là dấu hiệu của tôi, tinh khiết như nước, không hiểu sự hiểm ác của người đời, là tính cách của tôi, chỉ là rất lâu về sau mới phát hiện, sự ngây ngô lúc đó, là những ngày hạnh phúc nhất của tôi.

Trong ánh mắt giành giật của nữ sinh trong lớp, anh thành bạn ngồi cùng bàn với tôi, làm cho người ta tức giận chính là, nữ sinh trong lớp nhìn thấy anh ngồi ở bên cạnh tôi, lại thở phào nhẹ nhõm. Chẳng lẽ - - bà cô chủ nhiệm già cũng cảm thấy tôi là an toàn nhất? ? Vô lực mà.

Suy nghĩ một chút, cả đời này, những ghen tỵ trước kia của tôi bắt đầu từ ai đây? Đương nhiên là Hàm rồi.

Hàm thông minh ngoài tưởng tượng của tôi, tôi khổ cực suy nghĩ suốt cả tiết học cũng không thể làm hết được bài kiểm tra môn Toán, vậy mà anh chỉ làm có mười phút là xong hết.

Vật lý là môn tử huyệt của tôi, tôi vừa nhìn thấy một hình người bé nhỏ đẩy một cái thùng từ nhiều phương hướng khác nhau là lại đau đầu - -, mỗi lần nhìn Cơ học tôi đều tự nghĩ đến, vì sao cái quả táo đó không đập chết ông Newton đi - -!

Nhưng Hàm thì vênh váo tự kỷ, vừa làm bài thi vừa lấy quả táo từ trong túi ra, cắn rôm rốp, làm tôi hận đến ngứa cả người, chẳng lẽ anh không biết, kể từ sau khi tôi học Vật lý, trái cây mà tôi hận nhất chính là quả táo sao?

Ngay cả khi hai môn Ngữ văn và Lịch sử khiến tôi kiêu ngạo nhất, cũng bởi vì anh đến, khiến tôi mất đi vị trí đứng đầu.

Quan trọng nhất là, tôi chưa bao giờ thấy anh chăm chỉ đọc sách cả - -#

Khi đó tôi chỉ biết, tôi ganh tỵ anh a a a a a a a a

~~~Dĩ nhiên, tôi hiểu rõ, làm người phải khiêm tốn, phải học hỏi phương pháp học tập của bạn học, vì vậy tôi cố đè con tiểu ác ma trong lòng xuống, ra vẻ khiêm tốn nhờ dạy học, “Bạn học Mộ Phi Hàm, tớ phải làm gì để có thể học cùng cậu.”

Ai biết cậu ta lại nhìn tôi giống như nhìn một con ngốc, lộ ra một hàm răng trắng, từ từ khắc ra một câu, “Với sự thông minh của cậu, tớ rất khó để giải thích cho cậu.”

A a a a a a a a a a a a a a a a

Tôi cầm lấy từ điển Hán ngữ ném lên đầu Hàm, tôi không chịu nổi, tôi muốn đánh cho cậu ta bị ngu ra.

“An An, kìm chế đi, trận đấu bóng rổ của lớp chúng ta vẫn phải dựa vào cậu ấy đấy.” Hai bạn học sau bàn một trái một phải ngăn lại cánh tay của tôi.

Trận đấu bóng rổ? Quên mất cái tên đáng ghét này là hi vọng của ban Lam Cầu chúng tôi, tôi chán nản ngồi ở trên ghế, thở ngắn thở dài, tôi 16 tuổi, lần đầu tiên học được cách cảm thán cuộc sống luôn thay đổi thật thường - -!

Khi đó hai chúng tôi thường đối chọi gay gắt, mà anh cũng nhất định không nhường nhịn tôi, hình như đấu với tôi trở thành niềm vui thú của anh, càng làm cho người ta nổi đóa, vì thế tôi càng âm thầm độ sức học tập với anh, cuối cùng sẽ có một ngày tôi giẫm bẹp anh ở dưới chân, a a a a a a

~“Yến Tử, cậu có cảm thấy Mộ Phi Hàm rất đáng ghét hay không, nhỏ nhen, rất không có phong độ?” Tôi bắt đầu xuống tay từ cô bạn thân nhất, bắt đầu gieo rắc lời đồn.

“Không đâu! Mộ Phi Hàm là người rất dịu dàng, mỗi lần mình hỏi bạn ấy môn Toán, bạn ấy rất kiên nhẫn giải thích ình mà.” Yến Tử vô hạn nhớ lại, rơi vào tình cảm của tuổi con gái không thể tự kìm chế.

“Đúng vậy, lúc đó trực nhật, Mộ Phi Hàm còn giúp tôi đổ rác nữa, thật sự là rất thích giúp đỡ người khác.” Dung Dung cũng đỏ mặt, ngo cái đầu qua.

A a a a a a a a a a, Mộ Phi Hàm, một ngày nào đó bà này sẽ vạch trần bộ mặt đáng ghê tởm của mi!

Thứ bảy, ở siêu thị.

Tôi đang phân vân ở trong quầy chuyên bán chocolate, quyết định bây giờ nên ăn chocolate đen hay là chocolate trắng?

“Còn muốn ăn nữa à, An An, cậu mập sắp thành heo rồi.”

Không cần quay đầu tôi cũng biết, là cái tên quỷ Mộ Phi Hàm đáng ghét kia.

Tôi hít sâu một cái, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia phóng đại trước mặt mình, nhìn đồ ăn anh mua, đều là thức ăn nhanh, nào là mì ăn liền, đồ hộp, sủi cảo đông lạnh nhanh... vân vân

~“Mộ Phi Hàm, mẹ cậu không nấu cơm cho cậu ăn à?” Tôi cảm thấy thật kỳ lạ.

Ai biết anh lại nhìn tôi như nhìn quái vật, nói, “Cậu là đồ ngốc đấy à, không phải cậu biết tớ ở một mình sao?”

“Tớ cũng đâu phải mẹ cậu, làm sao biết được!” Lại dám mắng tôi ngốc.

“Không cho ăn chocolate nữa! Sắp mập thành con gì rồi kìa.” Mộ Phi Hàm gạt chocolate trên tay tôi.

A a a a a a a a a a a a a a a a

~ tôi thật sự cực kỳ ghét cái tên này.

Hai đứa chúng tôi cãi nhau ầm ĩ cùng đi ra khỏi siêu thị, đã là sẩm tối, trên đường về nhà ngồi trên xe buýt, anh chỉ vào căn biệt thự mà mấy đứa chúng tôi thích nhất, nói với tôi, một mình, tầng 16, phòng số 1, anh ở ngay nơi này.

Ghét. . . . . Cậu ta ở đâu có liên quan gì tới tôi đâu chứ?

Buồn cười nhất chính là tôi lại có thể phụt ra một câu quái gở kia, “Về sau ăn ít mấy đồ ăn nhanh đó đi, không tốt với cơ thể đâu.”

Lúc anh xuống xe, tôi ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với đôi mắt lấp lánh như ánh sao kia, tôi đột nhiên không khỏi hốt hoảng một trận, chỉ là khi đó tôi không biết, đó chính là tình yêu.

Thi giữa kỳ. . . . . Tôi cười to ba tiếng! ! !

Vậy mà tôi lại đứng thứ nhất, Mộ Phi Hàm! Lát nữa bà cô này nhất định phải nhục nhã mi cho sướng!

Nhưng đã qua tiết học đầu tiên, vì sao cậu ta còn chưa tới?

Ai biết Yến Tử lại dùng ánh mắt nhìn tôi như nhìn một con ngó, “An An, cậu không biết à, Mộ Phi Hàm bị bệnh, chưa thi hai môn cuối cùng, aizzzz, không biết có nghiêm trọng hay không, đáng tiếc tội mình lại không biết cậu ấy ở đâu.”

Thi vào ngày nghỉ, cho nên tôi cẩn bản, không biết chuyện Mộ Phi Hàm bị ốm.

Ở một mình, thức ăn nhanh, đau ốm.

Đột nhiên tôi rất lo lắng, cho nên cả buổi sáng học đều thần thờ.

Buổi chiều tôi xin nghỉ.

Gõ cửa nhà anh.

Đang lúc tôi cho rằng trong nhà không có người, thì cửa đột nhiên mở ra, Mộ Phi Hàm đứng ở trước cửa, tóc rối bời, môi không còn chút máu, một chút cũng không giống thiếu niên như ánh mặt trời mà tôi quen biết.

“Chết chưa?”

“Chỉ là cảm mạo phát sốt, không có chuyện gì.” Mộ Phi Hàm lười biếng nằm ở trên giường, trong phòng có chút bữa bột, nhưng vẫn có thể nhìn ra chủ nhân bình thường quét dọn rất nghiêm túc.

“Ăn cơm chưa?” Giọng điệu của tôi đã không cứng nổi.

“Không muốn ăn.” Mộ Phi Hàm cười nhìn tôi, trong lúc nhất thời khiến tôi không được tự nhiên, Mộ Phi Hàm như thế, tôi chưa từng thấy qua.

“Ách. . . . . Cậu chờ một chút.” Chạy trốn tới phòng bếp trong nhà cậu ta, mở tủ lạnh ra, trừ đồ ăn liền, chỉ có hai quả trứng.

20 phút sau, một chén cháo trắng ấm nóng, một đĩa trứng chiên.

Kỳ thực tôi rất bội phục mình, chiên trứng mà thôi, cũng có thể làm dầu bắn lên tay, nóng rát, đau quá, chỉ là lần đầu tiên làm, không hủy dung cũng tính là khá lắm rồi.

Tôi nhét đôi đũa vào trong tay Mộ Phi Hàm.

“Ăn đi.”

Mộ Phi Hàm chưa ăn, chỉ là mắt cứ nhìn chằm chằm tôi, nụ cười bên môi càng sâu hơn.

“Nhìn cái gì, dù có khó ăn cậu cũng phải ăn cho bằng hết.” Tôi lơ bỏ quá tay, không để ý, mới vừa rồi là muối ư? - -

Tiếng ăn như hổ đói của anh khiến lòng tôi, có chút đau đau.

Cơm nước xong, anh lại nằm xuống lần nữa, tôi rót một ly nước nóng, đặt ở đầu giường.

“Thấy cậu tạm thời còn chưa chết, mình trở về đi học.” Trong lòng bị cảm xúc rối rắm làm loạn lên, chỉ là có dự cảm, Mộ Phi Hàm và tôi, ai cũng không thể quay về như trước đây nữa.

“Làm gì mà tay bị vậy?” Lúc tôi xoay người rời đi, Mộ Phi Hàm đột nhiên bắt được tay tôi, khiến hoảng hốt một lúc.

“Không có việc gì, hồi nãy chiên trứng, về nhà bôi ít thuốc mỡ là được.” Nếu là bình thường, khẳng định tôi đã giương nanh múa vuốt mắng Mộ Phi Hàm rồi, nhưng kỳ quái là hôm nay không có.

“Cậu đúng là đồ ngốc.” Giọng Mộ Phi Hàm lộ ra âm mũi thật thấp.

“Đúng vậy, rất ngốc.” Tôi đột nhiên muốn khóc, ngộ nhỡ tôi thật sự thích Mộ Phi Hàm, một kẻ vừa ngốc vừa không xinh đẹp như tôi, nên làm gì đây?

Mộ Phi Hàm, không ngờ rằng, 16 tuổi, lần đầu tiên em động lòng, là vì anh.

“Cậu ngốc như thế, về sau để tớ chăm sóc cậu vậy.” Mộ Phi Hàm nhìn vào đôi mắt của tôi, dịu dàng mà kiên định.

. . . . . Có phải mỗi tình đầu nào cũng ngọt ngào và buồn buồn như vậy hay không?

Qua một lúc lâu, tôi mới buồn buồn lên tiếng, “Nhưng cô giáo không cho yêu sớm.”

Sau đó rồi sau đó, tôi và Mộ Phi Hàm yêu nhau, thái độ khác thường dịu dàng của anh đối với tôi, mỗi lần ánh mắt chạm nhau, môi anh luôn khẽ nhếch lên rồi cười. Tôi hỏi anh, vì sao ngày trước cứ đối đầu với tôi? Câu trả lời của anh là, có tôi ở đây, anh mới không cảm thấy cô đơn. Vô cùng. . . . . Đáp án vô cùng kỳ quái. . . . .

Chúng tôi làm tất cả mọi chuyện mà đôi lứa yêu nhau hay làm, ước hẹn dưới ánh trăng, cùng nhau ngắm đèn hoa đăng, ngắm sao băng, thời gian trôi rất nhanh, ngọt ngào mà hạnh phúc.

Rất nhanh, cả lớp đều biết quan hệ của chúng tôi, tất cả mọi người đều không hiểu, tại sao một người ưu tú như Mộ Phi Hàm lại ở chung với một đứa không xinh đẹp như tôi, lời đồn đãi lộn xộn cả lên.

Chỉ có Yến Tử nói giúp tôi, “An An của chúng ta gầy đi rồi, chỉ cần trang điểm một chút này, tuyệt đối là một đại mỹ nữ.”

Rất nhanh, cô giáo gọi hai đứa chúng tôi vào phòng làm việc.

Đối mặt với hai học sinh có thành tích học tập tốt nhất lớp, cô giáo rất buồn bực, nói nặng nói nhẹ cũng không được.

Khi chúng tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới học tập, cô giáo mới chịu thỏa hiệp.

Mà chúng tôi cũng thực hiện cam kết kia, bởi vì chỉ cần có lẫn nhau, cho dù học hành khổ hơn thế nào đi nữa, chúng tôi vẫn vui vẻ, chỉ là. . . . . Đường như người học khổ chỉ có tôi mà thôi - -!

Sau đó, lên lớp mười hai, vội vã cùng một nhọc như tưởng tượng.

Cân nặng của bản tiểu thư lại như có kỳ tích sụt xuống còn 45 kí lô. . . . . Thật sự là. . . . . Không biết nói gì. . . . .

Sau đó, chúng tôi thi đậu hai trường đại học trong cùng một thành phố.

Được rồi, tôi thừa nhận, trường đại học của anh tốt hơn của tôi một chút.

Tôi học đại học y, bởi vì đã quyết định muốn một đời một kiếp chăm sóc cho anh.

Không thể tưởng tượng nổi. . . . . Tôi vậy mà lại trở thành hoa khôi của trường - -# tôi thật sự không hiểu nổi, với cái vóc dáng bị đả kích 18 năm. . . . . Thật sự lượng thay đổi khiến chất thay đổi ư?

Một ngày kia, anh tới trường học tìm tôi.

Bên hồ Thắm

Một cô gái tóc dài xõa ngang vai, váy áo bông bênh, đôi mắt đen lay láy, trông thật hồn nhiên.

Một thiếu niên tóc ngắn gọn gàng, quần áo thời thượng, bờ môi mang theo nụ cười yêu chiều, giống như là muốn bảo vệ cô gái đời đời kiếp kiếp.

Đọc “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em”, lệ rơi đầy mặt, giống như những cô gái khác, tôi cũng hỏi tình yêu của anh, “Nếu em chết rồi, anh sẽ làm sao?”

Anh lấy tay véo mặt tôi, nói: “Tuyệt đối không có chuyện đó.”

“Nếu thì sao?” Tôi kiên trì.

“Anh sẽ sống thật tốt, tìm một bạn gái xinh đẹp hơn em, để em ghen tỵ, trở về tìm anh một lần nữa!” Anh cười với vẻ mặt âm hiểm.

“Quả nhiên anh rất không có lương tâm!” Tôi cười nhẹ.

“Vậy còn em?” Anh hỏi ngược lại.

“Em cũng sẽ giống như anh.”

“Vậy thì tốt.” Hai người chúng tôi không hẹn mà cùng lên tiếng, có lẽ, lúc này chúng tôi vẫn chưa biết, đời người, thực sự sẽ có chia lìa.

Hàm giúp tôi trải qua những năm tháng đắng chát đó, có tâm sự gì, tôi đều chia sẻ với anh, phản bội, khổ sở, trưởng thành, giấy giũa, gần như mỗi một lần tôi chín chắn hơn đều có lời an ủi cùng khích lệ của anh, lúc nào anh cũng dịu dàng với tôi, cưng chiều tôi vô pháp vô thiên, tôi thậm chí không cách nào tưởng tượng, nếu không có anh, tôi sẽ thế nào nếu chỉ có một mình? Còn có thể vui vẻ sao?

Tôi lúc nào cũng ôm sòm vịn cánh tay của anh, nói này nói nọ. . . . . Phần lớn thời gian, đều là tôi nói..., anh nghe. . . . . Là do tôi đã quá lệ thuộc vào anh ư? Trong lòng tôi có chút sợ hãi.

Sau này, tôi muốn trở thành cô dâu của anh.

Tất cả hạnh phúc cũng thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng là, nhưng là, thật xin lỗi Hàm, em không biết mình thì ra là mình có bệnh tim . . . . .

Trên giường bệnh. . . . . Anh thậm chí chưa kịp nhìn tôi một lần cuối cùng. . . . . Tất cả đều đột nhiên xuất hiện, vội vàng không kịp chuẩn bị.

Linh hồn tôi lẻ loi trôi dạt vô ích ở trên cao, anh xông vào, bước chân lảo đảo, nhưng anh, vậy mà không khóc.

Ghét lắm, Hàm, chẳng lẽ em không đáng giá để anh khóc ư?

Một ngày một đêm, anh đã ôm thân thể lạnh lẽo của tôi một ngày một đêm rồi, ai khuyên cũng không đi, ba mẹ cũng khóc đau lòng muốn chết, Hàm, nhưng sao anh vẫn không khóc?

Anh không khóc. . . . . Em làm sao yên tâm rời đi được đây? Anh đang cố ý có đúng không? Anh biết chỉ cần anh không khóc, em sẽ không yên tâm ở lại nhìn anh, nhìn anh, khóc đi, Hàm. . . . . Trong lòng khổ sở thế nào. . . . . Khóc lên là tốt mà. Khóc xong rồi, mới có thể cười rồi quên đi.

Trong phòng bệnh yên lặng đến quỷ dị.

Hàm. . . . .

Em đã không còn cách nào giơ tay lên, nắm lấy tay anh nữa rồi.

Hàm. . . . .

Em đã không còn có thể chiền trướng cho anh ăn nữa, về sau, phải chăm sóc bản thân mình thật tốt biết không?

Hàm. . . . .

Ngày đó em nói sai rồi, nếu em rời khỏi anh, em cũng không thể yêu người khác nữa.

Hàm. . . . .

Nếu như có thể trở lại bên cạnh anh, em nhất định không giận dỗi vô cớ nữa, nhất định không bắt nạt anh nữa, nhất định nhất định. . . . .

Nếu như linh hồn có thể rơi lệ, lúc này tôi nhất định khóc không ra tiếng.

Vô số lần xuyên qua thân thể của anh, rốt cuộc cũng không cảm nhận được sự ấm áp của anh. Tất cả. . . . . Chỉ là phí công ư? Mấy năm yêu đến khắc cốt ghi tâm cũng như vậy ư?

Hàm đột nhiên lấy tay vuốt ve gương mặt của tôi, thì thầm lên tiếng: “Thật xin lỗi, anh yêu em.”

Thật xin lỗi. . . . . Anh yêu em. . . . .

Thật xin lỗi. . . . . Anh yêu em. . . . .

Trên mặt Hàm, nước mắt rốt cuộc lan tràn như cỏ dại.

Linh hồn của tôi giống như bị cái gì đó càng hút càng xa. . . . . Hàm. . . . . Lần đầu tiên anh mở miệng nói yêu em. . . . . Lại phải ở trong cảnh tượng như vậy ư?

Như bị cái gì đó nghiền nát vậy. . . . . Ý thức đã dần dần mơ hồ.

6. Chương 6: Trạm Hằng Bị Hãm Hại

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Tề gia bảo

Màn đêm thâm trầm, Đơn, toàn bộ đều ở trong trạng thái đề phòng.

Tề bá bá ngồi ở chủ vị, nhíu mày.

Ngồi phía dưới chỉ có cha, Hằng ca ca, tên biến thái họ Lý và ta.

Một thi thể được mang vào. . . . .

Biểu cảm của thi thể bình tĩnh, giống như đang ngủ, trên người có vết thâm màu hồng giống như hoa anh đào.

Pháp y là khoa mà ta nghiêm túc học hành nhất, nên ta có thể âm thầm suy đoán trong đầu mà không không biến sắc, ai bảo ta 13 tuổi chứ, đồ mồ hôi - -.

Người chết chính là Đồng Kỳ Phong.

Võ Lâm Minh Chủ buổi sáng vẫn còn khiêu chiến trên lôi đài, buổi tối đã chết oan chết uổng, chuyện này không thể nghi ngờ mang đến cho Tề gia bảo một vấn đề cực kỳ nan giải.

Trải qua điều tra một lúc, người khám nghiệm tử thi được mời đi vào.

Ở thời điểm như thế này, vốn không nên có người của quan phủ tham gia, nhưng nghe Tề bá bá nói, người khám nghiệm tử thi này đã tương giao với ông nhiều năm, quả quyết rằng sẽ không tiết lộ nửa câu.

“Tư Đồ huynh, làm phiền rồi.” Tề bá bá chấp tay thi lễ.

Nhân lúc hẩn khám khám nghiệm tử thi không ghi bản án, Đơn, ta giương mắt lên liếc về phía Hằng ca ca.

Lại không thấy hẩn có vẻ mặt hoảng hốt chút nào, đứa nhỏ ngốc mà, Đồng Kỳ Phong chết rồi, người bị tình nghi lớn nhất chính là huynh mà ~!

Chỉ là, nếu Tề bá bá tin vị Tư Đồ này như thế, ông ấy nhất định sẽ giúp Hằng ca ca lấy lại trong sạch.

Qua một hồi lâu, Tư Đồ chậm rãi đứng lên, giọng nói nặng nề.

“Khởi bẩm Minh Chủ, Đồng chương môn là trúng độc chết ở trong nhà, lúc tử vong là giờ Hợi, khoảng 1-2 canh giờ trước.”

Bây giờ là giờ Tý, như vậy theo như lời Tư Đồ, Đồng Kỳ Phong tử vong vào chính giờ Hợi, cũng chính là khoảng 9-11 giờ tối.

Như vậy, lúc giờ Hợi, là ai đã đi tìm Đồng Kỳ Phong?

Nghe vậy, sắc mặt của Hằng ca ca đột nhiên thay đổi.

“Cha, khoảng giờ Hợi, đồ đệ Đồng chương môn tới gian phòng hài nhi, nói là Đồng chương môn mời con tới hoa viên nói chuyện.”

“Con nhìn thấy Đồng chương môn?” Tề bá bá nghiêm túc hỏi.

“Vâng.”

“Hẩn có khác so với thường ngày không?”

“Hài nhi và Đồng Chương môn cũng không thâm giao lắm, cho nên không thể nhìn ra được sự khác biệt, ông ta chỉ thảo luận với hài nhi về vấn đề võ công một lúc, không tới nửa canh giờ.” Hằng ca ca lên tiếng đáp.

“Trạm Hằng hiền chất, lúc cháu đi hoa viên trò chuyện cùng Đồng chương môn, có ai biết không?” Đơn, Cha cũng không nhận được mở miệng hỏi thăm.

“Trên đường con có gặp Phương Trượng Không Văn đại sư của Thiếu Lâm, ông ấy chắc chắn biết.”

“Cao đồ tới mời Đồng chương môn hiện tại đang ở nơi nào?”

“Thưa An đại hiệp, người nọ cũng đã mất tích.” Quần gia đứng bên cạnh cung kính đáp lại.

Mọi người đều cả kinh, Hằng ca ca, con đường phía trước thật mù mịt.

Huynh vừa có thời gian gây án—— giờ Hợi, cũng chính là khoảng thời gian Đồng Kỳ Phong chết, lại có nhân chứng ——Không Văn đại sư Thiếu Lâm, người duy nhất có thể chứng minh huynh trong sạch chính là tên tiểu đồ đệ kia lại mất tích. Cho dù chúng ta tin tưởng huynh, nhưng võ lâm tin sao? Người trong thiên hạ có tin sao?

Lợi dụng con của Võ Lâm Minh Chủ, lấy kiếm thuật nổi tiếng thiên hạ của Tề Trạm Hằng mà nhắc lên sóng to gió lớn, rốt cuộc mục đích của hung thủ là gì?

Nhưng duy nhất có thể đoán được đó chính là, ngày mai trời vừa sáng, e rằng võ lâm sẽ không yên ổn.

Ta nhìn chăm chăm vào người khám nghiệm tử thi, cứ có cảm giác ông ta nói giấu điều gì đó. Xác chết có vấn đề ư?

Đời đã nào...! Thi thể nổi lên màu hồng của hoa đào, có ba trường hợp có thể tạo thành, thứ nhất đó là như Tư Đồ nói là ông ta bị trúng độc, còn loại khả năng thứ hai là do chết vì rét rồi sau đó bị người đưa vào nơi môi trường có nhiệt độ thấp, như vậy đại chương môn Đồng Kỳ Phong này dĩ nhiên không thể nào chết rét, Đơn, như vậy liệu có phải rằng hiện trường xảy ra vụ án ở không ở trong hoa viên mà là ở bên trong phòng? Huống chi. . . . . Bây giờ là đầu mùa đông. . . . .

Mặc dù ngân châm mà Tư Đồ rút ra có độc, nhưng cũng có khả năng sau khi chết bị người ta hạ, không đúng ư? Hung thủ làm tất cả để có thể khiến người ta bị rối trí, đáng tiếc ta không có chứng cứ, cũng không thể lên tiếng, chỉ có thể âm thầm nóng nảy trong lòng.

Nếu như ta suy luận chính xác, như vậy rất có thể người khám nghiệm tử thi nói thời gian Đồng Kỳ Phong chết căn bản là sai, ông ta rất có khả năng chết trước giờ Hợi. . . . .

Người tên Tư Đồ này có vấn đề, cho dù kiến thức pháp y thời nay tiến bộ rất nhiều, nhưng một người khám nghiệm tử thi có kinh nghiệm phong phú, như thế nào có thể mắc sai lầm đến nỗi ngay cả ta cũng nhìn ra được?

Quan sát Tư Đồ một lần nữa, lưng hơi gù, diện mạo bình thường, hai ria mép cá trê, cúi đầu xuôi tay đứng.

Cúi đầu xuôi tay. . . . .

Từ lúc vào cửa, ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của ông ta!

Người này nếu không phải là thấp kém cẩn thận, thì chính là che giấu quá sâu, ta thường nghe người ta nói, dịch dung được chứ không thể thay đổi được ánh mắt, hửn, là sợ chúng ta nhìn ra cái gì ư? !

Trong bụng đã có chủ ý.

“Người chính là Tư Đồ bá bá ư? Đôi mắt của bá bá thật đẹp ~~!” Mọi người thấy một bóng dáng màu xanh dương nhảy đến bên cạnh Tư Đồ, bứt râu Tư Đồ, cười khanh khách.

“An An, đừng càn quấy!” Cha lên tiếng quát ta.

Trong mắt Tề bá bá nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Rất tốt ~ mục đích đã đạt được.

Ta ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, giống như đứa bé sau mỗi lần nghịch ngợm bị khiển trách.

Chỉ là tại sao cái tên biến thái họ Lý đáng ghét kia vẫn nhìn chăm chăm ta, ta lộ ra sơ hở gì rồi hử? Ghét! Đáng ghét mà.

“Được rồi, tất cả mọi người đều mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, chuyện tối nay, sáng sớm ngày mai bàn lại.” Tề bá bá không biến sắc.

Lúc đi tới cửa, tên biến thái họ Lý đột nhiên nói nhỏ, Đơn, thật thấp bên tai ta, “Nha đầu, ta phái người đi điều tra tên Tư Đồ khám nghiệm tử thi này, được không?”

Thân thể ta chấn động, quay đầu lại trợn trừng hấn một cái, chọc hấn cười to lên.

Rõ là. . . . . Cái gì cũng không thể gạt được tên biến thái này

~ buồn bực. . . . .

Tất cả mọi người đều đi nghỉ ngơi, ta len lén chuồn ra khỏi phòng, rón ra rón rén gõ nhẹ cửa phòng Hằng ca ca, xảy ra chuyện lớn như vậy, hấn là hấn không ngủ được - !

“An An, sao muội lại tới đây? Mặc ít như thế.” Hằng ca ca một phát kéo ta vào trong phòng, bàn tỳ ầm áp tay thương tiếc lau gương mặt của ta bị đỏ lên vì trời lạnh.

“Hằng ca ca, muội tin huynh không phải là hung thủ!” Ta nhẹ nhàng tránh khỏi tay của hấn, ta thật sự không dễ chịu lắm.

“Ừ, An An tin huynh, là đủ rồi.” Hằng ca ca cười càng thêm dịu dàng.

Nhìn ánh mắt yêu mến của hấn, ta đột nhiên nghi ngờ, khi còn bé, một tháng chơi đùa ngẩn ngẩn, đáng giá hấn lấy cả đời không thay đổi sao? Ta không hiểu, ta chỉ tin tưởng tình cảm nước chảy

đá mòn, ta thà tin rằng Hằng ca ca đối với như vậy nhất định là do chấp niệm nhất thời mà thôi, sẽ có một ngày, khi hấn phát hiện ta không tốt đẹp như trong ký ức của hấn thì hấn sẽ bỏ qua.

“Muội có cách chứng minh Hằng ca ca trong sạch.” Ta quay mắt đi, không muốn làm ình đắm chìm trong đôi mắt của hấn.

“An An, huynh không muốn muội mạo hiểm, chuyện hôm nay, tự huynh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.” Hằng ca ca đúng là không hề cảm kích.

“Hằng ca ca không tin An An sao?” Ta làm bộ cúi đầu, chuẩn bị khóc.

“Làm sao huynh không tin muội được cơ chứ?” Hằng ca ca quả nhiên sốt ruột.

“Vậy huynh đi theo muội đi!” Ta ngẩng gương mặt tươi cười lên, kéo tay Hằng ca ca đi ra ngoài cửa.

Tạm thời dừng lại ở phòng chứa xác chết.

“An An, muội dẫn huynh tới đây làm cái gì?” Hằng ca ca quả nhiên không hiểu nổi việc một nữ tử mười ba tuổi xông vào nhà xác lúc đêm khuya thế này để làm gì.

“Hự...”

Ta cúi thấp người, mở ra báo cáo chuẩn bị lúc nãy, một đôi bao tay, một cây chủy thủ, và một cây ngân châm.

Ta đeo bao tay lên, nhẹ nhàng giữ xác chết, chỉ mới hơi nhạt màu đi, quả nhiên là như vậy sao? Trong bụng thất kinh.

“Hằng ca ca, tới giúp muội lật cái xác lại đi.”

Hằng ca ca lập tức tiến lên, cũng không hỏi nhiều nữa, thật đúng là một nam nhân tốt.

Lật thi thể ngược lại, quả nhiên chưa tiêu mất, ta nhẹ nhàng dùng dao rạch da của thi thể, một dòng chất lỏng giống như nước theo bộ phận của thi thể chảy ra bên ngoài...

Ta lại dùng ngân châm, cắm vào trong dạ dày người chết, lờ ngoài mặt ngân châm của thời cổ đại này đúng là rất dài

Lúc ngân châm rút ra, ở nơi gần tay ta thì biến thành màu đen, mà bộ phận cắm vào dạ dày, lại không hề đổi màu.

Hằng ca ca nhìn ngân châm trong tay ta, như có điều suy nghĩ.

Ta và Hằng ca ca đi ra khỏi phòng chứa củi, bên ngoài đã có những bông tuyết nhẹ nhàng bay, ta nhẹ nhàng khẽ thở ra một hơi, không để ý tới cái lạnh, nóng nảy nói: “Hằng ca ca, bây giờ huynh lập tức đi tìm Tề bá bá, nói với bá bá mời thêm một vị khám nghiệm tử thi có danh tiếng đến đây, đừng nói là ta nói được không? Phải nhanh! Chậm sẽ không kịp!”

Ta là một cô bé mười ba tuổi, ai có thể tin tưởng chứ? Vì kế hoạch hôm nay, cũng đành phải mượn cái miệng của một người khám nghiệm tử thi khác, mà người đó, cũng phải là người có đức cao vọng trọng.

Hằng ca ca lấy một bông tuyết trên đầu ta xuống, nhìn ta thật sâu một cái, khoác ao khoác lên trên người ta, ngay lập tức, đã không còn thấy bóng người.

Chẳng lẽ đây chính là khinh công trong truyền thuyết?

Chỉ là áo khoác trên người hắt thật ấm áp, thật lâu mà mãi không tiêu tan...

Thế lực của Tề gia bảo quả nhiên không thể khinh thường, không tới nửa canh giờ, cao thủ khám nghiệm tử thi là Mâu Tần bị cảnh nội Tề gia bảo mời đi tới, nghe nói mặc dù người này một đời danh y, nhưng tính khí lại hết sức quái dị, không phải chuyện hắt thấy vui, hắt tuyệt đối sẽ không làm.

Ta cho là sẽ là một lão già vớ vẩn..., nhưng ngẩng đầu lên lại nhìn thấy, là một bạch y đơn giản, là một nam tử trẻ tuổi hơi có vẻ gầy yếu. Chỉ là sâu trong con người lại là sự cô đơn, vừa thấy đôi mắt cô đơn này, ta lập tức tin tưởng hẳn là cao thủ khám nghiệm tử thi, bởi vì thầy giáo dạy pháp y của ta cũng có ánh mắt này, nhớ năm đó chúng ta đậu khoa pháp y, ông ấy cũng dùng ánh mắt này nhìn qua cả lớp, chậm rãi nói: “Các em trốn học cũng không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng không có hứng thú với các em.” Cả lớp lạnh lẽo một hồi...

Mà Mâu Tần này, còn kinh khủng hơn cả thầy giáo dạy pháp y của ta aaaaaaaaaaaaaa

Ta rùng mình một cái, cọ cọ vào trong ngực cha.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chúng ta cũng lẳng lặng chờ đợi công bố câu trả lời, trong lòng ta âm thầm khẩn trương, nếu như người này thật sự là cao thủ khám nghiệm tử thi, đáp án của hẳn sẽ giống với ta, nhưng hẳn, có thể tin tưởng sao?

Ta giương mắt tìm kiếm Hằng ca ca, lại gặp phải hắt ánh mắt mắt hờn nhìn ta dịu dàng, vội cúi đầu, trong lòng kinh hoảng một hồi, hẳn, một chút cũng không quan tâm sự trong sạch của mình sao?

Lần nữa len lén liếc tên biến thái họ Lý một cái, ánh mắt của hẳn xuyên tới xuyên lui trên người ta và Hằng ca ca, cuối cùng chính là giễu cợt cười một tiếng.

Trời ạ...

Trong sảnh này, có ai quan tâm cổ thi thể này đây? Hử???

Lúc này, Mâu Tần đã xong công việc, cởi bao tay ra, chậm rãi đứng lên.

Thật sự sắp công bố đáp án ư? Mọi người đều đang nín thở mà đợi...

7. Chương 7: Thẹn Với Tình Yêu Mà Huynh Dành Cho Ta

Editor: Cẩm Băng Đơn

“Tề bảo chủ, khi ẩn xuống thì thi thể người này có dấu hiệu thoáng phai màu, lật ngược lại không biến mất, dùng dao cắt, có chất nhầy như nước chảy ra, cộng thêm tiết trời bây giờ rét lạnh, xác nhận là chết giữa buổi trưa.” Mâu Tần khám nghiệm xong, đứng chấp tay, con người vắng lặng quét qua mọi người.

Nghe vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy theo Tần công tử, nguyên nhân Đồng Chương môn chết là gì?” Trên mặt Tề bảo chủ không khỏi nổi lên chút vui mừng, dù sao, Tề Trạ Hằng an toàn là tốt rồi.

“Theo tại hạ thấy, Đồng Chương môn không phải chết bởi vì trúng độc, mà là chết bởi ám khí.”

Vừa dứt lời, Mâu Tần lấy ra một kim châm từ động mạch cổ của Đồng Kỳ Phong, kim châm này mỏng như lông trâu, không cần thận quan sát căn bản không thể dễ dàng phát hiện, - - chẳng lẽ lúc nào Mâu Tần cũng mang theo kính hiển vi ư? Hay là vì kinh nghiệm cùng trực giác thầy thuốc của hắn đã đạt tới trình độ này rồi? Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Đồng Kỳ Phong chết? Vô luận như thế nào, Mâu Tần này, quả nhiên lợi hại.

Lúc này từ ngoài cửa có một thị vệ chạy vào, ghé sát vào bên tai tên họ Lý biến thái, nhỏ giọng nói gì đó.

Tên biến thái họ Lý nhìn ánh mắt của mọi người chuyển sang mình, khẽ mỉm cười, đường hoàng nói, “Tề bảo chủ, Tư Đồ lúc trước, chính là do người khác dịch dung thành, Tư Đồ thật, đã chết ở hậu viện trong nhà.”

Vừa nói ánh mắt còn quét về phía ta ở bên này, giống như đang tranh công.

Ghét - -#

Ta là người tàng hình ~~~ hắn nhìn không thấy ta

“Nói như vậy, lúc trước Trạm Hằng hiền chất thấy Đồng Kỳ Phong, cũng hắn là người khác dịch dung giả trang thành.” Cha chậm rãi lên tiếng.

“Đúng vậy, quả thật trên võ lâm, người biết dịch dung không phải ít, nhưng có thể giống như đúc như thế, sợ là chỉ có Cung chủ Thanh Cung của Thánh Ngưng quốc—— Âu Dương Ánh Nhật!” Không Văn đại sư, phương trượng của Thiếu Lâm cũng được mời đến để quan sát.

“Hơn nữa trong chốn võ lâm có thể vô hình sử dụng kim châm giết người, sợ là cũng chỉ có Âu Dương Ánh Nhật.” Cha lên tiếng bổ sung.

“Thanh Cung tuy là tà giáo, nhưng với Tề gia bảo thì lại như nước sông không phạm nước giếng, vì sao lại hăm hại đây?” Tề bá bá giống như không hiểu.

“Chỉ sợ rằng, Thanh Cung chỉ ở võ lâm Thanh Long quốc.” Tên biến thái họ Lý đưa ra câu tổng kết.

Mọi người đột nhiên lo lắng trùng trùng, chỉ có ta nhàm chán ngáp ngáp, Hằng ca ca đã không sao, không phải sao?

Một hồi lâu. . . . .

“Chuyện Mâu Tần đáp ứng Tề bảo chủ đã hoàn thành, không biết chuyện Tề bảo chủ đồng ý với tại hạ thì sao?” Là giọng nói lạnh lạnh của Mâu Tần.

Hả? Hình như có chuyện xưa? Ta ngừng ngáp, híp mắt nhìn Mâu Tần.

“Đây là tất nhiên, lúc ấy mời Mâu công tử xuống núi, hứa hẹn với Mâu công tử một chuyện, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa giang hồ, Tề mỗ tuyệt đối không từ chối.”

Nghe vậy, ta thật sự là khóc không ra nước mắt.

Thượng Đế ơi, ta đột nhiên nhớ tới đoạn phim kinh điển giữa Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn, xem ra Mâu Tần này có tâm tư thâm sâu hơn Triệu Mẫn rất nhiều, Tề bá bá, người nói xem người nghĩ thế nào vậy? Đây không phải là đặt bẫy chờ người tự nhảy xuống sao? Chỉ hy vọng thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư - -# ta quả nhiên không phải là người tốt mà.

(Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư: Cổng thành thất thủ mà cháy, đừng vạ đến cá dưới ao)

“Chuyện này, bây giờ còn chưa nghĩ ra, nghĩ ra thì tự nhiên sẽ nói cho ngài biết.” Nhất thời ta chìm đắm vào việc nhập vai trong phim Ý Thiên, ta lại thuận miệng phun hết tất cả lời nói trong lòng ra ngoài.

Lần này, ta thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người. . . . .

“Tiểu thư sao lại có cùng suy nghĩ với tại hạ vậy?” Ánh mắt lạnh lùng của Mâu Tần đột nhiên xuyên qua ta, hắn chậm rãi mở miệng, ta cảm giác mình giống như bị tia X quang chiếu vậy, đến ngay cả xương cốt cũng để hắn thấy rõ ràng, chẳng lẽ đây chính là đại pháp nhìn xuyên mọi vật trong truyền thuyết? Không trách được người này là danh y, thì ra là hắn có thể dùng ánh mắt X quang để kiểm tra. . . . .

Nhưng là, - -# ta có thể nói giống hần nghĩ, đó chẳng phải là bởi vì năm đó Triệu Mẫn cũng nói như vậy sao?

“Đoán mò . . . . .” Nhắm mắt nhìn trên nóc.

“Ha ha, tiểu thư quả thật là nhanh nhẹn.” Mâu Tồn từ chối cho ý kiến.

“Đâu có đâu có. . . . . Vận cứt chó tốt một chút mà thôi. . . . .” Ta hắc hắc cười gượng. . . . .

...

Trở lại trong sương phòng, trời sắp sáng rồi, ta luôn luôn là kẻ ham ngủ, nhìn thấy gối sẽ lập tức ngã đầu ngủ, đến ngay cả xiêm y cũng không thêm cởi.

Nhưng trong đầu vẫn có một vấn đề mà ta không thể xua đi được, nếu phụ thân biết ta ở nhà của tên biến thái họ Lý, tại sao một năm qua chẳng hề quan tâm tới ta?

Đợi đến lúc ta tỉnh đã là giữa trưa rồi, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào, sáng rọi làm ta tỉnh lại - -#

Ta có chút ngượng ngùng rời giường rửa mặt, sao không có ai gọi ta rời giường vậy? Hỏi nha hoàn Hân Nhi hầu hạ mình, ta mới biết, thì ra là Hằng ca ca cố ý dặn dò, nói đêm qua ta quá mệt mỏi, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Trên bàn có chén cháo nóng hôi hổi, Hân Nhi nói, thiếu gia cần dặn, đã nấu qua ba lần rồi.

Trong lòng có chút cảm động không rõ lý do, Hằng ca ca, huynh đối với ta tốt như vậy, nhưng ta lại không có cách nào xác định rõ lòng của mình, vẫn luôn không lên tiếng ngăn cản tình yêu của huynh, có phải quá ích kỷ hay không?

Ta uống từ từ hết chén cháo nóng, trong lòng nghĩ ngợi hàng trăm lần.

“Tiểu thư, thiếu gia đã lệnh cho chúng nô tì chuẩn bị xong nước tắm, tiểu thư muốn tắm giờ không?” Một nha hoàn có khuôn mặt hơi béo ục ịch nhỏ giọng hỏi ta, thái độ kính cẩn.

“Được.” Sững sờ một chút, nhớ tới đêm qua khám nghiệm thi thể đúng là cảm thấy cả người không thoải mái, thật không ngờ Hằng ca ca lại chu đáo như thế.

Giọt vào thùng một chút nước thơm mùi hoa lan. . . . .

Ta duỗi tay thử nước ấm một chút, bước vào trong nước, chậm rãi chìm mình xuống, trên mặt nước có mấy cánh hoa mới hái nổi lềnh bềnh, sương mù mờ mịt, làm mơ hồ tầm mắt của ta.

Chợt, ta cảm thấy cả người thật thoải mái. . . . . Ở chỗ này đã 13 năm rồi cơ à? 13 năm, có phải cũng đủ để từng chút từng chút một quên anh không? Hâm. . . . . Nếu em quên mất anh, anh có trách em không? Hoặc là. . . . . Anh đã sớm quên em trước khi em quên anh. . . . .

Ta thật sự có thể yêu lần nữa sao? . . . . . Hay là học tập luật lệ không ở gần nhau sống đến già đây?

Hâm. . . . . Anh phải hạnh phúc. . . . . Nhất định phải hạnh phúc. . . . .

Tay không ý thức chạm đến Hoài mộc trầm trên đầu, không khỏi chấn động, Hằng ca ca, muội không thể nào rõ lòng của mình, có phải không nên làm trẻ nãi tuổi thanh xuân của huynh hay không. . . . .

Tắm xong, ta đẩy cửa đi ra ngoài, vừa đứng gặp phải Hằng ca ca đến thăm ta, vẫn là một thân trường bào hoa gấm màu xanh nhạt như cũ, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, anh khí bức người.

Ta xả một nụ cười thật to, “Hằng ca ca, chúng ta đi ra ngoài thành một chút, được không?”

Chương 7.2: Góc nhìn của Trạm Hằng

Một năm kia, ta 8 tuổi, An An 5 tuổi.

Nương mang ta đi Bích Du Sơn Trang thăm An bá phụ cùng An bá mẫu.

Trên giang hồ, có rất nhiều truyền thuyết về Bích Du Sơn Trang, nhưng làm người khác chú ý nhất không phải là An bá phụ có tuyệt thế võ công, cũng không phải là Bích Du Sơn Trang có tài lực không thể khinh

thường, mà là An bá phụ có hai thê tử. Những ai đã gặp hai vị thê tử của An bá phụ kia đều liên miện khen ngợi các nàng mỹ mạo, thiện lương tốt bụng, cuộc sống tương kính như tân, nam tử trên thế gian này, có ai mà không hâm mộ An bá phụ chứ?

Nhưng cha lại nói với ta, mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau. Cả đời cha chỉ lấy nương ta là thê tử mà thôi, cũng chiều nương vô pháp vô thiên. Cha thậm chí còn nói, làm Võ Lâm Minh Chủ, cũng chỉ là bởi vì nương năm đó đã từng thề, chỉ gả cho nam tử có võ công đệ nhất thiên hạ. Ta luôn luôn tin tưởng cha nhất, nhưng thế nhân ai cũng nói cha ta là một kẻ ngu đại điên khùng.

Vì vậy ta không hiểu, đến tột cùng tình yêu như thế nào mới là đúng?

Cho đến khi ta gặp tiểu nữ hài trong sáng như thủy tinh kia - An An.

Ở trên sảnh, nàng nũng nịu để cho ta ôm ~ khiến ta hơi có chút luống cuống chân tay, gia giáo nghiêm khắc, làm cho ta không biết nên ở chung với nàng như thế nào.

Trong trí nhớ của ta, nụ cười của nàng vẫn luôn ấm áp vui vẻ, thế nhưng lại không giống với một đứa bé năm tuổi, dịu dàng bao dung, làm cho người ta đã gặp thì sẽ không thể quên, làm cho người ta muốn tìm trân bảo khắp thiên hạ dâng tới trước mặt nàng, chỉ cầu nàng cứ mãi cười như thế là tốt rồi.

Nàng dạy ta rất nhiều trò chơi mới lạ, một kẻ luôn chăm luyện võ như ta đây, tuổi thơ so với nàng, hẳn là tẻ nhạt thiếu sức sống không thể nghi ngờ.

Ta rất thích chơi cùng nàng, rất thích nhìn nàng cười xấu xa trên cột ta, rất thích nhìn nàng chu cái miệng nhỏ nhắn gọi ta là Hằng ca ca, nương nói, đây chính là thanh mai trúc mã, ha ha, thanh mai trúc mã, ta rất thích cái từ này đây.

Ngày đó, nương đề nghị muốn gả An An và Đình Đình cho ta, ta sợ hết hồn, tất nhiên không dám đồng ý.

Nhưng nghe An An lớn tiếng phản đối, trong lòng lại không quá vui mừng, ta không biết đây là vì cái gì nữa.

Trong lòng hy vọng rằng đáp án là do An An không muốn chia sẻ ta với người khác mà thôi.

Vì vậy ta mở miệng hỏi nàng.

An An kể cho ta chuyện xưa, là lịch sử ta chưa từng nghe qua , Thuần, Nga Hoàng, Nữ Anh, có liên quan đến tình yêu ba người.

Đến nay, ta vẫn nhớ giọng nói non nớt nhưng lại đầy kiên định đó của nàng, nàng nói, “Tình yêu nhìn như hoàn mỹ đó, làm sao biết sẽ không có âm mưu cùng quyền lợi tham dự vào, tình yêu ba người, há có thể sạch sẽ.”

Nói năng có khí phách, làm ta lâm vào trầm tư.

Ta nghĩ, ta không muốn chia sẻ nụ cười của An An với người khác, cái cảm giác tôn trọng suy nghĩ của nàng, có phải là tình yêu hay không?

Lời của An An, cũng không phải là lời mà một đứa bé năm tuổi có thể nói ra được, khiến ta cứ có cảm giác ở sau nụ cười vui vẻ đó của nàng, cất dấu điều gì đó mà ta không thể nào chạm đến. An An, muội khiến huynh mờ, khiến huynh muốn bảo vệ muội, muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với muội.

Lúc ta rời khỏi Bích Du Sơn Trang, An An đến tiễn ta, không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, ta cảm Hoài một trăm mà nương cho vào giữa tóc An An.

Hoài một trăm, nương nói cho ta biết, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, từ đó chỉ vì một người mà hứa hẹn. Nương nói, cây trăm này, là thứ mà bà muốn đưa cho con dâu tương lai.

An An, sau khi rời khỏi Bích Du Sơn Trang, huynh bị cha đưa đến Linh Ẩn lão nhân học tập võ công cao thâm hơn, có lẽ, rất nhiều năm, chúng ta đã không gặp nhau, nhưng huynh sẽ nhớ kỹ nụ cười của muội, huynh rất vui mừng là vì huynh là thanh mai trúc mã của muội, muội, sẽ luôn luôn nghĩ tới huynh chứ? Cho đến khi chúng ta lớn lên, cho đến khi huynh có năng lực bảo vệ sự yếu ớt đó của muội, nụ cười của muội. .

.....

8 năm tu luyện, hiếm khi tiếp xúc với ngoại nhân, sư phụ nói, tính tình của ta càng ngày càng lạnh lùng rồi. Nhưng sư phụ không biết, vẫn luôn có một nụ cười dịu dàng lưu luyến ở trong tim ta, 8 năm, đủ để khiến ta quên đi gương mặt của nàng, nhưng nụ cười kia, lại càng thêm rõ ràng. . . . . Thời gian lâu dài, thế nhưng những rối rắm kia đã trở thành nhớ nhung khắc cốt ghi tâm mà chính bản thân ta cũng không nhận ra.

Mà sự nhớ nhung này, khi một lần nữa nhìn thấy An An là lúc hoàn toàn bộc phát.

Một thân váy dài màu xanh dương, khăn quàng cổ màu trắng bằng da cáo lười biếng khoác lên trên vai, ánh mắt giống như ngôi sao lóe sáng lạnh lợi chuyển động, dưới cái mũi phần hồng xinh đẹp là môi anh đào khẽ cong lên, lấp lánh và trong suốt như búp bê, ta từng vô số lần hình dung hình dáng của nàng trong đầu, lại không ngờ lúc này nàng mang đến cho ta một phần vận rung động, trọng yếu nhất chính là, sau khi nàng thấy ta thì nụ cười như gió xuân hiện lên trên mặt, càng khiến ta say mê hơn cả lúc 8 năm về trước.

An An, lần này, Hằng ca ca sẽ không để muội rời đi nữa.

Thật sự là ta rất ghét An An ở cạnh Lý Uẩn đình, bởi vì ánh mắt hắc nhìn An An, giống như nhìn con mồi. Giống như nhất định phải có được.

Ta xin An bá phụ thành toàn cho ta và An An, bởi vì ta nhìn thấy ở giữa tóc An An có Hoài mộc trâm, nàng dĩ nhiên vẫn luôn nhớ tới ta, trong lòng ta không khống chế được mà mừng như điên.

An An, làm trâm bảo của cả đời huynh được không? Để cho huynh bảo vệ muội, chăm sóc muội.

Mà ta không ngờ rằng, người được bảo hộ, lại là bản thân ta trước tiên.

Có người hãm hại ta, tất cả chứng cứ đều dẫn đến việc ta là hung thủ giết Đồng Kỳ Phong, thật ra thì trong lòng ta không nóng nảy, bởi vì không then với lương tâm, bởi vì ta không hề để ý cách nhìn của người đời, bởi vì ta tự tin sẽ tra ra hung thủ.

Nhưng khi đêm khuya, An An gõ cửa phòng của ta, nói với ta, “Hằng ca ca, muội tin huynh.” Thời điểm đó, có trời mới biết, ta có suy nghĩ muốn ôm nàng vào lòng nhiều như thế nào, bởi vì giờ khắc này ta mới hiểu được, ta không quan tâm đến cái nhìn của thiên hạ, bởi vì ta chỉ để ý An An. . . . . Đúng là sự quan tâm chết tiệt này.

Nhìn nàng thuần thực khám nghiệm thi thể, một cảm giác lo lắng đột nhiên quanh quẩn trái tim ta, An An, rốt cuộc muội là nữ tử như thế nào? Huynh, thật sự có thể khiến muội chỉ dừng lại vì một mình huynh sao?

Mà ta cuối cùng vẫn không nói gì cả, ta biết rõ mình sẽ tin nàng không điều kiện, bao dung nàng, vô luận nàng là nữ tử kinh thế hãi tục như thế nào. Thậm chí vô luận bây giờ nàng có yêu ta hay không. . . . .

Khi nàng lưỡng lự ngoài cửa, lại không ngờ thấy nàng đẩy cửa ra.

“Hằng ca ca, chúng ta đi ngoại thành một chút, được không?” Nhìn nụ cười y hệt ánh mặt trời của nàng, ta thu hồi suy nghĩ.

“Được.” Ta khẽ vuốt tóc nàng, ta nguyện ý biết bao nhiêu, cứ như vậy cả đời bầu bạn ở bên cạnh nàng.

8. Chương 8: Gặp Nạn Ở Ngoại Thành

Editor: Cẩm Băng Đơn

Chương này có mấy bài thơ mà tìm hoài k thấy nghĩa, nên mạo muội dịch theo ý hiểu, đừng ném đá Đơn nhé ^^

Tinh tinh điểm điểm, tĩnh tĩnh tịch tịch, triền triền miên miên mạn mạn.

Tứ diện đông trang tổ khóa, phong cấp sa loạn.

Thạch tiền thụ minh yên khởi, kỷ đa thì, dục xuyên vân đạm.

Tảng lạc điệp, tổ hoàng nê, đô bả tâm tư liễu đoạn.

Tuyết dừng thanh trì hoàn thiên, bất kiến ngân, thanh dĩ cận không mang
nhiên

(Lắm lắm nhiều điểm, lẳng lẳng vắng vẻ, triền triền miên miên mênh mông. Bốn phương y phục màu trắng của mùa đông bao khắp người, gió nóng vội thổi lụa mỏng tung bay. Cây trước mỏm đá bốc khói lên, thỉnh thoảng, giống như muốn xuyên qua mây mỏng. Lá vàng rơi, như nói với bùn đất, đều đã kết thúc tâm tư. Tuyết rơi trên hồ xanh khe khẽ, không thấy bờ, âm thanh vậy mà đã sắp sửa mơ hồ.)

Toái ngữ đề ngân, lạc mục hựu văn sầu oán.

Nan trừ phân vân nháo thế, canh vô nhân, tỏa mi đồng quyền.

Chích khả thán, lục biện vũ, chẩm ký phiến phiến.

(Chữ rời rạc nói lên dấu vết, mắt nhìn lại nghe thấy sầu oán. Khó khăn xôn xao náo đời người, càng không có người, nhúu mây lại. Chỉ có thể cảm thán, sáu cánh hoa tuyết rơi, sao gửi gắm từng chút vậy.)

Đạp trên tuyết đọng thật mỏng, ta cùng Hằng ca ca chậm rãi sóng vai đi ở
ngoài thành.

Mạn thiên phi tuyết, ngân thụ quỳnh chi, thiên địa gian, sung mãn liễu
không linh chi mỹ.

(Tuyết bay đầy trời, cảnh đẹp cây bạc, giữa đất trời, tràn đầy vẻ đẹp không
linh.

Ta luôn luôn thích tuyết rơi, có lẽ liên quan tới việc từ nhỏ sống ở phương Bắc, nhìn sáu cánh tuyết bay nhẹ nhàng kia, tâm tình sẽ không lý do mà thoải mái theo đó

Nhìn Hằng ca ca bên cạnh vẫn không lên tiếng, bước chân của ta rất chậm, hần vẫn cẩn thận theo nhịp chân của ta, không nhanh hơn một bước, cũng không chậm hơn một bước, azzzzzzzz, đối mặt với hần như thế, nên bắt đầu cái đề tài này như thế nào đây? Như thế nào đây?

“Hằng ca ca, huynh nói xem, cái gì là thích?” , Do dự liên tục, ta vẫn tàn nhẫn bắt đầu đề tài này.

“Giống như huynh đối với An An vậy.” Mùa đông dưới ánh mặt trời của Hằng ca ca, tuần dật cao lớn, nụ cười càng trở nên ấm áp.

“Nhưng An An không hiểu. . . . .” Ta than nhẹ một tiếng, không dám nhìn
mắt của hần nữa.

“Muội mới mười ba tuổi, chờ muội trưởng thành thì sẽ hiểu.” Hằng ca ca cũng sờ một chút, kéo ra nụ cười đáp lại ta, giống như là đang trả lời ta, hoặc chính là đang nói cho bản thân hần.

“Nhưng An An không có lập trường gì, có thể khiến Hằng ca ca đợi muội lớn lên đây? Nếu sau khi muội lớn lên phát hiện không thích Hằng ca ca, Hằng ca ca sẽ làm như thế nào?” Ta luôn luôn rất vụng trong việc cự tuyệt người khác, nói ra lời nói này, trong lòng đã cực kỳ khó chịu.

“Huynh mang gánh nặng đến cho An An ư?” Bước chân của Hằng ca ca chợt dừng lại, thay ta khép lại cổ áo, cực lực không chế giọng điệu đang run rẩy.

. . . . . Ta không trả lời, đến tốt cùng ai là gánh nặng của ai chứ? Ta không biết nên trả lời hần như thế nào, nhưng ta hi vọng mình có thể cho hần tự do, cho hần cơ hội lựa chọn lần nữa, ta, dù sao cũng không tốt đẹp như hần nghĩ.

Thân thể chấn động, ta đột nhiên bị Hằng ca ca ôm vào trong ngực, cảm nhận được hơi thở ấm áp của hần, ta nhất thời có chút đờ đẫn, không biết nên phản ứng ra sao.

Cứ như vậy mặc cho hần ôm, hồi lâu, hồi lâu sau, cho đến khi thân thể có chút cứng ngắc.

Cho đến khi Hằng ca ca nhẹ nhàng đẩy ta ra. . . . . Rốt cuộc chịu từ bỏ rồi ư? Nhưng lúc này ở bên trong lòng của ta, ngoại trừ trừ nhẹ nhõm, lại có sự mất mát thật sâu.

“Lên ngựa đi, An An, chúng ta nên trở về rồi.” Hằng ca ca kéo dây cương ngựa, bóng dáng tiêu điều.

“Ừ.” Mặc cho hần ôm ta ngồi trước ngựa, hai người cưỡi chung một con ngựa, hơi thở ấm áp của hần đang ở sau lưng, có thể với tay là đến.

Nhưng. . . . . Hần là hần. . . . . Ta là ta. . . . . Ai cũng không có quyền ràng buộc tự do của đôi phương, không phải sao?

Vó ngựa làm tuyết rơi bắn tung tóe, bên tai tiếng gió gào thét, mùa đông năm nay, có chút lạnh.

“An An, huynh sẽ đợi muội, cho huynh cơ hội đợi muội, được không?” Bên tai ta, là tiếng của ai, làm tiếng gió bay xa, kinh ngạc vì câu trả lời của hần, đối mặt với Hằng ca ca thương yêu ta cưng chiều ta như thế, ta mê hoặc, đến tột cùng là mình quá

tàn nhẫn, hay là hần quá ngốc đây? Nhưng mà tất cả lời nói định thốt ra, cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, qua hôm nay, chúng ta vẫn có thể giống như trước đây quan tâm lẫn nhau, chỉ là hai người bọn ta đều hiểu, có một nơi trong lòng, sợ là không thể dễ dàng đụng chạm.....

Tinh thần vẫn còn đang hoảng hốt, một tiếng thét chói tai của nữ tử cùng tiếng đánh nhau ở phía bên trái nơi xa trong rừng truyền đến.....

Hằng ca ca chợt nắm chặt dây cương, chúng ta vội vã chạy về tiếng thét kia, nửa đường đi, mắt thấy một bóng dáng màu tím, vọt lên cao rồi xuống thấp, chạy về phía chúng ta, ta cả kinh, Đình tỷ tỷ thích mặc đồ tím nhất, chẳng lẽ Đình tỷ tỷ bị tập kích? Ta không khỏi thất thanh hô, “Đình tỷ tỷ!”

Hằng ca ca nghe được tiếng ta la thất thanh, hai chân dùng sức, bay khỏi lưng ngựa, bóng dáng to lớn bay lên hướng về phía người áo đen đang cầm đao đuổi theo bóng dáng màu tím mà đánh tới.

Ngựa chạy nhanh thêm mấy bước, ta rốt cuộc thấy rõ, lúc này người đang được Hằng ca ca bảo vệ chính là Đình tỷ tỷ.

“Keng keng keng keng!”

Kiểm của Hằng ca ca đã ra khỏi vỏ, đuổi theo mười kẻ áo đen đang quần lấy Đình tỷ tỷ.

Đình tỷ tỷ nhìn thấy Hằng ca ca đến, hình như cũng trấn định tâm tư, cầm roi bạc trong tay, múa như rồng bay uốn lượn.

Thanh kiếm uy chấn thiên hạ của Hằng ca ca che chở từng cái từng cái khe hở của Đình tỷ tỷ.

Trong chớp lát, tình thế đã thay đổi.

Người áo đen liên tiếp bại lui, vốn dĩ khí thế bức người lúc đầu giờ lại biến thành chỉ cầu tự bảo vệ bản thân.

Người áo đen cầm đầu đột nhiên nhìn về phía ta, mắt lộ ra sát ý.

Không tốt! Sự tồn tại của ta, nhất định sẽ liên lụy hai người bọn họ, suy nghĩ vừa tới, cuống quýt quay đầu ngựa lại, nhưng mà dù sao ta cũng là lần đầu tiên cưỡi ngựa, không nắm được trọng điểm, con ngựa hí dài một tiếng, cả người ta thoáng một cái, mắt thấy sắp ngã khỏi lưng ngựa.

Nhắm mắt lại, đợi chờ sự đau đớn khi té ngựa trong tưởng tượng, nhưng lại bất ngờ rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Y phục màu trắng quen thuộc, mùi đàn hương dễ ngửi.

“Cha!” Ta mở mắt, vui mừng hô.

Chiến cuộc bởi vì có cha gia nhập, càng trở nên rõ ràng.

Không nhiều công phu lắm, máu đỏ tươi nhuộm đỏ tuyết trắng trên mặt đất, thi thể người áo đen cùng tứ chi cụt lủn khiến ta nhìn thấy mà ghê.

Trừ một kẻ được lưu làm người sống, còn lại tất cả người áo đen đều bỏ mạng.

Chưa từng thấy qua loại tình cảnh này, ta không khỏi run rẩy cả người, mồ hôi lạnh liên tiếp xông ra.

Chẳng lẽ đây chính là vô lâm chân chính ư? Gió tanh mưa máu, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Rốt cuộc ý thức được mình ngày trước ngây thơ cỡ nào khi muốn xông xáo giang hồ, trong đó nguy hiểm như vậy, ta nên dùng cái gì để tự vệ đây? Như thế nào mới có thể không trở thành gánh nặng cho người kia đây?

Đình tỷ tỷ đi tới, một năm không gặp, Đình tỷ tỷ càng xinh đẹp hơn, Đình tỷ tỷ vốn được di truyền sự xinh đẹp của đại nương, nhược bất thắng y, vừa thấy đã thương, hơn nữa Đình tỷ tỷ lại vốn có tính cách cao ngạo, 17 tuổi, giống như là một đóa tuyết liên, cao thượng thanh nhã. Da thịt còn trắng hơn tuyết dưới y phục màu tím càng làm tôn lên vẻ đẹp thần bí của nàng, không trách được người ta gọi là mỹ nữ đệ nhất vô lâm, Đình tỷ tỷ như vậy, thử hỏi trong thiên hạ, có nam tử nào không động lòng cơ chứ?

“Đình Đình, sao con lại bị người ta đuổi giết vậy?” Cha lo lắng trùng trùng, tình cảm yêu thương bộc lộ ra nhưng không lời nào có thể miêu tả được.

“Cha, người lệnh con điều tra một chuyện của Thanh Cung, con vẫn âm thầm kiểm chứng, phát hiện một ít chuyện, cố ý bầm bóa cha trước, không ngờ trên đường lại trúng mai phục của đám tặc nhân này.”

Đình tỷ tỷ vừa mới trải qua sống chết hiển nhiên thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, một hơi trả lời vấn đề của cha xong thì có vẻ lực bất tòng tâm, dưới chân lão đảo một cái, dĩ nhiên cũng sắp ngã xuống.

“Cẩn thận!” Ba người chúng ta đồng thời lên tiếng kinh hô.

Hằng ca ca ở bên cạnh Đình tỷ tỷ nhanh tay lẹ mắt vịn Đình tỷ tỷ, một chút đỡ bưng lại nhanh chóng tràn ra trên mặt Đình tỷ tỷ.....

Hằng ca ca lại chẳng thèm quan tâm, giao Đình tỷ tỷ vào trong ngực cha rồi đi tới bên cạnh ta, đưa tay nhẹ nhàng kéo ta vẫn còn đang run rẩy bả vai, dịu dàng nói, “Đừng sợ, có huynh ở đây.”

Mặc dù lúc ta giải phẫu thi thể cũng không sợ, nhưng mà dù sao ta cũng chưa từng chứng kiến nhiều sinh mạng như vậy chết ngay ở trước mặt mình, chưa từng nghe thấy tiếng la hét thê lương như thế, chưa từng thấy tình cảnh máu me như thế, ta còn chưa kịp suy xét tình trạng trước, nhẹ nhàng “Ừ”, một tiếng ừ xong, không có tiền đồ ngắt đi....

9. Chương 9: Khúc Tùy Tâm Sinh

Editor: Cẩm Băng Đơn

Tấm rèm màu tím, giường đàn mộc.

Cẩm giác, ngủ thật lâu rồi, ngủ rất say, trong giấc mộng, đều là một màu máu đỏ tươi, cùng với tiếng kêu la thảm thiết của người áo đen. . . . .

Đầu đau quá. . . . .

Ta từ từ mở mắt, trời cũng đã tối rồi sao? Đang cảm thán, chợt nhìn thấy bên giường có gương mặt phóng đại của tên biến thái họ Lý trước mặt mình, ta cả kinh, suýt chút nữa rớt khỏi giường.

“Được giáo huấn rồi hả?” Tên biến thái họ Lý nguy hiểm nheo mắt lại, nhìn chằm chằm ta vừa mới tỉnh lại.

“Cái gì mà giáo huấn chứ? Bản tiểu thư mới vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, người đến ngay cả lời an ủi cũng không có sao? Thần kinh người biến thái à?” Trong lòng khó chịu chết đi được, cái tên biến thái họ Lý này, nhìn thấy hấn là lại muốn mắng hấn.

“Chọc giận ta, vui lắm sao?” Tên biến thái họ Lý vừa nói vừa móc ra một bình bạch ngọc nhỏ từ trong ngực, đổ ra một chút chất lỏng trong suốt, chậm rãi xoa lên huyệt thái dương của ta. . . . .

Là mùi hoa lan dễ ngủ. . . . .

Nhất thời cảm thấy đầu thanh mát sáng, tứ chi trăm xương cũng hài lòng dễ chịu, bất giác ưm ra tiếng, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Nể tình tên biến thái họ Lý khiến ta đây thoải mái mấy phần, ta quyết định đại nhân có đại lượng, tạm thời không so đo với hắn.

Rất lâu sau đó, lúc ta đang thoải mái sắp rơi vào mộng đẹp một lần nữa, tên biến thái họ Lý lại chọt than nhẹ ở bên tai ta, “An An, người để ý thân thể của ta có tàn tật sao? . . . . .”

Ồ? Cái tên biến thái họ Lý này rốt cuộc có thành tích tự ti của người tàn tật rồi hả? Ta chọt mở mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, gật đầu ý bảo hắn nói tiếp. Bản cô nương chờ tâm linh người sấm hói đã quá lâu rồi ấy..., ha ha.

Không ngờ đợi mãi cuối cùng lại nhận được cái đáp án chính là vị đại thiếu gia này chẳng biết xấu hổ mà nói, “Đúng thế, người cũng không có tư cách để ý, chỉ là xem người có thể khiến ta giải sầu mấy phần, bản thiếu gia đành ủy khuất mình, gắng gượng thử tiếp nhận người là được.”

Ngã ngửa

~~ thật sự đúng là tự luyện vô địch còn cộng thêm biến thái a a a a a a a a a a

~~“Người có thể không ủy khuất như vậy. . . . .” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tên biến thái họ Lý lấy tay xoa mạnh gương mặt bởi vì tức giận mà co quắp của ta, dám nặn ra gương mặt tươi cười ở ngay trên mặt ta, mặt của ta bị hắn giày vò đến mức đỏ ửng, dưới tình thế cấp bách, ta há miệng cắn vào tay của hắn, tên biến thái họ Lý vội vàng không kịp chuẩn bị, mu bàn tay bị ta cắn một nhát phiem máu răng có tơ máu, ta rút đầu một cái, có chút sợ tên biến thái họ Lý đánh ta, ta cũng không ngờ cái miệng này của mình lại cắn ác như vậy, cũng có thể cắn tới chảy máu kia kìa. . . . .

Không ngờ tên biến thái họ Lý giận quá hóa cười, nhẹ nhàng lắc cái tay bị cắn, giống như là tâm trạng tốt vô cùng, ta không khỏi cảm thán lần nữa. . . . . Quả nhiên không thể dùng tâm lý bình thường để phân tích kẻ biến thái mà a a a a a a a a

~Đêm đó, tên biến thái họ Lý hỏi ta một vấn đề kỳ quái, hắn hỏi, “Tự do và sinh mạng, cái nào quan trọng hơn?”

Ta nói đương nhiên là tự do rồi, còn mô tả đọc cho hắn nghe một bài thơ của thế kỷ 21 mà ta được nghe quá nhiều nên thuộc lòng, “Sinh mệnh thành khả quý, ái tính giới canh cao, nhược vì tự do cố, lưỡng giả giai khả phao.”

(Sinh mệnh thật đáng quý, giá của tình yêu thật là cao, nếu vì tự do, hai người đều có thể vứt bỏ)

Tên biến thái họ Lý nghe xong cũng như có điều suy nghĩ, giúp ta đắp chăn xong, khẽ lăn xe lăn nhẹ nhàng “cút” ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng hắn có chút tiêu điều, ta mê hoặc, đây là tên biến thái họ Lý mà ta quen thuộc sao? Tại sao hắn không khi dễ ta, ta sẽ cảm thấy không quen vậy? Chẳng lẽ ta thật sự có tiềm chất thích bị ngược - -#

Chỉ là khi đó ta còn không biết, tên biến thái họ Lý vì tự do, mà muốn bỏ cái gì.

Đêm đó, cũng không biết có phải là thuốc của hắn có tác dụng hay không, mà cả đêm đều mộng đẹp.

Buổi sáng lúc thức dậy, cha cùng Tề bá bá đã chờ ta ở trong đại sảnh, ta còn tưởng rằng có chuyện lớn gì, thì ra là tên biến thái họ Lý muốn đi.

Đi thì cứ thế mà đi, còn phải phiền nhiều người sáng sớm tinh mơ tiễn hắn đi như vậy, người cho rằng người là Lưu Đức Hoa à ~ cắt ~ Ta đứng ở trước cửa, nhàm chán nghe tên biến thái họ Lý hàn huyên cùng mọi người, ta có chút không kiên nhẫn ngáp mấy cái.

“An An, con qua đây, cha có lời muốn nói với con.” Cha chọt cười híp mắt nhìn ta, kêu ta đến trước mặt ông.

Ta ngoan ngoãn ghé lỗ tai đến gần miệng cha, nghe xong lời cha nói, cầm rút xuống ngay tại chỗ ~!

Cha vậy mà lại bảo ta đi cùng tên biến thái họ Lý~!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ta ai oán nhìn cha, mím miệng hỏi, “Cha, con thật sự chính là con ruột của người sao?”

Hằng ca ca cũng tiến lên một bước, ngăn ở trước người ta, bắt mãn hỏi, “An bá phụ, đây là vì sao vậy?”

“Nương An An đang du ngoạn ở Thánh Ngưng quốc, rất nhớ nhưng An An, thường nói với ta muốn để An An đi Thánh Ngưng quốc tìm nàng, vừa đúng lúc Lý công tử muốn đi Thánh Ngưng quốc thị sát sản nghiệp, Lý công tử có thủ hạ cao thủ nhiều như mây, An An đi theo, nhất định sẽ rất an toàn.” Cha nhìn Hằng ca ca, trên vẻ mặt không nhận được vui vẻ hay sầu lo.

“An An muốn đi Thánh Ngưng quốc, cháu có thể bảo vệ trên đường đi, không cần thiết nhờ người khác.” Hằng ca ca nói với giọng điệu tôn trọng phụ thân, nhưng vẫn không che giấu được khí thế kiêu ngạo của tuổi trẻ.

Ta miễn cưỡng liếc mắt nhìn tên biến thái họ Lý, liếc thấy hắc vênh vảo, vẻ mặt là người làm khó dễ được ta sao, cái mặt đáng ghét, không khỏi hận nghiêng rằng, không đúng, giữa cha và tên biến thái họ Lý nhất định có cái gì mà ta không biết rõ, nếu không cha sẽ không quan tâm đến việc ta mất tích những một năm, sẽ không đột nhiên bảo ta đi cùng tên biến thái họ Lý, ta có trực giác rất chính xác, câu trả lời của cha đối với Hằng ca ca, cũng không phải là thật.

Chỉ là đáp án chân chính sẽ là gì chứ?

Tên biến thái họ Lý ngược lại có thể lấy hành hạ ta là niềm vui thú, nhưng cha chắc chắn sẽ không hại ta, trong này đến tột cùng có ẩn tình gì đây? Thật sự không thể để cho ta biết rõ sao?

“Trạm Hằng, con mới vừa học nghệ trở về, chuyện lớn nhỏ trong Tề gia bảo, cha còn phải phó thác cho con xử lý, tại sao có thể vừa trở lại lại muốn đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy hả?” Tề Bá Phụ tái mặt lại, có vẻ không vui.

“Nhưng cha, con không yên lòng An An, con nhất định phải đi theo.”

Ta biết rõ Hằng ca ca luôn luôn cực kỳ kính trọng phụ thân của mình, cho nên vô luận Tề bá bá nói gì, hẳn cũng sẽ không làm trái. Lúc này vì ta mà công khai làm trái với ý tứ của Tề bá, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Ta cúi đầu, không nói thêm nữa, ta đang đợi, chờ cha hoặc là tên biến thái họ Lý đưa ra một lời giải thích hợp lý cho ta, nếu như thời cơ không phải bây giờ, như vậy ta cũng không thể quá nóng vội, hướng chi, ta không thể để cho Hằng ca ca vì ta, chọc giận người cha mà hấn tôn kính nhất.

“Hằng ca ca, không phải huynh nói là, sẽ không làm gánh nặng của An An sao?” Ta đột nhiên lên tiếng, mắt nhìn vào đôi con ngươi tinh mịch của Hằng ca ca.

Cả người Hằng ca ca chấn động, ánh mắt quét qua tên biến thái họ Lý và ta, qua một hồi lâu, hấn vươn tay, chậm rãi đặt ở ngực của ta, nói, “Lúc Trạm Hằng ngây ngốc chờ muội, An An, có phải muội đã giao trái tim giao cho người kia hay không?”

Ngất xỉu, chẳng lẽ Hằng ca ca cho rằng ta thích cái tên biến thái họ Lý kia? NONONO, mắt của ta không biết nhìn như vậy sao? Ta làm sao sẽ thích một kẻ biến thái? Đánh chết ta cũng không dám thích một con đại hồ ly tu luyện ngàn năm đâu, trình độ tiểu bạch thổ phước hắc như ta đây, còn để cho hấn ăn đến mức xương cốt cũng không chứa lại gì cơ mà, hướng chi ta lại không có tình hướng bị ngược đãi - -# Hằng ca ca huynh nói xem huynh tưởng tượng ra cái gì vậy hả? Vấn đề không logic như vậy mà cũng có thể hỏi ra được?

Ta cuống quýt lắc đầu, vẻ mặt bi thương, ta là muốn nói rằng: Hằng ca ca sao huynh có thể chà đạp thẩm mỹ quan của muội như thế hả a a a a a a a?

Hằng ca ca bị bộ dạng ta nóng lòng phải sạch của ta chọc cười, lo lắng trên mặt thoáng qua, dịu dàng nói, “Huynh sẽ sớm tới tìm muội.”

Cảm nhận được ánh mắt cao áp sau lưng, ta quay đầu nhìn lại tên biến thái họ Lý ở sau mình, gớm ~ Cảm tình sinh ra từ sự lo lắng trên mặt Hằng ca ca đều bị quét sạch khi thấy mặt hắn~ sắc mặt âm trầm đáng sợ. . . . .

Ta không chịu yếu thế trường mắt trở về, hừ, một mình người ngồi xe lăn chẳng cái gì mà chẳng? Ta sống đã hơn hai mươi năm, tự nhận là chưa từng có thành kiến đối với người tàn tật, làm sao có thể vừa nhìn thấy người kia liền ghét vậy?

Aizzz ~ chỉ là tự do của ta, đồ mắt mong chờ cũng không có .

Lung la lung lay ngồi ở trong xe ngựa siêu hào hoa của tên biến thái họ Lý, chúng ta đang trên đường tiến về Thánh Ngưng quốc.

Chỉ là nói xe ngựa của tên biến thái họ Lý bố trí đúng là xa hoa như xe của thời hiện đại, ăn uống ngủ nghỉ, đầy đủ mọi thứ, phía dưới còn phủ lên da chồn nệm êm màu trắng, vừa ấm lại vừa thoải mái, ta cực kỳ hài lòng.

Lúc này, trong một góc của xe ngựa, tên biến thái họ Lý đang nghiêng người dựa vào cái bàn, quay đầu đi, mắt buồn cười nhìn ta.

Nhìn, nhìn, có cái gì hay mà nhìn mãi thế hả?

Ta chẳng qua chỉ là bốn chi ngựa ra hai tay chấp lại nằm xuống, cơ hồ chiếm hết tất cả chỗ trống bên trong xe, nằm cứng đờ chứ có gì đâu.

Chán quá chán quá, cổ đại này, thiết bị giải trí gì cũng không có, thật vất vả có một trai đẹp để dưỡng mắt, rốt cuộc lại là tên biến thái họ Lý khiến ta căm thù đến tận xương tủy, điều này làm cho ta từng vô số lần tự tưởng tượng đột nhiên gặp và đi du ngoạn cùng trai đẹp, làm sao mà chịu nổi a a a a a a

~Hai mắt ta vô hồn nhìn trần xe ngựa, than thở lần thứ một ngàn 800, ông trời, cầu xin người rút xuống người soái ca đập chết ta đi

~“An An, người cứ nằm như vậy sẽ mập hơn đấy, gầy khúc đàn cho ta đi ~”

Tên biến thái họ Lý chỉ chỉ cổ cầm trên bàn, hơi hơi nghiêng mình.

“Không gầy, vì sao ta phải gầy chứ?” Thôi đi, thật sự coi ta là nha hoàn nhà người à, ta đối tư thế tiếp tục nằm cứng đờ, không để ý tới hắn.

“Hừm. . . . . Vậy điểm tâm hôm nay. . . . .”

Nhìn thấy ta nhanh chóng ngồi xuống cạnh cổ cầm, tên biến thái họ Lý lại lộ ra cái nụ cười muốn bị ăn đòn đó. . . . . Cái tên biến thái này, thật sự không phải là người, lại muốn tước đoạt trụ cột tinh thần của ta. . . . . Niềm vui thú trong đời của ta. . . . .

“Muốn nghe gì?” Miễn cưỡng ngồi, ta trốn mắt nhìn hắn.

“Mọi người nói khúc tùy tâm sinh, vậy thì cho tại hạ nghe một chút nội tâm của An An đi.” Tên biến thái họ Lý một tay chống đầu, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn ta.

Đó chính là tùy tiện gầy à?

Ta vò vò tóc, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng thử dây đàn, thử âm, âm sắc trầm hậu mà không mất độ cao, ba âm sắc trên, giữa, dưới đều chuẩn, âm bội rõ ràng như ngọc mà hiệu quả lại bén nhạy, lại xem thân cầm, thân cầm theo kiểu mây trôi, có thể thấy rõ hoa văn giống như hoa mai, trong bụng không khỏi âm thầm kích động, thật là một cây cầm nổi tiếng thời xưa, cho ta gảy nó, thật đúng là mù quáng - -#

Tên biến thái họ Lý nhìn thấy ánh mắt ta say mê, yêu thích không buông tay, cười khế bưng lên một ly trà thơm thưởng thức, mắt mong chờ.

Ha ha ~Tên biến thái kia, nếu không chinh được người ta sẽ không gọi là An An nữa

~~Ý định vừa tới, tay trái ấn dây đàn, tay phải nhẹ nhàng gảy, một bài nổi tiếng ở thế kỷ 21 kéo dài không ngớt theo đầu ngón tay của ta mà phát ra. . . . .

“Ta là một con ong mật nhỏ, mỗi ngày bay đến trong bụi hoa, bay đến tây, bay đến đông, bận rộn không rảnh rỗi. . . . .”

Ta say mê cuồng nhiệt vừa gảy đàn vừa hát, hài lòng nhìn thấy khoe miệng tên biến thái họ Lý mơ hồ co rúm lại, ha ha, tức chết người

~Một khúc kết thúc, Đơn.l.q, đ, ta cố ý ngưng ngừng ngẩng đầu nhìn hấn, giả vờ thẹn thùng vô hạn hồi, “Lý đại ca, dễ nghe không?”

Tên biến thái họ Lý hình như còn chưa trở lại bình thường từ trong cảm xúc khiếp sợ, thấy vẻ mặt này của ta hỏi hẩn, “Phụt ~” một tiếng, phun hết tất cả nước trà trong miệng lên trên mặt của ta.

“Lý Uẩn Đình!!!!!!!!!!!!!!” Ta có cảm giác tiểu vũ trụ của ta đang hùng hực thiêu đốt, kẻ sĩ có thể nhả những gì không thể nhả nhìn ~! ! !

“Ha ha, thật xin lỗi, thật xin lỗi An An.” Tên biến thái họ Lý thấy bộ mặt ta nhếch nhác, lại cười ồ lên, đưa ống tay áo ra xin lỗi lau chùi mắt của ta.

Ta thuận thế chùi hết nước mũi lên tay áo trắng như tuyết của hắn, hài lòng nhìn thấy sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên xanh mét.

“Nói xin lỗi là được à?” Ta ngắc đầu lên, không lùi bước nhìn hắn, rõ ràng là hắn có lỗi trước, còn dám tỏ vẻ cho ta xem? Trên mặt ta có khắc năm chữ. “Ta rất dễ bắt nạt” à?

“Ha ha, vậy ta cũng gảy cho An An một khúc, bồi tụi, được không?” Tên biến thái họ Lý vậy mà lại lui bước, chín đái kỳ tích của thế giới a a a a a a

~~Ta hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, lúc này quan trọng nhất chính là khí thế, ừh chính nó đó.

Tên biến thái họ Lý nhẹ nhàng bày cầm ra đường hoàng, ngón tay thon dài đặt lên trên dây đàn, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười như có như không, tay phải nâng lên, một bài ta chưa từng nghe qua chậm rãi phát ra. . . . .

Ta đã từng rất nhiều bài hát dễ nghe, không bị cản trở, ưu thương , nhưng vô luận kiếp trước “Mai Hoa Tam Lộ”, “Cao Sơn Lưu Thủy”, hay là khúc nhạc nổi danh ở Thanh Long quốc “Tử Dạ”, “ Vĩ Ương”, cũng không đưa đến rung động cho ta như khúc nhạc bên tai này.

Giai điệu trầm ỏn cùng âm bội trong suốt, hiện ra núi non trùng điệp cây rừng chen nhau xanh mướt, cảnh khe núi suối nguồn kỳ lạ, ta không khỏi tỉ mỉ lắng nghe, trong nháy mắt khe nước vui mừng chậm chậm uyển chuyển, hóa băng thành nước, tuyết tan thành bùn. . . . .

Tà lần đầu tiên nghiêm túc quan sát tên biến thái họ Lý, hắc khải đàn, thần thái tính toán kia, giờ lại đúng là dịu dàng như ngọc, mặt mày như vẽ, giữa mắt xếch hẹp dài có ánh sáng lung linh, bờ môi thủy chung chứa đựng nụ cười yếu ớt như có như không. . . . . Lại làm cho người ta nhớ tới trăng tròn trên trời. . . . . Như thế. . . . . Mát mẻ trong sáng. . . . . Như thế. . . . . Đơn.l.q, đ. Xa không thể với tới. . . . . Như thế. . . . . Làm cho người ta sinh lòng hướng tới. . . . .

Mấy cây cối chỉ đơn giản vì dây đàn mà ánh sáng lưu chuyển, sức sống dồi dào, giống như nước chảy lười biếng, núi đá tự tại.

Đối mặt với tiếng đàn mỹ diệu uyển chuyển như thế, ta lại một lần nữa mê hoặc, tấm lòng trống trải như thế, tâm cảnh dương dương tự đắc như thế, ta thật sự biết hấn ư? Thật sự là kẻ mà người đời đều biết đến là thủ phủ thiên hạ một thân hơi tiền sao?

Ta bình tĩnh nhìn tên biến thái họ Lý, lại đụng phải con người lúc hắc đàn đang ngược lên, ánh mắt chạm vào nhau, ý cười bên môi hắn càng trở nên sâu hơn.

Lấy tay nâng lên, giai điệu khúc nhạc đột nhiên trở nên to lớn hơn, khí phách khoáng đạt, khiến ta giống như đang bị cơn sóng biển ào xuống, hơi nước đập vào mặt, chỉ đành phải nín thở mà chống đỡ. . . . .

Tâm như nước chảy, đã quên thời gian.

Cho đến khúc nhạc gần kết thúc, cường độ âm thanh đã giảm, đúng là nước sông chảy ào ạt rồi cuộc cũng hội tụ biển rộng, đúng là mưa thu chợt ngừng, hoa lê mọc đầy cây. . . . .

Tất cả bình thần trở lại, trở về với tự nhiên. . . . .

Khúc nhạc đã kết thúc, lòng ta vẫn còn đang rung động, khúc tùy tâm sinh, ta chưa bao giờ nghĩ tới, tên biến thái họ Lý lại có thể nhìn thấu sinh mạng như vậy, theo đuổi cuồng nhiệt đối với tự do của mình như thế. . . . . Thậm chí vượt qua tất cả. . . . . Trong đất trời, chỉ còn tùy ý tung hoành. . . . . Niềm vui thích thú tràn trề. . . . .

Tên biến thái họ Lý mỉm cười nhìn ta, hỏi khê, “Như thế nào?”

Ta còn đang nằm trong mộng cảnh, trong đầu chỉ có câu nói của tiên nhân hình dung cổ khúc Lưu Thủy kia, “Không vì trần tục bó buộc, không vì người nói mà ảnh hưởng. Cho dù chông gai liên tiếp, lòng ta vẫn như xưa như cũ.”

“Không vì trần tục bó buộc, không vì người nói mà ảnh hưởng. Cho dù chông gai liên tiếp, lòng ta vẫn như xưa như cũ.” Tên biến thái họ Lý lặp đi lặp lại câu ta nói..., đột nhiên nhếch môi cười, “Người biết lòng ta, An An cũng vậy chứ?”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt mê ly. . . . .

. . . . . Đây. . . . . Loại không khí này cũng quá mức tốt đẹp nhỉ?

Ta chợt đẩy mạnh tên biến thái họ Lý ra, nhìn hấn bất ngờ không kịp phòng bị, đầu “ầm” một tiếng đụng vào thành xe ngựa, Đơn.l.q, đ, không khỏi cười to lên, mới vừa rồi lão nương quá nhập vai rồi, cuộc sống vẫn nên bình thường một chút thì tốt hơn! !

Về mặt tên biến thái họ Lý âm trầm, chậm rãi ném ra một câu, “An An, hôm nay, còn có ngày mai người đừng hòng nhớ nhưng điểm tâm nữa.”

Ta nhe răng toét miệng nhào tới, vật lộn với hấn. . . . . Tiếng cười tùy ý vang lên khắp xe ngựa. . . . .

Nhìn diện mạo dữ tợn của tên biến thái họ Lý, đâu còn có bộ dạng khẩy đàn mới vừa rồi? Ta dùng sức lắc đầu, gần đây ảo giác thật là càng ngày càng nghiêm trọng - -#

Một đường lắc lư trần trọc, chúng ta đến gần biên giới Thánh Ngưng quốc - hùng quan*.

(Hùng quan là cửa ải hiểm yếu)

Lại nói dọc suốt con đường này ăn cơm ngủ, đều là ở tửu lâu nhà trọ do tên biến thái họ Lý kinh doanh, ta không thể không cảm thán lần nữa, người với người khác biệt. . . . . Người có tiền chính là rất cường đại như hấn đấy. . . . .

Ngẩng đầu nhìn thấy tấm biển “Tê hạc lâu” lóe sáng kia, tửu lâu khí thế bất phàm, thấy thế nào cũng tương đương với khách sạn năm sao của Trung quốc, ta nhe răng một cái, kéo ống tay áo tên biến thái họ Lý nói, “Hôm nay muốn ăn ở lâu này!”

“Được.” Tên biến thái họ Lý mặc ta đẩy vào tửu lâu, nhìn thấy bộ dáng lão đầu chường quỹ vừa nhìn thấy tên biến thái họ Lý lập tức khắc cúi đầu khom lưng, ta không khỏi ghen tỵ cùng tức giận, mẹ nó, vốn nghĩ định hung ác làm thịt hấn một chút, không ngờ lại là lâu của hấn mở!

Long tỉnh hà nhân, mật trấp hỏa phương, Đơn.l.q, đ, kê bì tâm long, kiên thiêu vông bảo phiến, thanh thang tuyết nhĩ, bốn món ăn mặn một món canh, lại nói tiêu chuẩn vị của ta, ăn đến nỗi ta thiếu chút nữa nuốt cả đầu lưỡi luôn, ăn như hổ đói.

(Long tỉnh hà nhân: Tôm nhân trà long tỉnh. Mật trấp hỏa phương: Chân giò hun khói dùng lửa đốt cháy ra rồi tấm mật, chưng lên. Kê bì tâm long: Món cá Tầm Long: Món kiểu như cá hồi xén ấy. Thanh thang tuyết nhĩ: Canh thịt mộc nhĩ)

Tên biến thái họ Lý còn giả bộ thực nam ở đẳng kia, giờ chiếc đĩa, thỉnh thoảng dừng lại cau mày, ăn ưu nhã vô cùng.

Chưởng quỹ cẩn thận hầu hạ sau lưng tên biến thái họ Lý, cứ hễ tên biến thái họ Lý nhú mày một chút, ông ta sẽ sợ hãi không dứt.

“Ợ.” Ta xoa cái bụng tròn vo, ta hài lòng ợ lên no nê.

“Lý Uẩn Đình, đầu bếp nhà ngươi làm thật đúng là không tệ.” Con người của ta thực ra vô cùng cầu thị.

Tên biến thái họ Lý nghe thấy ta khen ngợi, nhẹ nhàng cười, Đơn.l.q, đ, từ chối cho ý kiến.

Không ngờ lão đầu chưởng quỹ nhìn thấy nụ cười của hắn thiếu chút nữa không nén nổi cảm động, nước mắt tung hoành.

Ách. . . . . Xem ra bình thường tên biến thái họ Lý này tuyệt đối không phải là một ông chủ dễ nói chuyện.

10. Chương 10: Thiên Mệnh Chi Nữ

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Ban đêm, nằm ở trên giường, rèm lụa màu xanh dương nhạt khẽ tung bay, chăn mềm thoải mái, đầu đột nhiên cảm thấy hỗn loạn, tối nay sao lại buồn ngủ nhiều như thế. . . . .

Thiên Mệnh chi nữ??

. . . . .

. . . . . Nước. . . . . Đầu thật choáng váng. . . . . Đưa mắt nhìn. . . . . Lại là một biển máu. . . . .

. . . . . Ta. . . . . Làm sao. . . . . Đây là đang mơ ư. . . . .

Cả người cứng đờ, cổ hết sức mở mắt, loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của Thanh nhi. . . . . Gương mặt tuyệt đại phong hoa. . . . . Xinh đẹp cười với ta. . . . .

Thanh nhi sao. . . . . Tại sao lại ở chỗ này. . . . .

“An An, ngươi bằng lòng quên hết mọi thứ, trợ giúp ca ca ta chứ?”

“An An, ngươi sẽ vì ca ca ta nhảy xuống biển máu này, trầm luân cùng với hắn chứ?”

“An An, chỉ có ngươi mới có thể cứu hắn ~!”

Miệng Thanh nhi lúc khép lúc mở như đang nói gì đó. . . . . Bên tai. . . . . Là ai đang thì thầm khổ sở tuyệt vọng như thế. . . . .

Máu. . . . . Dần dần làm mờ đi tầm mắt của ta. . . . .

Ừng ực ừng ực ~~ cái gì chui vào miệng vào mũi của ta. . . . . Tanh nồng và gay mũi. . . . . Thật sự rất khó thở. . . . .

Một nỗi đau nhức chưa bao giờ trải qua đột nhiên lan tràn khắp người, thân thể như muốn rách ra vậy. . . . .

. . . . . Cảm giác đau đến mức tận cùng như thế. . . . . Không biết lúc nào mới có thể kết thúc sự sợ hãi đó đây. . . . .

Ta muốn chết sao. . . . . ?

. . . . .

“Thật tốt, nàng đã tỉnh lại rồi ~!” Ta chưa từng nghe giọng nói nào dễ nghe như thế. . . . . Vui mừng . . . . . Êm tai . . . . . Như gió xuân phất qua mặt. . . . . Khiến người ta quên đi ưu sầu. . . . .

Chậm rãi mở ra đôi mắt mệt mỏi, khi thấy rõ người nói là một nam tử trẻ tuổi, hai mắt ta không khỏi mờ dần, giống như nhìn thấy ảo giác đẹp nhất thế gian, không dám tưởng tượng ông trời đã dùng bút pháp

thần kỳ như thế nào mới có thể phác họa một ngũ quan tuyệt mỹ đến thế. . . . . Đơn, l, q, đ Long mày đi đến tóc mai. . . . . Mắt như sao sáng. . . . . Cánh môi thủy nộn giống như đóa hoa hồng kiều diễm nhất trong ngày mùa hè. . . . . Gương mặt có chút tương tự với Thanh nhi. . . . . Đẹp đến mức không nhiệm bụi trần. . . . . Càng cướp đi hồn phách người ta. . . . . Giống như nhìn lâu một cái sẽ khinh nhờn hẳn. . . . .

Đầu đầu ta xoa xoa huyết thái dương. . . . . Ông trời ơi. . . . . Mỹ nam này sinh ra là để đả kích tự tin của nữ nhân ư?

Nhìn thấy ta nhú chặt chân mày. . . . . Mỹ nam tử cười khê. . . . . Người xưa thường thường dùng ngòi bút như thế này để hình dung mỹ nam, “Trên đời này không có nữ nhân nào có năng lực chống lại nụ cười nhàn nhạt của hắn.” Mà ta lại muốn nói. . . . . Trên đời này vô luận là nam nhân hay nữ nhân. . . . . Cũng không chống cự nổi nụ cười nhàn nhạt của hắn. . . . . Mang theo đầu độc nhàn nhạt. . . . . Làm cho người ta tình nguyện như con thiêu thân lao đầu vào lửa. . . . .

Mỹ nam tử dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt chân mày đang nhú chặt của ta. . . . . Tóc dài màu bạc xoa xuống vai. . . . . Hắn và ta rất gần nhau. . . . . Gần đến nỗi ta thậm chí có thể ngửi được trên người hắn có mùi thơm của cỏ xanh như có như không. . . . . Gần đến nỗi ta thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở áp áp của hắn. . . . .

Vì vậy ta ngây ngốc ~ đúng vậy, xin mọi người tự động tưởng tượng một chút khi một tuyệt thế đại mỹ nam người nằm mơ cũng chưa từng thấy lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của người, còn dùng tay nhẹ nhàng chạm tới lông mày của người, vẽ mặt dịu dàng, lúc này trừ ngây dại ra còn có thể có phản ứng gì? Không chảy máu mũi cũng đã được coi là không phụ lòng tổ quốc nhân dân nhiều năm nuôi dưỡng rồi. . . . .

“Thanh nhi nói, có nàng ở đây, ngực của ta sẽ không đau nữa, Thanh nhi nói, nàng sẽ làm bạn với ta cả đời, đúng không?”

“Ách. . . . . À?” Bản cô nương tiếp tục ngây dại - -#

“An An, nàng không cần Huyền nhi sao?” Đơn, l, q, đ Mỹ nam tử thấy ta đang dại người ra, vội vàng kéo tay áo của ta, trên bộ mặt tuyệt mỹ lã chã nước mắt.

- -# Trong đại não đột nhiên dâng lên dự cảm xấu, nam tử này nhìn thế nào cũng ước chừng 20 tuổi, sao lại hành sự như một đứa bé, không phải là nhược trí chứ - -!

Mà sau này chứng kiến hành động của Huyền nhi, ta càng thêm kiên định suy nghĩ ban đầu của mình.

“An An, nàng xem! Đây là A Hoàng, nó rất đẹp đúng không? Ai. . . . . Đáng tiếc nó vẫn còn quá nhỏ yếu, không bảo vệ được ta. ~”

Thái dương ta co giật nhìn A Hoàng — một con hổ uy phong lẫm liệt. . . . .

Lúc này nó đang miễm cường nằm dưới chân Huyền nhi, hé nửa con mắt, mặc cho hai tay của Huyền nhi giầy xéo mặt của nó.

Quỷ dị. . . . . Ta đổ mồ hôi lạnh khắp người. . . . .

Nhìn thấy ta ngồi y hệt như tượng đá, Huyền nhi một cước đá A Hoàng đi, kéo tay ta lên, đi về phía trước mấy bước. . . . . Đi đến trước một cái hòm lớn được che vải màu đen thì ngừng lại.

“Phật ~!” một tiếng, miếng vải đen bị vén lên, đập vào mi mắt ta toàn là đầu lâu người~! ! ! ! ! !

Ta kinh hãi. . . . . Mặc cho Huyền nhi giống như hiển vật quý kéo tay của ta nói, “Đây đều là đầu lâu xinh đẹp nhất mà Huyền nhi sưu tầm được ~ An An nàng thích cái nào, Huyền nhi cho nàng ~!”

Chúa ơi

~ người đang nói đùa với con sao ~ nhìn Huyền nhi như phong cảnh núi non mùa xuân tươi đẹp trước mắt, vậy mà lại giống như hợp thể của thiên sứ và ma quỷ vậy, ta lại một lần nữa vô lực ngắt đi, ta nhất định vẫn đang nằm mơ, biến thái Lý à, ta thực xin lỗi người, cho tới hôm nay ta mới phát hiện, thì ra người không phải là kẻ biến thái, người quả thật rất rất rất bình thường

~!

“Đại lục này, cứ năm trăm năm lại xuất hiện một đại kiếp, khiến tam quốc hỗn chiến, sinh linh đồ thán, nhưng vạn vật thể gian tương sinh tương khắc, mỗi khi tai kiếp xuất hiện, cũng sẽ có một người theo thiên mệnh xuất hiện có thể hóa giải tai kiếp này, mặc dù số mệnh người này phúc họa tương y, hết sức kỳ lạ, nhưng chỉ có Huyền với thiên phú dị bẩm mới có thể tìm ra người này ở trong chúng sinh, lúc người ra đời, trời giáng dị tượng, loài hoa tượng trưng cho quốc gia – Hoa Thương Lan chưa bao giờ xuất hiện ở sông Hoài của Thanh Long quốc lại nở khắp Bích Du Sơn Trang, Huyền chưa bao giờ lộ diện lại đột nhiên hiện thân ở Bích Du Sơn Trang, tự mình bói toán cho người, hơn bảo vì bảo vệ người mà hao hết linh lực bày kết giới, đến nỗi thần trí bị tổn thương, rơi vào tình trạng như hôm nay. Cứ mồng một và mười lăm, đều phải hút máu người để duy trì sinh mạng, cứ mồng một và mười lăm cũng sẽ trải qua sự đau đớn đến thấu xương, sống không bằng chết! Người có biết điều này là hành hạ khổ sở thể nào với Huyền thể nào không? Người có biết trong suy nghĩ người dân của Thánh Ngưng quốc, Huyền được ví giống như Thần linh không? Người có biết Huyền quan trọng với ta như thế nào không?”

(*Phúc họa tương y: Họa là nguyên nhân sinh ra phúc mà phúc cũng có thể là nguyên nhân sinh ra họa => Phúc và họa đều tồn tại trong cuộc sống)

Ta ngơ ngác nhìn Thanh nhi gào thét với mình, Đơn, l,q, đ gương mặt tuyệt mỹ bởi vì tức giận cùng đau đớn mà vụn vụn mà biến hình. . . . .

Ta không biết nên phản ứng ra sao nữa. . . . . Ta cho tới bây giờ vẫn là người bình thường. . . . . Ở không gian này, ta chưa bao giờ có cảm giác mình khác với người khác. . . . . Chưa bao giờ. . . . . Mà cái ta muốn. . . . . Vẫn luôn là một cuộc sống của người bình thường. . . . .

Cái gì mà theo thiên mệnh mà sinh? Ta thật sự không hiểu. . . . .

Mà Huyền. . . . . Nam tử giống như nguyệt thần sống lại thật sự vì ta nên mới biến thành bộ dáng như bây giờ ư?

“Như vậy Huyền. . . . . Tại sao lại bày kết giới cho ta? Tại sao muốn giúp ta?” Ta cố gắng để mình trấn định suy nghĩ. . . . .

“An An, người có hiểu hay không? Người nào có người, người đó liền có tư cách nhất thống tam quốc, người đó có thể danh chính ngôn thuận hiệu lệnh thiên hạ! Không có Huyền, chỉ sợ người bây giờ sớm đã bị tranh đến mức hải cẩu cũng không còn!”

“Nếu Huyền phí hết tâm tư che giấu ta, vậy sao người tìm được ta chứ?” Ta đột nhiên nhớ tới rất nhiều điều, lời nói dối của cha, tên biến thái họ Lý trên cột. . . . . Thật sự đơn giản như bên ngoài sao?

“Cho dù Huyền đã quên mất trước đây, cho dù Huyền chưa bao giờ chịu nói cho ta biết người hấn liều chết bảo vệ là ai, kết giới của Huyền chỉ có thể bảo vệ người đến lúc người mười hai tuổi mà thôi, nói đến mới nhớ. . . . . Còn phải cảm tạ Lý Uẩn Đình ấy chứ, không có hấn, ta cũng sẽ không thể nhanh như vậy mà xác định được người chính là Thiên Mệnh chi nữ.”

Giọng điệu thấp của Thanh nhi. . . . . có sự nặng nề không phù hợp với số tuổi.

“Lý Uẩn Đình?” Tay của ta không tự chủ được sờ lên chiếc bông tai màu xanh dương mà tên biến thái họ Lý đeo vào tai ta.

“Lý Uẩn Đình lại cho người Giao Nhân Lệ, Đơn, l,q, đ hấn làm như vậy ngoại trừ việc muốn che giấu sự tồn tại của người, thì còn có thể là vì cái gì đây?” Hai mắt Thanh nhi cũng nhìn chăm chăm vào chiếc bông tai hình giọt nước trên tai ta.

“Giao Nhân Lệ?”

“Giao Nhân Lệ. . . . . Nhiều thế hệ ở Hoài quốc tương truyền nó là bảo vật thời thượng cổ, do người có năng lực ý chí cường đại đeo vào trên người người, tự nhiên có thể che giấu hơi thở của người, khiến các linh dị chi sĩ của các quốc gia đều không thể thấy được sự tồn tại của người. Chỉ tiếc Lý Uẩn Đình đã sớm không phải Lý Uẩn Đình năm đó rồi, hấn làm như vậy, quả thực là bỏ ngựa đấu xe, tự chịu diệt vong!”

(Linh dị chi sĩ: Bình sĩ thần bí)

. . . . . Ta mê muội. . . . . Chẳng lẽ thực sự là tên biến thái họ Lý đang bảo vệ ta? . . . . .

“Nếu như người nói là thật, như vậy Thanh nhi, người nhất định không chỉ mười tuổi!” Ta bắt đầu tỉnh táo phân tích, muốn tìm lại quyền khống chế.

“An An, người đúng là không ngốc đâu, ta và Huyền là huynh đệ sinh đôi.” Thanh nhi đột nhiên run cả người lên, hai cánh tay chấn động, thân hình đột nhiên lớn hơn gấp đôi. . . . . Gương mặt tương tự với Huyền nhi, tuổi tương tự, thật là tà nịnh cuồng vọng ~!

“Người. . . . . Chẳng lẽ người chính là Cung chủ Thanh cung? Âu Dương Ánh Nhật?”

Một loại dự cảm xấu ập vào trong lòng. . . . .

“An An, ta thật sự có chút thích sự thông minh của người, Huyền có địa vị Quốc sư cao quý của Thánh Ngưng quốc, ta không thể để cho người trong thiên hạ biết người mà bọn họ cúng bái được ví như thần lại phải hút máu người mà sống!”

“Cho nên sở dĩ người lập Thanh cung, là vì giết người cho Huyền nhi? Gánh tất cả tội lỗi cho hắn?” Ta run rẩy, không biết phải dùng cái gì để hình dung tình cảm huynh đệ của hai người bọn họ, thật đúng là không còn lời gì để nói - -#

Thì ra tất cả đều là ảo giác, thì ra là khắp thế gian này, người có cuộc sống đơn thuần nhất chính là ta. . . . . Đột nhiên phủ định lại tất cả cảm giác, thật sự không phải là dễ dàng. . . . . Giống như người là một con tiểu bạch thỏ, mỗi ngày sống chung với đám tiểu bạch thỏ khác, có một ngày trừ người ra thì tất cả tiểu bạch thỏ khác đều đứng ở phía đối diện của người, dùng ánh mắt nhìn người như nhìn một kẻ ngốc, nói với người, “Thật ra thì chúng ta đều là hồ ly ~!” - -#

“Vì nếu Huyền chết, ta cũng sẽ chết.” Đơn, l, q, đ Thanh nhi kiên định nói.

“Vây. . . . . Vây người bắt ta trở lại có ích lợi gì sao?” Tình cảm huynh đệ của bọn họ tốt, ta không lời nào để nói, nhưng bắt ta có thể giải quyết vấn đề gì sao? Tại sao không bắt một danh y về biết đâu còn có thể chữa trị

~“Nếu Huyền vì người mà thần chí không rõ, ngày ngày phải khổ sở, như vậy người chắc chắn sẽ có biện pháp khiến Huyền khôi phục như cũ.” Thanh nhi đột nhiên nhìn chăm chú vào đôi mắt của ta, trên vẻ mặt có sự kiên định chấp nhận, giống như ta là tia hi vọng cuối cùng của hắn vậy.

“Nhưng mà ta thật sự không biết làm sao để cứu hắn, hắn là ca ca người, người cũng như hắn có linh lực đúng không? Tại sao người không thử một chút?” Té xỉu. . . . . Bệnh của Huyền đừng nói là ta chưa từng nghe qua, dù là ở 21 thế kỷ, sợ rằng chư vị danh y của cũng phải bắt đắc dĩ đề nghị từ từ dưỡng bệnh hồi phục mà thôi. Ta có thể có biện pháp gì sao?

“Nhiều thế hệ của Thánh Ngưng quốc không tập võ, Mộ Dung thế gia, mỗi đời cũng sẽ có một nam tử có thiên phú dị bẩm, cũng chỉ có một nam tử có thể thừa kế linh lực, thủ hộ Thánh Ngưng quốc, được người trong Thánh Ngưng quốc tôn làm quốc sư, linh lực của Huyền lại rất mạnh, thậm chí vượt qua tổ tiên các triều đại của Mộ Dung thế gia, từ nhỏ, ta và người trong Thánh Ngưng quốc đều sống dưới sự bảo vệ của Huyền, sùng bái hắn, lệ thuộc vào hắn, nhưng. . . . . Hắn lại vì người biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như thế này. . . . . Ta nào có năng lực cứu hắn? . . . . . Người nói hắn làm như vậy là vì cái gì? Hả?”

Thanh nhi kích động lấy tay bóp cổ ta, giống như nếu ta chết, Huyền lại có thể bình thường lại vậy. . . . .

“Khụ, khụ, buông ta ra. . . . . Người muốn ta làm cái gì. . . . . Khụ khụ. . . . . Tất cả đều nghe theo người. . . . .”

Ta không thở nổi, chỉ có thể phản bội đầu hàng - -#

“Linh lực cường đại chỉ di truyền cho con cái trực hệ, phụ thân ta cũng là do khi mẫu thân sinh Huyền ra, linh lực từ từ biến mất. . . . .”

Thanh nhi buông tay ra, nhìn ta một cái, ánh mắt lại không được tự nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên giọng trở nên rất nhỏ. . . . .

“Người muốn để Huyền sinh nhi tử, sau đó đợi đứa bé này hiểu chuyện thì chữa bệnh cho Huyền?” Ta đột nhiên có chút hiểu cái lo gic quái gở của Thanh nhi rồi.

“Ừ. . . . .” Giọng càng thêm lí nhí.

“Vậy nó liên quan gì tới ta chứ? Ta mới 13 tuổi, người tìm ai sinh mà chả được ah...? Đợi chút. . . . . Người sẽ không phải là muốn ta. . . . . Ừ? Cùng Huyền nhi. . . . . Ừ. . . . . Chứ?” Ta uể oải nói, chỉ sợ đứa nhỏ này thật sự không bình thường.

“Huyền dùng toàn bộ linh lực ở trên người của người, bản thân người là ứng cử viên thích hợp nhất!”

Đầu ta bị lời của Thanh nhi làm cho kêu bùm bùm.

11. Chương 11: Cho Nàng Tự Do

Editor: Cẩm Băng Đơn

Hoàng Đô Thánh Ngưng quốc mờ mịt. . . . . Nhuyễn kiều gắm màu bạc. . . . . Ta mang khăn che mặt, sóng vai ngồi cùng Huyền nhi. . . . . Đám người chung quanh cũng bởi vì Huyền đột nhiên xuất hiện mà hoan hô lên, nhiều đóa hoa tươi ném lên trên người Huyền, mọi người cười nói vui vẻ, chúc phúc, vì Huyền mà hạnh phúc. . . . .

Huyền nhi không kiên nhẫn, lôi kéo tay của ta nói, “An An, tại sao mỗi tháng chúng ta lại phải rêu rao khắp nơi như thế một lần?”

“Bởi vì An An thích, Huyền nhi không muốn An An vui sao?” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu bạc của hắn, tùy ý biện một lý do, Thanh nhi để ta làm như vậy, chắc là vì mong đẹp yên dân tâm của Thánh Ngưng quốc mà thôi. Chỉ là bây giờ Huyền nhi lại giống như tiểu hài tử, Đơn. l.q. đ nếu như ta không đi cùng hắn, hắn nhất định sẽ không thuận theo.

“An An, có nàng ở đây, lúc phát bệnh sẽ không đau như vậy nữa.” Huyền nhi thỏa mãn như một đứa bé, nhẹ nhàng tựa vào vai ta làm nũng.

Nghe vậy, ta chỉ sững nịnh cười cười với hắn, nhưng mà trong nội tâm lại càng đau hơn. . . . .

Đúng vậy, không có ai ép ta. . . . . Là ta tự nguyện ở lại cùng Huyền nhi. . . . .

Bởi vì 15 hôm ấy nhìn thấy bộ dạng đau đớn đến chết đi sống lại của hắn. . . . .

Bởi vì nhìn thấy hắn ngồi ở trong huyết trì ảm áp, vẻ mặt vô tội nói với ta, “An An, ta nhất định phải uống hết những thứ này sao? Tanh lắm. . . . .”

Bởi vì nghe Thanh nhi nói, Huyền vốn là nam tử mà ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm chà đạp. . . . .

Mà tất cả những chuyện này, lại vì bảo vệ ta, nên mới biến thành cái bộ dáng như thế.

Huyền nhi. . . . . Người không nên bảo vệ ta. . . . . Ta nợ người nhiều như vậy. . . . . Làm như thế nào đây. . . . . Thì ra là ta đơn thuần yên ổn 12 năm, là đổi lấy từ việc người mỗi ngày làm bạn cùng ác ma ư?

Nếu như có một ngày người khôi phục trí nhớ. . . . . Thánh khiết như người còn có thể tiếp nhận cái thân thể hút máu người để sống sao?

Ta không dám nghĩ nữa, mỗi nghĩ lần nghĩ tới, thương tiếc với Huyền nhi càng sâu thêm một phần. . . . . Ta chỉ là không hiểu, tại sao Huyền nhi lại chỉ vì giúp ta mà hy sinh như thế? Thật sự chỉ vì trong tim người luôn mang tấm lòng từ bi thôi sao?

Suy nghĩ quay về thời gian lúc hai tháng trước, biến thái Lý tìm tới Thanh cung. . . . .

Ta chưa bao giờ biết, một thương nhân như biến thái Lý, bên cạnh lại cất giấu nhiều cao thủ có võ công trác tuyệt đến thế. . . . .

Lại có thể xông vào Thanh cung mà người giang hồ chỉ nhắc tới liên biến sắc . . . . .

“Âu Dương Ánh Nhật, không phải người cảm tạ ta thu lưu ân tình của người, nên lại muốn xung đột vũ trang đây chứ?” Tên biến thái họ Lý khẽ cười cười, giống như tất cả đều không quan tâm, lại giống như tất cả hẳn đều nắm rõ. . . . .

“Hà, buồn cười, năm đó chúng ta cũng chỉ là thử dò xét lẫn nhau mà thôi, tại sao lại nói là ân tình chứ?” Thanh nhi cười lạnh lên tiếng.

“Người không chịu trả An An lại cho ta sao?” Ánh mắt tên biến thái họ Lý trở nên u lãnh.

“Lý Uẩn Đình, lấy năng lực của người, có thể giấu được nàng bao lâu? Người có năng lực bảo vệ nàng sao?”

Vừa dứt lời, ngân châm trong tay Thanh nhi đã như mạn thiên phi tuyết bắn về phía tên biến thái họ Lý, tên biến thái họ Lý vỗ xe lăn, Đơn. l.q. đ cả người bay lên, hộ vệ sau lưng càng giống như thủy triều xông lên. . . . . Một cuộc chiến đấu mãnh liệt bắt đầu. . . . .

Không có ai nghe tiếng ta hết sức kêu khan hô ngừng, không có ai vì tâm tình của ta mà dừng lại tranh đấu. . . . .

Hình như. . . . . Đây là một cuộc chiến giữa nam nhân, mà ta nhất định chỉ có thể đứng ngoài cuộc. . . .

Chán nản ngồi ở trên ghế, chợt tự giễu cười. . . . . Đúng vậy, ta thậm chí chẳng có tư cách hô ngừng cơ mà. . . . .

Lòng đã rối loạn. . . . . Người luôn không chịu ràng buộc như ta. . . . . Vậy mà cũng có chuyện phải gánh vác rồi. . . . .

Mặc dù bọn họ ngừng để cho ta lựa chọn, nhưng ta nên nói cái gì đây? Ta thật sự có thể để xuống áy náy trong lòng, thản nhiên đi cùng tên biến thái họ Lý sao?

Ta ôm lấy Huyền nhi, nhìn máu thịt văng tung tóe, lại chỉ có thể im lặng. . . . .

Huyền nhi nở nụ cười vuốt vuốt tóc của ta. . . . . Thấy ta ngẩn người, cắn nhẹ lên cổ ta một cái. . . . . Ta giận trừng mắt lại hắn. . . . . Lại thấy hắn khanh khách cười khê. . . . . Trông thật hồn nhiên. . . .

Người của hai bên chết đi càng ngày càng nhiều. . . . .

Trên đại điện Thanh cung, máu chảy thành sông. . . . .

Thanh nhi tựa vào cây cột trên điện, thở mạnh, hơi thở rối loạn không chịu nổi. . . . .

Không biết dây cột tóc của tên biến thái họ Lý đã biến mất khi nào. . . . . Trường sam màu trắng. . . .

Hắn lấy ra một câu sáo từ trong ngực, nhẹ nhàng để bên môi. . . . .

Bão tố

Trời đất mù mịt. . . . .

Những người có nội công thâm hậu trên đều tâm thần câu liệt. . . . .

Một khúc kết thúc, Thanh nhi lão đảo ngã xuống đất, trong miệng cứng rắn xông ra một ngụm máu tươi . . . . .

Tên biến thái họ Lý cũng ngã ngồi trên mặt đất. . . . . Khóe miệng rỉ ra tia máu màu đen. . . . .

Ta và Huyền nhi cũng bị tình huống đột nhiên xảy ra dọa sợ, cuống quýt chạy tới, Huyền đỡ Thanh nhi dậy, mà ta ôm tên biến thái họ Lý.

“Người đời đều nói, dưới một khúc của U Minh công tử tất cả đều biến thành vong hồn. . . . . Ha ha. . . . . Lý Uẩn Đình. . . . . Người xem hôm nay người. . . . . Còn xứng với danh hiệu này sao? Người đã là một phế nhân rồi!”

Thanh nhi cười to lên, máu, mơ hồ khắp gương mặt hần. . . . .

“Lý Uẩn Đình, người cần gì phải khổ như thế chứ?” Ta ôm tên biến thái họ Lý đang suy yếu, có sự mất mát mờ mịt. . . . .

“An An. . . . . Người thực ngốc, người ôm ta như vậy. . . . . Muốn làm ta đau chết à?” Tên biến thái họ Lý vẫn còn không chịu thay đổi cái mồm độc miệng của mình, cười châm chọc ta.

“Nếu ta nguyện ý ở lại cùng Huyền nhi, người sẽ trách ta sao?” Trong lòng có một đáp án được vẽ như thật, tên biến thái họ Lý khổ cực che giấu Huyền, đến tột cùng là bởi vì sao. . . . .

“Bây giờ ta. . . . . Quả nhiên thật là vô dụng. . . . .” Tên biến thái họ Lý vẫn nở nụ cười đáng ghét đờn như thế, nói tiếp, “An An, đến tột cùng người muốn cái gì?”

Hần không để ý máu tràn mãnh liệt ra bên môi, ánh mắt sáng quắc nhìn ta. . . . .

Đúng vậy. . . . . Ta muốn. . . . . Đến tột cùng là cái gì đây? Kiếp trước, bằng hữu đều nói ta quá mức thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chưa từng có ước muốn gì cao xa hay cố chấp theo đuổi một thứ gì, Đơn. l.q. đ bất luận người khác nói cái gì cũng rất ít phản bác, bất luận người khác nói cái gì cũng rất ít khi cự tuyệt, kiếp này ta cũng giống vậy ở trong trần thế nơi này nhắm mắt theo đuôi, mờ mịt mất mát. . . . . Chỉ cầu có cơm canh đạm bạc, bình an vui vẻ. . . . . Ta. . . . . Từng rất muốn gì đó sao? Từng có sao?

Đột nhiên nhớ tới khúc cầm của hần, không vì trần tục bó buộc, không vì người nói mà ảnh hưởng. Cho dù chông gai liên tiếp, lòng ta vẫn như xưa như cũ.

Đột nhiên giặt mình, thì ra là thứ mà ta theo đuổi lại giống tên hần như thế. . . . .

Chúng ta cùng là một loại người. . . . .

Cái ý chí không muốn bị trói buộc đó, bề ngoài bình tĩnh nhưng trong xương lại tính tình cuồng vọng cứng rắn. . . . .

Thì ra là chấp niệm duy nhất kiếp trước của ta chính là khát cầu với tự do. . . . .

Ta mất hồn nhìn tên hần, nam nhân này, vì cái gì lại có thể dễ dàng chạm đến sâu trong nội tâm của ta như thế?

Môi ta run rẩy. . . . . Nhưng lại không phát ra được thanh âm nào. . . . .

Hôm nay ta đây. . . . . Sợ là cầu cũng không thể lấy được tự do. . . . .

“Người đi đi. . . . .” Để hần xuống, ta chậm rãi đứng lên. . . . .

Tên biến thái họ Lý đột nhiên nhắm mắt lại, mặc cho thị vệ bên người ôm lấy hần. . . . . Xoay người. . . . . Đi xa. . . . .

Thân thể của ta khẽ run trước một màu máu đỏ đại diện của Thanh cung. . . . . Bên tai vẫn nhớ lại câu nói trước khi đi của hần.

“Chỉ có ta mới có thể cho người tự do chân chính, chờ ta, An An. . . . .”

Trong lòng có một góc đột nhiên bị lồm xồm. . . . .

Tâm mất phương hướng

Bên trong phòng an tĩnh giản dị, cửa sổ hơi mở ra, gió xuân thổi vào, nhịp nhàng ăn khớp, yên tĩnh tường hòa. . . . .

“Tâm trạng bình thần mới có thể hạ xuống quân cờ tốt được, mọi việc đều thuận lợi, An An, nàng đang cố chấp cái gì vậy?” Đơn. l.q. đ Huyền nhi nhìn ta, cờ trắng nhẹ nhàng hạ xuống, động tác ưu nhã.

Nghe vậy, ta liếc mắt xin lỗi nhìn Huyền nhi, vẫn bị phát hiện sao?

Hai năm chung đụng, Huyền nhi vẫn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng dù sao cũng là người có thiên phú dị bẩm, có sự thông tuệ mà người thường không có, nói chuyện, làm việc, người khác chỉ cần nhẹ nhàng nhắc một chút, hần lập tức hiểu ý.

Ta biết rõ, có lẽ Huyền nhi vĩnh viễn cũng không trở về được bộ dáng hô phong hoán vũ ngày trước.

Mà ta vẫn ích kỷ muốn dạy hần từng chút từng chút một thích ứng xã hội này, dù hần đã quên mất tất cả, chúng ta còn có thể làm lại từ đầu, không phải sao? Chỉ là nếu cứ như vậy, nam nhân này trưởng thành lên cũng sẽ bám lấy ta không rời.

“Huyền nhi, ngươi hạ cờ trắng ở đây, chẳng lẽ lại muốn thủ hạ lưu tình?” Thu hồi tâm tư, ta cẩn thận xem kỹ bàn cờ, nước cờ của Huyền nhi thủy chung vẫn luôn ôn hòa, giống như con người của hần.

“Không phải An An đã dạy Huyền nhi, không cần cố chấp với thắng thua nhất thời, trong lòng phải có ván cờ lớn hơn sao?” Huyền nhi nhướn miệng cười với ta, khuy nh quốc khuy nh thành.

“A? Xem ra tâm tư của Huyền nhi không ở trên bàn cờ này, vậy nói cho An An biết, ván cờ lớn trong lòng Huyền nhi là cái gì vậy?” Chỉ cần một bước nữa, chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, có lẽ ta thật sự có thể dạy sẽ Huyền nhi học cách sinh tồn ở thế giới này, có lẽ, ta thật sự có thể rời đi.

“Huyền nhi dùng sự dịu dàng như thế, có phải có thể giữ An An ở lại được rồi không?” Nam tử lộng lẫy kia, trong đôi mắt tràn đầy hi vọng và khẩn cầu thật sâu.

Mà ta lại đứng là không thể trả lời, tên biến thái họ Lý ngày hôm đó, đã mở ra một thứ tình cảm mông lung mà ta chôn sâu nơi đáy lòng, cái nguyện vọng còn muốn gặp hần một lần nữa không ngờ lại mãnh liệt đến thế. . . . .

Hần cam kết sẽ cho ta tự do. . . . .

Tuy ta biết rằng tự do cùng vui vẻ đều phải dựa vào chính mình mà tranh thủ.

Nhưng lời của hần, vẫn nện trúng lòng của ta. . . . .

Rất muốn biết gần đây hần thế nào. . . . . Hần an toàn sao? . . . . . Hần vui vẻ sao? . . . . .

Dù là lần tới gặp mặt đã là chỉ xích thiên nhai. . . . .

(Chỉ xích thiên nhai: Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt)

Huyền nhi, ngày đó cho ngươi xem “Quốc sách luận”, cũng đã học xong rồi hả? Chỉ biết suy nghĩ lung tung thôi.” Nhẹ nhàng vòng qua cái chủ đề không thể đụng vào đó, ngón tay khẽ gõ trán Huyền nhi một cái, giống như đang khẽ quở trách học sinh cứng đầu cứng cổ.

“Thiên hạ đại thế hợp cữu tất phân, phân cữu tất hợp*, Huyền nhi lại không có hứng thú đối với những tranh đấu tham lam kia, chỉ mong lòng sau này vẫn luôn trong sáng, Thủy Nguyệt không ngại.” Có sự thất vọng trong mắt Huyền nhi chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó lại đổi thành nụ cười khẽ.

(*Thiên hạ đại thế hợp cữu tất phân, phân cữu tất hợp: Xu thế trong thiên hạ có hợp thì ắt có chia ly, có chia ly ắt có ngày tái hợp)

“Nhưng thiên hạ rộng lớn, không thể nào có một nơi thế ngoại đào nguyên an tĩnh được. . . . .” Huyền nhi quả nhiên vẫn là Huyền nhi xuất trần năm đó, mặc dù đã trở thành người bình thường, mặc dù thần trí đã bị tổn thương, Đơn. l.q. đ, nhưng tâm cảnh vẫn rộng rãi vô cùng, chỉ là ta không thể không nói cho hần biết hiểm ác của cuộc sống, làm tiểu nhân vạch trần ảo cảnh hoa đào xinh đẹp trong lòng hần.

“Lời ấy của An An sai rồi, tiên hiền từng nói qua, tấn kỳ tâm giả, tri kỳ tính dã. Là ý nói, xuất thế chi đạo, tức tại thiệp thế trung, bất tất tuyệt nhân dĩ đào thế; liễu tâm chi công, tức tại tấn tâm nội, bất tất tuyệt dục dĩ hồi tâm.”

Lời của Huyền nhi khiến ta hơi sững sờ, ha ha, thì ra là ngây thơ vẫn luôn là ta, vẫn cố chấp muốn nói cho hần biết người đời hiểm ác, không ngờ lại bị một câu của hần vạch trần chấp niệm trong lòng ta, thật buồn cười, Đúng vậy, xuất thế chi đạo, vốn là ở ý niệm, chỉ cầu chú ý tận tâm, cần gì phải cố chấp vẽ ra ình một vòng luẩn quẩn cơ chứ?

“Ha ha. . . . . Huyền nhi, ngươi thật thông minh. . . . . Là ta quá nông cạn rồi.” Trong mắt có tán thưởng khó nén, hai năm sớm tối làm bạn, Huyền nhi như vậy, ta có thể buông tay rồi chứ?

“Không phải là Huyền nhi thông minh, cũng không phải là An An nhìn không thấu, chỉ là An An quá mức quan tâm Huyền nhi, quan tâm nhiều sẽ bị loạn. . . . .” Không để ý ta còn đang ngẩn người, Huyền nhi nói tiếp, “An An, Huyền nhi mất đi trí nhớ, thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nỗi khiến An An mỗi ngày đều thần người, khiến Thanh nhi che giấu mọi cách, Huyền nhi cũng đã không cố chấp rồi, An An cần gì phải cố chấp đây? Ba người chúng ta, mỗi ngày cứ vui vẻ ở chung một chỗ như vậy, không được sao?”

Huyền nhi nhìn chăm chăm ta, chờ ta cho hắn một cam kết bên nhau cả đời.

Ta lại chỉ có thể cụp mắt xuống. . . . . Từ ngữ không biểu đạt suy nghĩ. . . . . Huyền nhi, nếu có một ngày ta rời khỏi rồi, ngươi sẽ trách ta sao?

Huyền nhi, ngươi không hiểu, mỗi ngày gần nhau, loại tình cảm bất rứt cùng thương yêu trộn lẫn, đối với ta mà nói, đã sớm không bỏ được, vì quan tâm mà loạn, nếu không sớm một chút dứt ra, chỉ sợ. . . . . An An sẽ bị đánh mất mình. . . . .

Nếu có một ngày, ngay cả An An nên yêu ai cũng không thể lựa chọn. . . . . Nên làm cái gì? Tim chỉ có một, tình chỉ dành ột người. . . . . Sao có thể phân chia?

Gió mát nhẹ thổi. . . . . Mang đến trong phòng một mùi hương thơm. . . . . Có lẽ chỉ ở bên cạnh một người an tĩnh đọc sách. . . . . Cũng là hạnh phúc. . . . .

Trong đầu đều là tên của một người.

Lý Uẩn Đình. . . . . Lý Uẩn Đình

12. Chương 12

“Tiểu thư An An, nô tỳ van ngài đi cứu Âm Dạ đi, ngài luôn luôn từ bi rộng lượng, van cầu ngài. . . . .”

Thị nữ Hương Lan đột nhiên xông vào, quỳ trên mặt đất, túm góc váy của ta, khóc không thành tiếng.

“Âm Dạ làm sao?” Âm Dạ là thủ hạ sát thủ của Thanh nhi, là người lãnh khốc hung ác, lại thể sống thể chết trung thành với Thanh nhi, chẳng lẽ là chọc giận tới Thanh nhi?

“Âm Dạ không hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ giao cho, Cung chủ nói. . . . . Nói. . . . . Muốn cung quy xử phạt. . . . . Ô ô ô. . . . . Âm Dạ sẽ chết. . . . . Tiểu thư. . . . .”

Cung quy? Ta lại hít một hơi lạnh khí, nói ra thì quả thật cung quy của Thanh cung quá mức tàn ác, nhẹ thì gây tay gãy chân, uống thuốc độc tự vẫn, nặng thì ngũ mã phanh thây, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, Âm Dạ đến tốt cùng là làm hỏng chuyện gì, khiến Thanh nhi tức giận như vậy?

“Người trước tiên đừng lo lắng, ta sẽ đi ngay bây giờ xem một chút.” Đờ Hương Lan trên mặt đất dậy, ta nhắc váy, định chạy về phía đại điện, vừa mới nhắc chân, ta lại chợt nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi Huyền nhi, “Huyền nhi, ngươi không cùng đi khuyên nhủ Thanh nhi sao?”

“Một khi Thanh nhi đã quyết định làm chuyện gì thì người khác rất khó thay đổi.” Huyền nhi mỉm cười lắc đầu một cái.

Haizzzzz. . . . . Ta đây cũng không thể thấy chết mà không cứu, bất đắc dĩ thở dài, ta xoay người chạy đi.

Bỏ qua thần thái khó hiểu trong mắt Huyền nhi, cùng với một câu thở dài nhẹ nhàng kia, “Chẳng qua, chỉ ngoại trừ nàng. . . . .”

Đại điện Thanh cung.

Vài gốc cây àu đỏ sậm đứng vững . . . . .

Trên vách tường thô sần có cây đuốc hừng hực thiêu đốt. . . . .

Hai hàng người áo đen cung kính đứng nghiêm . . . . . Trong điện có một người đang quỳ. . . . . Đã bị thương nặng. . . . .

Ghế ngồi da hổ xa xỉ to lớn, Thanh nhi nhìn như lưỡi biếng nghiêng người dựa lên đó. . . . . Ánh mắt quét đến đâu, đều mang theo lạnh lẽo. . . . .

Chương 12: Góc nhìn của Âm Dạ (2)

Nhiệm vụ mà cung chủ dùng tính mạng giao phó cho ta lại thất bại, tự biết khó thoát khỏi cái chết, chết, đối với ta mà nói, không đáng sợ, đáng sợ nhất là sự thất vọng thật sâu trong mắt Cung chủ. . . . .

Nhớ lại mười năm trước, tính mạng của ta được Cung chủ cứu, Cung chủ lại còn giúp ta báo thù diệt môn, ân huệ này, dù không màng sống chết, cũng không thể đền đáp được một phần vạn ân huệ của Cung chủ, mười năm nay, ta liều mạng luyện võ, được xưng là sát thủ xếp hàng thứ nhất trong giới võ lâm, dùng tất cả năng lực để báo đáp Cung chủ. . . . .

Nhưng. . . . . Lần này lại thất bại. . . . . Mà chỉ có lần thất bại này. . . . . Là tuyệt đối không được phép. . . . . Nhiệm vụ lần này. . . . . Đối với Cung chủ mà nói, quan trọng cỡ nào. . . . .

Lòng ta tràn đầy áy náy, quỳ gối trên điện, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, nhưng trước mắt, lại đột nhiên xuất hiện một bóng người màu vàng. . . . .

Đẩy ra cửa cung nặng nề, lại dùng một phong thái dễ như trở bàn tay. . . . .

Vài tia nắng mặt trời chiếu vào, sáng đến mức làm người ta không mở mắt nổi. . . . .

Ta tham lam hút lấy bóng dáng màu vàng tinh khiết kia, giống như trên điện kia là tầng tầng sát thủ vậy. . . . .

Bởi vì màu vàng lóe lên này, ở trong Thanh cung trầm lặng, là nơi duy nhất được ngầm cho phép được vui vẻ.

“Đại cung chủ ~ lại đang nổi giận à?” Nàng khanh khách cười duyên, khiến ánh mắt ta hướng tới chủ nhân của màu vàng kia, tóc đen không búi, tùy ý thả xuống, hai mắt như lưu ly, sắc sảo loá mắt, kiều diễm và khí chất yên tĩnh kết hợp đến không thể tưởng tượng được ở trên người nàng, đan xen vào thành một sự xinh đẹp mê hoặc lòng người. . . . .

Bốn phía theo thói quen nhường ra một lối đi cho nàng, mặc cho bóng dáng màu vàng bỏ nhào về phía Cung chủ, cứng rắn chiếm cứ một vị trí ở trên ghế của Cung chủ.

“An An, đừng làm loạn.” Cung chủ giống như không nhìn được quát lớn, nhưng thân thể lại tự động nhường ra cho nàng một không gian thoải mái.

“Không làm loạn không làm loạn, ta ngồi ở đây, xem người quản lý thuộc hạ thế nào, được không?” Hả? Nng lại có thể ngoan ngoãn ngồi yên, mắt đẹp nhìn về phía dưới điện. . . . . Nàng đưa cho ta một nụ cười an tâm. . . . .

“Khụ khụ, Âm Dạ, ngươi biết tội chưa?” Cung chủ rõ ràng ho hai cái, làm thế nào đi nữa thì trong điện cũng không lấy lại được bầu không khí khắc nghiệt nặng nề lúc trước nữa.

“Đúng vậy, ngươi biết tội chưa?” Thiên hạ nho nhỏ nghiêm mặt lên, học bộ dạng quát lớn của Cung chủ, thấy Cung chủ nhìn chằm chằm nàng, nàng lặng lẽ le lưỡi một cái, nịnh hót nhẹ nhàng bóp bả vai cho Cung chủ. . . . .

“Thuộc hạ hành sự bất lực, nguyện ý nhận cái chết.” Ta đang thật lòng, vô luận trừng phạt như thế nào, kiểu chết như thế nào, ta sẽ không oán hận lấy một câu.

“Ê này, ngươi không giữ chữ tín!” Nàng hướng về phía ta giống như tức giận dậm chân một cái, khiến Cung chủ nghi vấn đầy mặt.

“Tiểu thư An An, tại hạ không biết ngài đang ám chỉ chuyện gì?” Hai năm qua, ở Thanh cung, chúng ta gần như đều chấp nhận nàng là Cung chủ phụ nhân tương lai, hết sức tôn trọng đối với nàng, không chỉ là bởi vì Cung chủ đặc biệt dịu dàng với nàng, mà còn vì sự khoan dung thiện lương của nàng.

“Mấy ngày trước người luyện kiếm chém chết hoa Bạch Lan của ta, không phải người nói là sẽ trồng hoa lại cho ta, để Bạch Lan nở đầy vườn của ta sao? Người chết rồi, ai trồng hoa cho ta, người là đồ tiểu nhân cá béo nhờ nuốt lời!” Bộ dáng nàng tức giận đùng đùng.

“Tiểu thư An An, thuộc hạ cô phụ sự phò thác của Cung chủ, theo cung quy, đã là người sắp chết, sợ là đành phải thất tín với tiểu thư An An.” Ta rất cảm kích tấm lòng nàng nghĩ hết biện pháp cứu ta, chỉ là Cung chủ không thể tha thứ cho ta, ta cũng sẽ không thể tha thứ cho chính mình. . . . .

“An An. . . . .” Cung chủ không kiên nhẫn nheo mắt lại, cảnh cáo nàng không cần cố tình gây sự.

“Ta biết ngay không ai thích ta mà. . . . . Người ngày nào cũng vội vàng chuyện trong cung, thật lâu cũng không tới thăm ta. . . . . Thật vất vả mới trồng được một chậu Bạch Lan yêu thích. . . . . Lại bị Âm Dạ làm chết mất. . . . . Ta ngày nào cũng mong Âm Dạ trồng cho ta một vườn hoa Bạch Lan. . . . . Không ngờ. . . . . Các người đều không coi trọng ta. . . . . Không có ai quan tâm suy nghĩ cùng cảm thụ của ta. . . . . Ô ô ô. . . . . Ta quả nhiên rất khiến người ta chán ghét mà. . . . .” Cúi đầu khóc nức nở, khiến tất cả mọi người đều không đành lòng, nhưng là. . . . . Ách. . . . . Cách nói của nàng thật đúng là đối trắng thay đen. . . . .

Nhưng tất cả mọi người đều biết. . . . . Cung chủ thường ngày tỉnh táo thâm trầm lại có bộ dạng cam chịu như thế này.

Cho dù biết rõ người trước mắt này đang cố tình gây sự, nhưng vẫn không đành lòng để cho nàng rơi một giọt nước mắt.

“Thôi, thôi. . . . . Nàng đừng khóc nữa.” Cung chủ lưỡng cổ tay chân an ủi nàng.

“Vây. . . . . Vây người sai Âm Dạ đi trồng hoa cho ta đi. . . . . Ô ô ô. . . . .” Đầu của nàng càng cúi xuống thấp hơn. . . . . Tiếng khóc càng lớn hơn. . . . .

Sát thủ trên điện đồng tình nhìn Cung chủ. . . . . Cục diện rối rắm này. . . . . Không dễ thu dọn đâu. . . . .

“Haizzz. . . . .” Qua hồi lâu, Cung chủ bắt đắc dĩ thở dài, nhẹ ôm qua đầu vai của nàng, dụ dỗ, “Thì để Âm Dạ trồng hoa cho nàng, được không?”

Tất cả mọi người hung hăng hít một hơi lãnh khí. . . . . Cung chủ. . . . . Dễ dàng thỏa hiệp như vậy?

Ta cũng sờ nhìn Cung chủ, lại nhìn thấy hắn có chút xấu hổ đứng dậy, “Nhìn cái gì mà nhìn, để người trồng hoa hoa, uất ức à?”

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ tạ ơn Cung chủ, tạ ơn An An cô nương.” Ta dập đầu mấy cái trên mặt đất thật mạnh, đứng lên lui về phía sau, lại nghe thấy sau lưng có tiếng cười hề nện của mấy tên sát thủ.

Có người nói, Thanh cung, càng ngày càng không giống Thanh cung rồi. . . . .

Một tổ chức sát thủ không hề lãnh khốc nữa. . . . . Một giáo phái tà nịnh lại đầy tình cảm ôn hòa. . . . .

Lại làm ọi người càng cam tâm tình nguyện trung thành. . . . .

Chỉ vì. . . . . Có nàng ở đây. . . . . Giống như ở nhà.

13. Chương 13

Ban đêm

Ngoài cửa sổ

Thanh nhi đứng chấp tay

Áo ngoài màu lửa đỏ dưới ánh trăng chiếu xuống lộ ra quang hoa yêu dị. . . . .

“An An, nếu nàng biết chuyện Âm Dạ làm hỏng là gì, liệu có tha thứ cho hắn hay không?”

Chương 13.2 Chỉ có thể chờ đợi (Thanh nhi)

Từ lúc ta có trí nhớ, bên cạnh ta vẫn luôn có Huyền làm bạn, cùng nhau đọc sách, cùng nhau đánh cờ, cùng nhau leo cây, cùng đi tới ruộng của nông dân trộm bắp, cùng nhau bị phu tử khiển trách. . . . .

Khi còn bé ta rất bướng bỉnh, Huyền vì ta mà chịu không biết bao nhiêu trách phạt, chẳng lẽ là bởi vì ta gọi hắn là ca ca sao?

Sau này trưởng thành hơn một chút, ta mới biết Huyền khác với ta . . . . .

Ta ngày ngày tu tập võ học cao thâm. . . . .

Còn hắn mỗi ngày ngồi ở trong thiền phòng tĩnh tâm suy nghĩ. . . . .

Ta có sở thích săn thú để có được vui thú cùng khoái cảm, thỉnh thoảng sẽ ăn một món ăn thôn quê để tìm kích thích.

Nhưng hắn lại không chịu tổn thương bất kỳ sinh mạng nào, ngay cả cơm canh, cũng rất đơn giản . . . . .

Ta từng thấy trên đám cỏ màu xanh, Huyền ngồi trên chiếu, chim chóc bốn phía đều bay lượn xung quanh hắn, sung sướng ca hát . . . . .

Ta vẫn nhớ Thiên Cảnh năm mười năm, thành Triệu Châu làm phản, một đường tiến quân thần tốc, nhắm thẳng vào Đô Thành.

Huyền một thân áo trắng, đứng ở trên tường Đô thành, nhắm mắt cầu nguyện, trong phút chốc, gió bão đột nhiên nổi lên. . . . .

Gió lốc hiếm thấy vây khốn quân phản loạn suốt mười ngày, khiến lương thảo khô kiệt, nửa bước cũng khó dời đi, quân lính tan rã, cuối cùng bị quân thiết kỵ của Thánh Ngưng quốc tiêu diệt. . . . .

Sau ngày đó, Huyền mười tuổi đã trở thành thần thoại của Thánh Ngưng quốc. . . . .Trở thành thể hệ kiêu ngạo nhất của Mộ Dung gia. . . . .

Mà ta cũng nhớ sự lo lắng thật sâu trong mắt phụ thân ngày đó, người nói, các thể hệ nam tử kế thừa linh lực của Mộ Dung gia, cũng chỉ là thiên phú, biết thiên ý, cho nên có thể bảo đảm Thánh Ngưng quốc thấy rõ tiên cơ, trăm năm bình an.

Mà linh lực của Huyền lại có thể hô phong hoán vũ, thay đổi tự nhiên, không biết là phúc hay là họa. . . . .

Năm Huyền mười tuổi, được phong làm Quốc sư, hoàng thượng lấy lễ đối đãi như với thầy giáo, địa vị tôn sùng, Đơn, l, q. đ không người nào ở Thánh Ngưng quốc có thể sánh bằng.

Mười tuổi năm ấy, cha và nương cùng nhau đi du lịch thế gian, không trở về nữa, cha nói, ông nợ nương một lời hứa, đã đến lúc phải thực hiện. . . . .

Ta hỏi cha, vì sao vài chục năm nay, tình cảm của ông vẫn sâu như biển vậy?

Cha nói, ông chỉ yêu người đắp chăn cho ông mỗi lúc ông ngủ say. . . . .

Cha còn nói, nam tử Mộ Dung gia, cả đời chỉ thú một thê . . . . .

Khi đó ta còn quá nhỏ, không hiểu sự sâu sắc trong mắt cha là cái gì. . . . .

Cho đến. . . . . Cho đến khi. . . . . Gặp nàng. . . . .

Quỳ gối gần Lý phủ, giỡn trò bán mình chôn cất cha, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng màu vàng nhạt. . . . .

Đã đến rồi sao? Ta từ lúc vừa mới bắt đầu, người muốn tiếp cận chính là nàng - nhị tiểu thư An An của Bích Du Sơn Trang.

“Đệ đệ, mặc dù cha bán tử vào thanh lâu, nhưng tử chưa từng trách ông, lòng ta luôn tâm niệm đọc khi chạy trốn được khỏi đó sẽ đoàn tụ với cả nhà chúng ta. Không ngờ. . . . . ô... ô... ô, vẫn không kịp nhìn cha lần cuối!”

Nàng che miệng của ta thật chặt, làm cho ta không khỏi thấy buồn cười, nàng không rõ tình huống, lại còn có thể diễn trò với ta.

Vì hai cái bánh bao. . . . .

Thật đúng là có ý tứ. . . . .

Cứ suy nghĩ như vậy đến gần nàng, xác định nàng có phải là người mà ta tìm kiếm suốt mười hai năm nay không. . . . .

Chỉ là Lý Uẩn Đình đột nhiên tham gia vào không nằm trong dự liệu của ta. . . . .

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Uẩn Đình, ta cười, nam nhân ngồi xe lăn chỉ biết kiếm tiền trước mắt, là U Minh công tử mấy năm trước tam quốc chỉ nhắc đến là biến sắc đó sao?

Người có thể gặp qua U Minh công tử cực kỳ ít, mà ta vừa vặn nằm trong số người hiếm hoi đó. . . . .

Lý Uẩn Đình hình như cũng hoài nghi thân phận của ta, lấy tư cách là thầy dạy võ công cố gắng thử dò xét ta. . . . .

Buồn cười nhất chính là An An lại bởi vì chuyện này mà ghen tỵ với ta. . . . .

Nàng thật sự rất ngốc, rất dễ bị lừa.

Ta gọi nàng là tỷ tỷ, nàng lại thật sự bắt đầu giống như tỷ tỷ, chân tay vụng về chăm sóc ta.

Lúc ta luyện công một ly trà thơm ấm áp kia, lúc ta ngủ vì ta nhẹ nhàng đắp chăn. . . . .

Đột nhiên nhớ tới lời cha từng nói, nữ tử nguyện ý đắp chăn cho con, có phải là người con nên quý trọng cả đời hay không?

Kinh ngạc vì ý nghĩ của mình, chẳng lẽ trong lòng ta, nàng đã quan trọng như thế rồi sao?

Ta vậy mà lại thích một nha đầu mới mười hai tuổi. . . . .

Lại thích gián tiếp hại người của Huyền. . . . .

Không thể tin được. . . . .

Vì vậy ta cố ý tránh nàng, châm chọc khiêu khích nàng. . . . .

Trêu chọc nàng, tổn thương lòng của nàng. . . . .

Nhưng nàng thật sự rất là ngốc. . . . .

Coi ta như đệ đệ, thế nào cũng dễ dàng tha thứ. . . . .

Vô luận ta nói gì, đều nở nụ cười ngốc nghếch kia. . . . .

Như kẻ ngốc vậy. . . . .

Đến nay vẫn còn nhớ tới buổi tối ngày hè hôm ấy, lòng vẫn thật ấm áp.

Ta phát sốt, nằm ở trên giường, trần trọc trở mình, con muỗi kêu ong ong, không khỏi làm người ta phiền lòng.

Một cái khăn mặt lành lạnh, một đôi mắt lo lắng.

Nàng ôn nhu an ủi ta, “Thanh nhi, người ngủ đi, tỷ tỷ ở chỗ này đuổi muỗi giúp người.”

Ngủ ngốc, ta không thích bị coi là kẻ yếu mà được chăm sóc, trở mình một cái, không nhìn cái kẻ ngốc như nàng nữa.

Nhưng lại dưới cây quạt thổi ra hơi mát. . . . . mà dần dần ngủ. . . . .

Ngửi mùi thơm hoa lan như có như không trên người nàng. . . . . Cả đêm mộng đẹp. . . . .

Khi tỉnh lại, nhìn thấy nàng ngủ ở cạnh giường ta, nhẹ nhàng di động, tay của nàng bắt đầu lập tức vô ý thức lay động cây quạt. . . . .

Hốc mắt ta ươn ướt. . . . . Tại sao vậy chứ?

Sáng sớm hôm đó, ta ôm nàng đang ngủ say.

Gặp Lý Uẩn Đình chạy tới cửa.

Một khắc kia ánh mắt tiếp xúc với Lý Uẩn Đình . . . . .

Ta hiểu hai chuyện.

Một, Lý Uẩn Đình quan tâm nàng;

Hai, ta không thích Lý Uẩn Đình quan tâm nàng, không thích. . . . .

Chỉ là ta lại không ngờ, Lý Uẩn Đình lại vì nàng lấy Giao Nhân Lệ ra, kể từ đó, đồng nghĩa với việc tuyên cáo với người trong thiên hạ một sự thật, người nào gây bất lợi đối với An An, chính là đối địch với Lý Uẩn Đình hẳn. . . . .

Người trong thiên hạ không biết thân phận chân thật của Lý Uẩn Đình, nhưng ta lại biết. . . . .

“Lưu thủy” róc rách như thanh âm của tự nhiên, Đơn, l, q. đ dưới một khúc U Minh tất cả đều biến thành vong hồn. . . . .

Vô cầu vô thúc* giống như gió, nam tử cuồng vọng trương dương, vậy mà cũng có người ràng buộc sao?

(Vô cầu vô thúc: Không cầu cũng không bó buộc)

Ta thừa nhận, bắt An An đi, một nửa là bởi vì Huyền, một nửa là bởi vì Lý Uẩn Đình.

Ta sợ có một ngày An An hiểu thâm tình của Lý Uẩn Đình . . . . .

Sợ có một ngày lúc ta bị bệnh nàng sẽ không ở bên cạnh ta. . . . .

Có trời mới biết, ngày Lý Uẩn Đình tiến vào Thanh cung, nàng nói muốn ở lại khiến ta vui đến mức nào.

Ta cứ ngỡ, nàng sẽ đi, rời đi, rời khỏi địa phương mà nàng sợ hãi này.

Nhưng nàng không, vô luận lý do nàng ở lại là vì Huyền hay là vì cái gì

Ta đều rất vui vẻ. . . . .

Huyền rất thích nàng, vượt qua cái thích mà ta nghĩ. . . . .

Tin cậy, quý trọng, nghe theo vô điều kiện . . . . .

Lúc này Huyền tinh khiết giống như tiểu hài tử mới sinh.

Làm cho người ta không nhịn muốn bảo vệ. . . . .

Nhưng nàng nói, nàng muốn dạy cho Huyền, khiến Huyền trở thành một nam nhân đột trời đạp đất một lần nữa.

Ta và nàng nổi lên tranh chấp.

Cuối cùng, ta bước lui, bởi vì nàng nói, sự bảo vệ quá mức của ta sẽ phá hủy cuộc sống của Huyền. . . . .

Mỗi ngày nangf làm bạn đọc sách cho Huyền nghe.

Vì Huyền buộc tóc, vì Huyền mặc y phục. . . . .

Ta biết rõ ta không nên ghen tỵ. . . . . Bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . . Đó là Huyền. . . . .

Mà nàng làm tất cả. . . . . Đều chỉ là vì bồi thường Huyền mà thôi. . . . . Không nên suy nghĩ lung tung. . . . .

Có lẽ...

Nàng nói đúng, sẽ có một ngày Huyền nhanh chóng trưởng thành, dù là một ngạo nhân không có linh lực, Đơn, l, q. đ nhưng vẫn thông tuệ tuyệt đỉnh như cũ. . . . .

Chỉ là. . . . . Nàng không phát hiện

Sự lóa mắt mỗi ngày của nàng càng khiến ta quyến luyến sâu hơn. . . . .

Ta cảm thấy được mình đã rơi vào một tử cục. . . . .

Là ta muốn nàng bồi Huyền. . . . . Là ta hi vọng nàng có thể sinh hài tử cho Huyền. . . . .

Nhưng tại sao trong lòng ta lại khó chịu vậy?

Tại sao vậy chứ?

Mà ta cái gì cũng không thể làm. . . . .

Huyền đã hai bàn tay trắng rồi, hẳn chỉ có An An. . . . .

Không ai có thể biết. . . . . Ta cũng vậy. . . . . Cũng chỉ có An An mà thôi. . . . .

Càng ngày càng không xác định được, ban đầu để cho nàng ở lại, đến tột cùng là vì Huyền, hay là vì mình. . . . .

Thần trí Huyền hình như khôi phục rất nhiều, đã như người trưởng thành suy nghĩ vấn đề rồi. . . . .

Vì vậy, một lần rồi lại một lần, ta và Huyền yên lặng ngồi trong lương đình. . . . .

Mỉm cười nhìn An An ngây ngốc rất bận rộn. . . . .

Nhìn nàng tưới chậu hoa Bạch Lan yêu thích. . . . .

Không sợ chết trâu chọc A Hoàng của Huyền. . . . .

Thậm chí còn đùa ác bỏ bã đậu vào trong ly trà của ta. . . . .

Chỉ có một vấn đề, ta không thể nói. . . . .

Huyền cũng sẽ không nói. . . . .

Trong chúng ta. . . . . Đến tột cùng người nào mới được nàng yêu. . . . . Gần nhau cả đời. . . . .

Nếu đều không thể nói. . . . . vậy thì hãy để trong đáy lòng. . . . . Cứ như vậy mỗi ngày giả bộ vô sự hài hòa vui vẻ. . . . . là tốt rồi. . . . . Chỉ là. . . . . vì sự ích kỷ của mình. . . . . đã làm phí hoài tuổi thanh xuân của nàng.

Mệt quá mệt quá. . . . . Một loại cảm giác ê ẩm sưng người vừa quen thuộc vừa xa lạ. . . . . Ngủ không sâu. . . . .

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào. . . . . Chiếu lên trên mặt ta. . . . . Thật sự không muốn tỉnh. . . . .

“An An, nàng chảy máu! !”

Cả người bị ai đó dùng sức lay tỉnh. . . . .

Mở ra đôi mắt mệt mỏi, ta thấy gương mặt mỹ lệ đầy lo lắng của Huyền nhi. . . . .

“An An, nàng tỉnh chút đi, đừng làm ta sợ!” Huyền nhi lớn tiếng gọi tên của ta.

Cái gì? - -# Chờ đến lúc ta hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy chính là Huyền nhi đang xúc động ta, dùng sức kêu gọi, cái trường hợp kinh điển sinh ly tử biệt này. . . . .

Mơ hồ. . . . . Ta ngoại trừ hơi mệt chút. . . . . Dường như chẳng có gì. . . . .

Chẳng lẽ ta lại xuyên. . . . . ?

“An An, làm sao chảy máu vậy?”

“Máu?”

Theo tầm mắt Huyền nhi nhìn xuống. . . . . Trên quần ngủ màu trắng sữa. . . . . Nơi bụng dưới có một vết máu màu thẫm đỏ. . . . .

Tay Huyền nhi đang đặt ở đây. . . . . Nóng nảy vuốt ve. . . . .

Đây cũng quá. . . . . Vượt quy định rồi. . . . .

Nếu không phải là Huyền thật sự tinh khiết như nước. . . . . Ta tin rằng ta sớm đã một cước đá hất bay rồi. . . . .

Tiểu hành tinh đụng địa cầu. . . . . Người sao Hỏa tới đây. . . . .

Đầu nổ một tiếng, cả mặt đều nóng. . . . .

Không ngờ 15 tuổi lần đầu có kinh nguyệt, 15 năm, loại cảm giác này lâu đến nỗi ta đều quên mất. . . . .

Quần bách tránh thoát lồng ngực của Huyền nhi, kéo chăn gấm qua, bao lấy hạ thể. . . . .

Nhìn Huyền nhi vẫn còn đang lo lắng, ta khẽ xoa xoa trán đang cau lại, kéo ra nụ cười xấu hổ đến cực điểm, “Huyền nhi, ta không sao, người trước đi ăn điểm tâm đi, lát nữa ta đi thư phòng tìm người. . . . .”

“Nhưng thương thể của nàng. . . . .”

Huyền nhi cho là ta đang an ủi hẩn, chậm rãi lắc đầu một cái, trên tay còn kỳ quặc dính một ít máu của ta. . . . .

Ta không dám nhìn nữa rồi. . . . . Trái tim của ta đau lên rồi. . . . .

Hẩn không chịu đi. . . . . Chẳng lẽ để cho ta ở trên giường. . . . . Tự mình nói cho hẩn khóa học vỡ lòng chuyện sinh lý sao?

Nói cái gì đây? Nói đây là tấm màn trong tử cung có quy luật mà tróc ra?

Giờ phút này, ta chỉ có thể cảm khái vô hạn. . . . .

Giáo viên dạy môn sinh lý, thỉnh thoảng sùng bái các mọi người quá. . . . .

“Khụ khụ. . . . . Nữ hài tử trưởng thành đều sẽ giống như An An. . . . . Huyền nhi không cần phải lo lắng, đi ra ngoài trước, được chứ?”

Có lẽ là bởi vì ở trên khuôn mặt già nua của ta có đỏ bừng hiểm thấy, có lẽ là nhìn ta thật sự không có cái gì khác thường.

Huyền lúc này mới chậm rãi đứng lên. . . . .

Hẩn cẩn thận từng bước đi tới cửa, trước khi đi vẫn không quên bổ sung một câu, “Lát nữa để Huyền nhi bôi thuốc cho An An đi!”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại. . . . .

Ta âm âm sụp đổ. . . . .

Khóe miệng co giật. . . . . Bôi thuốc? . . . . .

Đã từng có một thứ, ở ngay trước mặt ta, nhưng ta lại không quý trọng. . . . .

Đợi đến lúc mất đi mới hối hận thì đã muộn. . . . .

Nhìn Hương Lan chuẩn bị tro than bỏ vào đệm của ta. . . . .

Ta cực kỳ nhớ đến băng vệ sinh. . . . . nhãn hiệu Sophie . . . . . Chồng thắm ra ngoài. . . . . Bảo vệ ba chiều. . . . .

Nữ nhân mà! Càng muốn sống thoải mái hơn. . . . .

A a...aa...aa . . . . .

“Huyền nhi, đang đọc quyển sách kia à?” Bước vào thư phòng, đã thấy Huyền nhi đang ngẩn người cạnh cửa sổ, ta chưa từng gặp qua nam tử nào mặc bạch y có thể phiêu dật mà xuất trần giống như hần vậy. . . . . Chậc chậc. . . . . Đẹp mắt. . . . .

“. . . . . Hoài quốc. . . . . Hoài quốc. . . . . du ký Hoài quốc. . . . .” Giọng điệu ập ứng.

“Làm sao thế? Ăn nhiều muối hả?” Cười giỡn nâng lên cái cằm tuấn tú của Huyền. . . . .

Bất ngờ nhìn thấy gương mặt đỏ giống như trái cà chua. . . . .

“Oa. . . . . Huyền nhi bị luộc hả?” Ta bật thốt lên, chưa từng thấy Huyền nhi như thế bao giờ, trong ấn tượng, hần vẫn là một nam tử như gió xuân lướt qua mặt. . . . . Cho dù mất đi trí nhớ. . . . . Cũng chưa từng bối rối như thế. . . . .

“An An, dừng. . . . . Náo loạn.” Nhẹ nhàng gạt ra tay của ta, Huyền nhi giả bộ tức giận nghiêng mặt sang bên.

Hử? Làm sao? Hình như buổi sáng người bị phi lễ chính là ta thì phải? Đại ca à.

Không biết tiểu phá hài lại náo cái gì kỳ cục đây. . . . .

Ta đành bất đắc dĩ cười cười, cũng ngồi xuống ở bên cạnh hần đọc sách. . . . .

Giống như mỗi ngày này suốt hai năm qua. . . . .

Nhưng ta luôn có cảm giác có ánh mắt nóng rực nhìn mình, ngẩng đầu bắt, rồi lại bắt đầu cùng ta chơi trò trốn tìm. . . . .

Nửa nén hương sau. . . . .

Aizzzz. . . . .

Ta bất đắc dĩ để sách xuống, xoay bả vai Huyền nhi. . . . .

“Huyền nhi, làm sao thế, nói với An An một chút.” Đi đâu tìm nhân tài như ta chứ? Một bạn học kiên luôn cố vấn tâm lý.

“Huyền nhi mới hỏi Trịnh Đại phu rồi. . . . .” Hần nhỏ giọng kể lể. . . . . Mặt cũng càng đỏ hơn. . . . .

“Ừ. . . . . Huyền nhi hiện tại đã hiểu?” Ha ha, Huyền nhi đơn thuần này, cái gì cũng không hiểu đâu, có lẽ là do liên quan tới chuyện ta học y, chỉ cần không phải ở trên giường, thì thảo luận với Huyền cái đề tài này ta vẫn có thể tiếp nhận. . . . . Dù sao, hần muốn hiểu được gì đó vẫn còn rất nhiều, là ta hại hần cái gì đều không nhớ nổi, nếu như không dạy hần, chẳng lẽ ngày sau đến lúc thê tử của hần tới kỳ kinh nguyệt hần cũng sẽ khóc một lần sao?

“Ừ. . . . .” Nhỏ giọng trả lời, thật quá trong trắng mà a a a a a a a ~ một sắc nữ phát điên trong lòng. . . . .

“Nữ nhân mỗi tháng đều phải trải qua chuyện như vậy mới có năng lực sinh hài tử, mới có thể đầy đàn đời sau, cho nên Huyền nhi phải nhớ kỹ, chớ ngạc nhiên biết không?” Tận lực êm ái tự thuật, nhưng nói thế nào cũng cảm giác mình giống như một a di biến thái đi dụ dỗ tiểu nam hài - -#

“Như vậy có nghĩa là từ nay về sau An An có thể sinh hài tử rồi sao?” Hai mắt Huyền nhi đột nhiên sáng lên nhìn ta.

“Ách. . . . .” Trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm xấu. . . . .

Thanh nhi hôm đó nói. . . . . Hần chẳng lẽ biết rồi?

“Thanh nhi nói, An An sẽ cùng Huyền nhi sinh hài tử đúng không!” Tóc bạch kim xẹt qua khuôn mặt tuyệt mỹ, trong mắt đẹp đều là bị phong tình ngưng ngừng đốt lên vô hạn. . . . .

Đối mặt với khẩu cầu ngây thơ của Huyền nhi. . . . .

Ta hết ý kiến. . . . .

Thật ra thì ta vô cùng muốn nói. . . . . Huyền nhi. . . . . Cái kỹ thuật sinh con này. . . . . Ta làm không được - -#

“Nhưng là, hai chúng ta làm sao mới có thể có hài tử đây?” Huyền nhi hơi hơi nhú chân mày.

Ánh mắt khao khát ham học hỏi, tinh khiết làm cho người ta không gọi lên nổi một chút dục niệm nào. . . . .

Huyền nhi. . . . .

Người thật sự quá mạnh mẽ. . . . . Loại vấn đề này. . . . . Người cũng có thể hỏi ngây thơ như thế. . . . .

Ta sắp chảy máu trong rồi. . . . .

Ta buồn bực lên tiếng. . . . . Bỏ qua mơ ước vĩ đại dạy cho Huyền nhi. . . . . “Ta cũng không biết, không bằng ngày nào đó ta về nhà hỏi nương ta một chút. . . . .”

14. Chương 14

Editor: Cẩm Băng Đơn

“An An, ngày mai là sinh nhật nàng rồi. . . . .” Ta sắp sửa đi ngủ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thở dài sâu kín.

“Ừ. . . . .” Ưm một tiếng rồi ngủ, ta không để ý tới Huyền nhi bên cạnh nữa. . . . .

Càng ngày ta càng không hiểu hần, có lúc hần như một đứa con nít, có lúc lại giống như nghĩ rất nhiều chuyện. . . . .

Khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, kỳ quái là hôm nay Huyền nhi không gọi ta rời giường, ta mơ mơ màng màng mặc xong quần lưới, chân trần đi tới trước gương. . . . . Tóc đen dài rồi bù xòa xuống eo. . . . .

Tóc. . . . . Hần là đã lâu không cắt rồi. . . . .

Trước mắt. . . . . Một giọt lệ chảy xuống. . . . . Tại sao lại khóc nhỉ?

Là nhớ tới Hoài mộc trâm của Hằng ca ca, hay là nụ cười luôn giấu cợt của tên biến thái họ Lý. . . . .

Lý Uẩn Đình. . . . . Ngày tháng cứ trôi qua. . . . . Biết không? Ta thậm chí. . . . . Không dám nghĩ tới người. . . . .

“Két” một tiếng. . . . . Cửa khe khẽ được mở. . . . .

Nam tử tóc bạch kim một thân áo trắng đó. . . . . Dưới ánh mặt trời cười rực rỡ đến chói mắt. . . . .

“Huyền nhi. . . . .” Ta len lén lau khô nước mắt, thay bằng nụ cười thường ngày.

Huyền nhi đứng dưới ánh mặt trời, hình như có chút thận trọng, tay khăn trương nắm lại. . . . .

“Huyền nhi, sao tay bị thương vậy?”

Ta một tay kéo đôi tay dịu dàng thon dài của Huyền nhi, phía trên thậm chí có không ít vết đao. . . . .

Đôi tay này bình thường chỉ biết viết chữ đánh cờ. . . . . Đến tột cùng thế nào. . . . .

“An An, sinh nhật vui vẻ.”

Nụ cười phóng đại, Huyền nhi cẩn thận rút ra một cây trâm từ trong ống tay áo. . . . .

Làm bằng gỗ. . . . . Mới tinh. . . . . Có chút thô ráp. . . . .

“Huyền nhi tự làm?” Lỗ mũi ta có chút ê ẩm. . . . . Vì cái sinh nhật này mà cảm động. . . . .

“Ừ, Huyền nhi đọc sách, nói, nữ tử 15 cập cấp. . . . . Cho nên. . . . . Huyền nhi hi vọng hôm nay có thể búi tóc cho An An. . . . .”

Cập cấp. . . . . Là trưởng thành sao? Không ngờ ở thời không này ta cũng trở thành một đại cô nương đấy.

Quả nhiên là cuộc sống trôi nhanh vội vã như thời gian. . . . .

“Cám ơn người, Huyền nhi.”

Ta ngoan ngoãn ngồi ở trước gương, mặc cho Huyền nhi cầm cây lược đào mộc, dịu dàng cẩn thận chải tóc ta. . . . .

Hai năm này, ngày nào. . . . . Ta cũng như thế chải đầu cho Huyền nhi. . . . .

Từng chút từng chút một, giống như sợi tóc rơi xuống làm bản thân mình bối rối. . . . .

Nhưng 2 năm trôi qua rồi. . . . . Thật là chẳng chải xong nổi bao giờ. . . . . Ngược lại càng rối hơn . . . . .

Vậy mà. . . . . Lại không thể nào rút ra được. . . . .

Lý Uẩn Đình. . . . . Người chắc chắn nói ta vô dụng thôi. . . . .

Ta quả nhiên là người rất vô dụng mà. . . . .

Suy nghĩ chợt bay đến nơi rất xa. . . . . Trở lại hai năm trước khi còn ở Lý phủ. . . . .

Lý Uẩn Đình giận ta như thế. . . . . Rốt cuộc là vì ta đã bỏ qua cái gì chứ?

Hai năm không có tin tức. . . . . An An chưa bao giờ trách người. . . . .

Tin tưởng không hề có lý do. . . . . Chỉ vì người là Lý Uẩn Đình. . . . . Chỉ vì người cũng như tiếng đàn của người sẽ không gạt người. . . . . Chỉ vì ánh mắt sáng quắc hôm đó sẽ không gạt người. . . . .

“An An, xong rồi, thích không?” Giọng nói êm ái, gọi suy nghĩ của ta về.

Ngẩn ra. . . . .

Nhìn thấy người trong kính, Đơn lê quý đôn, phía trên búi tóc hình xoắn ốc thích hợp có cây trâm mà Huyền nhi tặng cho ta nghiêng nghiêng cắm lên trên. . . . .

Nước mắt. . . . . Đột nhiên làm nhòa mắt. . . . .

Huyền nhi. . . . . Ta nên làm như thế nào đây? Nên làm cái gì bây giờ?

Trong lồng ngực ấm áp màu trắng đỏ, lần đầu tiên ta thất thanh khóc rống. . . . .

Huyền nhi. . . . . Ta thật sự rất muốn về nhà. . . . . Nhưng ta lại không muốn làm người đau lòng. . . . .

Huyền nhi. . . . . Ta rất lo lắng cho Lý Uẩn Đình. . . . . Nhưng ngay cả sống chết của hần ta cũng không biết. . . . .

Huyền nhi. . . . . Người dịu dàng như vậy. . . . . Ta vốn không nên tiếp tục trầm luân nữa. . . . . Mà ta ngay cả tư cách cự tuyệt ta cũng không có. . . . .

Huyền nhi. . . . . Ta ghét bản thân lắm. . . . . Do do dự dự. . . . . Được cái này lại mất đi cái khác. . . . . Muốn mỗi người đều vui vẻ. . . . . Nhưng cuối cùng lại khiến mỗi người phải chịu khổ vì ta. . . . .

Buồn cười nhất chính là. . . . . Những lời này. . . . . Ta đều không thể nói với người. . . . . Ta không thể mang gánh nặng đến cho người. . . . . Ta nên lấy cái gì đi bồi thường tất cả những gì người đã mất đây?

Huyền nhi. . . . . Để cho ta tùy hứng lần này thôi. . . . . Sinh nhật hôm nay. . . . . Khóc sảng khoái. . . . . Sau khi khóc. . . . . Ta sẽ lại là một An An chỉ biết cười. . . . .

Sáng sớm ngày hôm đó

Bóng cây loang lổ, tiếng chim kêu làm cho người có chút phiền lòng. . . . .

Sáng sớm hôm đó, nam tử áo trắng tóc bạch kim cẩn thận ôm lấy một nữ tử đang khóc rống trong ngực mình, tròng mắt đen đột nhiên thay đổi sâu không thấy đáy. . . . .

Sáng sớm ngày hôm đó, hồng y nam tử bất ngờ đẩy cửa vào. . . . .

Phá vỡ sự say mê trong phòng. . . . .

Làm rớt hộp gấm trong tay. . . . .

Lăn xuống trên đất là một. . . . .

Là một thứ nạm đầy ngọc nhiều màu rũ xuống . . . . .

Trâm vàng. . . . .

Không có ai hiểu nàng hơn ta

“Sơn hà đại địa dĩ chúc vi trần, nhi hướng trần trung chi trần; huyết nhục chi khu dĩ quy phao ảnh, nhi hướng ảnh trung chi ảnh. Phi thượng thượng trí, vô liễu liễu tâm. . . . .”

(*Dịch nôm na nhé: Nếu so sánh sông núi địa cầu với không gian vũ trụ rộng lớn, thì chính là một nắm bụi nhỏ trên mặt đất, mà con người chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ trong nắm bụi đó, máu và thịt trái ngược với thời gian vô hạn, chỉ như một bọt nước chọt lướt qua mặt nước. hướng chi công danh phú quý bề ngoài ngoại trừ bọt nước cũng chỉ có bọt nước, sẽ không bao giờ ngoi ra chân lý trong lòng mình)

Bút, run rẩy rơi xuống. . . . .

Trên giấy Tuyên Thành tràn ngập. . . . . Là ý định đứt quãng của ta. . . . .

Muốn bình tĩnh. . . . . Lại càng suy nghĩ nhiều hơn. . . . .

“Lý Uẩn Đình chết rồi.”

“Lúc nào?”

“Ba ngày trước, vùi thân nơi biển rộng.”

. . . . .

Nước mắt quật cường không chịu rơi xuống, đã thương hốc mắt.

Thực sự. . . . . Hôm đó lại thành xa nhau rồi ư?

“Tại sao lại chết?”

“Không ai hại hấn cả, người bên ngoài đều nói Lý Uẩn Đình thần trí mơ hồ, tự mình nẩy xuống biển tự vẫn.”

Thử suy nghĩ chưa còn sống có bộ dạng như thế nào, lại suy nghĩ sau khi chết sẽ trông như thế nào? Tâm tư đều nguội lạnh.

Trong “Chí nhạc - Trang Tử” có chuyện xưa: Chi Ly thúc và Hoạt Giới thúc, rời đi cùng nhau đến trên dãy núi tịch mạch u ám du lãm, nơi này là một nơi trên núi Côn Lôn, là xứ sở Hoàng Đế thánh minh không quần không hội tới. Không nhiều người biết lắm, trên cánh tay của Hoạt Giới thúc mọc ra một khối u nhọt, hấn thất kinh, có vẻ vô cùng khó coi.

Chi Ly thúc nói: “Ngài chán ghét nó ư?”

Hoạt Giới thúc nói: “Không. Ta sao lại ghét nó chứ? Sinh mạng, là một loại giả định, giả định tới vật kia không ngừng sinh trưởng, kì thực là chút bụi đất cùng dơ bẩn. Chết và sống giống như ngày và đêm. Hướng chi ta cùng ngài tới quan sát biến hóa mà biến hóa lại đến phiên ta, ta vì sao lại chán ghét cơ chứ?”

Ta sao lại ghét nó chứ. . . . . Kinh nghiệm một hồi sinh tử. . . . . Cho là mình thật có thể nhìn mọi vậy hờ hững . . . . . tính tình vắng lặng. . . . .

Nhưng. . . . . Hấn vẫn sai lầm. . . . . Haizzz. . . . . Quan tâm sẽ bị loạn. . . . .

Ngòi bút rơi xuống, làm hỏng một xấp giấy Tuyên Thành. . . . .

Không ngừng viết. . . . . Viết rung động “Lưu thủy” ngày hôm đó, viết sự thê lương khi gặp được tri âm. . . . .

Ta. . . . . Quả nhiên rất ngu ngốc. . . . . Chuyện gì cũng sau khi mất đi mới hiểu. . . . .

Hôm đó, tóc đen của người bay bay tùy ý trong trời đêm, trong mắt có thâm tình khó hiểu. . . . .

Hôm đó, người dịu dàng như ngọc, khẽ gầy “Lưu Thủy”. . . . .

Hôm đó, ta mua dây buộc mình, không chịu thấy rõ tim của mình. . . . .

Hôm đó, ta làm như mộng cảnh, lại giấu cợt cười một tiếng với người. . . . .

“An An, đừng viết nữa!”

Thanh nhi nắm chặt cổ tay của ta, bút lông thấm đầy mực đen. . . . .

Chảy xuống. . . . .

Tô đen cái quần la màu vàng của ta. . . . .

Chán nản ngồi ở trên ghế. . . . .

“Thanh nhi, ta muốn đi tìm Lý Uẩn Đình.”

“Nhưng hắn đã chết.”

“Hắn chưa chết.”

“Nếu thật sự chết rồi thì sao?”

“Vậy thì đi đến vùng biển hắc tự vẫn. . . . . Gảy một khúc “Lưu Thủy” cho hắn nghe.”

“An An, ta muốn đi cùng nàng!”

Bên ngoài thành, áo trắng của người nào đó tung bay. . . . . ngay cả bướm màu dịu dàng, cũng vì hắc say mê. . . . .

Mà ta không thể lui nữa lại rồi. . . . . Ta đã cô phụ Lý Uẩn Đình quá nhiều. . . . . Nhớ tới trong phòng bệnh, Hàm nắm tay của ta. . . . . Cái cảm giác đau lòng khắc cốt ghi tâm đó. . . . . Là ta để lại cho Hàm. . . . . Cũng là Lý Uẩn Đình để lại cho ta. . . . .

“Mộ Dung Huyền! Người đừng lừa An An nữa! Người đã khôi hoàn toàn rồi, có đúng hay không?”

Hôm đó, ở trong ngực hắc khóc thất thanh, nghe hắc ở bên tai khổ sở thì thầm, “Dục kỳ trung giả, ba phí hàn đàm*.”

(*Nghĩa: Một người nội tâm tràn ngập hi vọng/ ham muốn, có thể khiến trái tim bình tĩnh nổi lên sóng gió mãnh liệt)

Huyền nhi, người có biết hay không, người đọc câu kia. . . . . Chúng ta chưa bao giờ học qua. . . . .

Chưa bao giờ. . . . .

Người đã nhớ lại mười mấy năm trước. . . . . Người khôi phục. . . . . Lại khổ sở giấu giếm. . . . .

“An An sẽ trách ta ư?” Bên môi Huyền nhi nở một nụ cười trong suốt vô vùng, giống như là mất tâm.

”Ta rất, rất trách bản thân ta! Ta tự trách tại sao mình lại nợ người, muốn trả lại người đến thế, tự trách mình rõ ràng phát hiện người có chút không đúng, lại vẫn như cũ dung túng mình gây ngốc tin tưởng người! Đơn. l. q.đ. Ta trách ta lòng ta xao xuyến bất định, tham luyến sự dịu dàng của người, ta rất nhớ Lý Uẩn Đình hai năm qua không hề tin tức, lại khó gặp nhau. . . . .

Ta cần mạnh mẽ. . . . . Không thể khóc. . . . . Không thể khóc. . . . .

Ngón tay trắng bệch của Huyền nhi nhẹ nhàng lướt qua môi của ta. . . . .

“An An. . . . . Vốn tưởng rằng trong thiên hạ không có ai cố chấp như Mộ Dung Huyền ta . . . . .”

“Huyền nhi đến nay nhớ lại, vẫn cảm kích quyết định mười lăm năm trước . . . . . Trong hồng trần cuộn cuộn kết duyên cùng nàng.”

“An An, Huyền nhi không ép nàng ra quyết định, để ta ở bên cạnh nàng bảo vệ nàng, được không?”

Trần thế bất nhiễm, nam tử như bức tranh thủy mặc kia, đôi mắt thâm thúy cứ như vậy chiếu vào đáy lòng ta.

Mà ta chỉ có thể chậm rãi lắc đầu, tim chỉ có một, tình chỉ dành ột người. . . . .

Che miệng lại. . . . .

Lui về sau một bước. . . . .

Sợ mình lần nữa đắm chìm trong đôi mắt có thể mị hoặc cả thiên hạ kia. . . . .

Thân thể nhẹ nhàng run rẩy. . . . . Chợt ngã vào một lồng ngực có mùi thơm của cỏ xanh. . . . .

Cái ôm nhẹ nhàng như thế. . . . . Làm cho người ta ảo giác mình là một viên ngọc lưu ly dễ vỡ . . . . .

Được hân yêu thương cưng chiều quý trọng đủ điều. . . . .

“Hiểu rồi, An An của ta, là muốn tự do. . . . .” Bên tai, là tiếng thở dài của ai, như tiếng ngọc vỡ tan. . . . .

gió xuân thổi vào trong rừng. . . . .

Ta không đành lòng giã giũa. . . . . Bởi vì. . . . . Bởi vì Huyền nhi như thế. . . . . Là đang từ biệt. . . . .

Cái ôm này, giống như là dùng hết tình yêu cả đời của hân. . . . .

Cái ôm này, giống như là đời đời kiếp kiếp, thời gian dừng lại. . . . .

Thời gian trôi qua thật nhanh. . . . . Chậm giống như tuyên cáo mãi mãi không thay đổi. . . . .

Sông núi vạn vật. . . . . Đều yên lặng ư?

Hoảng hốt. . . . .

Huyền nhi nâng đầu của ta lên, ở trên mi tâm ta in lại một nụ hôn nóng bỏng.

“Huyền nhi chỉ buông tay lần này, ngày khác nếu để cho Huyền nhi biết Lý Uẩn Đình không làm An An vui vẻ, mặc kệ chân trời góc biển, Đơn. l. q.đ. mặc dù tử sinh cách biệt, Huyền nhi cũng sẽ không buông tay nữa.”

Đôi mắt đắm lệ, bóng dáng màu trắng kia đi mất. . . . .

Dứt khoát, giống như sự quyến luyến cùng ấm áp mới vừa rồi là ảo giác của ta. . . . .

Huyền nhi. . . . . Người nói Lý Uẩn Đình. . . . . Người cũng cảm thấy hân chưa chết sao? Đúng vậy, người biết thiên mệnh mà . . . . .

Bên trong nước mắt, ta bỗng dưng cất tiếng cười to, cười to hết sức ha ha ha, cười đến mức ruột gan đứt từng khúc. . . . .

Thả bước chân, bước lên, trở lại con đường đi Thanh Long quốc. . . . .

Lý Uẩn Đình! Lão nương bỏ xuống tất cả để đi tìm người, sống thật khỏe cho ta!

Trên tường thành, một bóng dáng màu đỏ ngấm nhìn thật lâu.

“Huyền, không hối hận sao?”

“Đệ thì sao? Hối hận không?” Bóng dáng màu trắng kia sâu kín thở dài. Sau khi từ biệt, đã nhiều năm đi qua.

Trên bầu trời, chợt những hạt mưa tí tách rơi, mưa kia rơi loang lổ, như khóc như tố. . . . .

Không khỏi làm cho người ta dừng bước. . . . .

Huyền nhi, người đang đau lòng sao?

15. Chương 15: Tự Bạch Của Một Con Hổ

Editor: Cẩm Băng Đơn

Đầu tiên xin nhấn mạnh! Ta không phải một con hổ bình thường! Tự bạch sau đây, cũng không phải viết thay người khác, hừ hừ!

Nhân loại gốc gác không tin lão hổ phân tích thì đừng có đọc!

Từ khi ra đời, ta biết ngay mình là cường giả trong cường giả - là vua của vạn thú.

Trên người chảy xuôi dòng máu cuồng dã.

Cái khoái cảm hàm răng bén nhọn xuyên thủng động mạch con mồi. . . . . Làm cho ta hưng phấn không hiểu.

Ta khinh bỉ nhân loại tự cho là đúng, bọn họ trừ bỏ phá hoại thì còn có thể làm cái gì? Không duyên không có gì tự đứng lại làm bắn non xanh nước biếc.

Mà ta, chỉ biết tôn trọng cường giả chân chính.

Ta thường suy nghĩ, Mộ Dung Huyền có phải là Thần từ trên trời phái xuống hay không?

Khi ba tuổi, lúc chạy trốn khỏi bầy thú. Lê cái chân sau đau đớn, lại bắt gặp hắc trong lâm tuyết. . . . .

Hoa trên núi rực rỡ, cũng không chói mắt bằng nụ cười của hắn. . . . .

Băng tuyết sáng trong, cũng không bằng đôi mắt khác biệt của hắn. . . . .

Thường nghe phụ thân nói, bách điều triệu phượng* có thật.

(*Truyền thuyết “Bách Điều Triệu Phượng”

Thuở hồng hoang vũ trụ, khi âm dương nhị khí còn hỗn độn, ngũ hành đang thuở sơ khai, sinh khắc không theo quy luật chi cả.

Có một giống hỏa khí bốc lên ở phương Nam, khiến cho các khí khác hoặc bị tiêu diệt hoặc bị qui phục, hùng cứ cả một vùng trời đất, khí ấy có dạng hình chim Chu Tước...

Sau khi trời đất phân định, sanh ra muôn loài, có giống chim Phượng Hoàng là một giống chim bình thường ở phía Nam, Đơn, l, q. đ tương truyền là hậu duệ của thần điều Chu Tước, tuy nhiên Phượng Hoàng không có gì nổi bật hay đẹp đẽ hơn các loài chim khác. Phượng Hoàng có tính siêng năng đặc biệt, lại biết khôn khéo ứng xử, nên được các loài chim khác nể trọng.

Một năm nọ, thần điều Chu Tước thấy thời cơ làm vua của Phượng Hoàng đã đến, liền đại triển hỏa khí, khiến trời đất bắt đầu khô hanh. Phượng Hoàng biết nhìn xa trông rộng, nên đêm ngày ra sức tích lũy thức ăn. Còn các loài chim khác thì vẫn mãi nhởn nhơ rong chơi, không chịu lo thời thế, lại còn nhạo báng sự cần mẫn của Phượng Hoàng. Phượng Hoàng đã nghiêm nghị nói rằng: “Các người đừng coi thường những lương thực này, rồi sẽ đến lúc các ngươi cần đến!”

Khi hạn hán đến kỳ cực điểm, thức ăn khan hiếm, muôn chim đã thấy họa diệt thân đến nơi, nhưng không còn đường chạy trốn.

Liền lúc đó, Phượng Hoàng mở cửa hang động chứa thức ăn tích lũy bấy lâu, cứu thoát muôn chim khỏi nạn diệt vong vô cùng kịp lúc!

Các loài chim cảm kích ơn cứu mạng của Phượng Hoàng, lại thấy xấu hổ vì trước đây đã coi thường sự nhìn xa trông rộng của Phượng Hoàng, nên đồng loạt tôn Phượng Hoàng lên làm vua của chúng. Mỗi loài chim đã nhỏ sùi lông đẹp nhất trên người mình mà dâng cho Phượng Hoàng làm trang sức. Đơn, l, q. đ Từ đó, Phượng Hoàng là vua của bách điều, có bộ lông vô cùng rực rỡ không loài nào sánh được, lại được bách điều

quy phục, mỗi năm vào ngày sinh nhật của Phụng Hoàng đều bay về triều phục, không dám nhìn thẳng dung nhan của Phụng Hoàng.

Người đời sau đã dựa vào tích này mà vẽ bức Bách Điều Triều Phụng vậy!)

Là ma lực như thế nào. . . . .

Khiến chim chóc trong núi cũng phải ca hát cho hân. . . . .

Hoa tươi nở rộ đầy đất cũng là vì hân. . . . .

Cầm hoa lên cười khê, vạn vật gửi gắm âm thanh. . . . .

Cặp mắt kia, giống như một luồng gió xuân nhu hòa nhất lúc sáng sớm trong rừng cây. . . . . Đơn, l, q.

đ Giống như một dòng nước suối trong vắt ấm áp dưới ánh mặt trời trong đầu mùa đông. . . . .

Đáy mắt trống rỗng, lại giống như bao dung sông núi vạn vật. . . . .

Khiến ta không tự chủ được đuối theo ánh mắt kia, gột rửa đi dòng máu sôi trào. . . . .

Bước chân không chịu khống chế, đi tới trước mặt hân, cúi cái đầu cao ngạo của chính mình xuống. . . . .

Đột nhiên rất nguyện ý. . . . .

Cả đời đều như vậy. . . . . Nhìn lên. . . . . rồi đi theo. . . . .

Rất mừng rỡ khi nghe một câu kia, “Chúng ta hữu duyên, vậy kêu người là Ngự Phong đi, được không?”

Thời thời khắc khắc ta đều nhớ, đứng trên tường thành cùng hân, tóc bạch kim rũ xuống đất, bạch y Mộ Dung Huyền tung bay.

Chậm rãi nhắm đôi mắt trống rỗng kia lại. . . . .

Niệm lực cường đại. . . . .

Khiến sông núi biến sắc. . . . . gió bão đột nhiên nổi lên. . . . .

Khiến cho cả Thánh Ngưng quốc, thoát khỏi một họa kiếp.

Vì vậy ta lại mê hoặc. . . . . Hân thật sự là người bình thường sao?

Ta vẫn còn nhớ, mười lăm năm trước, đêm đó hân xem thiên tượng, chợt nói muốn đi Thanh Long quốc một chút.

Nếu như ta biết chuyến đi này, hân sẽ mất đi cái gì, cho dù cần chết hân, cũng sẽ ngăn cản.

Hoa thương lan đầy sân. . . . . Ở Bích Du Sơn Trang. . . . . Không đúng lúc lại nở ra. . . . . Tản ra hơi thở thần bí quỷ dị. . . . .

Huyền ôm nữ hài vừa sinh ra đó, da nàng nhiều nếp nhăn, thật là khó nhìn.

Ngàn dặm xa xôi, cả ngày cả đêm, chính là vì muốn thấy nàng sao?

Ta không hiểu Huyền. . . . .

Lại càng không hiểu suốt mười năm nay Đơn, l, q. đ lần đầu tiên Huyền bói toán. . . . . Lại là vì nàng. . . . .

Chỉ nhớ rõ vẻ mặt kinh khủng của phụ thân nữ hài đó. . . . .

Còn có ánh mắt phiền thẩu của nàng. . . . .

(Phiền thẩu: Phiền muội và nhìn thấy mọi thứ)

Phiền thẩu? . . . . . Một nữ hài mới được sinh ra tại sao có thể có ánh mắt này?

Thật sự là trời giáng dị tượng sao?

Dưới bầu trời đêm đầy sao sáng, Huyền nói với ta.

Hắn có thể sẽ chết. . . . .

Ta kinh hoàng, nóng nảy liếm lòng bàn tay Huyền, thần tiên làm sao có thể chết?

Huyền cười. . . . . Nhẹ nhàng vuốt ve lông của ta. . . . .

“Thay đổi mệnh trời, sẽ phải chết.”

Mặc dù ta là một con hổ, cũng biết vạn vật đều có pháp tắc, nếu là mệnh trời, tại sao còn phải thay đổi? Không sợ trừng phạt sao?

Một giọt lệ trong, chợt lướt qua khóe mắt Huyền. Đột ngột, làm ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ta vẫn nhớ được cõi lòng tan nát của hắn, khi đó hắn tự lẩm bẩm. . . . .

“Nàng không nhớ ta. . . . . Không nhớ ta. . . . .”

Một đứa bé mới sinh làm sao nhớ người được? Ta từng sờ nhìn Huyền, không hiểu ý tứ trong lời của hắn.

“Uớc định tam sinh tam thế lúc trước. . . . . Tất cả nàng đều quên mất. . . . . Ta nên như thế nào làm đây? Ngự Phong. . . . . Nàng quên mất rồi. . . . .”

Thương tâm đổ vỡ nhớ lại. . . . .

Đôi mắt hoảng hốt. . . . .

Giống như bị mất lòng tin tiếp tục sống, tiêu tụy tột đỉnh.

Nữ hài đó. . . . . Là người thương mà Huyền đợi suốt tam sinh tam thế sao?

Tình cảm của nhân loại thật sự rất phức tạp. . . . . Cái chấp niệm đó. . . . . Có thể để ột người cô độc chờ đợi suốt tam sinh tam thế. . . . . mà vẫn không hề thay đổi. . . . .

Huyền nói. . . . . Dẫn hắn về nhà. . . . .

Đây là lần cuối cùng hắn tỉnh táo hẳn trong 15 năm này. . . . .

Thế xác và tinh thần đều bị thương tổn. . . . . Thần trí hỗn loạn. . . . . Cái gì cũng không nhớ nổi nữa rồi. . . . .

Hắn bướng bỉnh kêu ta, A Hoàng. . . . .

Dưới vùng đất Thanh cung âm u này. . . . . Một cái đầm đầy máu loãng đỏ tươi. . . . . Lại trở thành nguồn suối để Huyền sống sót. . . . .

Thần tiên. . . . . Có thể như vậy sao?

Trong huyết trì. . . . . Huyền mất đi tất cả. . . . .

Mất trí nhớ. . . . . Mất cả tâm. . . . .

Mỗi mòng một và mười lăm đầu hắn đau đến điên cuồng. . . . . Huyền. . . . . Vì nàng. . . . . Thật sự đáng giá sao?

Mỗi ngày đau đớn như thế. . . . .

Nàng có biết không?

Nhưng Huyền, vì ngày hôm đó, lúc người nhật hoa mỉm cười, Ngự Phong sẽ không rời đi. . . . .

Khi ta làm bạn với Huyền được mười sáu năm, thì nàng tới. . . . .

Kèm với ánh mặt trời chói mắt, cực kỳ chói mắt trong đầu mùa đông này. . . . . Chuông ngọc kêu đình đang. . . . .

Lúm đồng tiền sáng rực, đã gặp thì khó có thể quên.

Nàng nói, nàng gọi là An An. . . . .

An An. . . . . Nếu như người đã tới. . . . . Vậy thì hãy trả lại sắc thái cuộc sống ban đầu của Huyền đi thôi. . . . .

Cột tóc cho Huyền. . . . . Mặc y phục cho Huyền. . . . .

Trong thư phòng lạnh lạnh tiếng đọc sách. . . . .

Còn có tiếng cười khe khẽ kia. . . . .

Huyền. . . . . Tam sinh tam thế của người, có chờ đợi giờ khắc này hay không? Đáng tiếc. . . . . Người lại quên mất. Buồn cười nhất chính là ước định tam sinh tam thế đó, hai người trong cuộc lại hoàn toàn quên mất. . . . . Chỉ có con hổ như ta đây còn nhớ. . . . .

Sẽ không quên

15 hôm đó, nàng ôm Huyền trong huyết trì thật chặt. . . . . Mặc óng tay của Huyền bám sâu vào da thịt của nàng. . . . .

Mặc cho Huyền liên tục đâm đá trong ngực nàng. . . . . Thần trí đại loạn. . . . .

Không oán hận. . . . . Không né tránh. . . . .

Chỉ là khóe mắt có lệ. . . . .

Còn có nụ cười bao dung. . . . .

Một khắc kia, ta đột nhiên hiểu ra, sự cố chấp của Huyền rồi. . . . .

Vết thương đầy người, nàng cũng không để Huyền nhìn thấy. . . . .

Ban đêm vì Huyền nhẹ nhàng thổi đi ánh nến. . . . . Huyền cũng không biết. . . . .

Huyền chỉ cười nàng tham ngủ. . . . .

Nàng cũng không giải thích. . . . . Trong mắt tất cả đều là dung túng. . . . .

Một nữ hài tử mới mười tám tuổi. . . . . Trong mắt có một đại thế giới ư?

Giống như ngày trước Huyền thường nói, sông núi vạn vật, chỉ là nhất thời. . . . . Không cần cố chấp. . . . . Không cần cố chấp. . . . .

Nhưng Huyền. . . . . Hai người các người rõ ràng là một kẻ cố chấp. . . . .

Nàng và Huyền giống nhau, cũng rất thích nói chuyện với ta. . . . .

Lúc không có người. . . . . Dưới ánh trăng mờ nhạt. . . . .

Nàng hỏi ta, tại sao Huyền lại muốn bảo vệ nàng. . . . .

Nàng hỏi ta, người có thể yêu thêm lần nữa sao?

Nàng hỏi ta, nếu có thể quên, không phải là tình yêu đích thực đúng không?

Nàng hỏi ta, như thế nào mới có thể làm cho Huyền khôi phục?

Nàng yếu ớt thở dài, vì sao luôn cảm thấy nợ Huyền cái gì đó? Giống như không chỉ lần này mà thôi. . . . . Cùng Huyền. . . . . Trước đây thật lâu đã từng biết nhau sao. . . . . ?

Nàng nhẹ nhàng cười, A Hoàng, người từng nghe “Lưu Thủy” chưa?

Lại một năm nữa trôi qua

Khi ta bỏ qua ảo tưởng Huyền sẽ khôi phục. . . . .

Thì Huyền đột nhiên tỉnh lại. . . . .

Hắn kêu ta Ngự Phong. . . . .

Chuyện khi nào vậy?

Huyền cười nói với ta, hôm đó lúc phát bệnh. . . . .

Trong huyết trì, An An kể cho hần chuyện xưa. . . . .

Lão hòa thượng mang theo tiểu hòa thượng đi ngao du tứ phương, gặp một con sông, thấy một nữ tử đang muốn qua sông, nhưng lại không dám qua.

Lão hòa thượng lập tức chủ động công nữ tử kia qua sông, sau đó để nữ tử xuống, rồi cùng với tiểu hòa thượng tiếp tục gấp rút lên đường.

Tiểu hòa thượng lăm bắm cả đường đi: “Sư phụ sao thế nhỉ? Lại dám công một nữ tử qua sông?” Một đường đi, một đường nghĩ, cuối cùng rốt cuộc không nhịn được, nói: “Sư phụ, người phạm giới rồi sao? Sao lại công nữ nhân?”

Lão hòa thượng thở dài nói: “Ta sớm đã để xuống, con vẫn còn không bỏ được!”

An An nói, Huyền nhi, người hôm nay đau là vì tội nghiệt khát máu sao? Có biết tất cả không phải do người mong muốn, có biết không cần cố chấp? Thiên hạ vạn vật đều là một thể với chúng ta, người có thể thấy chúng bị phã vỡ, thả xuống được, mới có thể đảm đương gánh nặng, cũng có thể thoát khỏi dây xiềng xích của thế gian.

Thiên địa cho người linh lực, là để cho người chà đạp trầm luân sao?

Người không có năng lực tạo phúc cho thiên hạ dân chúng rồi sao?

Huyền nhi. . . . . Lòng của người còn không chịu buông xuống sao?

Huyền chợt cảm thấy cảnh tỉnh. . . . . Vẫn không muốn tỉnh lại, chẳng phải là bởi vì cả người đầy máu tanh?

Hôm nay. . . . . Buông xuống. . . . . Cũng liền tỉnh. . . . .

Đêm đó. . . . . Hai mắt Huyền rạng rỡ phát sáng.

Huyền nói, An An, quả nhiên là nữ tử khiến hần chờ đợi suốt tam sinh tam thế.

Huyền nói, tim của hần, quả nhiên vẫn sẽ chỉ vì nàng mà trầm luân. . . . .

Đối mặt với sự cố chấp của Huyền, ta không biết nên vui mừng hay là nên bi thương.

Ta nhìn Huyền, dụng tâm hỏi hần, tại sao không nói cho An An biết ước định tam sinh tam thế đó?

Tại sao không để cho An An cứ như vậy vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh hần?

Dưới ánh trăng. . . . . Y phục Huyền trắng như tuyết. . . . .

Huyền nói, muốn để An An yêu hần lần nữa. . . . .

Huyền nói, muốn dùng cả đời này thủ hộ nàng. . . . .

Huyền nói, không cho nàng gánh chịu nữa, ước định tam sinh tam thế kia, một mình hần, là được rồi. . . .

Huyền, người nói lời này, có từng biết. . . . .

Lúc An An ngủ say thường gọi tên một người

Là

Lý Uẩn Đình. . . . .

Lý Uẩn Đình. . . . .

Chờ đợi tam sinh tam thế, nữ tử người yêu lại đi yêu người khác. . . . . Người làm sao mà chịu nổi đây?

Cổ ý đè xuống sự thông tuệ trong mắt. . . . .

Đi theo nàng, nhắm mắt theo đuôi. . . . .

Đánh cờ. . . . .

Đi học. . . . .

Huyền, người vì nàng, mà tự bẻ gãy cánh. . . . .

Chịu tù đầy trong vùng đất Thanh cung nhỏ nhỏ này. . . . .

Là bởi vì thích nhìn thấy lo lắng chợt lóe lên trong mắt nàng sao?

Là bởi vì vết cuộc phát hiện trên vết thương cũ người gây cho nàng sao?

Nhưng vô luận là lý do gì. . . . .

Ta đều không thể tin được, người sẽ thả nàng đi. . . . .

Bên ngoài tường thành. . . . . Cái ôm tan nát cõi lòng đó. . . . .

An An, nữ nhân gốc này. . . . .

Người biết người đã bỏ cái gì không?

Người từ bỏ một nam nhân nguyện ý vì người rơi vào địa ngục. . . . .

Người từ bỏ một người si tình không thay đổi chờ người suốt tam sinh tam thế. . . . .

Huyền nói, mấy kiếp kham khổ tu luyện, cũng là vì kiếp này trong hồng trần gặp nàng. . . . . Chỉ tiếc. . . . . Vẫn không được. . . . . Có phải tu luyện chưa đủ hay không. . . . . Có phải tình yêu của Huyền dành cho An An chưa đủ thành kính hay không. . . . .

Nữ nhân. . . . . Người thật sự rất ngu ngốc. . . . . Người đem vật trân quý nhất trên đời, hung hăng đánh nát. . . . .

Huyền nói. . . . . Không phải thật sự muốn buông tay. . . . .

Huyền nói. . . . . Nếu An An có khó khăn. . . . . Cho dù chân trời góc biển. . . . . Hắn cũng sẽ đi cứu nàng. . . . .

Huyền nói. . . . . Hắn không tin tình yêu của Lý Uẩn Đình. . . . . Có thể vượt qua chờ đợi suốt tam sinh tam thế của hắn. . . . .

Huyền nói. . . . . An An của ta. . . . . Muốn tự do. . . . .

Huyền nói. . . . . Tam sinh tam thế trước, hắn đã biết, mình yêu một nữ tử như gió không bao giờ bắt được. . . . .

Huyền nói. . . . . chung quy có một ngày An An sẽ hiểu. . . . . Hắn sẽ chờ.

16. Chương 17: Mạc Ly

Editor: Cẩm Băng Đơn

Lục âm sinh trú tĩnh, cô hoa biểu xuân dư.

(*Na ná thì là: Bóng râm làm ban ngày tĩnh lặng, hoa một mình gọi mùa xuân đến)

Một người ngồi ở Tê Hạc lâu, bưng một ly trà thơm lên, che giấu nụ cười bên môi.

Không chỉ bất giác, đã là hạ chí rồi sao.

Dù sao thì giao thông của cổ đại này không phải rất tiện lợi.

Một đường trèo non lội suối. . . . .

Thanh Long quốc, ta đã trở về ~!

Cha, nương, các người có nhớ An An không?

“Các người biết không? Năm nay Thanh Long quốc không yên ổn, xảy ra hai chuyện lớn kinh thiên động địa đấy.”

Hán tử tráng niên đang uống rượu bên cạnh bàn, chính trực say rượu đến tai nóng.

“Hai chuyện lớn kia hả? Chúng ta hàng năm ở biên quan, tin tức không thông.”

Một đại hán râu quai nón khác lên tiếng phụ họa.

Lòng hiếu kỳ bị gọi lên. . . . . Sẽ. . . . . Sẽ liên quan tới hần sao?

“Ha ha, nương tử của ta nói rồi, không nói quốc sự, không nói quốc sự, ha ha. . . . .”

Hán tử đầu tiên đột nhiên lên tiếng không nói. . . . .

Làm cứng lại mấy lỗ tai đang kéo dài hóng chuyện. . . . .

Ta thử dài

Người này thật đúng là. . . . . Thừa nước đục thả câu.

“Ta nói vị đại thúc này, người hãy nói đi! Nói vui thôi, thổi bạc này bản cô nương sẽ thưởng cho người!”

“Bộp!” một tiếng, một thổi bạc mười lượng cắm lên trên bàn hán tử kia.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Đập vào mi mắt là một người như búp bê Barbie. . . . .

La quần thủy phần, ngọt ngào động lòng người, đôi mắt to đen lay láy, lóe lên ánh sáng lạnh lợi

~Trên cổ tay một chuỗi chuông bạc kêu đình đình, giống như giọng nói của nàng, thanh thúy dễ nghe.

Là bạc, đều khiến người động lòng. . . . .

“Không biết cô nương muốn nghe đoạn nào?”

Tráng hán đột nhiên trở nên hết sức khách khí, cẩn thận dùng sức rút thổi bạc ra, nhét vào trong ngực.

“Vậy người cứ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn đi* ~~”

(*Hễ biết thì sẽ nói, hễ nói thì sẽ biết)

Nữ tử mặt mày như vẽ đột nhiên bước chân nhẹ nhàng, ngồi đối diện với ta. Ách. . . . . Lại nói cái bàn này của ta, thật đúng là bên cạnh bàn của tráng hán kia. . . . . Không trách được vị cô nương kia muốn ngồi nơi này. . . . .

“Ta ngồi ở đây, tỷ tỷ không ngại chứ?” Nụ cười của nàng ta y hệt ánh mặt trời, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Ta mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng uống trà trong tay một cái, ánh mắt chuyển sang tráng hán, không nói tiếng nào.

Tráng hán uống một hớp rượu, nói tiếp: “Chuyện lớn thứ nhất xảy ra ở Thanh Long chính là thủ phủ thiên hạ, Lý Uẩn Đình, nhảy xuống biển tự vẫn!”

Tay, vẫn là không thể nhận ra run rẩy một chút.

“Hần là thủ phủ thiên hạ, muốn cái gì thì không phải dễ như trở bàn tay hay sao, tại sao nhảy xuống biển tự sát chứ?” Những người nghe bên cạnh không nhịn được lên tiếng.

“Chuyện này đã trở thành kỳ án đệ nhất thiên hạ, hoàng thượng cũng không biết, ta làm sao mà biết được? Chỉ là Lý Uẩn Đình vừa chết, tất cả cơ nghiệp hắn lập nên đều sụp đổ, lưu thông của ngân hàng tư nhân ở Thánh Ngưng quốc luôn luôn dựa vào Lý Uẩn Đình, giờ sợ rằng sắp loạn rồi. . . . .”

“Không mới mẻ gì cả, sự kiện tiếp theo.”

Nữ tử bên cạnh ta cười cắt đứt cảm khái vô hạn của tráng hán. . . . .

Ta tỉ mỉ quan sát nữ tử này, thấy nón áo y phục đều hoa mỹ tinh xảo. . . . .

Không giàu cũng quý. . . . .

“Còn có một sự kiện, là độc nhất vô nhị, khả khà.” Tráng hán không buồn ngược lại còn cười khả khà.

“Mọi người đều biết hoàng thượng gần đây đã báii lạy một vị đại tướng quân, thống lĩnh tam quân, nhưng các người biết người nọ là ai sao?”

Giọng nói tráng hán thần bí, vẻ mặt tự đắc.

“Từ xưa quan trường đều là tướng môn hổ tử, chẳng lẽ là vị công tử của tướng quân nhà nào?” Mấy người nghe ắt cũng hằng hái tham dự.

“Cũng không phải, cũng không phải, nói đến vị tướng quân này, phạm là người xông pha trên giang hồ, đều biết.”

Lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị kéo lên cao, ta cũng vậy, không khỏi trầm ngâm nín thở, những nhân vật nổi tiếng trong chốn giang hồ đang xoẹt qua trong đầu ta, nhưng chỉ là đoán không ra người nọ sẽ là ai. . . . .

“Một năm trước, huyết án Tề gia bảo các người còn nhớ chứ?” Tráng hán lên giọng.

Huyết án Tề gia bảo! ! ! ! Hằng ca ca. . . . . Ly trà trong tay ta, đột nhiên đổ trên mặt đất. . . . .

“Cái này người giang hồ cũng biết đấy..., Vô Lâm Minh Chủ Tề Tử Tân cũng là chết như vậy . . . . . Giang hồ đồn đại. . . . . Là Thanh cung gây nên. . . . .”

Tề bá bá. . . . .

“Lại nói về Tề Trạm Hằng kia cũng thật là đáng thương, trong một đêm, song thân đều mất. . . . .”

“Chính là Kiếm Thần - Tề Trạm Hằng? Hai năm trước ta còn tham gia đại hội vô lâm của Tề gia bảo đấy, trẻ tuổi như thế, kiếm thuật xuất thần nhập hóa như vậy, quả nhiên là thiên cổ chỉ có một người!”

Bên tai. . . . . Bên trong quán rượu là tiếng người người nghị luận ầm ĩ.

“Đúng vậy, chính là Tề Trạm Hằng này, chịu khổ biến cố trong nhà, lại không thấy hấn tìm bất kỳ ai trả thù, mà đột nhiên ngược lại sẵn sàng góp sức cho triều đình, liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên, trên diện Kim Loan, hoàng thượng ngự tứ Võ Trạng Nguyên, ban thưởng gấp đôi, lần này Hoài quốc rục rịch ngóc đầu dậy, hoàng thượng lập tức giao binh quyền hấn.”

Mọi người bỗng nhiên đều thốn thức không thôi, giống như là cảm thán cuộc sống vô thường, trầm bổng nhấp nhô.

“Hoàng thượng sao lại tùy tiện giao binh quyền cho hấn chứ?” Có người nghi ngờ không hiểu, sao lại khinh suất thế, dù sao cũng chỉ là một quan viên thiếu niên.

“Đây cũng là có nguyên nhân, hiện tại quốc đô Thanh Long quốc đều đồn đại, hoàng thượng định gả muội muội mà hấn yêu thương nhất - Chiêu Vân công chúa cho Tề Trạm Hằng !”

“A, cái này cũng không lạ gì, dựa dẫm vào người có quyền thế, người người cầu cũng không được, cũng khó trách Tề Trạm Hằng quên mối thù giết gia.”

“Chỉ là đại hội vô lâm hai năm trước, không phải Tề Trạm Hằng đã nói ngay trước mặt người trong thiên hạ, nói là có tình với nhị tiểu thư An An của Bích Du Sơn Trang sao? Hấn còn tặng Hoài một mâm trái cây!”

“Nam nhân đại trượng phu, tam thê tứ thiếp có gì không thể? Người thật đúng là chuyện bé xé ra to. Bích Du Sơn Trang dù có lợi hại hơn nữa, cũng không sánh bằng Hoàng thất Thanh Long quốc chứ sao!”

Bên tai. . . . . Tiếng nghị luận rối rít. . . . . Bỗng nhiên trở nên thật xa lạ. . . . .

Hằng ca ca. . . . . Thì ra huynh không tới tìm An An, là bởi vì nguyên nhân này. . . . . Hằng ca ca. . . . . An An chưa bao giờ cố chấp lời thề của Hoài một trăm. . . . . Nếu Chiêu Vân công chúa là người huynh yêu thương thật lòng. . . . . An An sẽ thật lòng chúc phúc. . . . .

Chỉ là. . . . . Ngày song thân đều mất ấy. . . . .

Hằng ca ca. . . . . Huynh làm sao sống nổi? An An tin tưởng huynh tuyệt đối không phải là kẻ ham hư vinh phú quý. . . . . Nhất định là có nguyên nhân đúng không. . . . .

An An chỉ là tự trách. . . . . Một năm này. . . . . Chưa bao giờ an ủi Hằng ca ca nửa câu. . . . .

“Vị tiểu thư An An đó, rất đẹp ư?” Nữ hài nhi bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng điệu chua xót.

Ta ngần ra. . . . . Nữ tử này có địch ý với An An sao?

“Lúc ấy ở dưới đài, cũng nhìn không rõ lắm, chỉ là nghe nói thân mẫu của An An là mỹ nhân nổi tiếng nhất Thanh Long quốc, phụ thân An Hồn lại nổi danh tuần dật tiêu dai, sau khi An An lớn lên, chắc hẳn cũng khuynh quốc khuynh thành!”

“Đúng thế! Nếu không xinh đẹp, làm sao lại có thể khiến Kiếm Thần khuynh tâm đây?”

“Hừ, ta thấy chưa chắc đâu, dù là xinh đẹp, cũng chẳng qua là tốt mã dễ cùi thôi!” Nữ hài nhi không hài lòng hừ lạnh.

Ta bắt đắc dĩ lắc đầu. . . . . Ta đắc tội vị tiểu thư này khi nào vậy?

Người xung quanh dần dần tản đi. . . . . Azzzz. . . . . Nghỉ ngơi một chút. . . . . Lại phải đi tiếp rồi. . . . . Đi đến vùng biển Thương Hải Lý Uẩn Đình vui thân kia, chỉ là hôm nay lại có lý do không thể không đi, Hằng ca ca cũng đã đóng ở nơi kia, bởi vì đó là biên giới Thanh Long quốc và Hoài quốc. . . . .

Ta đã viết thư về nhà cho cha, nói ta rất mạnh khỏe, khi nào đến Thương Hải xong, sẽ về nhà. . . . .

“Tỷ tỷ, bông tai của tỷ thật là đẹp ~!”

Nữ tử áo trắng đột nhiên lại gần ta, nhìn chằm chằm Giao nhân lệ trên tai ta, ánh mắt trong vắt.

“Cám ơn.” Ta nhẹ nhàng mỉm cười, hôm nay nhắc tới bất cứ chuyện gì liên quan tới Lý Uẩn Đình, đối với ta mà nói, đều là đau nhói. . . . .

“Có thể lấy xuống uội nhìn không? Tỷ tỷ, không bằng tỷ bán nó uội đi, bao nhiêu bạc muối cũng mua!” Đôi mắt to đen lay láy chờ đợi, làm cho người ta không khỏi buồn cười.

“Thật xin lỗi, vật này mặc dù không bao nhiêu tiền, nhưng lại là cổ nhân tặng cho. . . . . Tiểu nữ tử sẽ không bán cho người khác. Huống chi. . . . . Bông tai này chỉ có người đeo nó mới lấy xuống được. . . . .”

Giao nhân lệ bên tai, sắc màu le lói u ám, giống như sâu không thấy đáy, giống như lòng của ta.

“Nhìn vẻ mặt tỷ tỷ. . . . . Người tặng bông tai này, nhất định là người tỷ tỷ yêu đúng không?” Nữ tử áo trắng cười khanh khách ngồi xuống, không miễn cưỡng ta nữa.

“. . . . .” Ta không biết nói gì, chỉ có thể mỉm cười mỉm cười tiếp.

Biến thái Lý. . . . . Xuất hiện một lần có được không? Xuất hiện trước mặt của ta. . . . . Lần này. . . . . Bởi thật sự yêu rồi. . . . . An An cũng sẽ không chạy trốn tiếp nữa. . . . .

“Tỷ tỷ, ta và tỷ mới gặp đã thân, ta tên là Ngọc Lạc, năm nay mười bốn tuổi, tỷ tỷ người thì sao?”

“Mười bốn tuổi. . . . . Ta tên là. . . . . Mạc Ly.”

Mạc Ly. . . . .

Mạc Ly. . . . .

17. Chương 18: Mộ Phi Hàm

Editor: Cẩm Băng Đơn

Cùng nhau bước lên phía trước tới Thương Hải.

Đối với Ngọc Lạc. . . . . Ta có chỗ giấu giếm, chỉ nói mình đi tìm cha. . . . .

Nhưng trên thế giới này. . . . . Có ai mà không giấu giếm đâu. . . . .

Ngọc Lạc trước mắt cũng như thế

Kiên ngạo tự nhiên, quý khí mười phần.

Vậy mà lại nói nàng là nữ nhi của một gia đình thương nhân. . . . .

Chẳng qua, vô luận là giấu giếm vì nguyên nhân gì, chỉ cần không phải ác ý, cũng có thể chấp nhận được, giống như Ngọc Lạc hoạt bát ngay thơ trước mắt. . . . . Ta thật đúng là rất thích. Trên người của nàng, không có đề nén, không có. . . . .

Không biết là vạn thiên sủng yêu* như thế nào

(*Vạn thiên sủng yêu: yêu thích hàng vạn nghìn lần)

Đã tạo ra một nữ tử tính tình tùy ý như thế. . . . .

Một đường trần trọc, đi tới nội địa Thanh Long quốc, Kỳ, thấy mua bán nhộn nhịp, xe ngựa như nước.

Kỳ này, giống Tô Hàng ở thời Bắc Tống. . . . . Sản vật giàu có và đông đúc. . . . . Thương nhân cả nước tập hợp nhiều như thế.

“Mạc Ly tỷ tỷ, tối nay chúng ta dừng ở khách điểm, phụ thân muội ở Kỳ có một biệt viện ~”

Nhẹ vén màn xe, mặc cho Ngọc Lạc kéo ta xuống xe. . . . . Đi chung đường một mỗi, ta không muốn nhiều lời, chỉ mỉm cười gật đầu.

Di Nhiên Sơn Trang

Dựa vào núi mà xây, địa linh thủy tú.

Núi giả ở trong lâm viên, cảnh tượng đẹp nhất Giang Nam ~!

Vừa xuống xe, đã có người ân cần xông tới.

À, không khỏi bật cười, thương nhân kiểu gì thế? Có thể được ở tại một biệt viện lớn như thế trong chốn Kỳ này sao?

Chỉ là Ngọc Lạc không nói, ta cũng sẽ không hỏi. . . . .

“Tiểu thư, tiểu thư, người đã trở lại, thiếu gia đợi người ở nơi này ba ngày rồi.”

Quản gia phúc hậu, nhưng giọng nói chói ta làm cho người ta cảm thấy không thoải mái lắm.

“Cái gì? Ca ca tới?” Thái độ Ngọc Lạc khác thường, bộ mặt kinh hoảng, buông lỏng bàn tay đang kéo ta ra.

Nhìn Ngọc Lạc khẩn trương, ta có chút nghi hoặc. . . . . Ngọc Lạc lần này ra cửa, người trong nhà không biết sao?

“Tỷ tỷ, cả đường đi tỷ mệt nhọc rồi, Đơn. l .q.đ, về phòng trước nghỉ ngơi đi. Ngọc Lạc còn có chút việc phải xử lý.” Ngọc Lạc quay đầu lại mỉm cười với ta.

“Biết rồi, người cũng nên nghỉ ngơi thật tốt.” Ta không hỏi nhiều, đi theo nha hoàn tiến về phía phòng khách. . . . .

Thế xác và tinh thần đều mệt mỏi. . . . .

Ban đêm, ngủ thật say. . . . .

Buổi sáng khi tỉnh lại, quản gia tới nói cho ta biết, nói là Ngọc Lạc muốn ở lại đây hai ngày. Hi vọng ta có thể ở cùng với nàng.

Có chút không muốn bị trì hoãn. . . . . Nhưng là. . . . . Ta vẫn không phản đối. . . . .

Dù sao. . . . . ám vệ bên cạnh Ngọc Lạc. . . . .

Còn ta một mình lên đường nên không có. . . . .

Vì có thể bình an đi tới Thương Hải. . . . .

Ta không thể mạo hiểm. . . . .

“Nữ nhân, dù xinh đẹp thông minh thế nào, cũng nên ngoan ngoan sống ở bên cạnh nam nhân là tốt rồi, Ngọc Lạc, huynh dung túng muội, nhưng cũng không có nghĩa rằng muội có thể vô pháp vô thiên!”

Đi ngang qua phòng khách, Đôn. l.q.đ.nghe giọng nói của một nam nhân, hùng hậu êm tai, nhưng giống như đang quở trách Ngọc Lạc.

Cười khê, nam nhân xem thường nữ nhân. . . . .

“Ca, huynh cũng không thể yêu cầu nữ tử khắp thiên hạ đều giống như Di tỷ tỷ được, huống chi tỷ ấy cũng đã. . . . .”

“Bốp. . . . .” Là tiếng ly trà vỡ vụn. . . . .

Ngọc Lạc im bật.

Ta lững thững đi tới bờ hồ

~Tiểu Hà mới lộ sừng nhọn, sáng sớm đã có chuồn chuồn đậu ở trên đầu.

Trải qua cả đêm mưa phùn gột rửa, cả sơn trang tự nhiên sẽ mát mẻ giống như một bức tranh thủy mặc. . . . .

Không để ý tới tư thế của mình, ta tùy ý nằm ở trên cỏ. . . . .

Nhìn mây lững thững trôi. . . . .

Đã bao lâu rồi, không ngẩng đầu nhìn lên trời xanh nhỉ?

Cứ như vậy mà ta ngủ thiếp đi. . . . . Khi tỉnh lại, thấy dưới ánh mặt trời ánh lên trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, không khỏi nổi hứng chơi đùa.

Cởi giày ra, chân trần đứng ở bờ hồ, vén tay áo lên, đi bắt cá đang bơi lội trong hồ. . . . .

Một đồng bọt nước văng lên. . . . .

Giống như Hàm từng nói, An An của anh, luôn tìm được phương thức để bản thân vui vẻ.

“Người chính là Mạc Ly?” Bên bờ hồ, là giọng nói của ai đó nhẹ nhàng nhàn nhạt, ta ngẩng đầu lên lơ đãng liền bắt gặp một đôi mắt, trong cuộc đời của người không hề báo động xuất hiện một người, Đôn. l.q.đ, sẽ là tâm tình như thế nào nhỉ? Một nam tử, lúc trầm tĩnh có thể uy nghiêm ra lệnh thiên quân vạn mã chỉ vì một người thần phục, lúc mỉm cười lại như gió xuân loại nhịp nhàng ăn khớp, giống như làm cho đáy lòng người ấm áp khê ngậm nga.

Đó là một đôi mắt giống Hàm đến cỡ nào, mắt xé hẹp dài khê híp, dưới ánh mặt trời lóe ra quang huy chói mắt. . . . .

Nhưng. . . . . Vẫn không giống đâu. . . . . Ngoại trừ ánh mắt thì tất cả đều không giống. . . . .

“Là ai dạy người nhìn chăm chăm nam nhân như thế? Hả?” Nam tử giễu cợt một tiếng, liếc thấy hai chân trần của ta, trong mắt lóe lên nồng đậm khinh thường. . . . .

“Công tử sợ bị người ta nhìn sao?” Đè xuống mắt mắt nhàn nhạt trong lòng, ta vẫn như cũ nhìn chăm chăm cặp mắt kia, nhẹ nhàng cười nói.

“Người đến gần Ngọc Lạc có mục đích gì? Nữ nhân?” Nam tử ngẩn ra, ngay sau đó uy nghiêm lên tiếng, giống như là đang thẩm vấn phạm nhân.

“Đầu tiên, ta không thích cái xưng hô nữ nhân này, công tử, Ngọc Lạc chỉ là bằng hữu của ta mà thôi, không còn gì khác.” Chậm rãi ngồi ở bờ hồ, hai chân vẫn còn ngâm ở trong nước, ta nhẹ nhàng đá nước, cười khẽ nhìn mấy chú cá nhỏ đang chạy trốn. . . . .

“Dựa vào cái gì mà ta phải tin ngươi?”

“Ta không cần ngài tin, chỉ là hi vọng nếu ta tôn trọng ngài, ngài cũng tôn trọng ta, chỉ như thế mà thôi.”

“Ha, buồn cười, ta sống hai mươi mấy năm nay, vẫn là lần đầu tiên nghe nói một nữ nhân muốn tôn trọng đây.”

“Công tử, Mạc Ly kể cho người chuyện xưa nhé.” Không để ý tới trong giọng nói của hắn có chút giấu cợt, ta khẽ kéo góc áo của hắn, thấy hắn sưng sốt một chút, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, khó chịu ngồi ở bên cạnh ta.

”Rất lâu về trước, có một Ngô Vương, có một ngày ông vượt qua Trường Giang, đi lên vùng núi mà Mi Hầu cư ngụ. Bầy khi nhìn thấy đội ngũ săn thú của Ngô Vương thì kinh hoảng chạy trốn tán loạn, trốn vào chỗ sâu trong rừng gai. Nhưng lại có một con khỉ bị bỏ lại, nó bình tĩnh vọt lên, nắm một nhánh cây nhảy tới nhảy lui, biểu diễn sự linh hoạt của mình ở trước mặt Ngô Vương. Ngô Vương dùng tên bắn nó, nó nhanh nhẹn tóm lấy mũi tên đang bay nhanh tới. Ngô Vương hạ lệnh kêu tả hữu tùy tùng và mấy người đi săn cùng tiến lên trước bắn tên, Hầu Tử tránh né không kịp ôm cây mà chết.

Ngô Vương trở lại nói với vị bằng hữu Nhan Bất Nghi, con khỉ này khoe nó linh xảo, dựa vào nhanh nhẹn mà miệt thị ta, đến nỗi phải nhận trừng phạt như thế mà chết đi, nhất định phải lấy đó làm gương!

Nhan Bất Nghi từ đó hiểu rõ, không nên dùng thái độ kiêu ngạo để đối đãi với người khác, trở về lập tức bái hiền sĩ Đồng Ngô nổi danh làm thầy để bỏ đi cái tính khí kiêu ngạo của mình, bỏ dân nhạc* từ biệt tôn hiền, ba năm kia được cả nước trên dưới cùng khen ngợi, được người đời gọi là người có đức hạnh tài năng.”

(Dân nhạc: Nhạc dân tộc, phóng dăng,...)

Giọng điệu êm ái, kể chuyện xưa Trang Tử. . . . .

“Lớn mật, ngươi dám nói ta giống như con khỉ kiêu căng kia sao?” Ngọc Lạc đột nhiên đứng lên, trong mắt là tức giận khó nén thật giống với Hàm.

Ta cũng chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng hắn, “Trong mắt Mạc Ly, công tử chỉ tự mình suy nghĩ đặt điều mà thôi, trong mắt công tử Mạc Ly chỉ là một nữ nhân, vứt bỏ tâm mà không thêm nhìn, Đơn. l .q.đ, chỉ cố chấp với quan niệm giữa nam nhân nữ nhân, công tử chẳng phải hồ đồ sao?”

Thừa dịp hắn sưng sốt, dưới chân ta vừa trượt, làm bộ sắp rơi xuống nước.

Hắn không nghi ngờ gì, phản ứng đầu tiên là đưa tay ra đỡ ta.

Thừa dịp hắn rời đi trọng tâm, ta nhanh nhẹ đưa chân ra, khẽ đẩy hắn một cái.

Cười ha ha nhìn bộ dạng chật vật khi hắn rơi xuống xuống hồ. . . . .

Đó là một buổi sáng, hắn ngồi trong nước, chật vật không chịu nổi.

Tức giận gầm nhẹ, “Nữ nhân, còn không qua đây đỡ ta!”

Đó là một buổi sáng, ta khó có được tâm trạng tốt mà nghịch ngợm.

Cố tình không biết làm sao nói, “Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân. . . . .”

Đó là một buổi sáng, ta không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bên tai chỉ có một câu đột nhiên kia.

“Nữ nhân, ta tên là Mộ phi Hàm. . . . .”

“Nếu như ngươi là Mộ phi Hàm, vậy ngươi nhất định dịch dung rồi!” Ta đột nhiên giương nanh múa vuốt đánh về phía hắn. Tay không tự giác được xoa xoa hai gò má của hắn. . . . .

“Người, nữ nhân điên này!” Mộ phi Hàm bởi vì động tác đột nhiên của ta mà sợ hết hồn, thật vất vả đứng lên hẳn lại rơi xuống nước, văng lên một đồng bọt nước. . . . .

“Ha ha, ta điên rồi đấy.” Đột nhiên ý thức được mình ngốc biết bao nhiêu, không để ý tới Mộ phi Hàm vẫn còn đang nhe răng nhếch miệng, ta nhắc góc váy, xoay người chạy đi.

Trong lòng một mực yên lặng nhớ tới. . . . .

Không phải chỉ là tên giống thôi sao? Không phải chỉ là đôi mắt giống thôi sao? Hẳn không phải Hàm của ta. . . . . Không phải. . . . .

Hàm. . . . .

An An thích người khác. . . . .

Anh sẽ chúc phúc An An chứ?

18. Chương 19

Ngày thứ hai, vừa vào phòng khách, đã nghe thấy giọng điệu có chút buồn rầu của Mộ Phi Hàm.

“Cao phu tử. . . . . Nghĩ ra cái đề mục này thật đúng là hao tổn tâm huyết.”

Hà, có ý tứ, có chuyện gì còn có thể khiến cái tên tự đại kiêu căng này cảm thấy thất bại chứ?

“Mạc Ly tỷ tỷ, tỷ đã dậy rồi sao, ca ca đang nghiên cứu với Cao phu tử!” Ngọc Lạc thấy ta tiến tới, thân thiết kéo cánh tay của ta, líu ríu nói chuyện không ngừng.

Trên ghế chủ vị, Mộ Phi Hàm đang ngồi cầm một cái pa cau mảy, khổ cực suy nghĩ, phía dưới có một lão giả tóc trắng xuôi tay đứng, trí tuệ trong mắt lấp lánh chói lọi.

“Cao phu tử ra một đề cho ca ca, ca ca suy nghĩ hơn một tháng cũng không hiểu ra!” Ngọc Lạc khanh khách cười duyên.

Ta biết Thanh Long quốc luôn luôn tôn trọng khoa học tự nhiên, nhân dân như thế, xã hội thượng tầng lại càng là làm không biết mệt, có cái tình cảnh như thế này cũng không kỳ quái.

“Ha ha, điều này cũng không thể trách công tử, ta ra cái đề này, không người nào trong tam quốc có thể hiểu!” Cao phu tử vui vẻ sờ lên râu, vẻ mặt hả hê.

“Cao phu tử giải được sao? Lúc ca ca ta 7 tuổi đã được gọi là thần đồng, suy nghĩ lâu như vậy cũng không nghĩ ra được, có phải căn bản là không hiểu hay không?” Ngọc Lạc quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn, thay Mộ Phi Hàm nói chuyện.

“Đề Cao phu tử ra há có thể là trò đùa? Ngọc Lạc, không được hồ đồ!” Mộ Phi Hàm ngẩng đầu quát lớn một tiếng, ngay sau đó lại cúi đầu vất hết óc.

Ha ha, đến tột cùng là cái đề như thế nào? Lòng hiếu kỳ của ta hiếm có khi bị treo lên thật cao như thế này.

“Ngọc Lạc, là loại đề gì?” Nhìn thấy Mộ Phi Hàm lúc này có điểm giống một đứa bé, ta không khỏi thấy buồn cười.

“Cao phu tử nói chỉ cho pa và thước thẳng làm phụ trợ, muốn ca ca tạo ra 17 hình đều nhau!”

Cái miệng đo đỏ nhỏ nhắn của Ngọc Lạc vẫn như cũ chu lên, rất là đáng yêu.

. . . . . OMG! Chia thành 17 hình đều nhau. . . . . Bài toán khó thế kỷ của Archimedes . . . . .

Thành công hả hê nhất của nhà số học Gauss phương Tây. . . . .

Nhớ lại

“Mộ Phi Hàm, cậu làm cái gì đấy?” Bàn học bên cạnh, Mộ Phi Hàm khó có được cảnh cả ngày cũng không thèm hoạt động.

“Thước và pa chia ra 17 hình đều nhau! Rất hay đấy. . . . . Chỉ là An An cậu đừng lãng phí tế bào não làm gì. . . . . Cậu nhất định làm không được!” Hàm răng trắng nhe ra, Mộ Phi Hàm khiêu khích nhìn ta.

“Ồ. . . . . Cậu, hừ. . . . . Đã thế tớ nhất định phải làm cho cậu xem!” Hết lần này tới lần khác cứ kích thích ta như thế này - -#

Kết quả cả một ngày, các bạn khác thì đang liều mạng làm đề luyện tập, chỉ có ta và Mộ Phi Hàm vẫn cầm -pa cùng thước thẳng, như có điều suy nghĩ. . . . . lộ ra cái vẻ mặt ngu ngốc. . . . .

Kết quả. . . . . Kết quả. . . . . Ba ngày sau ta ăn gian. . . . .

Hướng về phía Mộ Phi Hàm, chỉ vào 17 hình đều nhau ở trên tờ giấy, vênh vào tự đắc. . . . .

Hê hê BAIDU thật là tốt - -#

“An An, cậu chỉ biết lười biếng!” Mộ Phi Hàm lắc đầu thở dài. . . . . Trong mắt lại là nụ cười cứng chiu. . . . .

“Cắt~ vẽ 17 hình đều nhau có thể có nhiều khó khăn mà!” Ta chột dạ nguy biện, lại kêu rất lớn tiếng.

“Cắt~ vẽ 17 hình đều nhau có thể có nhiều khó khăn hả!” Giọng điệu không lớn không nhỏ, lại thành công gây sự chú ý của mọi người.

“Á. . . . .” Ta cuống quýt che miệng lại. . . . . Tự trách mình sao lại đắm chìm vào ký ức. . . . .

“A ~?” Không khó sao? Mộ Phi Hàm kỳ quái nhún mày, ngay sau đó khinh thường nói, “Nữ nhân nói chuyện thật đúng là cực kỳ không nặng cũng không nhẹ.”

Lửa giận trong lòng bởi vì sự vô lễ của hần mà bùng cháy. . . . . Thật đúng là cực kỳ cực kỳ ghét cái bộ dáng tự đại cuồng ngạo kia của hần!

“Nếu ta vẽ ra được thì sao?” Ta cũng học hần nhún mày, cố ý tỏ vẻ phách lối.

“Ha ha, cô nương vẫn không nên mạnh miệng thì hơn, chỉ có thể dùng thước thẳng và pa, còn không thể dùng thước mà đo độ được, cho dù cô nương cực kì thông minh, chỉ sợ cũng là khó giải.” Cao phu tử chuyển sang ta, mỉm cười khuyên bảo, cũng không hề bởi vì ta khinh suất lên tiếng mà khinh thường.

“Mạc Ly xin hỏi Cao phu tử, trên đời này có ai có thể giải được đề này hay không?” Ta chỉ lạnh nhạt mỉm cười, nhưng trong lòng lại tôn trọng Cao phu tử thêm một phần.

“Cái đề này vốn là sư tổ của lão phu lưu lại. . . . . Mấy trăm năm qua, không ai trong tam quốc có thể hiểu, mặc dù lão phu có chút hiểu cái đề này. . . . . Nhưng cũng không biết đường giải.” Cao phu tử đáp trở về cho ta một nụ cười, thẳng thắn nói ra.

Ha ha. . . . . Cái vấn đề toán học khó khăn này vốn cần rất nhiều suy tưởng, bao nhiêu năm rồi, các nhà số học cổ đại cận đại cũng vì thế đề mà khổ cực suy tư, nhưng không ai có thể đạt được ước muốn. Nếu không có Gauss chú nghe con mới sinh ra không sợ cạp thiên tài, sợ rằng bây giờ mọi người vẫn còn đang nghi hoặc không hiểu ấy chứ, cũng khó trách mọi người trong thời không khác cũng vì nó mà vắt hết óc. . . . . Nếu cái đề dễ dàng giải như thế. . . . . Cũng không đáng giá để vô số người chì vì nó mà mụ mị tìm kiếm. . . . .

“Nữ nhân. . . . . Không phải cái gì náo nhiệt cũng có thể tiếp cận đâu!” Thấy ta không trả lời ngay, Mộ Phi Hàm giờ giờ thước trong tay lên, giễu cợt cười một tiếng.

“Ta có thể vẽ được.” Mộ Phi Hàm kiêu ngạo, ngược lại ta càng bình tĩnh trả lời.

“Nếu ngươi vẽ được, ta sẽ cho ngươi một nguyện vọng!” Mộ Phi Hàm liếc mắt nhìn ta, đưa thước thẳng và pa trong tay ra.

“Được, quân tử nhất ngôn.” Mỉm cười nhận lấy thước và pa, không để ý tới đùa giỡn trong mắt Mộ Phi Hàm, cho ta một nguyện vọng? . . . . . Thật là cuồng vọng. . . . . Nghĩ mình là hoàng thượng sao? . . . . . Ha ha. . . . . Chẳng qua ta lúc này vừa vặn ta đang cần một nguyện vọng . . . . .

Nhẹ nhàng mở giấy trên bàn ra. . . . .

Nhắc bút lên. . . . . Trong đầu bắt đầu nhớ lại ký ức mười lăm năm trước. . . . .

Bước đầu tiên. . . . .

Làm đến đây, Cao phu tử đột nhiên bu lại, trong mắt tràn đầy hứng thú. . . . .

Mộ Phi Hàm cũng kỳ quái ngồi gần ta thêm một chút, tay phải chống đầu. . . . . Nhìn chăm chăm địa đồ dưới ngòai bút của ta. . . . . Giống như đang suy nghĩ cái gì. . . . .

Ta cúi đầu không nói, tiếp đi vẽ tiếp

Bước thứ hai...

Hơi ngừng lại, xoa nhẹ cổ tay có chút chua xót, lại thấy Cao phu tử đã lọt vào trạng thái ngốc trệ. . . . .

Mộ Phi Hàm càng thêm tròn to hai mắt, nhú mày. . . . .

Chỉ có Ngọc Lạc không biết cái gì đồng xem một chút tây xem một chút, thấy bọn ta tập trung tinh thần, cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Bước thứ ba...

Hô một tiếng thở dài, vút bút trong tay xuống. . . . . Ta thật đúng là không rõ lắm phương pháp đánh dấu của cái cổ đại này. . . . . Cho nên vẽ ra 17 cái hình có chút chẳng ra sao cả, chỉ là. . . . . Cuối cùng vẫn thành công được vẽ ra!

Ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía. . . . . Ách. . . . . Thật yên tĩnh. . . . . Không thể nào. . . . . Không ai tán thưởng ta sao?

“Trời ạ! ! ! Cô nương người thật sự là! ! ! Quá. . . . .” Cao phu tử rót nước mắt vui mừng, kích động cầm lấy tay ta đang đặt ở trên bàn giấy. . . . .

“Mạc Ly tỷ tỷ, tỷ thật là giỏi, tam quốc không ai có thể hiểu cái đề khó này, vậy mà tỷ chỉ có một lúc đã giải quyết!” Ngọc Lạc mặc dù không rõ chân tướng, nhưng nhìn thấy phu tử đang kích động, nhìn ta, trong mắt bắn ra vẻ sùng bái tán loạn. . . . .

Ách. . . . . Thật ra thì ta cũng là ăn trộm thôi. . . . . Nuốt lời định nói vào trong bụng, không dám nói ra, hai mắt buồn cười nhìn về Mộ Phi Hàm. . . . .

Giải đề toán này đơn giản chỉ vì ta muốn nguyên vọng kia. . . . . Rất muốn. . . . .

Mộ Phi Hàm ngồi trên ghế chủ vị không biểu hiện kích động như Cao phu tử, từ giắt mình đã khôi phục rất nhanh thái độ bình thường, bưng lên ly trà thơm trên bàn, đưa đến bên môi. . . . . Sự khinh thường trong mắt đối với ta đã nhạt đi một phần. . . . .

Hắn nói, “Người muốn cái gì? Mạc Ly?”

Hoảng hốt

Hắn nói, “Người muốn cái gì? Mạc Ly?” Một chiếc xe ngựa rộng lớn, mặc dù bố trí trong xe không xa xỉ hưởng thụ như xe của biến thái Lý, nhưng lại hết sức lịch sự tao nhã cùng thích ý, có thể nhìn ra được chủ nhân là người có yêu cầu cuộc sống rất cao.

Dựa nghiêng ở trong xe ngựa, ta hơi híp mắt, bên cạnh là Cao phu tử cùng Mộ Phi Hàm. . . . .

Hiện tại ta vẫn rất kỳ quái, tại sao hắn kiên trì đồng hành cùng ta. . . . .

Hắn nói, “Người muốn cái gì? Mạc Ly?”

Ta hơi cười cười, “Chỉ hy vọng ngài đừng ngăn trở Ngọc Lạc cùng ta đi tới Thương Hải.”

Ngọc Lạc hưng phấn lắc lư cánh tay của ta, hai mắt sáng rực rỡ phát sáng, cười duyên nói, “Mạc Ly, tỷ thật sự là tỷ tỷ tốt của muội.”

Vẫn là nụ cười tươi tắn đó, mắt nhìn Mộ Phi Hàm. Lúc này trong lòng ta cũng không nắm chắc hẳn nhất định sẽ đồng ý.

“Được.” Trả lời đơn giản, nhẹ nhàng gạt đầu, phất tay áo rời đi.

Đã từng như vậy, ta cho rằng cùng hần sẽ không xuất hiện cùng ta nữa.

Nhưng hần, bây giờ lại đang ngồi cùng ta ở trên một chiếc xe ngựa, bởi vì hần nói, hần đột nhiên quyết định muốn cùng đi Thương Hải. . . . .

Ngọc Lạc ở trước xe ngựa mừng rỡ cười con ngựa Mộ Phi Hàm mới mua tên là Thiên Lý kia, hoàn toàn quên trở về trong xe bởi ta.

Cao phu tử vẫn cúi đầu đọc sách từ lúc lên xe. . . . .

Cho nên cảnh tượng lập tức thay đổi thành trường hợp lúng túng, ta và Mộ Phi Hàm bốn mắt nhìn nhau.

Cố ý biến nét mặt của mình thành nụ cười không sao cả. . . . .

Ngửa đầu ngồi. . . . .

Nhưng trong lòng nhưng vẫn đang suy nghĩ. . . . .

Nếu hần không có đôi mắt giống với Hàm thì thật tốt. . . . .

Nếu hần không tên là Mộ Phi Hàm thì thật tốt. . . . .

Thậm chí. . . . .

Nếu hần là Hàm của ta lại càng tốt. . . . .

Thậm chí khi hần cười lên, cũng rất giống Hàm đấy. . . . .

Đột nhiên giật mình. . . . . Xa cách nhau mười lăm năm thời không. . . . .

Thì ra là, ta chưa bao giờ dừng lại sự nhớ nhung với Hàm. . . . .

Thì ra, tim của ta vẫn sẽ vì thiếu niên giữa ánh nắng mặt trời đỏ mà say mê. . . . .

Cố ý để ỉnh không nghĩ tới nữa, không nhớ nữa. . . . .

Nhưng lại không biết rằng sự vấn vương khắc cốt ghi tâm kia. . . . . Đã dung nhập vào trong máu. . . . .
. Ăn sâu vào trong xương tủy. . . . . Chỗ nào cũng có rồi. . . . .

Tại sao lại ngược đầu ngồi. . . . .

Là bởi vì ta muốn cho nước mắt rơi chảy ngược vào trong lòng. . . . .

Chứ không phải chảy ở trên hai gò má. . . . .

Ngoài cửa xe đột nhiên truyền đến tiếng người rất huyền ảo. . . . .

Mộ Phi Hàm vén màn lên nhìn ra ngoài cửa sổ. . . . .

Xảy ra chuyện gì sao? Ta không lên tiếng, nhưng đáy lòng lại âm thầm đặt câu hỏi.

”Một viên ngoại tìm một thợ rèn nhờ đúc một bức tượng Phật bằng vàng, thợ rèn đúc xong, viên ngoại lại hoài nghi bức tượng không phải là vàng ròng, thậm chí thợ rèn trộn đồng vào bên trong, ăn bớt vàng, vì vậy ông ta không tìm được tới cửa hàng người thợ rèn.

Nhưng trọng lượng của bức tượng Phật lại đúng bằng với khối lượng số vàng mà viên ngoại cung cấp, không cách nào phân biệt rốt cuộc thợ rèn có ăn bớt vàng hay không, cho nên thợ rèn và viên ngoại tranh chấp không xong, lập tức cãi nhau.”

Đầu của Ngọc Lạc đột nhiên thò vào trong xe, vẻ mặt kích động, nói từ đầu đến đuôi.

“Cái này cũng khó, cân nặng giống nhau, chẳng lẽ phải đập tượng Phật ra xem à?” Thấy ta cùng Mộ Phi Hàm đều mỉm cười không nói, nụ cười của Ngọc Lạc nhất thời sụp đổ: “Nhưng Thanh Long quốc từ trước đến giờ luôn tôn sùng Phật hiệu, chuyện đập tượng Phật như thế là vạn vạn không thể làm, azzzz, sợ rằng tượng phật này là thật hay giả ai cũng không nói được rồi.”

“Thật ra thì chuyện này cũng không khó.”

“Chuyện này có đáng gì đâu chứ.”

Không hẹn mà cùng trả lời, ta và Mộ Phi Hàm đồng thời sửng sốt một chút.

“Người nói trước đi.”

“Người nói trước đi.”

Lại trăm miệng một lời. . . . . Trong không khí ánh mắt chạm lẫn nhau, đột nhiên làm cho ta có chút xấu hổ. . . . .

Bởi vì nhớ tới thật lâu trước đây. . . . . Ta và Hàm cũng đã từng như vậy . . . . .

Cùng nhau nghĩ đến một chuyện. . . . .

Cùng một câu nói. . . . .

Trong nháy mắt cảm thấy. . . . . Hẳn chính là Hàm của ta. . . . .

Nhìn đôi mắt đỏ của Hàm. . . . . Nước mắt thật rất muốn chảy ra, rồi vừa cười vừa nói. . . . .

Chúng ta không xa nhau nữa. . . . . Không bao giờ xa nhau nữa. . . . .

“Mạc Ly tỷ tỷ, tỷ nói trước xem sao!” Ngọc Lạc lôi cánh tay của ta làm nũng, phá vỡ bầu không khí có chút mập mờ.

Bởi vì từ lúc mới bắt đầu, Mộ Phi Hàm vẫn nhìn ta như có điều suy nghĩ, chứ không nói chuyện.

“Bỏ tượng Phật vào trong một thùng gỗ đổ sẵn một nửa thùng, dùng bút đánh dấu sự gia tăng độ cao của nước. Sau đó lấy tượng Phật ra, lấy thêm một khối vàng có cùng cân nặng vào, cũng cho vào trong nước, nếu như độ cao của nước cao hơn so với độ cao của bức tượng Phật, như vậy bức tượng Phật chính là trộm lẫn đồng. . . . .”

Lòng không yên kể xong cách của ta, nhưng vẫn đắm chìm trong mối sự mới trùng hợp ban nãy. Ở hiện đại chỉ đơn giản là chất lượng bằng thể tích nhân với mật độ. Nhưng nếu ở trong cái niên đại này, Ngọc Lạc hỏi ta tại sao, ta thật sự giải thích không ra.

“Ca ca, huynh cũng nghĩ như thế sao?” Về mặt Ngọc Lạc bình tĩnh như hiểu ra gì đó nhưng lại cảm thấy lẫn lộn, rất là đáng yêu.

Dùng đôi mắt xé hẹp dài kia nhìn ta trên xuống dưới một lần, Mộ Phi Hàm lúc này mới khẽ mở môi mỏng, chậm rãi nói, “Chính là như vậy.”

“Ha, ca ca cũng nói như vậy, vậy nhất định là phương pháp xử lý cực kỳ tốt rồi.” Mắt đẹp lóe lên ánh sáng sùng bái, Ngọc Lạc hạ rèm xe xuống, một đường chạy chậm vọt về phía đám người kia.

Ở cái độ tuổi ngây thơ hồn nhiên này, tấm lòng ngây thơ, ta khẽ cong khóe môi, khi nào thì bắt đầu. . . . .
. Minh đã không thể giống như Ngọc Lạc tùy ý tiêu xài tuổi thanh xuân nhỉ? Khi nào thì bắt đầu. . . . .
Trối buộc trên người càng ngày càng nhiều. . . . . Thậm chí thoải mái mà khóc cũng cảm thấy xa xỉ?

Có lẽ, đây chính là điều tất yếu để trưởng thành. . . . .

Hay là, cái giá phải trả cho tình yêu Editor: Cẩm Băng Đơn

“Nữ nhân quá thông minh không phải là chuyện gì tốt.” Ta nghiêng đầu, không lạ gì khi thấy trong mắt Mộ Phi Hàm hiện lên sự không tán thưởng.

Lắc đầu một cái, bỏ qua suy nghĩ hoang đường trong lòng. . . . .

Hẳn không phải Hàm. . . . .

Nếu hẳn là Hàm. . . . . Chắc chắn sẽ nói. . . . .

An An của anh thật là thông minh. . . . .

Nhưng. . . . . Trời cao lại đang đùa với ta. . . . . Đưa tới một người giống anh như thế. . . . . Là muốn cho ta vĩnh viễn không tìm được sao. . . . .

“Ừ.” Ta không phản bác, nhẹ nhàng lên tiếng, không hề bỏ qua sự kinh ngạc đột nhiên lóe lên trong mắt Mộ Phi Hàm.

Ha ha. . . . . Hắn cho là. . . . . Ta sẽ lý luận với hắn ư. . . . .

Ta nhắm mắt lại, tựa vào sườn xe, ép buộc mình không nên nhìn đôi mắt rất giống với Hàm kia nữa. . . . .

Nhớ nhưng giống như một cơn nghiện vậy. . . . . Nếu dính vào rồi. . . . . Muốn bỏ cũng không bỏ được. . . . .

Tĩnh tâm. . . . .

Lắng nghe tiếng bánh xe cán qua đường cái. . . . .

Có chút lắc lư. . . . .

Có chút. . . . . Cô đơn. . . . .

Trong đầu nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện. . . . .

Hàm ngày đó vẫn không chịu khóc. . . . .

Cái ôm cõi lòng tan nát của Huyền nhi. . . . .

Cái cam kết mà biến thái Lý hứa sẽ cho ta tự do. . . . .

Đan vào thành lưới lớn đầy trời. . . . . Bao trọn ta. . . . .

Ta đúng là không còn phân biệt rõ, loại nhớ nhưng nào sẽ đau hơn một chút. . . . .

Loại gặp nhau nào, sẽ càng khó hơn quên một chút. . . . .

Đột nhiên rất muốn cười khổ. . . . .

Nếu là không thể có được. . . . .

Mật mờ trong hồng trần. . . . . Làm sao đau khổ một hồi quên biết đây. . . . .

Xe từ từ chạy đến Kỳ. . . . .

Gọi ô. . . . . Hoang dã. . . . .

Xe ngựa đột nhiên lắc lư kịch liệt, con ngựa hí lên một tiếng dài, suýt nữa mất khống chế. . . . .

Ta có chút khản trương nhìn Mộ Phi Hàm.

Hắn đột nhiên trầm tiếng, nói, “Ta đi ra ngoài xem một chút, ngươi không cần đi ra, Mạc Ly.”

Ta và Cao phu tử ngồi ở trong xe, tay có chút hơi run nghe tiếng chém giết ngoài xe.

Thỉnh thoảng có máu tươi ở trên màn xe. . . . . Đỏ thẫm bắt mắt. . . . .

Ám vệ bên cạnh Ngọc Lạc không ít, lại cộng thêm Mộ Phi Hàm. . . . .

Có thể sẽ ứng phó được thôi. . . . .

Chỉ là trận này ngươi chết ta sống. . . . . Tuyệt đối không phải là sơn tặc cường đạo gây nên. . . . .

Không biết đã qua bao lâu, bên tai không còn tiếng binh khí va vào nhau nữa. . . . .

Thậm chí ngay cả tiếng người ta nói cũng không còn nữa. . . . .

Bốn phía. . . . . Yên tĩnh quỷ dị. . . . .

Mà thường thường trên thế giới, thanh âm đáng sợ nhất. . . . . Chính là yên tĩnh. . . . . Yên lặng không còn sức sống. . . . .

Cái trán toát ra mồ hôi. . . . .

Ta có chút ngồi không yên. . . . .

Nhìn thấy đầu Cao phu tử đầy tóc trắng run run rẩy rẩy muốn đứng lên. . . . .

Ta cố dùng sức đè lại cánh tay của ông. . . . .

Dùng khẩu hình môi không tiếng động nói, “Ta đi.”

Trước mắt, là tứ chi bị cụt còn đang giãy dụa. . . . .

Vừa mới xuống xe, bên cổ đã bị thứ gì đó lạnh lẽo đặt lên. . . . .

Thân thể cứng đờ. . . . . Không tự giác bị dẫn đến trước mặt người kia. . . . .

Người nọ một thân áo đen, hơi thở rối loạn. . . . .

Từng đám máu đỏ tươi loang lổ khắp người hắn. . . . .

“Mạc Ly. . . . .” Mộ Phi Hàm đang ngồi dưới đất thở gấp. Màu máu đỏ thẫm trên đùi có vẻ hết sức chói mắt, trong ngực còn đang che chở cho Ngọc Lạc đã bị ngất đi. . . . .

Trong lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh. . . . .

Ấm vệ của Mộ Phi Hàm đều chết hết trong trận đấu này rồi sao. . . . .

Trên cổ truyền đến xúc cảm lạnh lẽo . . . . .

Ta cũng. . . . .

Ta cũng phải chết sao. . . . .

“Mộ Phi Hàm, nếu như ngươi chịu tự sát ta lập tức thả nữ nhân của ngươi!” Giọng điệu người áo đen lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục. . . . .

“Ha ha, nực cười, nữ nhân của tại hạ đâu chỉ hàng trăm, nàng chết có quan hệ gì tới ta đâu?” Vết máu loang lổ ở bên trong, Mộ Phi Hàm lớn tiếng cười. . . . . Tóc đen bay loạn trong gió. . . . . cuồng vọng trương dương. . . . .

Đúng vậy. . . . . Lão huynh này, sợ là ngươi bắt nhầm người rồi. . . . . Nếu như người ngươi bắt là Ngọc Lạc. . . . . Như vậy phần thắng của ngươi còn nhiều hơn chút. . . . .

Hắn chung quy không phải Hàm của ta. . . . .

Ta cũng chẳng phải là người nào của hắn. . . . .

Bên môi xao động lộ ra nụ cười khổ. . . . .

Mũi kiếm lại càn sát cổ của ta hơn. . . . .

Một hồi đau nhói. . . . . Ta nhìn thấy. . . . . Có giọt máu rơi xuống. . . . .

Ánh mắt Mộ Phi Hàm rét lạnh. . . . . Để Ngọc Lạc xuống, giờ mũi tên trong tay lên, giãy giụa đứng lên. . . . .

Một khắc kia. . . . . Ta từng tin tưởng. . . . . Hắn sẽ cứu ta.

Ai ngờ, bên tai, vọng lại chính là câu nói kia của hắn. . . . .

“Mạc Ly, ta và ngươi quen biết một khoảng thời gian, ta không đành lòng thấy ngươi chịu khổ sở như vậy, không bằng để ta cho ngươi một cái kết thúc đi. Nếu là nữ nhân của ta, cũng nên chết có ý nghĩa.”

Từng chữ lạnh lẽo. . . . .

Tuyệt tình tuyệt ý. . . . .

Trợn to hai mắt. . . . . Không chịu bỏ qua bất kỳ chút biểu cảm nào trong mắt hắn . . . . . Khát khao muốn sống của ta khiến cho ta thà tin rằng hắn đang nói dối. . . . .

Nhưng không. . . . .

Đập vào mắt chính là. . . . .

Chỉ có một nam nhân vô tình. . . . . Chỉ có một nam nhân vì chính bản thân mình mà có thể hy sinh bất luận kẻ nào. . . . .

Lắp tên. . . . . Giương cung. . . . . Híp mắt. . . . .

Đầu mũi tên nhắm thẳng vào ngực ta. . . . .

Ta thật sự sẽ chết một cách vô lý như thế sao. . . . .

Cảm nhận được sự run rẩy không thể tin được của người áo đen sau lưng ta. . . . .

Tin chắc ta là nữ nhân của Mộ Phi Hàm hẳn. . . . .

Hình như cũng khó có thể tin được trên thế gian lại có nam nhân vô tình như vậy. . . . .

Thân kiếm hơi nói lỏng. . . . . Kiếm đi lệch chút. . . . .

Nếu như, ngày đó, ta không kiên trì đến cuối cùng, ta nhất định sẽ chết. . . . .

Liều mạng nhìn chằm chằm ánh mắt của Mộ Phi Hàm. . . . .

Đợi cái phút chốc hẳn rũ mắt kia. . . . .

Nhanh chóng nghiêng đầu. . . . .

Thân tên quét qua gương mặt của ta. . . . .

Mũi tên bắn xuyên qua đầu người áo đen. . . . .

Người áo đen không thể tin ngã xuống đất. . . . .

Ta cũng vậy rút cuộc mất đi chống đỡ quy xuống mặt đất. . . . .

Ngày đó, ta tức giận nhìn chằm chằm Mộ Phi Hàm.

Cuồng loạn kêu, “Ta có thể sẽ chết!”

Ngày đó, Mộ Phi Hàm rút cuộc cũng hôn mê bất tỉnh. . . . .

Lưu lại một câu, “Nếu như vậy, người không xứng làm nữ nhân của Mộ Phi Hàm ta!”

Ta giống như như con rối nhìn Cao phu tử thu xếp lại tất cả.

19. Chương 20

Di Nhiên Sơn Trang. . . . .

Ban đêm. . . . .

Vô tri vô giác. . . . .

Nằm ở trên giường, rất mệt rất mệt. . . . . Nhắm mắt lại. . . . . Hình như rơi vào bóng tối vĩnh viễn. . . . .

“An An. . . . .”

Bên tai, là tiếng thở dài khe khẽ của ai. . . . .

Lồng ngực thoảng mùi cỏ xanh. . . . .

Vừa quen thuộc vừa xa lạ. . . . .

Khóe mắt. . . . . Đột nhiên có lệ lướt qua. . . . .

Lý Uẩn Đình, sao em lại mơ thấy Huyền vậy. . . . .

Trong khi chàng vẫn còn đang giận em đây này. . . . .

Ngay cả gặp nhau trong mộng một lần. . . . . Cũng không chịu. . . . .

Cũng không chịu. . . . .

Mắt mở không ra. . . . .

Là đôi tay của ai. . . . . Dịu dàng như vậy. . . . . Xoa nhẹ hai gò má trầy xước của ta. . . . .

Hương hoa Bạch Lan thật thơm. . . . .

Thấm vào ruột gan. . . . .

Lý Uẩn Đình. . . . . Là chàng ư?

Lại tới bồi thuốc cho An An ư. . . . .

Bờ môi không tự chủ thì thầm, “Lý Uẩn Đình. . . . .”

Cảm nhận được đôi tay kia run rẩy thật nhiều. . . . .

Như bị điện giật rời đi hai má của ta. . . . .

Mùi cỏ xanh dần đi mất. . . . .

Ta liều mạng mở mắt. . . . .

Lại chỉ thấy một bóng người màu trắng nhạt như có như không. . . . .

Ngoài cửa sổ. . . . . Tiếng gõ mõ cầm canh mơ hồ truyền đến. . . . .

Đêm đã khuya rồi. . . . .

Mới vừa rồi

Là mộng du. . . . .

Thần thái sáng láng ngồi ở đó, một chút cũng không có khủng hoảng của việc sống sót sau tai nạn.

Giống như tất cả xảy ra hôm qua đều chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Nhìn ngồi Mộ Phi Hàm cùng Ngọc Lạc đang cúi đầu uống trà ở trong phòng khách. . . . .

Ta thật đúng là phải từ trong đáy lòng kêu một tiếng, bội phục!

“Ta phải đi.” Ta đã thu thập xong hành lý.

Vẫn là y trang màu vàng nhạt như vậy, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Người đi một mình?” Mộ Phi Hàm để ly trà xuống, trong con ngươi rét lạnh không nhìn ra dao động.

“Ừm, sợ người lại liên lụy ta nữa!” Bờ môi kéo ra một nụ cười nhạt, ta nửa thật nửa giả nói.

“Chuyện ngày hôm qua, sẽ không có cơ hội xảy ra nữa.” Trong mắt Mộ Phi Hàm không hề gợn sóng nhưng lại lóe ra sự kiên định.

Giống như là bình tĩnh tự thuật một sự thật hiển nhiên, hoặc là một cam kết bảo hộ.

“Ừ, nhưng ta không muốn làm chậm trễ hành trình nữa.” Cẩn thận đề xuống kính ngạc trong mắt.

Đã quyết định đi, thì không muốn lại vì cái gì mà bị ràng buộc nữa.

“Vậy chúng ta cùng nhau lên đường.” Mộ Phi Hàm nâng ly trà lên môi, giống như vô tình ném ra một câu.

“Chúng ta?” Nhìn đôi mắt to đằm đậm đáng yêu của Ngọc Lạc, ta thật sự mốn thụt lại ba bước. . . . .

Ông trời làm chứng, ta là thật sự không muốn có bất cứ liên hệ gì với Mộ Phi Hàm này nữa.

“Chúng ta, Mạc Ly, đừng nên chất vấn lại lời nói của ta.” Giọng điệu không giận mà uy, truyền đạt tin tức không thể thỏa hiệp.

Trán của ta mơ hồ nhăn lại một chút. . . . .

Vị Mộ Phi Hàm này rốt cuộc có thân phận gì?

Sao lại chảnh chọe như thế - -#

Tiếng bánh xe nghiền qua bụi đất. . . . .

Văng lạng lại thích ý. . . . .

Vẫn là cảnh tượng bốn mắt nhìn nhau . . . . .

Chỉ có điều lần này ta quyết định bỏ rơi hẳn. . . . .

Nhưng mà thật sự rất chán. . . . .

Đọc sách ở trên xe giống như Cao phu tử ta sẽ choáng váng đầu. . . . .

Ngồi thiền giống im lặng suy tư như lão tăng Mộ Phi Hàm ta sẽ nổi điên. . . . .

Tay không ý thức vò vò góc váy. . . . .

Chán muốn chết. . . . .

“Lúc nữ nhân nhàm chán sẽ thêu hoa, học chút lễ nghi, đỡ phải cả ngày như tiểu dã miêu nhảy lên nhảy xuống.”

Không biết đã qua bao lâu, Mộ Phi Hàm trừng ta một cái, chậm rãi nói.

Thêu hoa - -#, còn không bằng để cho ta đi hủy địa cầu sẽ thực tế hơn một chút đấy. . . . .

Trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh chính mình nhặt bông lan, ảo giác về mặt hạnh phúc thêu uyên ương nghịch nước. . . . .

Hải hùng một lúc. . . . . Quả nhiên đủ ghê tởm. . . . .

“Học lễ nghi gì?” Lắc lắc đầu, cố gắng để ình tỉnh táo chút ít.

“Tam tông tứ đức, đạo làm vợ. Không ai dạy người sao?” Trên mặt Mộ Phi Hàm lại treo nụ cười giễu cợt.

“Như thế nào là tam tông tứ đức?”

“Tam tông đó là chưa gả thì theo cha, gả rồi theo chồng, chồng chết theo con; tứ đức dĩ nhiên là phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công.” Mộ Phi Hàm hít một hơi thật sâu, không ngờ lại không hề nổi giận, còn kiên nhẫn giải thích.

“Chắc chắc. . . . . Có phải quá khoa trương hay không?” Một đại nam nhân lại có thể lưu loát định nghĩa hành vi chuẩn tắc của nữ nhân như vậy, lễ giáo phong kiến quả là hại chết người mà. . . . .

“Người không định học sao?” Mộ Phi Hàm nguy hiểm nheo mắt, giống như là tuyên cáo sự chịu đựng của hắn đã hết.

“Nực cười, ta đi học những thứ trăm hại mà không một ích gì với mình làm cái gì?”

Quay đầu đi, không để ý đáp lại vấn đề không có dinh dưỡng của Mộ Phi Hàm. . . . . Mỗi lần nói chuyện với hắn ta đều sẽ bị thương.

Đột nhiên nhớ tới Lý Uẩn Đình, trên mặt không tự chủ được hiện ra vẻ mặt ngọt ngào. . . . .

“Huống hồ, nếu là người đáng giá để ta yêu, sẽ không ép buộc ta làm những chuyện ta không thích.”

Lý Uẩn Đình. . . . . Nói sẽ cho An An tự do đấy. . . . .

Mộ Phi Hàm không nói gì thêm, trong xe ngựa lại yên lặng đến quỷ dị . . . . .

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc ta sắp ngủ say. . . . .

Mộ Phi Hàm đột nhiên mở miệng nói, “Ta không làm được.”
Ta không muốn trả lời, cứ làm bộ như mình đang ngủ vậy. . . . .
Hắn làm được hay không có liên quan gì với ta cơ chứ. . . . .
Trong lòng lần lượt tự nói với chính mình. . . . .
Hắn không phải Hàm của ta. . . . .
Không phải. . . . .
Nam nhân vô tình kia, thật sự biết yêu ai đó sao?
Một tháng trần trọc lắc lư. . . . .
Cố ý xa lánh cùng phòng bị với Mộ Phi Hàm. . . . .
Vào sập tối ngày hè hôm đó. . . . .
Rốt cuộc mừng rỡ nghe phu xe nói. . . . .
“Chủ tử, trước mặt chính là Thương Hải rồi. . . . .”
(Thương Hải ở đây là biển xanh)

20. Chương 21

Editor: Cẩm Băng Đơn
Trước mắt, sóng xanh vụn dậm. . . . .
Trước mắt, mênh mông vô bờ bến. . . . .
Trước mắt, mờ ảo không chân thực. . . . .
Nhắm mắt lại, bên tai vọng về tiếng “Lưu Thủy” róc rách ngày ấy.
Đứng ở chỗ này, đã một ngày.
Nghe người ta nói, nơi ta đang đứng, chính là nơi mà Lý Uẩn Đình nhảy xuống biển ngày đó. . . . .
Không dám chuyển bước chân. . . . .
Sợ đứng lệch một chút. . . . . Lập tức sẽ không cảm thấy nhiệt độ trên người hắn nữa. . . . .
Chứng kiến sự chân thật của lời nói người đời. . . . . Cột tóc bạch ngọc, cảm y màu lam, ngồi ở trên xe lăn. . . . .
Đó là Lý Uẩn Đình của ta. . . . . Là Lý Uẩn Đình đã từng nói sẽ cho ta tự do. . . . .
Sóng biển. . . . . Đánh tới làm ướt góc váy. . . . .
Biển xanh ơi. . . . . Hắn có từng nói gì với mày không?
Hắn có nói, hắn còn nhớ tới An An hay không. . . . .
Hắn có nói, hắn chưa chết. . . . . Hắn chỉ là muốn lừa gạt nước mắt của An An hay không . . . . .
Lý Uẩn Đình, chàng thắng rồi. . . . . Chàng thành công rồi đấy. . . . .
Lý Uẩn Đình, chàng trở lại đi. . . . . Ở bên cạnh em là được rồi. . . . .
Khóe mắt có lệ nhẹ nhàng nhỏ xuống. . . . . Càng không thể vẫn hồi. . . . .
Đến tận cùng là khi nào thì yêu chàng chứ?
Đến tận cùng yêu cái gì ở chàng chứ. . . . .

“Chỉ là không biết rốt cuộc An An cô nương không hiểu tình biết yêu, hay là căn bản là tâm như nước lặng?”

Nụ cười trêu tức. . . . . Dễ dàng. . . . . Phá vỡ lớp nguy trang của ta. . . . .

“Vậy ư? Đó là bởi vì hôm nay muốn quyết định một chuyện rất quan trọng thôi.”

Nụ cười thản nhiên. . . . . Chỉ là khi đó ta lại không biết. . . . . Lý Uẩn Đình. . . . .Chàng lại một mực dùng tính mạng để bảo vệ An An. . . . .

“Không vì trần tục bó buộc, không vì lời nói của người đời mà ảnh hưởng. Cho dù chông gai liên tiếp, lòng ta vẫn như xưa như cũ, Đơn.l.q..đ, Ngày ấy chàng lặp lại lời của ta, đột nhiên nhếch môi cười: “Người biết lòng ta, An An cũng vậy chứ?”

. . . . . Tha thứ cho em. . . . . Giấu cợt cười một tiếng. . . . . Không biết cảm động. . . . . Tha thứ cho em tự mua dây buộc mình. . . . . Không chịu đối mặt. . . . .

“An An, đến tốt cùng ngươi muốn cái gì?”

Ánh mắt sáng rực. . . . . Bên môi chàng nôn ra máu. . . . . Lúc đó đã ăn sâu vào trái tim em. . . . .
Khiến nhớ nhung cũng biến thành nỗi đau không dám chạm tới. . . . .

Hàn đăng vô diễm, tề cầu vô ôn, tổng thị bất lộ quang cảnh; thân như cỏ mộc, tâm tự tử hôi, bất miễnọa tại ngoan không. . . . .

(Đèn nghèo không ngọn lửa, áo rách không sưởi ấm, quang cảnh chơi cờ vẫn còn đó, thân như cây khô, tâm giống như tro tàn, không tránh được rơi xuống không gian cố chấp)

Chương 21: Cái nhìn của Ngọc Lạc (2)

Mạc Ly tỷ tỷ đứng ở trước Thương Hải đã suốt một ngày rồi. . . . .

Mặc cho

Gió biển thổi rối tóc của nàng. . . . .

Nước biển đánh tới làm ướt la quần của nàng. . . . .

Ta không hiểu, thật sự không hiểu, rốt cuộc là tình yêu khắc cốt ghi tâm đến nhường nào. . . . .

Đáng giá để một nữ tử xinh đẹp như thế đau thương thần trí đây. . . . .

Giống như ta đối với Trầm Hằng ư. . . . .

Độc nhất vô nhị. . . . .

Không cầu gì khác. . . . .

Lúc mới gặp nàng là lúc nàng đang ngồi ở bên cửa sổ, một thân la quần màu vàng nhạt, tóc dài búi lỏng, khoanh khắc nàng ngẩng đầu lên,Chương 21 (1)

Trước mắt, sóng xanh vạn dặm. . . . .

Trước mắt, mệnh mông vô bờ bến. . . . .

Trước mắt, mờ ảo không chân thực. . . . .

Nhắm mắt lại, bên tai vọng về tiếng “Lưu Thủy” róc rách ngày ấy.

Đứng ở chỗ này, đã một ngày.

Nghe người ta nói, nơi ta đang đứng, chính là nơi mà Lý Uẩn Đình nhảy xuống biển ngày đó. . . . .

Không dám chuyển bước chân. . . . .

Sợ đứng lệch một chút. . . . . Lập tức sẽ không cảm thấy nhiệt độ trên người hần nữa. . . . .

Chứng kiến sự chân thật của lời nói người đời. . . . . Cột tóc bạch ngọc, cẩm y màu lam, ngồi ở trên xe lăn. . . . .

Đó là Lý Uẩn Đình của ta. . . . . Là Lý Uẩn Đình đã từng nói sẽ cho ta tự do. . . . .

Sóng biển. . . . . Đánh tới làm ướt góc váy. . . . .

Biển xanh ơi. . . . . Hắn có từng nói gì với mày không?

Hắn có nói, hắn còn nhớ tới An An hay không. . . . .

Hắn có nói, hắn chưa chết. . . . . Hắn chỉ là muốn lừa gạt nước mắt của An An hay không . . . . .

Lý Uẩn Đình, chàng thắng rồi. . . . . Chàng thành công rồi đấy. . . . .

Lý Uẩn Đình, chàng trở lại đi. . . . . Ở bên cạnh em là được rồi. . . . .

Khóe mắt có lệ nhẹ nhàng nhỏ xuống. . . . . Càng không thể vãn hồi. . . . .

Đến tốt cùng là khi nào thì yêu chàng chứ?

Đến tốt cùng yêu cái gì ở chàng chứ. . . . .

“Chỉ là không biết rốt cuộc An An cô nương không hiểu tình biết yêu, hay là căn bản là tâm như nước lạnh?”

Nụ cười trên tức. . . . . Dễ dàng. . . . . Phá vỡ lớp ngụy trang của ta. . . . .

“Vậy ư? Đó là bởi vì hôm nay muốn quyết định một chuyện rất quan trọng thôi.”

Nụ cười thản nhiên. . . . . Chỉ là khi đó ta lại không biết. . . . . Lý Uẩn Đình. . . . .Chàng lại một mực dùng tính mạng để bảo vệ An An. . . . .

“Không vì trần tục bó buộc, không vì lời nói của người đời mà ảnh hưởng. Cho dù chông gai liên tiếp, lòng ta vẫn như xưa như cũ, Ngày ấy chàng lặp lại lời của ta, đột nhiên nhếch môi cười: ”Người biết lòng ta, An An cũng vậy chứ?”

. . . . . Tha thứ cho em. . . . . Giấu cợt cười một tiếng. . . . . Không biết cảm động. . . . . Tha thứ cho em tự mua dây buộc mình. . . . . Không chịu đối mặt. . . . .

“An An, đến tốt cùng người muốn cái gì?”

Ánh mắt sáng rực. . . . . Bên môi chàng nôn ra máu. . . . . Lúc đó đã ăn sâu vào trái tim em. . . . .

Khiến nhớ nhung cũng biến thành nỗi đau không dám chạm tới. . . . .

Hàn đăng vô diêm, tề cầu vô ôn, tổng thị bất lộ quang cảnh; thân như cỏ mộc, tâm tự tử hồi, bất miễnọa tại ngoan không. . . . .

(Đèn nghèo không ngọn lửa, áo rách không sưởi ấm, quang cảnh chơi cờ vẫn còn đó, thân như cây khô, tâm giống như tro tàn, không tránh được rơi xuống không gian cố chấp)

Chương 21: Cái nhìn của Ngọc Lạc (2)

Mạc Ly tỷ tỷ đứng ở trước Thương Hải đã suốt một ngày rồi. . . . .

Mặc cho

Gió biển thổi rối tóc của nàng. . . . .

Nước biển đánh tới làm ướt la quần của nàng. . . . .

Ta không hiểu, thật sự không hiểu, rốt cuộc là tình yêu khắc cốt ghi tâm đến nhường nào. . . . .

Đáng giá để một nữ tử xinh đẹp như thế đau thương thần trí đây. . . . .

Giống như ta đối với Trầm Hằng ư. . . . .

Độc nhất vô nhị. . . . .

Không cầu gì khác. . . . .

Lúc mới gặp nàng là lúc nàng đang ngồi ở bên cửa sổ, một thân la quần màu vàng nhạt, tóc dài búi lỏng, khoảnh khắc nàng ngẩng đầu lên, khiến ta lần đầu tiên tin rằng, trên đời này thật sự có một nữ tử như thủy liên*. . . . .

(*Thủy liên: Hoa súng)

Không liên quan đến ngũ quan xinh xắn của nàng. . . . . Không liên quan đến một thân nàng mộc mạc, không dính son phấn. . . . .

Mà bởi vì đôi mắt quá sâu thẳm tĩnh mịch kia. . . . .

Bởi vì bờ môi có nụ cười lười nhác tùy ý đó. . . . .

Thì ra là kiều diễm và yên tĩnh lại có thể cùng tồn tại như thế. . . . . Mị hoặc . . . . .

Đột nhiên

Lòng riêng nổi lên

Muốn mang nàng đi gặp ca ca. . . . .

Người ca ca nhìn như lạnh lẽo kia. . . . .

Kể từ chuyện của Di tỷ tỷ về sau. . . . .

Đã không còn động tâm vì nữ nhân nào nữa. . . . .

Gặp dịp thì chơi, mưa móc cùng hưởng. . . . .

Ca ca của ta đau khổ như vậy. . . . .

Tại sao lại không có ai sưởi ấm huynh ấy đây. . . . .

Mặc dù ta biết rõ. . . . .

Một người hoàn mỹ như Di tỷ tỷ. . . . .

Sợ rằng chẳng tìm ra người thứ hai như vậy ở trên đời này . . . . .

Nhưng giờ phút nhìn thấy nụ cười như gió thoảng mây bay của nàng ấy. . . . .

Ta lại tin chắc

Nữ tử như thế. . . . .

Nhất định sẽ làm ca ca rung động. . . . .

Còn nhớ rõ. . . . .

Sáng sớm hôm đó. . . . .

Ta kích động mang cầm đi tìm nàng. . . . .

Trong mắt nàng là sự đau lòng không thể nhìn thấy rõ. . . . .

Nàng nói, nàng sẽ không khảy đàn. . . . .

Nàng vuốt ve bông tai màu xanh dương trên tai . . . . . Buồn bã như mất đi thứ gì đó. . . . .

Mạc Ly tỷ tỷ. . . . .

Nam tử tỷ yêu. . . . . Đáng để tỷ nâng niu cây cầm đến thế sao. . . . .

Khúc đàn của hần lại đã động lòng của tỷ. . . . .

Mà ta đúng là không nghĩ ra được, lý do như thế nào, mới có thể khiến ột nam tử rời khỏi Mạc Ly tỷ tỷ người. . . . .

Giờ phút này, nhìn Mạc Ly tỷ tỷ rơi lệ bên biển xanh. . . . .

Ta nghĩ ta đột nhiên hiểu ra. . . . .
 Sợ là. . . . .
 Sợ là. . . . . Sinh tử cách xa nhau. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . .
 Nếu. . . . . Nếu là. . . . . Mối tình kia đã vùi vào trong biển cả. . . . .
 khiến ta lần đầu tiên tin rằng, trên đời này thật sự có một nữ tử như Thụy liên*. . . . .
 (*Thụy liên: Hoa súng)
 Không liên quan đến ngũ quan xinh xắn của nàng. . . . . Không liên quan đến một thân nàng mộc mạc,
 không dính son phấn. . . . .
 Mà bởi vì đôi mắt quá sâu thẳm tĩnh mịch kia. . . . .
 Bởi vì bờ môi có nụ cười lười nhác tùy ý đó. . . . .
 Thì ra là kiều diễm và yên tĩnh lại có thể cùng tồn tại như thế. . . . . Mị hoặc . . . . .
 Đột nhiên
 Lòng riêng nổi lên
 Muốn mang nàng đi gặp ca ca. . . . .
 Người ca ca nhìn như lạnh lẽo kia. . . . .
 Kể từ chuyện của Di tỷ tỷ về sau. . . . .
 Đã không còn động tâm vì nữ nhân nào nữa. . . . .
 Gặp dịp thì chơi, mưa móc cùng hưởng. . . . .
 Ca ca của ta đau khổ như vậy. . . . .
 Tại sao lại không có ai sưởi ấm huynh ấy đây. . . . .
 Mặc dù ta biết rõ. . . . .
 Một người hoàn mỹ như Di tỷ tỷ. . . . .
 Sợ rằng chẳng tìm ra người thứ hai như vậy ở trên đời này . . . . .
 Nhưng giờ phút nhìn thấy nụ cười như gió thoảng mây bay của nàng ấy. . . . .
 Ta lại tin chắc
 Nữ tử như thế. . . . .
 Nhất định sẽ làm ca ca rung động. . . . .
 Còn nhớ rõ. . . . .
 Sáng sớm hôm đó. . . . .
 Ta kích động mang cầm đi tìm nàng. . . . .
 Trong mắt nàng là sự đau lòng không thể nhìn thấy rõ. . . . .
 Nàng nói, nàng sẽ không khảy đàn. . . . .
 Nàng vuốt ve bông tai màu xanh dương trên tai . . . . . Buồn bã như mất đi thứ gì đó. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . .
 Nam tử tỷ yêu. . . . . Đáng để tỷ nâng niu cây cầm đến thế sao. . . . .

Khúc đàn của hắn lại đả động lòng của tỷ. . . . .
 Mà ta đúng là không nghĩ ra được, lý do như thế nào, mới có thể khiến ột nam tử rời khỏi Mạc Ly tỷ tỷ người. . . . .
 Giờ phút này, nhìn Mạc Ly tỷ tỷ rơi lệ bên biển xanh. . . . .
 Ta nghĩ ta đột nhiên hiểu ra. . . . .
 Sợ là. . . . .
 Sợ là. . . . . Sinh tử cách xa nhau. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . .
 Nếu. . . . . Nếu là. . . . . Mối tình kia đã vùi vào trong biển cả. . . . .
 Trong xe ngựa ca ca không nói chuyện. . . . .
 Thái độ khác thường không ra lệnh ngăn cản tỷ đi tìm hắn. . . . .
 Cứ như vậy cùng tỷ ở Thương Hải suốt một ngày. . . . .
 Ca ca dùng phương thức của mình. . . . .
 Cho tỷ dung túng lớn nhất. . . . .
 Lúc này tỷ rơi lệ . . . . . Nhưng tỷ có biết?
 Hay là. . . . .
 Non sông đất nước. . . . . Giờ khắc này ở trong mắt tỷ đã là bụi đất rồi sao. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ, tỷ biết không?
 Tỷ và Di tỷ tỷ là hai loại người. . . . .
 Di tỷ tỷ từ nhỏ xuất thân thế gia. . . . .
 Phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công không có chỗ nào không phải là gương của nữ tử khắp thế gian. . . . .
 Dịu dàng lễ độ, tiến lùi thỏa đáng. . . . .
 Là thanh mai trúc mã với ca ca. . . . . Từng là ca nơi ấm áp nhất trong lòng ca ca. . . . .
 Nhưng. . . . .
 Nhà của chúng ta lại phản bội. . . . .
 Hôm đó lúc ca ca giết nàng. . . . .
 Ta nhìn thấy lòng của ca ca cũng đã chết theo. . . . .
 Ca ca nói, hắn sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào nữa. . . . . Sẽ không. . . . .
 Mà ta biết tỷ khác biệt. . . . .
 Nhìn đi. . . . .
 Không phải tỷ giống như một luồng gió xuân
 Từ từ thổi vào đáy lòng của ca ca đó sao. . . . .
 Nữ tử thông tuệ vô song như vậy. . . . .
 Nữ tử như gió thoảng mây trôi như thế. . . . .
 Ca ca há nào sẽ không muốn trân quý cơ chứ. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . .

Tỷ sẽ dùng trí tuệ của tỷ đi trợ giúp ca ca. . . . .
 Nhà của ta. . . . .
 Tỷ lừa ta gạt. . . . .
 Nhà của ta. . . . .
 Phiêu bạt rung chuyển. . . . .
 Thiên hạ ngày nay
 Chỉ có tỷ. . . . .
 Mới có thể giúp ca ca bảo vệ tốt nó thôi. . . . .
 Ca ca chắc chắn sẽ yêu tỷ. . . . .
 Chỉ là ta không dám bảo đảm. . . . .
 Có phải độc nhất vô nhị hay không. . . . .
 Những nữ nhân trong nhà kia. . . . . Có tất cả sự tôn sùng. . . . .
 Duy nhất chỉ không dám cầu. . . . . Chính là hai chữ duy nhất. . . . .
 Còn có. . . . . Mạc Ly tỷ tỷ. . . . . Ta đã biết. . . . . Tỷ chính là An An trong miệng Trạm Hằng. . . . .
 Ca ca đã sớm điều tra tìm hiểu rõ thân thế của tỷ rồi. . . . .
 Ta không trách tỷ giấu giếm. . . . .
 Trên đời này có ai là không lừa gạt cơ chứ. . . . .
 Giống như ta. . . . .
 Muốn tỷ gả cho ca ca ta. . . . .
 Nhưng nhiều hơn là vì. . . . .
 Tỷ là An An của Trạm Hằng. . . . .
 Ta không sợ An An của Trạm Hằng có vẻ đẹp khuynh thành. . . . . Bởi vì hồng nhan dễ già. . . . .
 Ta cũng không ngại An An của Trạm Hằng có gia thế hiển hách. . . . . Bởi vì trên đời này rất khó có người phú quý được như ta. . . . .
 Nhưng một khắc ta biết tỷ chính là An An. . . . .
 Ta thật sự sợ hãi. . . . .
 Bởi vì đôi mắt rực rỡ như thế. . . . .
 Sợ là đã in sâu ở trong lòng hấn rồi. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . . Vẫn cứ thích gọi tỷ như thế. . . . .
 Tha thứ cho ta, nhưng ta thật sự rất vui vẻ
 Khi biết trong lòng tỷ đã yêu người khác. . . . .
 Tha thứ cho ta khi ta cảm thấy có chút may mắn
 Khi biết người tỷ yêu đã mất. . . . .
 Ca ca nói trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn. . . . .
 Mạc Ly tỷ tỷ. . . . . Ngày ta ngất đi. . . . .
 Bên tai. . . . .

Là lời kêu đau lòng của tử. . . . .
 Mạc Ly tử tử. . . . . Chúng ta vĩnh viễn sẽ không xung đột lợi ích đâu. . . . .
 Mạc Ly tử tử. . . . . Yêu ca ca ta. . . . . Làm tử tử cả đời của ta nhé. . . . .
 Bởi vì. . . . . Ngọc Lạc rất hiếm khi. . . . .
 Thật lòng thương thức một nữ nhân. . . . .
 Ta sẽ khiến Trầm Hằng từ từ quên đi tử. . . . .
 Cái này. . . . . Chỉ sợ tử cũng chẳng quan tâm đâu. . . . .
 Nhẹ nhàng đi tới bên cạnh tử, cùng tử nhìn sóng biển nhấp nhô.
 Than nhẹ một tiếng.
 “Mạc Ly tử tử, là tình cảm như thế nào đây. . . . .”
 Tử không quay đầu lại, hai mắt vẫn nhìn biển cả, môi son khẽ mở. . . . .
 ”Từ khi thấy biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vờn qua núi không phải mây.
 Làn lửa khóm hoa lười để ý, nửa duyên tu đạo nửa duyên quân.”
 Tâm bị rung động thật sâu. . . . .
 Tử cười khổ nói, “Không biết vì sao, chính là yêu đấy.”
 Quay đầu lại nhìn thấy ca ca cũng sững sờ. . . . .
 Mạc Ly tử tử. . . . . Rốt cuộc nam tử mà tử yêu như thế nào. . . . .
 Tử đã từng trải qua lời thề tâm đầu ý hợp như thế nào . . . . .
 Lại có thể khiến những nam nhân ở trong mắt tử chỉ như mây khói bay trên đầu đây. . . . .
 Đột nhiên nhớ lại Trầm Hằng từng nói. . . . .
 Tăng kinh thương hải, sẽ không còn được gặp lại nước, là khổ yêu thánh giả. . . . .
 Không có biển xanh, khắp nơi đều là nước, là phúc khí phạm nhân . . . . .
 Thì ra. . . . . Thì ra là. . . . . Tim của hắn lại cố chấp như thế. . . . .
 Thì ra là. . . . . Hắn một khắc cũng chưa từng dừng sợ nhớ nhưng với tử lại. . . . .
 Trong lòng chua xót dâng cao. . . . .
 Biết rõ người trong lòng tử không phải Trầm Hằng. . . . .
 Nhưng vẫn ghen tỵ. . . . .
 Làm thế nào đây. . . . .
 Mạc Ly tử tử. . . . .
 Tử chỉ có thể. . . . . Chỉ có thể. . . . .
 Gả cho ca ca ta. . . . .
 Ca ca nắm chặt hai quả đấm. . . . .
 Tròng mắt đen sâu không thấy đáy. . . . .
 Mạc Ly tử tử, có lẽ tử nên may mắn. . . . .
 Nam tử tử yêu đã chết đi. . . . .
 Không còn một tình yêu chật chội nữa.

21. Chương 22

Một cái áo choàng ẩm áp đột nhiên rơi trên vai, ta cuống quýt lau khô nước mắt, quay đầu lại nhìn lại, là Mộ Phi Hàm.

“Là Lý Uẩn Đình.” Một câu khẳng định chậm rãi, nhìn Thương Hải, trong mắt hẳn là sóng nước chẳng xao.

“Ừ.” Gật đầu một cái, định xoay người, nhưng vì đứng quá lâu nên hai chân đã chết lạng, mất đi trọng tâm ngã ngồi ở trên bờ cát.

Y phục hoàn toàn bị nước biển làm ướt. . . . . Trong gió biển. . . . . Run lạnh bầy. . . . .

Một đôi tay ẩm áp có lực cứ như vậy đưa đến trước mặt của ta. . . . .

Nhìn đôi mắt bá đạo kia, giống như đang nói, cầm cái tay này, cũng sẽ không đau lòng nữa, nhưng vĩnh viễn không được rời đi.

Lắc đầu một cái. . . . .

Hai tay chống đất, tự mình chột vật bò dậy.

Không ngoài ý nhìn thấy chủ nhân của cái tay kia, phất tay áo, xoay người, rời đi.

Cười khổ. . . . .

Mộ Phi Hàm, người không hiểu.

Chỉ có Lý Uẩn Đình mới cho ta được thôi, người vĩnh viễn cũng không, không cho được. . . . .

Nếu trong lòng vô tình, cần gì phải làm cho người hiểu lầm đây?

Bên bờ Thương Hải, lều lớn của chủ soái.

“An An!” Một bóng dáng màu tím xinh đẹp cứ như vậy đánh tới.

Một nữ tử xinh đẹp như bạch liên, cứ như vậy ôm ta thật chặt.

“Đình tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ, rất nhớ tỷ.” Cái đầu khe khẽ tựa vào đầu vai của Đình tỷ tỷ. . . . . Ta vậy mà lại hồng vành mắt. . . . . Đã trải qua nhiều như vậy. . . . . Cái ôm của người thân. . . . . Cho ta an ủi quá nhiều. . . . .

“An An, về nhà là tốt rồi.” Đình tỷ tỷ cũng hồng vành mắt giống như ta, ôm bả vai của ta, nghẹn ngào lên tiếng. . . . .

Có lẽ cho đến giờ phút này, chúng ta mới biết, cùng cha khác mẹ như chúng ta đây. . . . . Lại có thể nhớ nhung quan tâm lẫn nhau đến thế. . . . .

“An An. . . . .” Từ trong ngực Đình tỷ tỷ, ta ngẩng đầu lên, tìm nơi giọng nói đó phát ra.

Cầm bảo màu đen phác họa khí chất lạnh lùng, một cây trâm bạch ngọc được cầm chỉnh tề nơi búi tóc, hai mắt lạnh lạnh dĩ nhiên là tỉnh mạch.

Tay ta khẽ xoa gương mặt của hắn. . . . .

Là biến cố như thế nào. . . . .

Khiến ta rốt cuộc không còn nhìn thấy thiếu niên trẻ tuổi trương dương dưới ánh mặt trời hôm đó nữa. . . . .

Nhìn hai mắt hắn đột nhiên rung động, ý thức được mình đã luống cuống, ta cuống quýt buông tay ra. Nghẹn ngào nói, “Hằng ca ca, gầy quá.”

“An An cũng thay đổi rất nhiều.” Trong mắt Hằng ca ca lộ ra khổ sở.

“Đúng vậy, chúng ta đều thay đổi.” Nhìn đôi mắt đã từng chứa đựng sự cưng chiều đối với ta kia, ta than nhẹ.

Chúng ta đều thay đổi, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thế sự xoay vần, chúng ta đều đã trưởng thành rồi, ai cũng cũng không trở về được ngày trước nữa rồi, không trở về được. . . . . Ta không cách nào cầm tay áo của huynh mà làm nũng, mà huynh cũng không có cách nào nói như thế này nữa, “An An, Trạm Hằng chỉ thích một mình muối thôi, có được không.”

Đáy lòng đang rơi lệ. . . . .

Không liên quan đến ái tình. . . . .

Chỉ là thương tiếc như vậy, không có gánh nặng chung đụng, tình yêu thuần túy như vậy, hẳn là không còn nữa. . . . .

“Tề Trạm Hằng, cái lều lớn bố trí không tệ đâu!” Giọng điệu trầm ổn uy nghiêm, không cần quay đầu lại, ta cũng biết rõ đó là Mộ Phi Hàm.

Vén rèm cửa lên, tự tin chuyển bước, bình thường giống như về nhà vậy.

Thật ra thì ta vẫn rất kỳ quái, đến tận cùng Mộ Phi Hàm cho quân lính coi tín vật gì, lại có thể để cho chúng ta một đường thông suốt.

Trong nội tâm mơ hồ cảm thấy, thân phận của hắn, sống động như thật ở ngay trước mắt.

“Hoàng. . . . .” Sắc mặt Hằng ca ca biến hóa, đứng khom người. . . . .

“Không cần đa lễ, chúng ta vẫn nên dùng cách gọi huynh đệ đi.” Mộ Phi Hàm vươn tay, kịp thời đỡ lấy Hằng ca ca đang định hành lễ.

“Vâng, tam ca.” Hằng ca ca trao đổi ánh mắt với Mộ Phi Hàm, khom người đứng ngay ngắn.

“Trạm Hằng!” Lại một bóng dáng màu hồng đánh tới, ta cười khổ nghiêng mình, không hề bỏ qua cảnh Hằng ca ca khẽ nhủ chân mày lại, không bỏ qua sự ưu thương khác biệt trong mắt Đình tỷ tỷ.

Ngọc Lạc, Ngọc Lạc, Hằng ca ca nên là của Đình tỷ tỷ, bởi vì từ nhỏ đến lớn, Đình tỷ tỷ vẫn luôn yêu . . . . .

Chợt phủ định suy nghĩ hoang đường của mình, ta nghĩ như thế cũng có tác dụng gì đâu. . . . . Ta có tư cách gì đứng ở bên cạnh hắn chứ. . . . .

“Trạm Hằng, cả đường xóc nảy tới gặp chàng, khiến Ngọc Lạc mệt muốn chết rồi.” Không thấy được nụ cười của Hằng ca ca, Ngọc Lạc không thuận theo kéo cánh tay Hằng ca ca, cái miệng mềm mại nhỏ nhắn cong lên.

Hằng ca ca không lên tiếng, mắt sáng như đuốc, nhìn về phía ta, giống như là đang nói, An An, hãy cho huynh một lý do để cự tuyệt Ngọc Lạc.

Giống như đang nói, An An, huynh vẫn đang đợi muối, nhưng huynh có còn là người duy nhất trong lòng muối nữa không?

Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, ta né tránh, đột nhiên thật hận bản thân mình, ta không nên xuất hiện trong cuộc sống của Hằng ca ca, đối mặt với tình yêu một rồi hai, hai rồi ba của hắn, ta ngoại trừ né tránh cùng cự tuyệt. . . . . Ngoại trừ tổn thương lòng của hắn. . . . . Thì chẳng còn làm được cái gì. . . . .

Không dám nhìn đôi mắt ưu thương của Đình tỷ tỷ. . . . .

Ta chỉ có thể né tránh. . . . .

Ánh mắt đột nhiên va phải một cái đầm tối tăm thâm trầm, ngẩn ra, ánh mắt cảnh cáo như vậy, là của Mộ Phi Hàm. . . . .

Giống như là rút cuộc tìm được một lối ra để không chột dạ nữa, ta cũng nhìn chằm chằm Mộ Phi Hàm. . . . . Mắt không hề thôi lui. . . . . Giống như là đang nói với hắn, người dựa vào cái gì mà cảnh cáo ta?

Ban đêm.

Màn đêm thâm trầm.

Len lén chạy tới bên bờ Thương Hải. . . . .

Nghe người ta nói, biển cả dưới ánh trăng là đẹp nhất. . . . .

Nước biển vỗ nhẹ nhẹ đánh lên mỏm đá kích thích từng đợt bọt nước. . . . .

Lý Uẩn Đình, chàng cũng nghĩ như thế sao. . . . .

“Hắn đã chết rồi.” Sau lưng cách ta một bước, là giọng của Hằng ca ca

“Hắn chưa chết.” Quay đầu lại, giật mình cho hắn thấy sự đau lòng trong mắt. . . . .

“Muội quyết định, người muội yêu là hắn?” Là giọng nói tự giễu, đêm, vẫn lạnh như nước.

“Ừh, tha thứ uội, Hằng ca ca.” Cố gắng để giọng điệu của mình thật bình tĩnh, có trời mới biết giờ phút này ta phải nhờ sự ích kỷ của mình biết bao nhiêu. . . . . Nếu đổi lại, ta thật sự có thể tha thứ và chúc phúc sao. . . . .

“Hôm đó, muội và hắn cùng đi Thánh Ngưng quốc, huynh đã đoán được kết quả sẽ như thế, nhưng mà huynh lại tự tin cho rằng mình rất nhanh đi tìm muội thôi, chiếm hết toàn bộ ý nghĩ, toàn bộ thời gian của muội, nhưng huynh lại không làm được. . . . .” Hằng ca ca dừng lại một chút, ánh mắt bay về phía Thương Hải, “Hai năm trước quyết định ở lại, đã khiến huynh vĩnh viễn mất đi muội rồi sao. . . . .”

Thật đau lòng với nam nhân này, rõ ràng không phải lỗi của hắn, rõ ràng là trong nhà gặp họa, nhưng cái gì cũng không chịu oán giận, chỉ tự trách. . . . . Hai năm này muội không giúp đỡ huynh. . . . . Hằng ca ca. . . . . An An không xứng để huynh đối xử như thế. . . . . Không xứng đâu. . . . .

“Tề bá bá cùng Tề bá mẫu bọn họ. . . . . Thật sự là do Thanh cung làm ư. . . . .” Nói thật, cho tới hôm nay, nghe qua nhiều lời đồn đãi như vậy, ta vẫn không tin là do Thanh nhi gây nên. . . . .

“An An, chuyện này, Trầm Hằng không hy vọng muội bị cuốn vào trong đó, cho nên, đừng hỏi nữa, được chứ?” Trong mắt Hằng ca ca chẳng có mấy đau xót, chỉ có tịch mịch cùng bình tĩnh quá mức.

“Tại sao. . . . .” Tại sao, tại sao không để cho An An giúp huynh chia sẻ. . . . .

“Bởi vì An An, muội là sự thuần khiết duy nhất mà huynh muốn bảo vệ.” Ánh mắt Hằng ca ca chợt trở nên thật dịu dàng, giống như là nhớ lại khoảng thời gian ngày trước chúng ta chơi đùa. . . . .

. . . . . Nước mắt. . . . . Lặng lẽ chảy xuống. . . . .

Không hỏi nữa, không đành lòng phá vỡ mộng cảnh duy nhất của hắn.

Trong lòng lại càng đau hơn. . . . . Hằng ca ca. . . . . Muội đã không còn là An An lúc trước nữa. . . . . Huynh dụng tâm bảo vệ như thế. . . . . An An của huynh. . . . . Vẫn cứ thay đổi. . . . .

“Hằng ca ca, thích Đình tỷ tỷ không?” Đột nhiên lên tiếng, nếu ta và Hằng ca ca đã kết thúc, tỷ tỷ của ta có quyền có được hạnh phúc mà tỷ luôn đợi chờ.

“An An, huynh. . . . .” Hằng ca ca đột nhiên nghiêng đầu, ánh mắt rối loạn. . . . .

“Hai năm qua, Đình tỷ tỷ vẫn bồi ở bên cạnh huynh đúng không? Không xa không rời.” Ta lớn mật nói ra suy đoán trong lòng.

“Ừh” Trong mắt Hằng ca ca có giãi dựa. . . . . Đúng là như thế. . . . . Mặc dù Hằng ca ca như vậy. . . . . Đối mặt với một nữ tử luôn yên lặng trả giá vì hắn. . . . . Cũng không cách nào có thể thoải mái được.

Nhưng biến thái Lý sẽ không. . . . . Tâm linh kiên cường tự tin như thế. . . . . Tính tình như bước tường bảo vệ trần thế. . . . . An An. . . . . Nhất định là duy nhất của hắn đây. . . . .

“Hằng ca ca, hai năm qua thời điểm huynh khổ sở nhất, An An chưa bao giờ bồi ở bên cạnh huynh bất kỳ một giây, một phút nào, nhưng Đình tỷ tỷ thì sao, bỏ qua sự rụt rè của nữ nhân, không để ý lời đồn đãi của thế tục, thậm chí không để ý trong lòng huynh yêu người khác, vẫn không xa không rời làm bạn ở bên cạnh

huynh . . . .” Nhìn vào đôi mắt không còn bình tĩnh kia, ta nói tiếp, “Hằng ca ca, An An không xứng có được tình yêu của huynh. . . . . Đình tỷ tỷ mới là nữ tử đáng giá để huynh yêu cả đời. . . . . Đừng nên bỏ qua.”

“Ta sợ mình sẽ không yêu thêm được nữa.” Không biết qua bao lâu, Hằng ca ca khổ sở mở miệng.

Ta sợ mình sẽ không yêu thêm được nữa. . . . . Khổ não như thế cũng dám làm Hằng ca ca cảm thấy khó khăn đấy. . . . .

Chẳng bao lâu sau. . . . . Ta cũng mỗi ngày mua dây buộc mình. . . . . Không dám yêu lần nữa. . . . .
. Nhưng cuối cùng lại yêu . . . . . Nhưng lại là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt mắt rồi. . . . .

“Muội có thể, Hằng ca ca nhất định cũng có thể.” Nhìn Thương Hải, ta đột nhiên cười to lên. . . . . Trong tiếng cười có cả nước mắt. . . . .

Hôm đó. . . . . Ta cầm Hoài mộc trầm đặt vào trong tay hẩn

Nói rằng, Hằng ca ca, làm ca ca của muội cả đời có được hay không?

Hôm đó. . . . . Ánh mắt hẩn mê ly. . . . .

Nói rằng, hẩn hi vọng thật nhiều rằng người rơi vào Thương Hải chính là hẩn. . . . .

Như vậy có phải có thể, có được tình yêu cả đời của An An hay không. . . . .

Hôm đó. . . . . Hẩn không nhận lấy Hoài mộc trầm. . . . .

Mất hồn thì thầm, “Là ta không xứng. . . . . Không xứng. . . . . Biết rõ An An chỉ chấp nhận tình yêu thuần khiết. . . . . Nhưng lại vẫn để mặc ình trầm mê trong sự chiếu cố của Đình Đình. . . . .”

Hôm đó. . . . . Ta đau lòng ôm hẩn vào ngực. . . . .

Trấn an hẩn, “Muội hiểu mà, muội hiểu rõ, cô đơn như thế sẽ thay đổi rất nhiều thứ. . . . .”

Hằng ca ca là một người như vậy, bề ngoài kiên cường nhưng nội tâm lại yếu đuối. . . . .

Hằng ca ca, song thân đều mất khiến huynh thống khổ và tịch mịch. . . . . Là Đình tỷ tỷ bổ sung vào đó . . . . . Người mà lòng huynh lệ thuộc. . . . . Là Đình tỷ tỷ. . . . . Chư không phải là An An.

Ngẩng đầu. . . . .

Liếc thấy trong gió biển có bóng dáng màu tím phiêu diêu.

Trong tiếng cười có lệ. . . . .

Dùng khẩu hình môi không tiếng động nói, Đình tỷ tỷ, Trăm Hằng chỉ là của một mình tỷ.

Bóng dáng màu tím khê run. . . . .

Kết cục như vậy. . . . . Đối với chúng ta ba mà nói. . . . .

Đều là giải thoát rất tốt . . . . .

22. Chương 23: Quyền Lực Cùng Tình Yêu

Sáng sớm ngày thứ hai.

Vừa vào lều lớn, liền cảm nhận được không khí nặng nề. Nhìn thấy Hằng ca ca cùng Mộ Phi Hàm cau mày, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Nhớ tới lời tiên đoán thiên hạ sẽ đại loạn của Thanh nhi, chiến tranh, sắp đến rồi sao?

“Hoài quốc đã đổi chủ, lần này phía trên bờ biển rục rịch muốn ngóc đầu dậy, thế tới hung hiểm, xác thực không thể không đề phòng.” Cao phu tử vuốt vuốt râu nói. Ánh mắt hiện lên sự lo lắng.

“Từ trước đến giờ tam quốc đều luôn bình an vô sự, nhưng tiên hiền từng nói qua, cứ năm trăm ở Đại lục, thiên hạ sẽ đại loạn, nhưng chuyện này có thật không?”

Hằng ca ca nhìn Mộ Phi Hàm, giọng nói cung kính.

“Sách sử có ghi, chuyện này là có thật.” Mộ Phi Hàm để bút xuống, xoa xoa huyệt thái dương, chuyển sang Cao phu tử hỏi: “Người kia, có thể tìm được sao?”

Cao phu tử chậm rãi lắc đầu một cái, “Những năm gần đây, Hoàng thất Tam quốc không biết hao phí bao nhiêu tâm lực, cũng không có một người nào có thể tìm được chỗ ở của người kia, ngay cả người được công nhận có linh lực mạnh nhất trên đời - Mộ Dung Huyền, cũng là nói mình không thể ra sức. Aizzzz. . . . . Lão phu vô năng.”

“Tiên sinh là nhân tài trụ cột của Thanh Long quốc, đừng tự trách mình. Huống chi đến tột cùng là người loạn thế hay là người cứu thế còn chưa biết được, sách sử kể lại, không nhất định là đúng.” Mộ Phi Hàm liếc qua thấy đầu Cao phu tử toàn tóc bạc, lại lên tiếng an ủi.

“Nhưng. . . . . Mất thấy kiếp nạn sắp đến gần, Quốc chủ mới của Hoài quốc lòng lang dạ thú, xu hướng khơi mào chiến tranh đầu tiên, ngộ nhờ để cho hần tìm được Thiên Mệnh chi nhân trước, chẳng phải muốn Thanh Long quốc của chúng ta sinh linh đồ thần?” Cao phu tử lo lắng trùng trùng mà nói.

“Tiên sinh chớ lo lắng quá, có Trạm Hằng ở đây, Trạm Hằng chính là bức tường vững chãi Hải Phòng của Thanh Long quốc ta” Thời gian thấm thoát thoi đưa, cũng không có làm thay đổi được sự tự tin của hần.

Hoài quốc. . . . . Quốc chủ mới. . . . . Thiên Mệnh chi nhân. . . . . Người loạn thế . . . . . Người cứu thế . . . . .

Ngay tức khắc lời Thanh Nhi nói lúc hần bóp cổ ta mãnh liệt tràn vào trong đầu ta, một kẻ bình thường như ta, thật sự là người bọn họ muốn tìm ư. . . . . ?

Nếu là vậy, như vậy đến tột cùng Huyền nhi đã hao phí tâm lực như thế nào mới có thể bảo vệ ta luôn bình an; nếu là thật, như vậy đến tột cùng Lý Uẩn Đình đã hạ bao nhiêu quyết tâm, mà bảo vệ ta trong loạn thế đây?

Trong lòng dâng lên từng trận khổ sở, ta đây không biết mình, lại thiếu nợ họ nhiều như vậy. . . . .

Thừa dịp thời điểm mọi người không phát hiện . . . . .

Bước chân nhẹ nhàng thối lui ra bên ngoài lều. . . . .

Vốn là nghĩ cáo biệt. . . . .

Nhưng nơi này cũng không phải là địa phương ta nên tới.

“Tỷ tỷ, muội muốn về nhà.” Đi ra bên ngoài lều, mặc cho gió biển thổi loạn tóc của ta.

“An An, cha vẫn luôn điều tra tung tích của Lý Uẩn Đình, muội đừng quá đau lòng, Đình tỷ tỷ cũng tin rằng hần chưa chết.” Đình tỷ tỷ vẫn xinh đẹp như bức tranh vậy, dịu dàng an ủi ta.

“Tại sao vậy chứ?” Ta mỉm cười, nếu như tin tưởng Lý Uẩn Đình chưa chết là bởi vì ta thương hần, như vậy Đình tỷ tỷ vừa rồi lại vì lý do gì lừa theo chấp niệm của ta đây?

“Bởi vì hần sẽ không để uội muội của tỷ đau lòng.” Đình tỷ tỷ cười giống như bạch liên trong gió, mờ ảo không chân thực. Dừng lại một chút, Đình tỷ tỷ đột nhiên nhỏ giọng nói: “An An, thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi, tại sao thật xin lỗi đây? Ta nghi hoặc nhìn Đình tỷ tỷ.

“Biết rõ người trong lòng Trạm Hằng thích là muội, biết rõ hai người các người từ nhỏ đã có Hoài mộc thâm làm lời thề, nhưng tỷ vẫn không kìm được, không kìm được yêu hần.” Đình tỷ tỷ bất lực nhìn ta, nước mắt khẽ rơi.

“Đình tỷ tỷ, muội. . . . .” Ta hé miệng định nói chút gì đó, lại bị nàng nóng nảy cắt đứt.

“Không, An An, hãy nghe tỷ nói hết, từ nhỏ, tỷ đã ghen tỵ với muội, ghen tỵ muội được cha yêu thương nhiều hơn tỷ, ghen tỵ nương của muội chiếm đoạt phụ thân, mà nương của tỷ lại chỉ có thể âm thầm chịu

“Nhưng người chưa bao giờ tổn thương An An. . . . .”

Kéo bả vai mềm mại không xương của Đình tỷ tỷ, một cái ôm khe khẽ, bởi vì nước mắt nàng làm ướt đầu vai của ta.

“An An chịu tha thứ cho tỷ sao?” Đình tỷ tỷ từ trong ngực ta ngẩng đầu lên, y phục màu tím tung bay trong gió.

Trời nước một màu, van dằm không có bóng mây, dõi mắt trông về phía xa, Thương Hải mit mờ.

“Ừ.” Khuôn mặt tuyệt mỹ ở trong gió đẹp dễ động lòng người, lại phân biệt không ra vui buồn.

“Sợ là hoàng mệnh khó trái.” Đình tỷ tỷ sâu kín thở dài, ánh mắt lúc này chột bay vô cùng xa.

“Không có biên pháp khác sao?” Ta hỏi cái vấn đề mà ngay bản thân cũng không thể hiểu nổi

Cái này ta biết, nương là nghĩa nữ ở dân gian của Khánh Vương gia đạ qua đời, chỉ là kể từ Khánh Vương gia qua đời, thấy nương chẳng còn bao nhiêu liên hệ với Hoàng thất. Khánh Vương gia là đệ đệ của tiên hoàng, cũng chính là hoàng thúc của Đường Kim Thánh Thượng, nếu như là Ngọc Lạc công chúa, như vậy Mộ Phi Hàm rất có thể chính là Vương Gia. Theo như thân phận , ta cùng Mộ Phi Hàm vẫn là biểu huynh muội . . . . . Lạnh đến buồn nôn. . . . .

“Nếu hoàng thượng muốn một người của hoàng thất kiểm chế Trạng Hằng, như vậy tại sao người kia không thể là tỷ đây ?” Đĩnh tỷ tỷ đột nhiên nhìn đôi mắt của ta, trong ánh mắt có van xin, không hề cam tâm.

97

“An An, giúp tỷ được chứ? Tỷ tỷ không cầu Phú Quý, chỉ muốn bên cạnh Trạ Hằng .” Khuôn mặt tỉnh xảo của Đình tỷ tỷ lã chã nước mắt.

“Nhưng. . . . An An giúp tỷ thế nào.” Chậm rãi mở miệng, không đành lòng cự tuyệt van xin của nàng. Chúng ta đột nhiên đều an tĩnh lại. Thời gian rất yên tĩnh cực vắng lặng.

“An An, Mộ Phi Hàm chính là Dương Kim Thánh Thượng.” Không biết bao lâu, Đình tỷ tỷ hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt ta.

Ta ngẩn ra, mặc dù đã sớm đoán được Mộ Phi Hàm không phúc cũng quý, nhưng mà ta lại không nhớ đến một hoàng thượng sẽ bỏ xuống quốc sự, không quản xa ngàn dặm chạy đến Thương Hải, còn là chiến sự Thương Hải hết sức căng thẳng nữa chứ? Cả Dương Kim Thiên Tử cũng không ngồi yên?

“An An, hoàng thượng người thích muối.” Thấy ta thật lâu không có mở miệng, Đình tỷ tỷ do dự nói.

“Đình tỷ tỷ muốn muối đi cầu xin hử?” Gian nan nói, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Rốt cuộc biết rõ Mộ Phi Hàm liêu lĩnh, đúng vậy, hử có tư cách làm như vậy, nhưng thích hoàng gia thì cũng được coi là yêu thích sao? Trên giường rồng, không biết ngủ với nhiều hay ít nữ nhân, đôi môi mỏng kia không biết hôn qua bao nhiêu nữ nhân. . . . . Sợ là, nhà Đế Vương vô tình thôi. Ta tự nhận, nếu là Mộ Phi Hàm có một chút yêu thích ta, sợ cũng chỉ là một cái mới lạ thoáng qua thôi.

“An An, Đình tỷ tỷ chưa bao giờ cầu xin muối, giúp tỷ một lần, có được không.”

Đều do, gió biển hôm đó, Đình tỷ tỷ đột nhiên quỳ xuống làm ta rung động quá lớn.

Dĩ nhiên cũng vì vậy mà chưa kịp suy nghĩ liền mở miệng nói: “Được.”

Sau này về sau, ta thường nghĩ, nếu ngày đó biết trước vì tiếng khóc đó của Đình tỷ tỷ, đã mang ràng buộc sâu cho ta và Mộ Phi Hàm như vậy, có phải sẽ quyết tâm lắc đầu hay không?. . . . .

23. Chương 24: Thận Trọng

Hồng nhật dĩ cao tam tượng thấu, kim lô thứ đệ thêm hương thú, hồng cầm địa y tùy bộ trứ.

Giai nhân vũ điểm kim sai lưu, tửu ác thì niêm hoa nhị khứu, biệt điện diêu văn tiêu cổ tấu..

(Ba tượng trên cao vàng nhật rọi, lò vàng lần lượt thêm hương mới, thảm gấm đạp chân nhàu nếp rồi. Giai nhân mãi múa thoa vàng rơi, say khướt đưa hoa lên mũi ngửi, tiếng nhạc điện bên nghe vắng tới.)

Phong tình vạn chủng, trước hồ sen, giai nhân dựa vào lan can nhìn ra xa, quốc sắc thiên hương, châu ngọc vòng quanh.

Xuyên qua một hàng nữ tỳ đang cung kính đứng thẳng, ta tiến lên một bước, nhẹ nhàng hạ bái: “An An xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Một đôi tay mềm mại không xương cứ như vậy đưa đến trước mặt ta, không nhanh không chậm ngăn cản ta đang có ý định muốn quỳ xuống, hơi thở giai nhân thơm như hoa lan: “Chúng ta là tỷ muội, không cần đa lễ.”

“An An tạ ơn Hoàng hậu tỷ tỷ.” Khom người đứng ngay ngắn, giống như là tùy ý đứng bên cạnh Hoàng hậu.

“Muội muội, lần trước tỷ dặn dò muội xem ”Nữ Tắc“, muội đã học xong rồi hử? Hoàng thượng khen muội cực kì thông minh, hử là lĩnh hội không ít nhĩ?” Chậm rãi kéo ta ngồi xuống, Hoàng hậu bưng một ly trà Long Tỉnh mới tiến cống, nhìn ta cười tủm tỉm, chợt nói.

Gương mặt tỉnh xảo nhu nhược bị mũ phượng nặng nề đè ép, với thân phận như thế, nhất cử nhất động của Hoàng hậu không khỏi lộ ra đoan trang đúng mực.

Cẩn thận đè xuống toàn bộ tâm tư trong lòng, làm bộ như không nhận được chu miệng lên: ”An An nào hiểu những thứ này, chỉ cảm thấy những thứ đó đều do nam nhân viết để trói buộc nữ nhân, không xem cũng được!”

Hài lòng khi thấy vẻ mặt có chút kích động của Hoàng hậu, ta làm nũng kéo vạt áo Hoàng hậu: “Hoàng hậu tỷ tỷ, không biết An An có thể không học những thứ này hay không, hiện tại thời tiết tốt như vậy, không bằng chúng ta chơi đùa đi!”

Thái giám bên cạnh mơ hồ nhíu mày một cái, phải biết ở trong cung này, Hoàng hậu có thể xưng muội muội với người, nhưng người lại không thể quên mất tôn ti mà xưng Hoàng hậu tỷ tỷ. Đây là đạo lý mà người nào cũng biết, ha ha, có lẽ bọn họ đang suy nghĩ, tiểu cô nương đơn thuần này thật quá mức kiêu căng, cho là dựa vào việc Hoàng thượng sủng ái là có thể thăng bước ở hậu cung sao?.

“Muội muội nói những lời này với tỷ tỷ thì được, sợ rằng người khác biết sẽ nói bậy đấy”. Hoàng hậu trấn an vỗ nhẹ mu bàn tay ta, nói tiếp, “Hoàng thượng lệnh cho ta dạy muội các lễ nghi trong cung, mặc dù việc học lễ nghi này có chút chán, nhưng nếu muốn làm bạn bên cạnh quân vương, e là nhất định phải học.”

“An An mới không cần sống ở trong cung đâu, hoàng thượng bận rộn, chính sự, toàn bỏ quên An An, huống chi hậu cung nhiều Tần phi như vậy, hơn nữa họ đều nhìn chằm chằm hoàng thượng như hổ rình mồi, đáng ghét chết đi.” Ta làm bộ như chán nản bật thốt lên, thấy vẻ mặt Hoàng hậu có chút không vui, vội vàng cố tình kinh hoàng che miệng lại, “Hoàng hậu tỷ tỷ, không phải An An nói người đâu, An An nói là những hồ ly tinh kia . . . . . Hoàng hậu tỷ tỷ, An An thật sự không phải đang nói người.”

Rũ mắt giống như không biết làm sao, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ, lúc kiêu căng, lúc ghen tuông, lúc nói bừa. . . . . Những đại kỹ ở trong hậu cung, ta đều phạm vào. . . . . Ở trong mắt nàng, ta còn có thể là người uy hiếp tới chỗ ngồi của nàng sao? . . . . . Nếu như không phải, vậy ta có thể sống mà rời đi hay không. . . . . ?

Đêm, lặn lộn khó ngủ.

Khoác áo choàng làm bằng tơ gấm tinh xảo lên, vô tình đi đến hồ sen ban ngày.

Ánh trăng trên hồ sen, đêm lạnh như nước.

“Nghe hoàng hậu nói, người học lễ nghi chẳng ra gì cả.”

Xoay người, đối diện với đôi mắt cực kỳ giống với Hàm kia, ta cong cong khóe môi từ chối cho ý kiến.

“Hậu cung của người thật đúng là rất lộn xộn.”

“Người muốn biến hậu cung thành một nơi sạch sẽ?” Mộ Phi Hàm cũng cong khóe môi, vẻ mặt buông lỏng nhìn ta. Dưới chiết xạ của ánh trăng, long bào màu vàng sáng lên trông thật xa hoa.

“Nếu như sạch sẽ, vậy sẽ không còn là hậu cung nữa rồi.” Ta bật cười, suy nghĩ chợt bay xa.

“Nếu giải tán hậu cung chỉ thú một mình người, có phải sẽ sạch sẽ hay không.” Mộ Phi Hàm xoay vai ta lại, mâu thuẫn khó giải trong mắt lại hại ta mất hồn một hồi lâu.

Một lúc sau, hồi phục tinh thần lại, không để lại dấu vết tránh thoát hai tay của hắn, lùi về rìa lan can, ta cười khê, “Người sẽ không làm vậy đâu.”

“Vì sao?” Khê nâng lông mày. Giống như là đang hỏi ta, hoặc là hắn đang tự hỏi chính mình.

“Bởi vì người là Mộ Phi Hàm.” Dừng một chút, ta mới đáp.

“Ha ha, trả lời rất hay, bởi vì ta là Mộ Phi Hàm, nếu bỏ 3000 mỹ nhân chỉ vì nụ cười của người, vậy ta đúng là điên rồi.” Yên lặng sau một lúc lâu, bóng dáng màu vàng sáng kia dần dần đi xa, chỉ để lại tiếng cười có vẻ thê lương quanh quẩn bên tai ta. . . . .

Chán nản ngồi dưới đất, cả tinh thần và sức lực đều quá mệt mỏi.

Bản thân ta có thể bảo vệ mình trong thâm cung này bao lâu. . . . .

Lý Uẩn Đình, An An rất nhớ chàng. . . . .

Nhớ lại

Một tháng trước. . . . .

Ân điển cực kỳ to lớn giáng xuống Bích Du Sơn Trang.

Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, nay thấy nữ nhi An Đình Đình của An Nhạc Quận lấy hiếu nghĩa làm đầu, đức hạnh rõ ràng, có thể làm gương cho nữ tử trong thiên hạ, đặc tứ phong Minh Đức Quận chúa, khâm thử.

Cha và nương quỳ trên mặt đất nghi hoặc không hiểu, chỉ có Đình tỷ tỷ cảm kích nhìn ta, kích động nước mắt khê rơi.

Chân quỳ có chút chết lặng, hình như là không muốn tin tưởng Mộ Phi Hàm cứ như vậy đồng ý thỉnh cầu của ta.

Hai tay Đình tỷ tỷ run rẩy muốn đứng lên tiếp thánh chỉ.

“Minh Đức Quận chúa, trước không cần đứng dậy, Tạp gia còn có một thánh chỉ chưa tuyên ....!” Nụ cười nịnh hót, giọng nói lạnh lạnh.

Thấy mọi người lần nữa cúi đầu quỳ, công công lúc này mới không nhanh không chậm đọc một cuốn thánh chỉ khác.

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, nữ nhi An An của An Nhạc Quận chúa dịu dàng hiếu biết, tài đức vẹn toàn, có thể an ủi tâm của trẫm. Đặc ban thưởng vào cung học tập lễ nghi, để ngày ngày làm bạn bên quân vương . . . . .”

Ngã ngời mặt đất. . . . .

Không quan tâm ánh mắt phức tạp cùng đau lòng của cha và Đình tỷ tỷ. . . . .

Mộ Phi Hàm ơi là Mộ Phi Hàm. . . . .

Đồng ý thỉnh cầu của An An thì nhất định phải dùng đồ vật quý báu nhất của An An để trao đổi ư. . . . .

Suy nghĩ bay tới. . . . .

Hôm đó bên bờ Thương Hải.

“Người có thể thành toàn Đình tỷ tỷ cùng Hằng ca ca chứ?” Trong gió biển, không biết lấy đâu ra dũng khí, mà lại khiến ta cứ như vậy đột ngột bật lời ra khỏi miệng, do dự cực kỳ lâu. . . . . Cũng biết rất có thể Mộ Phi Hàm chẳng thêm quan tâm tới thỉnh cầu của ta. . . . . Nhưng trong lòng lại cứ cảm thấy nợ Hằng ca ca cùng Đình tỷ tỷ quá nhiều. . . . . Cho nên không thể không nói.

Gió biển thổi vạt áo màu xanh mực của hắn lên, đôi mắt xéch hẹp dài liếc xéo ta: “Người muốn ta làm tổn thương muội muội mà ta thương yêu nhất, dựa vào cái gì?”

Sững sờ một chút, bước chân không tự chủ được lui về phía sau. Đúng vậy, dựa vào cái gì. . . . . Dựa vào cái gì. . . . . Ta vừa không thể thương hắn, cũng không thể trợ giúp hắn. . . . . Bảo hắn đáp ứng yêu cầu của ta. . . . . Hắn có lợi ích gì đâu chứ. . . . .

“Là ta vượt quá rồi.” Bờ môi nở một nụ cười chua xót, đưa tay sửa sang lại mớ tóc bị gió biển thổi rối tung, định xoay người rời đi.

Nhưng bên tai đột ngột vang lên giọng nói hùng hậu của hắn.

“Ta đồng ý với người, nhưng người phải dùng thứ đồ quý giá nhất của người để trao đổi.”

Mộ Phi Hàm nhìn vào mắt của ta, giống như là kẻ ước ma quỷ.

“Ta hối hận rồi.” Lắc đầu cười khê, ta chưa bao giờ tự cho rằng nữ chính khổ vì tình là vĩ đại cả, sẽ không ngu đến mức vì trợ giúp những người không tìm được hạnh phúc mà hy sinh cả đời của mình. Dù là vì Lý Uẩn Đình cũng thế, vô luận Mộ Phi Hàm đưa ra điều kiện như thế nào ta cũng không thể đồng ý.

“Chuyện ta đã quyết, bất luận kẻ nào cũng không có quyền hối hận.” Bên Thương Hải, nụ cười của hắn lạnh bạc mà lãnh khốc.

Trong đầu đột nhiên hiện lên rất nhiều chuyện, hẳn đối với Hằng ca ca cùng Đình tỷ tỷ thủy chung có quan hệ mập mờ không thể nói rõ, hẳn biết ta là An An không thể nào không quan tâm đến người khác, trong đầu đột nhiên dâng lên ý niệm làm cho người ta thất bại, nếu tất cả đều nằm trong dự liệu của hẳn, như vậy hôm nay ta nói yêu cầu ở đây, chỉ sợ cũng là kế của hẳn.

“Nói cho ta biết, đây không phải là một cái bẫy chứ?” Đối mặt với người có tâm tư như Mộ Phi Hàm, rốt cuộc không thể che giấu được nội tâm yếu ớt chột xông ra, ta chỉ có thể tự giễu cười khổ.

“Có lẽ người nên vui mừng, người là nữ nhân đầu tiên có thể khiến ta nguyện ý hao tổn tâm tư để trao đổi một cách ngang bằng đây.” Ánh mắt lạnh bạc, lời nói lạnh bạc .

Ta giật mình tại chỗ, không nổi giận, không thét chói tai. . . . . Cũng không có nỉ non. . . . .

Nhìn Thương Hải, trong lòng đang nói..., Lý Uẩn Đình, nếu là trời cao nhất định muốn em phải trải qua những chuyện như thế này mới có thể gặp lại chàng, như vậy An An sẽ vì chàng mà bảo vệ mình thật tốt.

Không nói gì nữa, bởi vì tâm sáng như gương, nhiều lời vô ích.

Nhắc vấy hành lễ một chút, xoay người, rời đi.

Để lại trên bờ cát một hàng dấu chân thật sâu.

Nụ cười bên môi như đang nói..., Mộ Phi Hàm, người sẽ hối hận.

24. Chương 25: Cung Biển

Trở lại cung Thúy Vi, khói bạch đàn lượn lờ bay lên. Cứ để nguyên y phục như thế mà nằm, từ đầu đến cuối thiu thiu buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu. Bị tỷ nữ Lưu Ly kinh hoảng lay tỉnh.

“Chủ tử, không xong, Trần phi nương nương ở Ngọc Lộ cung đã chết!”

Đêm, lại từng giọt tí tách rơi bắt đầu mưa.

Ta lật người, giả vờ muốn ngủ, nhỏ giọng oán giận Lưu Ly, “Làm việc không biết nặng nhẹ gì cả, cũng chỉ là chết một vị phi tử mà thôi, tự nhiên hoàng hậu tỷ tỷ sẽ xử lý thỏa đáng, cũng không phải là hoàng thượng giá lâm.”

Lưu Ly bồi tội khom người rồi thối lui.

Bên môi, nở một nụ cười tự giễu, ta không cách nào tin tưởng Lưu Ly, không cách nào tin tưởng bất cứ một ai, một kẻ cô đơn như ta, có thể kiên trì bao lâu?

Gắm mền lạnh xuống, hẳn là không chợp mắt được rồi.

Ánh mắt bay ra ngoài cửa sổ nhìn mưa phùn bay lất phất, nhìn chúng trong veo rớt từ trên trời rớt xuống, từng giọt từng giọt tí tách bên song cửa sổ, giống như là một nữ tử trong cung vô lực nắm vận mệnh ở trong tay của mình. . . . .

Vậy mà sáng sớm ngày thứ hai

Hoàng hậu truyền khẩu dụ. . . . .

Ngọc Lộ cung ban thưởng triệu kiến.

Trần phi một thân dịu dàng nhã nhặn, nữ nhi của Lễ Bộ Thị Lang, hệ xuất danh môn, bình thường đối nhân xử thế, đều là vẻ mặt ôn hòa.

Cho nên, ta nghĩ, sai lầm duy nhất của nàng, chính là mang thai long tử.

Mộ Phi Hàm tổng cộng có một nam một nữ, đều không phải do hoàng hậu sinh ra.

Đưa thân vào trong Ngọc Lộ cung, từng chùm tia sáng quý bí xuyên qua cửa sổ đại điện phản xuống, lấp lánh làm trung tâm của ánh sáng.

Hoàng hậu đứng ở ngay giữa, thái giám cung nữ đều cung kính xếp thành hàng mà hô, thanh thế to lớn.

Nhìn hoàng hậu hôm nay cực kỳ uy nghiêm.

Ta lắc đầu bật cười.

“Hoàng thượng khi nào hạ triều?” Không hành lễ dư thừa, ta trực tiếp hỏi.

Đối mặt với nàng ngay trước điện, gió từ cửa cung đang nửa khép thổi vào, váy áo bay bay.

Người làm ra hành vi đại nghịch bất đạo như thế, còn trông cậy hoàng thượng sẽ cứu người sao?” Mũ phượng của hoàng hậu có chút run run bởi vì nàng kích động lên án, từng chữ hận ý.

Đưa mắt nhìn ngoài qua ngoài cửa sổ, bầu trời mới quang một chút, nửa giờ nữa Mộ Phi Hàm mới hạ triều, nửa canh giờ, nàng cảm thấy đủ để diệt trừ ta nhỉ.

“Cho ta xem chứng cứ của người đi.” Thời khắc sống còn, ta khinh thường việc phải tiếp tục diễn trò.

“Thái giám Tiểu Phúc khai, là người mua chuộc hần hạ độc vào cơm canh của Trần Phi nương nương.” Thấy ta bình tĩnh ngoài ý muốn như thế, hoàng hậu dừng một chút, ngay sau đó hài lòng giờ giờ bình sứ trong tay lên, “Còn nữa, tìm thấy Hạc Đình Hồng ở trong cung của người, người thường ngày ghen tị, nhưng ai gia chỉ xem người là tiểu hài tử đùa giỡn, không ngờ người lại độc ác đến thế.” Hoàng hậu ôm ngực cau mày, người ngoài nhìn thấy, sẽ chỉ nghĩ là bây giờ nàng ta đang thương tâm đến mức nào.

Tiểu Phúc bị dẫn tới run rẩy quỳ trên mặt đất. . . . .

Nhìn đứa nhỏ gầy yếu mới mười ba mười bốn tuổi này, ta có quen biết hần.

Mấy ngày trước, hần còn là người trong cung của ta, còn nhớ rõ hần khóc méo nói, mẹ già ở quê hần bệnh nặng.

Còn nhớ rõ ta cho hần châu báu mà Mộ Phi Hàm ban cho.

Hần cảm động đến rơi nước mắt.

Nói thề sẽ trung thành.

Cong khéo môi. . . . . Diễn kịch đẹp mắt cùng an bài thỏa đáng như thế. . . . . Chỉ là vì đưa ta vào chỗ chết thôi sao? Trong thâm cung này, là ai phụ ai chứ?

“Hoàng hậu nương nương minh giám, chủ tử bị người vu oan, chủ tử tuyệt đối không hãm hại Trần phi nương nương.” Lưu Ly sau lưng đột nhiên vọt lên, bắt lấy góc váy của hoàng hậu, khóc không thành tiếng. Lại bị hoàng hậu một cước đá văng ra, suýt nữa đụng vào cây cột.

“Lớn mật, mang xuống đánh 20 trượng cho bản cung, ta muốn xem xem còn kẻ nào dám giải vây cho tiện phụ này!” Bờ môi hoàng hậu nở nụ cười lạnh lùng.

Tiến lên một bước, đỡ Lưu Ly dậy, đau lòng dùng lòng bàn tay xoa xoa gương mặt thanh tú của nàng, cảm tạ ông trời, để cho ta biết ở bên cạnh ta, còn có một phần tình cảm ấm áp.

“Nếu như ta chết rồi, nói cho hoàng thượng, ta muốn người sống.” Vô lực ngăn cản Lưu Ly bị thái giám kéo ra ngoài điện. 20 trượng, trầy da sứt thịt, nhưng lại có thể vì nàng tranh thủ thời gian sống sót.

Mà ta. . . . .

Sợ là mệnh một sớm một chiều thôi.

“Hoàng hậu nương nương, An An đã là người sắp chết, không ngại xin nương nương nói thẳng cho biết, tại sao An An không thể không chết?”

“Người có tư cách gì hỏi vấn đề đó?”

“Chỉ bằng ta thay hoàng hậu nương nương trừ Trần phi đi thôi.”

Trái phải nín thở.

Cả đại điện, chỉ có hai nữ nhân theo đuổi tâm tư của mình.

“Cung Thúy Vi vốn là nơi của Di phi.” Đầu ngón tay lạnh lẽo của Hoàng hậu chạm lên hai má của ta, “Ta không cho phép. . . . . Không cho phép. . . . . Có Di phi thứ hai. . . . .”

“Chỉ vì ta ở trong cung Thúy Vi? Di phi nương nương khuynh quốc khuynh thành, có tri thức, hiểu biết lễ nghĩa, An An tự nhận không cách nào so với nàng đấy.” Nhìn gò má hoàng hậu bởi vì ghen tỵ mà vằn vẹo, đáy lòng lạnh lẽo một mảnh.

“Người sai lầm rồi An An, sai lầm của người là do quá thông minh, từ lúc vừa mới bắt đầu lúc người hòa theo ý ta, giả bộ kiêu căng vô lễ, giả bộ ghen tỵ nói xằng nói bậy. . . . . An An, vì nhập chủ trong cung, người thật đúng là che giấu đến mức một giọt nước cũng không lọt đấy. Thử hỏi nữ nhân tâm tư như người, ta há có thể dưỡng hổ vi hoạn hay sao?” Khóe môi hoàng hậu nở nụ cười giễu cợt, giống như là đang châm biếm ta không biết tự lượng sức mình.

“Nếu là ngay cả một giọt nước cũng không lọt, vậy sao hoàng hậu có thể biết chứ?” Sừng sốt một chút, thì ra tự mình thông minh diễn kịch, nhưng cuối cùng lại giống như một tên hề hiển nghề ư. . . . . Chẳng qua nàng đã phán đoán sai một chút, ta làm tất cả, cũng không phải vì muốn thay thế nàng, mà chỉ là muốn còn sống để rời khỏi nơi này mà thôi. . . . . Nhưng loại lý do này. . . . . Nàng ta há có thể tin tưởng?

“Ngọc Lạc cho ta xem một bài thơ.” Hoàng hậu phát tay áo, tơ lụa màu trắng chậm rãi rơi nhẹ nhàng.

Nhặt lên, từ từ mở ra.

Từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ,

Khôn vờn qua núi không phải mây.

Lần lửa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo nửa duyên quân.

. . . . . Nét bút thanh tú, là bút tích của Ngọc Lạc.

Khóe miệng chưa xót nở nụ cười, từ một khắc đáp ứng Đình tỷ tỷ, Ngọc Lạc lập tức có lý do hận ta.

Ta không oán, ta không hận, chỉ là bánh xe vận mệnh bắt đầu dây dưa. . . . .

“Đây là thơ người mê hoặc hoàng thượng đúng chứ, An An, người thật sự cho rằng, ai gia sẽ tin tưởng một nữ nhân viết thơ tình như thế lại là một cái gối thêu hoa nhìn thì đẹp mà không dùng được sao?”

“Hoàng hậu nương nương, người có từng nghĩ tới, giết một An An, ngày sau còn có An An thứ hai, An An thứ ba, hồng nhan dễ già, ân sủng không còn nữa. . . . . Người có thể giết bao nhiêu người?” Tận lực trì hoãn thời gian, nhìn thẳng đáy mắt nàng.

Trong mắt nàng, sự yếu đuối chợt lóe lên, ngay sau đó lại hiện đầy sát ý ác độc. “Năm năm trước, trong thiên quân vạn mã, lần đầu tiên ta nhìn thấy đôi mắt đỏ của hân, đã biết chỉ có hân mới xứng làm nam nhân của ta, ta tay cầm binh quyền thiên hạ của phụ thân trợ giúp hân lên ngôi, điều kiện là phong ta làm hậu.”

“Nhưng ngài lại phát hiện ra sự tồn tại của Di phi, đó mới là nữ nhân hân thích nhất.” Lạnh nhạt vạch trần nàng tự lừa mình dối người.

“Ta có thể chịu được hậu cung 3000 của hân, ân huệ cùng hưởng, mà ta không thể chịu được ngàn vạn sủng ái của hân chỉ dừng ở trên người nàng ta!”

“Cho nên người lập mưu hãm hại?”

“Ha ha, An An người sai lầm rồi, Di phi không phải bởi vì ta mà chết, lỗi là do nàng ta quá mềm yếu, lỗi là nàng ta cái gì cũng quá lệ thuộc vào nam nhân, một cái châm ngòi nhỏ, đã đủ để khiến cho nàng không còn là người mà hoàng thượng độc sủng nữa, nàng vậy mà hoang mang sợ hãi bị phản bội, nữ nhân ngu ngốc, ha ha.” Hoàng hậu tùy ý cười, giống như là đang khoe nàng hả hê vì sự thành công đó vậy.

“Vậy ta thì sao, một nữ tử bình dân đến ngay cả phi tử cũng không phải, cũng đáng giá để hoàng hậu nương nương đại khai sát giới sao?”

Hoàng hậu chợt ngưng cười, nhìn mắt ta, giọng điệu vậy mà lộ ra chút hốt hoảng.

”An An, người biết không? Ai gia chưa từng thấy hoàng thượng để ý một nữ nhân như vậy. Rõ ràng muốn người như thế, nhưng người ở cung Thúy Vi một tháng, hẳn vậy mà ngày ngày nghỉ đêm ở Ngự Thư Phòng. Chưa từng sung hạnh bất kỳ người nào.

Có lúc ta thậm chí còn nghĩ rằng, An An, chẳng lẽ hoàng thượng đang chờ người tiếp nhận hẳn sao? Chẳng lẽ đây không phải là mảnh khốe mới lạ của người dùng để lạt mềm buộc chặt sao?

Phiên bang tiến cống châu báu, hẳn lại đưa đến chỗ người đầu tiên, trái cây mới quê nhà của người, hẳn ngàn dặm xa xôi phái người ngựa không ngừng vó đưa vào trong cung. . . . . Tất cả đều vượt qua sự sủng ái với Di phi trước đây. . . . . An An, sao người không thể không chết được cơ chứ?”

Mở cửa cung ra, thái giám cung nữ nối đuôi mà vào, ngoài cửa là tiếng kêu la thảm thiết không ngớt của Lưu Ly. . . . .

Ly ngọc ban thưởng rượu, mắt thấy hoàng hậu run run tay, đổ hết Hạc Đỉnh Hồng vào trong đó.

“Không cần phí tâm trì hoãn thời gian, là hôm nay ai gia nói quá nhiều, người nên lên đường thôi, An An.” Hai mắt lạnh lẽo, rốt cuộc không đọc ra tâm tình nữa.

Tay, run rẩy cầm ly lên, tiến tới bờ môi, Mộ Phi Hàm. . . . . Đây chính là tình yêu người cho An An ư. . . . . ?

Hôm đó dưới ánh mặt trời

Rốt cuộc nghe thấy câu “Hoàng thượng giá lâm.”

Hôm đó dưới ánh mặt trời

Cứ như vậy để mặc cho chính mình ngã vào trong lồng ngực Mộ Phi Hàm, hài lòng nhìn thấy vẻ mặt bi thương của hoàng hậu.

Khẽ nói. . . . .

“Mộ Phi Hàm, vì sao người luôn đến muộn vậy?”

Hôm đó dưới ánh mặt trời

Bóng dáng màu vàng chói mắt kia ôm ta thật chặt, giống như là một giây sau sẽ mất đi.

Lại giẫm cọt lên tiếng. . . . .

Tại sao không phái người báo tin cho ta?

Nàng thật là ngốc, An An. . . . .

Nàng thật là ngốc, An An. . . . .

Khóe mắt có lệ lướt qua. . . . . Bởi vì nhớ tới rất lâu về trước, có người cũng từng nói như thế, hẳn còn nói, “Người ngốc như thế, về sau hãy để ta chăm sóc người đi.” . . . . .

Lúc quay đầu nhìn lại . . . . .

Thế sự xoay vần. . . . .

25. Chương 26

“Phụ thân của nàng không nắm giữ binh quyền thiên hạ nữa, cho nên có thể ông ta đã chết rồi” Cung Thúy Vi, ta nhìn bóng lưng lạnh nhạt kia.

Chiêu Hòa năm thứ năm, tra ra Hoàng hậu độc sát Trần phi, ban cho cái chết. Tru di cửu tộc.

”Người đã sớm dự đoán được, Hoàng hậu sẽ giết Trần phi, nhưng vẫn để cho nàng làm như vậy, đó là nữ nhân của người, đó là con của người! Chỉ vì người muốn

nhỏ bỏ thể lực gia tộc của Hoàng hậu ra sao?” Đứng ở sau lưng hắn, ta càng thêm ghét bản thân, biết rõ không nên tham gia thế giới của hắn, nhưng vẫn. . . . . Nhưng vẫn. . . . . Không nhịn được mở miệng.

“Vốn ta chỉ muốn biếm nàng vào lãnh cung.” Mộ Phi Hàm chậm rãi xoay người, trong con ngươi tối tăm không biết cất giấu cái gì. “Nhưng nàng lại làm một chuyện khiến ta không thể không giết nàng. Không có ai có thể tổn thương nàng cả, An An.”

“Bao gồm cả ngươi sao? Hoàng thượng.” Mở miệng tự giễu. . . . . Máu tanh chém giết. . . . . Đây là yêu thương cùng bảo vệ mà Mộ Phi Hàm cho ta. . . . .

.

“Chung quy có một ngày nàng sẽ hiểu, Lý Uẩn Đình không cho nàng được, ta có thể cho nàng.” Xoay người rời đi, chỉ để lại cung Thúy Vi càng thêm vắng lạnh tịch mịch.

Ban chết cho Hoàng hậu, người ngoài nhìn vào, sẽ nói tất cả nguyên nhân đều do ta gây ra, ở trong mắt những người khác, Mộ Phi Hàm là giận dữ cả mặt vì hồng nhan, 3000 sủng ái của hắn chỉ tập trung ở trên người ta. . . . .

Nhưng nào có ai biết. . . . . Những thứ này đều do một nam nhân đầy dã tâm đã an bài thỏa đáng đâu chứ?

Nếu là vì thành toàn bá nghiệp của ngươi, cần thiết phải đổ máu người mà ngươi thương yêu, như vậy Mộ Phi Hàm, đứng ở đỉnh núi cao cao tại thượng kia, sẽ cảm thấy vui vẻ ư. . . . . ?

Rõ ràng là ngươi cố ý, đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió giống như ngươi, đứng ở trung tâm của mọi sự ghen tỵ và chán ghét của mọi người, sắm vai một nữ tử hồng nhan hoạ thủy, ép ta. . . . . Không thể không lựa chọn. . . . . Cùng ngươi sống vai mà đi. . . . .

Cứ như vậy lại qua mấy ngày

Lưu Ly hào hứng chạy tới, nói, “Chủ tử, nghị hòa rồi, nghị hòa rồi!”

Chiêu Hòa năm thứ năm, Hoài quốc phái người mang tin tức đến, đồng ý rút tất cả quân lính về một bên Thương Hải, không hề gây rắc rối cho biên cảnh Thanh Long quốc nữa. Hi vọng hai nước nghị hòa.

Tin tức truyền đến, cả nước vui mừng, bởi vì đối với Thanh Long quốc mới bình ổn được nội loạn mà nói, không thể nghi ngờ là một tin tức lớn cực tốt.

Nhưng là, đến tốt cùng tại sao quốc vương Hoài quốc lại đột nhiên đề xuất nghị hòa? Trước mắt, thực lực của Thanh Long vẫn chưa khôi phục, trong khi đó Hoài quốc lại chính là binh hùng tướng mạnh.

Trước cái gương hình củ ấu, thật sự là lười trang điểm.

“Hoài quốc có điều kiện gì?” Ta vẫn ngồi tại chỗ, không ngoài ý muốn nghe thấy Mộ Phi Hàm đẩy cửa đi vào, phát tay đuổi hết nữ tỳ trái phải.

Đầu ngón tay ấm áp xuyên qua tóc ta. . . . . Khi lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lên một luồng tóc đen. Giống như mỗi ngày, cứ như vậy, Mộ Phi Hàm ngồi bên cạnh ta không hề phòng.

“Điều kiện của Quân vương Hoài quốc là, muốn lấy bảo vật Thượng Cổ của Hoài quốc bọn họ trở về, Giao Nhân Lệ.” Bờ môi giống như lơ đãng phớt qua bên tai ta. Hơi thở ấm áp phả lên mặt ta. Xuyên thấu qua cái gương củ ấu, ta thấy được ánh mắt Mộ Phi Hàm vẫn luôn dừng trên Giao Nhân Lệ ở bên tai trái của ta.

“Một vật chết mà thôi, cũng đáng giá để Quân vương Hoài quốc hao tâm tổn sức như thế.” Không để lại dấu vết rời khỏi lòng ngực Mộ Phi Hàm, sửa sang lại vạt áo, đứng dậy đi tới trước bàn, trong miệng lầm bầm, “Bạch đàn cháy hết rồi, nên thay.”

“Ngày đó Lý Uẩn Đình tặng nó cho nàng, không nói cho nàng biết chỗ dùng của nó sao? Vì thế nên nàng vẫn chỉ coi nó là một khối bảo thạch độc nhất vô nhị thôi ư, An An?” Tiếng cười giễu cợt, đôi môi lạnh bạc kia phát ra những từ này.

“Nói thì sao, mà không nói thì đã sao?” vén tay áo lên, tiếp tục động tác thêm hương, trong lòng thì dao động trăm lần, Giao Nhân Lệ, Thanh nhi nói có thể giấu giếm thân phận của ta, ngoại trừ cái này . . . . . . Còn có bí mật gì nữa đây. . . . . ?

“Xem ra nàng thật sự không biết. . . . . Ha ha, mà ta cũng không có ý định nói cho nàng biết. . . . . An An.” Ổ trên gò má lại truyền tới cảm xúc ấm áp.

“Có ai từng cho người biết, nói chuyện với người thật sự rất mệt mỏi hay không.” Bản thân cũng không phát hiện ra mình khẽ nhủ lông mày, xoay người, đi ra sau

lưng Mộ Phi Hàm, trở lại trước gương củ ấu một lần nữa, hậm hực chải tóc.

“Mười ngày sau, Quốc vương Hoà quốc sẽ đích thân tới quốc đô nghị hòa.” Không ngờ không giận, Mộ Phi Hàm chỉ là nhẹ nhàng cười.

“Hả? Người muốn giao ta ra?” Khi nào thì bắt đầu, ta cũng học được cách giấu cợt nhàn nhạt rồi?

“Có lẽ đi...! . An An nàng cũng không quan trọng bằng Thanh Long quốc của ta.” Nụ cười bên môi hẳn càng ngày càng sâu. Khó phân biệt thật giả.

Nặng nề thở dài, thả lược trong tay xuống, ngoại trừ Lý Uẩn Đình, không còn ai có thể lấy Giao Nhân Lệ xuống.

Mộ Phi Hàm. . . . . Chàng vẫn không muốn bảo vệ An An đúng không. . . . . Nếu ngay cả tình cảm cũng phải nợ nần. . . . . Thật sự tim của An An, thật sự không chịu nổi gánh nặng nữa đâu. . . . .

“An An, nếu ta cho nàng gặp lại hắn, nàng sẽ như thế nào?” Mộ Phi Hàm nhặt cây trâm hoa mai trên bàn trang điểm lên, không nhanh không chậm muốn thay ta cài ở giữa tóc, ước lượng một vị trí, dịu dàng nói tiếp, “Cài vào nơi này, được không?”

Hành động dịu dàng, hơi thở nguy hiểm, ta hiểu rõ Mộ Phi Hàm như vậy, mấy ngày nay che chở đầy đủ cho ta như thế, cũng chỉ là bá đạo muốn xóa cái tên Lý Uẩn Đình trong đầu ta mà thôi.

Nhưng tiếc nuối chính là hắn lại không hiểu ta, một khi ta đã quyết định chuyện gì, cho dù khó hơn nữa, cũng sẽ kiên trì tiếp tục.

Rũ mắt xuống, biết rõ như vậy sẽ chọc giận Mộ Phi Hàm, nhưng vẫn nhẹ giọng nói, “Cho dù sinh tử mệnh mồi, cũng không muốn nghĩ lại, tự mình khó quên.”

Da đầu nơi truyền đến đau đớn do bị trâm đâm trúng, xuyên thấu qua gương củ ấu, ta nhìn thấy tay Mộ Phi Hàm đang run rẩy.

Không khóc, cũng không né tránh.

Ta không cho người được cam kết, người lại đau đớn bẻ gãy cánh của ta, nhốt trái tim lẫn nhau . . . . .

“Như vậy à, vậy ta e rằng cả đời này nàng cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy hắn rồi.” Bình tĩnh trở lại, lần nữa nghiêm chỉnh cài cây trâm, bờ môi Mộ Phi Hàm cười bí hiểm.

Cả đời. . . . . Không có cơ hội. . . . . Gặp lại. . . . .

Trong lòng chợt dâng lên dự cảm xấu, chẳng lẽ Mộ Phi Hàm tìm được Lý Uẩn Đình rồi. . . . . Chẳng lẽ Mộ Phi Hàm định hại Lý Uẩn Đình. . . . . ?

Đột nhiên xoay người, cái trán bất ngờ va vào ở lồng ngực Mộ Phi Hàm, một cái ôm ấm áp xông tới.

Một cái ôm vừa bá đạo lại vừa nóng bỏng như vậy, ta vô lực tránh thoát, không dám giãy giụa, sợ dễ dàng khơi lên dục vọng của người nam nhân kia.

Giống như một chiếc lá, run lẩy bẩy trong gió. . . . .

“Mộ Phi Hàm. . . . . Đừng làm hại chàng, được chứ?” Không biết đã trải qua bao lâu, ta bắt lấy vạt áo hắn, chợt bắt đầu vô năng nhẹ nhàng khóc sụt sùi. Ta đang đối mặt với một nam nhân đứng ở đỉnh cao của quyền lợi, một nam nhân lãnh khốc vô tình có thể phụ hết tất cả người trong thiên hạ, sinh tử của ta và Lý Uẩn Đình có khả năng đều ở một thoáng suy nghĩ của hắn . . . . .

Không phải là không muốn đẩy hấn ra. . . . . Chỉ là nếu hấn có một chút tình ý đối với ta. . . . . Như vậy giờ phút này nước mắt. . . . . Có lẽ sẽ có hữu dụng. . . . .

Tự giấu nhốt tới hoàng hậu, từ lúc nào bắt đầu. . . . . Ta cũng muốn lợi dụng tình cảm của người khác rồi. . . . . Là ta thay đổi ư. . . . .

“An An, vậy mà cũng biết sợ đấy.” Lòng ngón tay có chút thô ráp lướt qua gương mặt của ta, thay ta nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

“Ta đã còn gì quý báu có thể trao đổi với người nữa.” Một cái nháy mắt, nước mắt liền như trân châu rơi xuống, cổ ý viết hết tất cả ủy khuất lên trên mặt.

“Ha ha, An An, nếu như nàng muốn gạt ta mềm lòng, như vậy nàng thành công rồi đấy.” Mộ Phi Hàm chậm rãi nâng gương mặt của ta lên, ở nơi mi tâm thương tiếc ẩn xuống nụ hôn ẩm ướt.

Hấn vậy mà cứ dễ dàng xoay người rời đi, khoảnh khắc lúc bước chân hấn đi ra cửa cung, bóng dáng màu vàng sáng quay đầu về phía ta, nói “Lý Uẩn Đình bây giờ, ta không có khả năng động chạm đến, chỉ là, An An nếu như nàng gặp hấn, nhất định sẽ hối hận thâm tình một năm qua của chính mình đấy.”

Giật mình đưa mắt nhìn Mộ Phi Hàm rời đi. . . . . Nhìn đàn hương trong phòng lượn lờ bay lên cao, hai mắt sương mù đầm lệt.

Trong lòng liên tục lặp lại lời nói của Mộ Phi Hàm. . . . . Lý Uẩn Đình bây giờ. . . . . Sẽ làm An An đau lòng hối hận ư. . . . . Sẽ không, hấn nhất định đang gạt ta, trên thế giới này, Lý Uẩn Đình là người hiểu An An nhất. . . . . Lý nào có thể nhẫn tâm tổn thương. . . . . Nếu ta gặp lại chàng. . . . . Nhất định sẽ cùng chàng chân trời góc biển. . . . . Sống chết có nhau. . . . .

26. Chương 27

Chuyển chúc phiêu bồng nhất mộng quy, dục tầm trần tích trướng nhân phi, thiên giáo tâm nguyện dữ thân vi.

Đãi nguyệt trì thai không thệ thủy, ẩm hoa lâu các mạn tà huy, đăng lâm bất tích canh triêm y.

(Đuốc chuyển buồm lay mộng qua mau, muốn tìm dấu cũ thấy người đầu. Trời dạy thân tâm không toàn vẹn. Ánh trăng dưới nước vớt được đầu? Hoa tàn lâu các tiếc tà dương. Giữa tầng sông núi ướt xiêm y)

Trong ngự hoa viên, sáng sớm trải qua mưa phùn tẩy rửa, xung quanh căn nhà giam vàng kia là bụi hoa cỏ, phía sau chen lẫn phía trước tỏa ra hương thơm.

Vô cùng chán nản ngồi trong lương đình, cảnh đẹp như vậy, vậy mà không người nào cùng ngắm.

“Chủ tử, tối nay nghênh đón dạ tiệc của Quốc vương Hoài quốc, hoàng thượng cố ý khâm điểm chủ tử bồi yến, ân sủng như vậy, xem ra hoàng thượng sắp phong chủ tử làm phi rồi.” Lưu Ly giống như đòi thưởng, hình như cảm thấy ta cũng sẽ vì ân sủng to lớn này mà kích động.

“Ừ.” Bưng Bích Loa Xuân lên, nhấp một ngụm, không muốn phản bác, miễn cưỡng đồng ý, ngày nào cũng như ngày nào, giả vờ vui vẻ.

“Ha ha, xem ra Ngự Hoa Viên của Thanh Long quốc đúng là có đường nét độc đáo.” Giọng nói dịu dàng như ngọc mang theo chút giấu cợt bất ngờ vang lên bên tai.

Nước mắt chợt thấm ướt hốc mắt. . . . .

Ông trời ơi. . . . . Người đã nghe thấy lời cầu nguyện của con đúng không. . . . .

Ngơ ngác đứng dậy. . . . . Lỡ tay. . . . . Mặc cho ly trà rơi xuống. . . . . Tung tóe làm ướt la quần.

Giọng nói này. . . . . Giọng nói này. . . . . Đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ. . . . . Cái giọng nói này đã từng kiên định nói cho ta biết, An An, nàng muốn tự do, chỉ có ta mới có thể cho nàng.

Lý Uẩn Đình. . . . . Lý Uẩn Đình. . . . .

Sau tiếng hô của Lưu Ly, ta liều mạng nhấc váy lên và gần như là chạy đến trước mặt bóng dáng màu lam đó.

Lảo đảo. . . . . Lúc đối diện với đôi con người kia ta chỉ cảm thấy vạn vật như dừng lại. . . . . Đôi mắt vừa giống như trêu tức lại vừa như gió thoảng mây trôi kia. . . . . Như vầng trăng trên trời nhìn xuống trần thế. . . . .

Là hạnh phúc tới quá đột ngột, khoảnh khắc lúc ta đến gần hẳn, ta lại bị váy áo làm trật chân té ngã.

Té ở dưới chân của hẳn, cả người đầy bụi đất, bên môi lại nở nụ =cười vui vẻ, Lý Uẩn Đình, sợ là lại sắp mắng ta ngốc đấy.

Một đôi tay đưa tới trước mặt của ta, đó là tay của Lý Uẩn Đình, là đôi tay hứa sẽ cho ta tự do.

Ta cười, cười rất vui vẻ, vì giờ khắc này gặp lại, khiến tất cả những đau khổ đã trải qua lúc trước đều bay đi mất rồi.

Từ giờ khắc này, trong mắt chỉ có chàng, chỉ có chàng. . . . .

Nắm tay hẳn. . . . . Khẽ run. . . . . Đứng dậy, cứ như vậy nhìn hẳn, nụ cười và nước mắt đều hiện lên trên mặt.

Nhìn nhau không nói gì, chỉ có nước mắt tuôn rơi.

Hoảng hốt nhìn nhau, sự ấm áp trong tay đột nhiên lại rút ra.

Lý Uẩn Đình vẫn nở nụ cười như kẻ du côn đó, nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Người không sao chứ, cô nương.”

. . . . .

Nhìn nhau không nói gì (Biến thái Lý)

“Hoàng tổ mẫu, cháu đã yêu một cô bé con.”

Ngẩng đầu nhìn người ở trên Trích Tinh Các, cái người đã từng vĩnh viễn sặc sỡ loá mắt như thế, vĩnh viễn cao tại thượng như thế. Phụ hoàng nói rất đúng, dã tâm của người chưa bao giờ bởi vì năm tháng qua đi mà biến mất.

Vậy mà hôm nay, trang dung* tinh xảo đã không thể che giấu nổi nét già nua của gương mặt, minh châu chói mắt trên mũi phượng đã không thể che giấu nổi đôi mắt bởi vì tinh lực bị hao mòn qua thời gian mà trở nên trống rỗng.

(Trang dung: Mấy đồ trang điểm cho gương mặt)

Hoàng tổ mẫu của ta, nắm Hoài quốc trong tay suốt ba mươi năm, vậy mà vẫn bị thua thảm bởi thời gian.

“Đình, mười ba năm trước ngươi không thèm để ý ai gia giữ lại, thà ăn Đoạn Trường thảo phá hủy kinh mạch, chỉ để đổi lấy tự do. Hôm nay, ngươi mang theo một thân thương tổn trở lại, vì sao sẽ cho rằng ai gia nhất định sẽ đồng ý thỉnh cầu của ngươi?” Giọng nói già nua cùng khôn khéo vang lên, trong đôi mắt trống rỗng của hoàng tổ mẫu đột nhiên phát ra tia sáng nhìn thấu lòng người.

“Mười ba năm trước, hoàng tổ mẫu cần chẳng qua chỉ là một con rối, một con rối có thể làm cho hoàng tổ mẫu càng thêm có lý do danh chính ngôn thuận chấp chính. Cho nên, Đình, tất nhiên có cũng được mà không có cũng chẳng sao.” Nhìn thẳng ánh mắt dò xét kia, ta mỉm cười đáp, “Nhưng hôm nay, hoàng tổ mẫu đã không còn tinh lực thêu hoa dệt gấm cho Hoài quốc nữa, hôm nay Nam Quận vương rục rịch muốn ngóc đầu dậy, Tịnh Châu lại gặp thiên tai, dân chúng bụng ăn không đủ no, nếu không thành toàn Đình, chẳng lẽ hoàng tổ mẫu nguyện ý nhìn tâm huyết người từng bỏ ra cho Hoài quốc, cứ như vậy sụp xuống?”

Nhìn sắc mặt hoàng tổ mẫu khẽ thay đổi, ta nghĩ ta đúng rồi, hoàng tổ mẫu cũng không phải lòng lang dạ thú như người trong thiên hạ nghĩ, trong trái tim của hoàng tổ mẫu, cũng có, quốc gia, có thiên hạ.

Thật ra thì ta không thể không thừa nhận, hoàng tổ mẫu cầm quyền, quả thật khá hơn tổ phụ cùng phụ thân hay mềm lòng nhiều, một nữ nhân thủ đoạn ác liệt như thế, dù mang tiếng xấu khắp hậu cung, nhưng chung quy sẽ có một ngày sử sách sẽ vì chiến tích của người mà đánh giá đúng trọng tâm.

Ta không hận người, chưa bao giờ hận người.

Cho dù cha của ta vẫn bị người giam lỏng ở thâm cung cho đến cái ngày qua đời.

Cho dù mẫu thân của ta cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, trực mạ mắng kẻ tư thù*, hậu cung loạn chính.

(*Mẫu kẻ ở đây là gà trống, tư thù là báo sát => Hiểu nhầm na thì câu này là mắng tình trạng oán hận đần ông tiếp quản việc chính sự)

Ta chỉ chết lặng, chỉ là nhìn thấu.

Ở cái nơi lợi ích nằm trên đỉnh cao này, vô luận người nào đi sai một bước, nếu té xuống, chính là tan xương nát thịt.

Tuổi thơ của ta trải qua sự tranh đoạt cùng nghi kỵ ở ngay nơi này mà vượt qua.

Cho đến năm đó khi lên bảy tuổi, phụ thân bệnh qua đời.

Hoàng tổ mẫu nói, nàng muốn lập ta làm đế.

Ta nghĩ cả đời này, nếu như làm đúng một chuyện, đó chính là cự tuyệt yêu cầu của hoàng tổ mẫu.

Bảy tuổi ta đây, dùng giọng trẻ con non nớt nói với bà ấy, “Hoàng tổ mẫu, nếu lập con làm đế, người sẽ là nữ nhân cả đời ở phía sau rèm, cả đời cũng không thể danh chính ngôn thuận đứng ở Trích Tinh Lâu, nhận vạn dân quy lạy.”

Không ngờ, ta lại thuyết phục được người.

Mà ta cũng phải trả cái giá lớn để đổi lấy tự do   Đoạn Trường Thảo.

Mâu Tần từng nói với ta, cái gọi là Đoạn Trường Thảo, mấy năm đầu sau khi sử dụng cũng không khác thường, nhưng theo thời gian trôi qua, công lực sẽ dần dần yếu đi, có khả năng sẽ bị tê liệt, thậm chí là chết.

Tất cả đều là quá trình từng bước một, nói cách khác, dùng Đoạn Trường Thảo, trên thực tế là tăng nhanh tốc độ tử vong. Kiếm Tần nói, nếu uống thuốc này, ta sẽ không thể sống quá ba mươi tuổi.

Nhưng mà ta vẫn uống.

Bởi vì nếu có thể sử dụng loại độc này, để đổi lấy ba mươi năm tự do, đổi lấy ba mươi năm cách xa trời buộc của hoàng gia, cũng đáng lắm, từ đó tự do giữa đất trời, từ đó tha hồ ngao du sơn thủy.

Từ đó hóa thân thành một thương nhân, từ đó hóa thân U Minh công tử, vô luận là ai, đều là mơ ước gấp không thể chờ đợi suốt cả đời ngẩn ngơ của ta.

Nhưng là, vạn mạng trên cột vẫn rủ lòng thương xót, để cho ta gặp nàng. Nữ tử duy nhất khiến ta động lòng.

Luôn thích mặc một thân la quần vàng nhạt, giống như nắng ấm giữa mùa đông vậy, dễ dàng tác động tất cả tâm tình của ta.

Lúm đồng tiền ngậy ngò đó.

Vẻ mặt mờ mịt đó.

Tính tính hiền thành đó.

Tấm lòng bao dung đó.

Ta vậy mà không nhớ nổi, đến tận cùng là từ lúc nào bắt đầu yêu nàng, là lúc cùng nàng ngắm những vì sao kia ư, hay là cái lần nghe nàng khẽ ngâm nga ở bên tai ta, hay là cái lần làm nàng khóc nhĩ. . . . .

Như vậy đó, ta chỉ là muốn bảo vệ nàng mà thôi.

Ba mươi năm ngần ngừ, ta đã không có thời gian cho nàng cả đời thương yêu cùng cưng chiều.

Nếu đã như vậy, vậy thì cứ sắm một nhân vật nhẹ nhàng, lẳng lặng mỉm cười bên người nàng, chỉ cần nàng vui vẻ.

Vậy mà ta đã quá tự phụ rồi.

Ta có thể cười noi theo sự thương yêu cưng chiều của Trầm Hằng đối với An An, ta có thể vì bảo vệ nàng mà sử dụng hết tất cả nhân lực, tài lực của mình.

Cứ nghĩ rằng, cứ như vậy dưới sự bảo vệ của ta, cứ nghĩ rằng, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của ta, ích kỷ muốn làm nàng mỉm cười cho đến ngày đó lúc ta chết đi.

Nhưng là, sự xuất hiện của Mộ Dung Huyền đã phá vỡ tất cả.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ ta nên cảm ơn hắn, nếu không có hắn, ta cũng sẽ không biết, tình yêu của ta đối với An An đã tích thành nỗi nhớ nhưng si mê đến mức nào, như thế nào là giữ lấy, như thế nào là không nguyên ý chia sẻ.

Mộ Dung Huyền, quốc sư Thánh Ngưng quốc, pháp thuật thông thiên, thiên cổ chỉ có một người.

Mộ Dung Huyền, vì bảo vệ An An mà không tiếc tự hủy nguyên thần, Mộ Dung Huyền, cong môi cười một tiếng, khuynh quốc khuynh thành.

Sáo trên môi, rốt cuộc đã không thể thổi ra khúc nhạc giết người trong vô hình nữa.

Muốn đoạt nàng lại, lại suy sụp ngã trong vũng máu. . . . . Bởi vì chân không thể đi được. . . . .

Tất cả những điều này, vốn chẳng phải điều mà Lý Uẩn Đình ta quan tâm, ta quan tâm chỉ có tự do cùng cái tâm hồn vô cầu vô thúc kia mà thôi.

Nhưng một khắc này ta đã hiểu, tự do mà không có nàng, chỉ có thể khiến cho lòng người càng thêm e sợ sự cô đơn. . . . .

Vì thế xoay người rời đi, vì thế trở lại cái nơi mà mười ba năm trước ta đã từng không tiếc bất cứ giá nào muốn rời khỏi, chỉ vì để nữ tử mà ta yêu được hạnh phúc, chỉ có ta mới có thể cho, cũng chỉ có ta mới cho được.

“Ngày đó người uống Đoạn Trường thảo, nên biết cái giá cao của việc hối hận.” Hoàng tổ mẫu mệt mỏi nhắm hai mắt lại. “Ta đã già, tự nhiên nên giao giang sơn gấm vóc này cho người, chỉ là người phải nghĩ kỹ, vì một nữ tử, có đáng giá hay không?”

“Nếu nàng không đáng giá, vậy thì thiên hạ này càng không đáng giá.” Ta khẽ cười, đắm chìm vào những ký ức tốt đẹp mà An An đem đến ình.

“Lúc hắn còn trẻ, cũng từng nói giống như người vậy.” Hoàng tổ mẫu giống như lại chìm đắm vào trong hồi ức đã qua, qua hồi lâu, mới chậm rãi nói. “Ba ngày sau, ta sẽ bảo Mâu Tần đem thuốc giải cho người.”

Ba ngày sau, bên bờ Thương Hải bờ, Mâu Tần cầm thuốc giải tới gặp ta.

Có hai lọ.

Mâu Tần nói, Đoạn Trường thảo, có hai loại giải được.

Thứ nhất là sau khi uống sẽ quên hết tất cả những gì sau khi trúng độc, những tình yêu cũ trước kia, đều vứt bỏ với cát bụi.

Thứ hai là sau khi uống giống như vạn kiến đốt cả người đau xót, mỗi lần động tình, đều sẽ đau lòng khó nhịn.

Vô luận uống chai nào, 1 năm sau, thân thể đều sẽ từ từ chuyển biến tốt lên.

Ta mỉm cười.

Cầm một lọ trong đó lên, ngửa đầu uống cạn.

Kiểm Tần giật mình nhìn ta.

Hỏi, “Không hối hận?”

Ngồi trên mặt đất, tim như bị khoét một cách đau đớn, mồ hôi lạnh trên người chảy ròng ròng, nhưng mà ta vẫn mỉm cười, bởi vì ta, không hối hận.

Nửa tháng sau, đăng cơ làm đế.

Kinh ngạc phát hiện, dã tâm của hoàng tổ mẫu, hẳn là muốn nhất thống tam quốc.

Con đường trước mắt, đã được người lót đệm tốt tất cả.

Bà nói, người không thể không làm.

Hai năm sau, tuân theo những dã tâm của bà ta, dưới quyền lực bà ta cho cùng sự giám sát theo dõi mà cẩn thận che giấu sự nóng nảy của mình.

Nếu muốn hoàn toàn nhỏ một cây đại thụ rắc rối khó gỡ ra khỏi triều đình Hoài quốc, ta chỉ có nhẫn nại.

Hôm đó bên bờ Thương Hải, ta vừa chỉ vào biển xanh vừa nói, “Muốn lấy Thanh Long quốc, phải lấy Giao Nhân Lệ trước.”

Giọng điệu già nua của hoàng tổ mẫu vang lên, “Giao Nhân Lệ? Bảo vật thời xa xưa trong truyền thuyết của Hoài quốc? Tổ phụ ngươi từng nói qua đó là một cái chìa khóa có thể mở ra tài phúc khiến quốc gia nghiêng trời lệch đất. Nó thật sự tồn tại sao?”

“Đúng vậy, đang ở Thanh Long quốc.” Ta thản nhiên cười cười, nhìn mặt nước biển màu xanh kia, trong mắt dâng lên nhu tình, nhưng tâm lại đau chết lặng. . . . .

Vài ngày sau.

Ngự Hoa Viên Thanh Long quốc.

Mỉm cười, nhìn bóng dáng vàng nhạt chạy về phía mình, hai năm rồi, đã hai năm rồi, thời gian đã điều khắc An An của ta càng thêm cười nói tự nhiên, càng thêm lấp lánh trong suốt.

Hai mắt đắm lệ kia, đôi môi đỏ mọng đó, nụ cười nơi bờ môi như gió xuân thổi vào mặt đó. . . . .

Có trời mới biết, ta đã dùng tâm trạng như thế nào, chôn chân ngay tại chỗ, liều mạng khống chế kích động muốn ôm nàng vào lòng cỡ nào.

An An, ta không thể để cho hoàng tổ mẫu biết thân phận thật của nàng được, bây giờ ta vẫn không thể mang nàng trở lại Hoài quốc nguy cơ trùng trùng được, An An, chúng ta, phải chờ đợi. Mà nàng lúc này, sống ở hoàng cung Thanh Long quốc, là an toàn nhất.

Không cần thận bị góc vấy làm ngã, thấy nàng cả người bụi bặm ngã xuống đất, ha ha, An An, nàng thật là ngốc, đã trở mã thành nữ tử mê hoặc lòng người như thế rồi, vậy mà vẫn vụng về đáng yêu như cũ.

Cứ như vậy thoải mái đưa tay đi đỡ nàng. . . . .

Đột nhiên ngăn ra, bởi vì đọc hiểu thâm tình không hề nhằm lẫn trong đôi mắt kia. . . . . Ha. . . . . Trong lòng đột nhiên cảm động như mới dời núi lấp biển vậy. . . . . An An của ta. . . . . Cũng yêu ta sao. . . . .

Nhưng càng là như vậy, ta lại càng không thể để cho nàng gặp bất cứ một chút nguy hiểm nào. Càng như vậy, ta càng phải tạm thời đẩy nàng rời xa ta.

Vì vậy môi mỏng khẽ mở, “Ngươi không sao chứ, cô nương.”

Nhẹ nhàng cười, tim thì đau đến mức không còn cảm giác.

An An. . . . . Nước mắt trên má nàng giờ phút này. . . . . Chừng nào Lý Uẩn Đình mới có thể lau đi?

27. Chương 28

Dạ tiệc

Tối nay, là một ngày đặc biệt đối với Thanh Long quốc.

Đèn lồng kéo dài vạn dặm làm cho hoàng cung Thanh Long quốc sáng như ban ngày.

Cung nữ xinh đẹp đang bưng đồ ăn ngon đi qua đi lại ở trong đại điện. Khách và chủ ngồi xuống, trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Vô ý thức ngồi trong một góc – nơi chỉ thuộc về ta, cười nhìn Mộ Phi Hàm đang ngồi trên ghế chủ vị chuyện trò. Ngồi ở bên cạnh hắn, là Quý Phi nương nương của Thanh Long quốc, ngoại trừ hoàng hậu ra thì nàng ta là nữ nhân tôn quý nhất Thanh Long quốc.

Ta dùng thân phận như vậy, vốn không xứng tham dự yến hội như thế này, mà sợ là Mộ Phi Hàm đã sớm biết chuyện Lý Uẩn Đình mất trí nhớ, hôm nay để ta tới, cũng chỉ là muốn nhìn thấy giấc mơ của ta bị đổ bể mà thôi.

Tự giễu uống hết một ly rượu Phần, cảm giác đậm đà quyện lại, khiến ột người chưa bao giờ uống rượu như ta không chút cảm được cái vị cay nồng của nó.

Ánh mắt rớt cuộc va phải bóng dáng màu xanh mực khiến ta ta tan nát cõi lòng . . . . .

Thân phận Đế vương Hoài quốc, thân thể khỏe mạnh, từng cái giờ tay nhắc chân kèm theo khí chất tự tin và tiêu sái, cái nụ cười như bức tường ngăn cách trần thế kia.

Đó là Lý Uẩn Đình của ta, nhưng cũng chẳng phải Lý Uẩn Đình của ta.

Ngửa đầu uống hết một ly rượu nữa, cứ như vậy say chết cũng tốt, khi tỉnh lại, chàng sẽ nói cho ta biết, đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ đáng sợ mà thôi.

Người mà ta sớm sớm chiều chiều nhớ nhung, lại có thể quên mất ta hoàn toàn như thế.

Làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi. . . . .

Đêm nay là đêm nào, mà quân đã trở thành người xa lạ.

***

Góc nhìn của Kiếm Tàn

Ẩn núp ở Thanh Long quốc mấy chục năm, hôm nay, rốt cuộc gặp được Hoàng đế chí cao vô thượng của Thanh Long quốc - Mộ Phi Hàm.

Một vương giả cường thế lại cơ trí, một Hoàng đế chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủn, từ một kẻ tay không tác quyền biến thành Đế vương truyền kỳ hô mưa gọi gió.

Ta vẫn cho rằng, một khi nam nhân này ngồi vững vương vị, như vậy trừ Lý Uẩn Đình ra, khắp tam quốc không còn ai có thể địch nổi nữa.

Ta thật lòng kính ngưỡng Lý Uẩn Đình, là một người chỉ vì tự do, mà có thể bỏ qua quyền lực dễ như trở bàn tay, nhưng cũng là người đã đập bể giấc mộng chấn hưng Hoài quốc của rất nhiều người.

Hôm nay, Lý Uẩn Đình - hoàng thượng của chúng ta, đã trở lại. Mặc dù vẫn không giống như mọi người ham học hỏi, ví như khát khao quyền lực tối cao. Mặc dù, tất cả những chuyện hắn đang làm, chẳng qua chỉ là vì một nữ tử tên là An An.

An An. . . . .

Nữ tử ngồi ở trong góc kia. . . . .

Một thân váy tơ tằm mỏng màu trắng thêu hoa cúc, bị cung sa màu vàng nhạt che đi khe thấp thoáng. Tóc mây rối loạn, mắt sáng sương mù.

Một ly lại một ly rượu, cứ từ trên môi kiêu diễm mà trôi xuống.

Bờ môi chứa đựng nụ cười như có như không. Giống như là tự giấu, hoặc là xa lánh.

Nữ tử lạnh nhạt như hoa cúc kia, hai năm trước, lúc còn ở Tề gia bảo, ta đã từng gặp nàng.

Chỉ là khi đó, nàng thoát nhìn hạnh phúc hơn bây giờ rất nhiều.

Khi đó, nàng nép ở trong ngực cha mình, trông thật ngây thơ.

Khi đó, nàng từng dùng ánh mắt lấp lánh trong suốt như vậy, chiếu vào đáy mắt ta. Làm hại ta ảo giác, cao thủ khám nghiệm tử thi trong Tề gia bảo chính là nàng.

Ha ha, nhưng làm sao có thể chứ, cho dù là một nữ tử thông minh như băng tuyết, nhưng nàng khi đó chỉ mới có mười ba tuổi mà thôi.

Cảm nhận được nam nhân bên cạnh run rẩy, giờ phút này cố tình bàn luận viển vông, dùng tâm trạng như thế nào đi chăng nữa, nhưng khi nhìn nữ tử mình thương yêu nhất, vẫn phải mượn rượu tiêu sầu đấy thôi.

Ta và hắn đều rõ, Giao Nhân Lệ, cũng chỉ là cái cớ đến để gặp nàng.

Giao Nhân Lệ, bảo vật từ thời xa xưa của Hoài quốc. Người của Hoài quốc chỉ biết nó có tồn tại, nhưng ở đâu, đến tột cùng hình dạng như thế nào, thật đúng là hiếm người biết.

Nó có thể là một viên bảo thạch lỏng lẫy chói mắt, cũng có khả năng là một khối ngọc bội, hoặc chỉ là một thanh đao sắc bén. . . . .

Trừ quân chủ mà tam quốc đời đời tương truyền ra.

Thì không người nào biết nữa.

Mà sở dĩ Thái Hoàng thái hậu đồng ý để hoàng thượng tới Thanh Long quốc tìm Giao Nhân Lệ.

Chỉ sợ cũng chỉ là muốn tìm một lý do danh chính ngôn thuận tiến quân vào Thanh Long quốc mà thôi.

Bởi vì cái gọi là Giao Nhân Lệ, cái gọi là bảo tàng có thể làm điên đảo một nước.

Cuối cùng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hai năm tương tư thấu đến tận xương, đã sớm hành hạ nam tử xưa nay vốn chẳng quản gì ở trong lòng thành ruột gan đứt từng khúc.

Có phải chính là giống như bây giờ hay không, nhìn nàng an toàn là tốt rồi, đem toàn bộ tương tư biến thành một câu quên mất.

Chỉ là ta vẫn không hiểu, vì sao nhất định phải làm như vậy, vì sao không thể mang nàng trở về Hoài quốc, nếu chỉ là một nữ tử bình thường, Thái Hoàng thái hậu cũng sẽ không nói gì, Đế Vương từ xưa, hậu cung 3000 thì có chuyện gì là lạ đâu . . . . . ?

Chẳng lẽ. . . . . An An này. . . . . Có bí mật mà hoàng thượng không thể không buông tay. . . . . ?

“Nếu huynh đã ta gọi ta là huynh đệ, Thanh Long quốc nhất định sẽ dốc hết toàn lực tìm bảo vật của quý quốc, mong rằng Uẩn Đình huynh kiên nhẫn chờ.” Mộ Phi Hàm giơ rượu ngon trên tay lên, tỏ ý với chúng ta, mà lời nói, rốt cuộc cũng tiến vào chủ đề chính.

“Ah, tại hạ chỉ sợ thời gian qua mau, mong rằng Phi Hàm huynh đừng để ta sốt ruột chờ là được rồi.” Nhẹ nhàng uống cạn rượu trong ly, nụ cười của hoàng thượng cười vẫn luôn treo ở bờ môi, trong giọng nói có uy hiếp, có áp lực, chẳng lẽ. . . . . Giao Nhân Lệ thật sự đang ở Thanh Long quốc?

Mộ Phi Hàm mỉm cười không nói, bất chợt từng đợt tiếng đàn cùng sáo trúc truyền tới.

Trong chớp mắt, trên điện đã xuất hiện mấy nữ tử duyên dáng yêu kiều đang đứng thẳng.

Giai điệu mị hoặc vững vàng.

Nhảy múa.

Váy dài như mây, eo như cành liễu, mặt như tơ. . . . .

Như mây, như gió, như sương, mờ mịt như khói. . . . . nữ tử bắt đầu chính thức tuyên bố mị hoặc nhân gian. . . . .

Nữ tử múa dẫn đầu đập từng bước chân nhịp nhàng như đang thì thầm với tình nhân trong gió đêm, khẽ uốn thân hình thướt tha mềm mại của mình.

Liên tục xoay tròn trước mặt hoàng thượng, xoay tròn, giống như là dùng tất cả si tình cùng quyến rũ cả đời của mình.

Cho đến lúc tiếng đàn ngừng lại, nữ tử múa dẫn đầu quỳ rạp xuống trước mặt hoàng thượng. Bộ ngực tuyết trắng lộ ra một nửa bởi vì vận động kịch liệt mà chảy từng giọt mồ hôi.

Cái khăn che mặt bắt ngờ rơi xuống. . . . .

Hồng nhan tuyệt sắc, mị cốt tự nhiên.

Một khúc kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm động.

“Ha ha, đây là vũ cơ xinh đẹp nhất của Thanh Long quốc ta, tên gọi Nguyệt Sắc, không biết Uẩn Đình huynh có thích không?” Trong không khí truyền đến tiếng cười ha ha của Mộ Phi Hàm.

“Mỹ nhân như ngọc, tất nhiên là để thương yêu. Đa tạ ý tốt của Phi Hàm huynh.” Hoàng thượng cố tình thương tiếc đứng dậy đỡ mỹ nhân đang quỳ trên mặt đất lên, bóng lưng lại run run mấy cái không thể nhận ra.

Ta ngẩng đầu nhìn về hướng An An, nhưng chỉ thấy một đôi mắt trống rỗng, ngơ ngác nhìn, hẳn là tuyệt vọng đến không cảm thấy đau đớn gì nữa.

Giờ khắc này, ta thật sự có chút không hiểu hoàng thượng, đến tột cùng là lý do như thế nào, lại muốn người thương máu tươi đầm đìa.

Tình huống giằng co, mọi người mắt thấy một bóng dáng màu vàng nhạt say lão đảo đứng lên, đang lúc mọi người kinh ngạc nhìn nàng, thì nàng đã đi tới đại sảnh.

“Tiểu dân thôn quê, nghe tiếng hoàng đế bệ hạ của Hoài quốc phong thái xuất chúng đã lâu, tài trí mưu lược kiệt xuất, hôm nay vừa thấy An An mới biết hoàng đế bệ hạ của Hoài quốc không chỉ là thiếu niên anh hùng, mà còn biết thương hương tiếc ngọc nữa đây.”

Liếc thấy hoàng thượng lấy tay ôm ngực, cái nụ cười trong suốt đến cực điểm bên môi An An đến tột cùng cho người nổi đau như thế nào.

“An An, đừng càn quấy, còn không lui xuống.” Mộ Phi Hàm không vui cau mày quát lớn, lộ hết thiên uy.

“Ha ha, hoàng thượng, An An cũng không phải là hồ đồ, Quân vương Hoài quốc đường xa mà đến, ngàn dặm xa xôi, Thanh Long quốc ta mệnh mông rộng lớn, tất nhiên phải hiếu được có qua có lại, mới vừa rồi tỷ tỷ Nguyệt Sắc múa làm ta giật nảy mình, An An bất tài, nguyện vì hoàng đế bệ hạ của Hoài quốc khảm một khúc đàn, để biểu đạt sự ngưỡng mộ vô hạn của tiểu dân.” Tác dụng của rượu ngon, khiến trên gương mặt trắng như tuyết của An An ửng đỏ như phát sốt. Ngũ quan kiều diễm bị khí chất lạnh nhạt làm nổi lên vẻ đẹp khó có thể nói thành lời, ý cười trong mắt vẫn như cũ không thể xóa tan đau thương mà khẽ đánh vào trong lòng mỗi người, lúc nàng nhìn quanh, khuyhnh quốc khuyhnh thành.

Giờ khắc này, ta tin tưởng không có ai có thể cự tuyệt yêu cầu của nữ tử này.

“An An, không phải nàng không gảy đàn sao?” Mộ Phi Hàm khẽ nhíu mày.

“Khúc do tình sinh, có tình, tự nhiên có khúc.” Giọng điệu không kiêu ngạo không tự ti, hai mắt nữ tử như sao sáng.

“Nàng muốn gảy khúc nào?”

“ một khúc tạ tri âm.”

. . . . .

Sương mù màu trắng lượn lơ lên cao . . . . .

Cô gái áo vàng nhẹ nhàng ngồi xuống trước cây cầm.

Tay sờ thân cầm, dịu dàng như ngôn ngữ với người thương.

Ta biết cây cầm kia, tên là Khô Mộc, là cây cầm nổi tiếng từ xa xưa, rất khó gặp.

Tất cả âm thanh chung quanh dần dần an tĩnh lại.

Chỉ thấy bờ môi giai nhân nở nụ cười, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng gảy, một khúc nhạc ngày sau sẽ danh truyền tam quốc cứ như vậy phát ra. . . . .

Giai điệu hùng hậu, âm bội trong suốt, đưa mình vào trong thế ngoại đào nguyên. . . . . Nhìn núi non trùng điệp cây rừng nối nhau xanh mướt, nhìn suối nước chảy róc rách.

Đôi mắt kia hiện lên sự dịu dàng, giống như đang đắm chìm trong hoài niệm đẹp nhất, giống như tình đầu vừa ngưng ngừng lại vừa mê mang.

Trong thoáng chốc khe nước hân hoan uyển chuyển, hóa băng thành nước, tuyết tan thành bùn. . . . .

Giống như là tình yêu cuối cùng đã tới thời khắc hiện rõ sự thật. . . . . Lời thề tâm đầu ý hợp. . . . . Vui vẻ ở chung. . . . . Mong đợi vĩnh viễn không chia cách. . . . .

Mọi người đều chìm đắm trong tiếng đàn tuyệt vời này, đắm chìm trong những lời hoa mỹ của tình yêu, nhưng bỗng nhiên thấy giai nhân nhắm mắt đẹp, lại mở ra, đáy mắt đã hiện đầy bi thương.

Nâng tay lên, đột nhiên thanh thế bài hát trở nên to lớn, khí phách khoáng đạt, giống như tiếng nước chảy róc rách rót cuộc gặp phải trở ngại, cốc sâu vạn trượng, đề ngăn nước, nước không chảy xuống được mà phải nức nở uốn lượn, như khóc như tố, như oán như yêu. . . . . Hơi nước đập vào mặt, buộc phải nín thở mà chống đỡ. . . . .

Giống như tình yêu bất ngờ gặp phải tình huống đau đớn khắc cốt ghi tâm. . . . . Cầu không được. . . . . Cầu không được. . . . .

Khúc nhạc gần kết thúc, cường độ âm thanh đã giảm, nước sông chảy vội vàng rót cuộc trở về với biển rộng, đúng là nước chảy rót cuộc tìm được nơi trở về. . . . . Đúng là không oán không nhớ. . . . . Đúng là núi đá tự tại. . . . . Không một mối không lười biếng. . . . .

Một khúc kết thúc, An An chậm rãi ngẩng đầu lên, đã không thấy thương tâm trong mắt nữa, thay vào đó là hạnh phúc cùng kiên quyết khắc sâu.

Đúng như nước chảy, đã biết nơi cần trở về.

Chung quanh yên tĩnh hoàn toàn, mọi người còn đang đắm chìm trong khung cảnh vui mừng nên không thể tự thoát ra được.

Nhưng một khắc này, ta thực sự hâm mộ hoàng thượng rất nhiều, không biết hẳn có thể nghe ra, nữ tử này đang dùng tiếng đàn của mình để nói..., vô luận phải trải qua đau đớn như thế này, giờ phút này, đều muốn sống vai cùng chàng. . . . .

Móng tay hoàng thượng đã đâm sâu vào máu thịt, quá quen với thuốc giải của Đoạn Trường thảo nên ta biết rõ, giờ phút này nam nhân đó, đau đến mức hô hấp cũng là cả một khó khăn.

Nhưng nữ tử kia vẫn không biết loại đau đớn đến tận tim này, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, đẩy Nguyệt Sắc bên cạnh hoàng thượng ra, lộ ra nụ cười nghịch ngợm đến cực điểm.

Cười nói, “Không vừa mắt nàng đã lâu rồi, Lý Uẩn Đình, ta biết rõ vị trí của Giao Nhân Lệ.”

28. Chương 29: Ngoại Truyện Hải Hước

Chuyện kể rằng cổ máy thời gian tình cờ bị hỏng.

An An, Huyền, Mộ Phi Hàm, Lý Uẩn Đình, cứ hoành tráng như thể xuyên về thời hiện đại

~~Bốn người giật mình đứng ở trên đường cái xe cộ qua lại nghìn nghịt.

An An đột nhiên ôm lấy một cây cột mốc đường công cộng nghẹn ngào khóc rống, rốt cuộc giao thông cũng hoàn thành, về sau không cần phải điên điên dại dại ở trên xe ngựa nữa, thỉnh thoảng ca lên bài hát của nền văn minh hiện đại!

Các thím đi mua thức ăn trên đường đi ngang qua, các học sinh tiểu học xếp hàng ngay ngắn ở chỗ phần làn đường dành cho người đi bộ, các cô gái xinh đẹp quăng ánh mắt kinh ngạc về phía ba cái người quần áo kỳ quặc. . . . .

“Ồ, xin hỏi mấy người đang chụp phim cổ trang sao?” Một thiếu nữ che lại cái váy ngắn tới đầu gối vừa bị gió thổi bay, chảy nước miếng nói với Huyền.

Các chị em bên cạnh lại càng rối loạn hơn.

“Nhìn cái anh mặt trắng mặc áo lam kia, oa, cô xem mắt của anh ta đang phóng điện kia, tôi nghĩ là hồ ly nam đấy!”

“Oa, nhìn cái anh mặc long bào màu vàng kia đi, thật có hình thể, nhìn kiểu tóc là biết không phải đóng vai triều Thanh rồi, tôi ghét nhất là kiểu tóc nhà Thanh đấy.”

“Cái anh mặc đồ trắng kia! ! ! OMG, tôi muốn gả cho anh ấy, tôi muốn cả đời kiếm cơm bằng cái mặt của anh ấy!”

“Hử? Không phải yêu cầu tìm chồng của cô là phải có nhà có xe, cha mẹ đều mất sao?”

Vì vậy An An hoàn toàn bị không để ý tới

~ chim bay

Nhưng mà không sao cả, chỉ thấy mỗ An nước mắt vui mừng cầm tay của cô gái kia bắt chuyện, “Cô đang mặc chính là style ON-LY mới đúng không, Đài Loan bị gộp vào chưa? Đại hội Đảng có tổ chức thành công không? Đến lúc đó không nộp phí Đoàn có bị xem thường hay không?”

A a a a a a ~ Đám cô gái xinh đẹp kia tán loạn như chim như thú ~ ba nam một nữ này không phải luân công luyện . . . . . chứ

Vài ngày sau

Tại một nhà trọ.

“An An, ta có thể không đứng ở trước quầy cửa hàng bánh ngọt mà thu tiền được không? Lúc các nàng đưa tiền cho ta đều nhân cơ hội cầm tay ta!” Huyền mặc đồ giản dị, tóc bạch kim tùy ý buộc lên, trên gương mặt tuyệt mỹ là một vẻ khù khờ.

An An đang gác chân ở trên ghế sofa nghe vậy hét lớn một tiếng, “Con tôm? Chẳng lẽ muốn cái tên hàn băng vạn năm như Mộ Phi Hàm đó đi thu tiền? Vậy chúng ta có còn muốn ăn cơm hay không? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng nghi ngờ lời chất vấn của ta..., một mình ta phải nuôi ba người các huynh ta dễ dàng sao?”

Hài lòng nhìn thấy cái đầu đã từng cố gắng phản kháng của Huyền bởi vì xấu hổ mà cúi thấp xuống, An An lại hướng về phía BT Lý đang chuyên tâm đánh trò chơi điện tử mà điên cuồng hét lên, “Ba ngày mới lên nổi hai cấp! Xin huynh lấy ra chút linh lợi chuyên nghiệp được hay không, đánh rớt ra trang bị cực phẩm, mới có tiền thu đây, đại ca à!”

Mắt thấy ánh mắt của An An quét về phía mình, Mộ Phi Hàm lạnh lùng rung mình một cái, đứng dậy nói, “Bốn câu hồng rồi, ta đi sửa. . . . .”

“NP kia, NP!” Hai mắt mỗ An sáng lên ngồi ở trước màn hình máy vi tính nhìn Phách Vương Vãn.

“Cái gì là ừ bổ?” Ba nam nhân đều không hiểu, Tên biến thái họ Lý đang cầm một cái lon bơ kem Nestlé to dùng ngồi ở trên ghế sa lon. Hai nam nhân bên cạnh thì đang tư thế cầm thìa, như hổ rình mồi.

“NP chính là tình cảm trong sáng hài hòa giữa nam nam nữ nữ - -#” Mỗ An thật sự không muốn bị ba người PAI bay

~“A a, Mộ Phi Hàm, tối nay người ngủ phòng khách được đấy, ai bảo cứ giành chẵn.” Huyền ai oán nói.

BT Lý bên cạnh gật đầu liên tục, “Đúng vậy đúng vậy, người ngáy to quá.”

Vì vậy trong đầu mỗ An nhanh chóng bắt đầu tự tưởng tượng tình huống ba nam nhân kia. . . . .

Máu mũi chảy đầm đìa. . . . .

Quá BH quá mạnh mẽ!

“An An, rốt cuộc nàng muốn gả cho ai?” Vì muốn lãng sang chuyện khác, Mộ Phi Hàm đột ngột lên tiếng.

“Trước kia nàng từng nói ở quê nhà của nàng, một nữ nhân có thể cưới rất nhiều nam nhân để lừa gạt tình cảm thuần khiết của chúng ta, tất cả đều là lừa gạt đúng không!” BT Lý không thờ nói một hơi, dùng sức quơ cái thìa trong tay!

“An An, nàng sẽ phụ trách với ta đúng không!” Về mặt Huyền mặt thuần khiết giả vờ như chim nhỏ nép vào người.

An An nghe vậy, ra sức đập đầu vô tường, vì sao ngày nào bọn họ cũng phải hỏi cái chủ đề như thế trên ba lần mới chịu vậy, chúa ơi, để con xuyên trở về đi!

29. Chương 30: Yêu Là Gì

Thời gian cứ như vậy mà dừng lại.

Thời khắc này, trong đất trời chỉ còn lại ta và chàng, nhìn nhau chăm chăm. Trong lòng chàng sẽ không còn người khác nữa, thật là tốt.

Kéo cánh tay của chàng, không bận tâm đến sắc mặt đột nhiên thay đổi của Mộ Phi Hàm, lòng đang hò hét, dẫn em đi đi, Lý Uẩn Đình, không phải là chàng mất trí nhớ sao? Nếu em và chàng từng có tình yêu sâu đậm như thế, chàng nhất định sẽ nhớ tới An An.

Cứ như vậy ngẩng đầu nhìn lên hạnh phúc của chính mình, em không khóc, em sẽ không khóc đâu, em muốn làm cây bông gòn kiên cường nhất bên cạnh chàng, nhất định là do Lý Uẩn Đình của em đã trải qua nỗi đau khó có thể tưởng tượng nhất, cho nên cái gì cũng không nhớ được đúng không.

Nhìn nhau thật lâu. . . . .

Chàng lại giễu cợt một tiếng. “Cô nương xin tự trọng.” Rồi phất tay áo ngồi xuống.

Thế giới cứ như vậy sụp xuống.

Ánh mắt chàng nhìn em, giống như đang đối diện với từng vũ cơ trong đại điện vậy. . . . .

Hắn là Lý Uẩn Đình của ta, người không thể động vào, đúng không?

Em đây xinh đẹp hơn Nguyệt Sắc? Cho dù chỉ là dung mạo, chàng cũng sẽ động lòng với em chứ?

Tại sao chàng vẫn luôn che ngực, nhứ chặt hai hàng lông mày vậy, em như thế, làm cho chàng không thể nào bình tĩnh được ư? Lý Uẩn Đình.

“Giao Nhân Lệ há là thứ mà loại nữ tử bình dân như nàng có thể biết được, đừng làm trò cười cho người trong thiên hạ, người đâu, An An cô nương say rồi, đưa cô nương hồi cung!”

Mộ Phi Hàm đã sớm đứng dậy khỏi ghế rồng, mặt rồng giận dữ.

À, là say thật rồi sao, bước chân cũng có chút liêu xiêu nhỉ.

Tay, nhẹ nhàng xoa gò má không kiên nhẫn của Lý Uẩn Đình, “Lý Uẩn Đình, em thật sự đang say ư?”

Bị nội thị khê diu rời khỏi đại điện. . . . .

Ta đã chẳng biết được mình nên đi đường nào nữa . . . . .

Lý Uẩn Đình. . . . .

Người đời thường nói gặp nhau không bằng nhớ nhau. . . . .

Nhưng nhìn em và chàng lúc này xem. . . . .

Lần tới gặp mặt chính là gần nhau trang gang tấc mà biển trời cách mặt. . . . .

Đêm đã về khuya, không biết qua bao lâu, rượu kích thích làm ta có chút hoa mắt chóng mặt.

Rèm lụa màu trắng bay nhẹ nhẹ trong gió.

Lại mở mắt ra, đã nhìn thấy cái bóng dáng màu vàng sáng đỏ đưa lưng về phía mình.

Yên lặng.

Không nói gì.

Mộ Phi Hàm, hẳn là cực kỳ tức giận nhỉ? Hôm nay, ngay trước mặt đám quần thần, hành động của ta, đã khiến hấn mất hết mặt mũi cơ mà.

Giây giụa đứng dậy, dùng giọng hơi khàn khàn, “Mộ Phi Hàm, để ta về nhà đi. Ta không phải nữ nhân có đầy đủ trí khôn mà sóng vai cùng người, hôm nay người cũng thấy đấy, ta chẳng qua chỉ là một kẻ khờ khạo nực cười mà thôi.”

Vẫn yên lặng. . . . .

“Mộ Phi Hàm, người không thể đối với ta như vậy, người chỉ biết cưỡng cầu, chiếm đoạt, người biết cái gì là tình yêu thực sự sao?” Chuyện của Lý Uẩn Đình khiến ta tinh thần không yên, không cân nhắc, cứ như vậy mà thốt lên.

Bên tai, truyền đến tiếng thở dốc nặng nề.

Một đôi bàn tay siết chặt bả vai của ta, sức hơi lớn làm ta khẽ run.

Nhưng vẫn yên lặng, mắt của hấn cứ như vậy nhìn vào đáy mắt ta, giống như là cố ý muốn phá hư sự trong veo mà ta cố tình tạo ra nơi đáy mắt.

Cắn chặt hai môi, nhìn hấn.

Tim thực sự rất đau, đau đến mức không còn sức lực đi tiếp nhận tình cảm nóng bỏng như thế nữa.

Ta chỉ nghĩ, trở lại bên cạnh Lý Uẩn Đình, giúp chàng tìm lại trí nhớ đã mất, cho dù chàng đã không còn nhớ rõ ta. . . . . Cho dù chàng sẽ bối vì thế mà coi thường ta. . . . .

Nhưng Mộ Phi Hàm, hấn sẽ thả ta đi sao? Ta có phải giống như một món đồ chơi mới lạ nhất của hấn, càng chiếm không được, thì càng muốn đoạt lấy?

Cánh môi đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn bị xé cắn, hơi thở của Mộ Phi Hàm nặng nề phun lên trên mặt ta, ta muốn dùng sức đẩy hấn ra, nhưng chính mình lại bị đẩy ngã ở trên giường. . . . .

Nụ hôn vừa bá đạo lại vừa nóng bỏng làm cho ta hít thở không thông, tay chân đều bị hấn đè ở phía dưới không thể động đậy, dưới tình thế cấp bách há mồm định cắn hấn, lưỡi của hấn lại nhân lúc có khoảng trống mà tiến vào, khiến ta không thể không dây dưa cùng hấn.

Nghĩ tới rất nhiều phương pháp kết thúc nụ hôn, cuối cùng vẫn lẳng lặng chảy nước mắt.

Cảm thấy thân thể trên người mình hơi cứng ngắc.

Ta đột nhiên rất hận mình bất lực như thế.

Khoảnh khắc hôn trúng nước mắt của ta, Mộ Phi Hàm dừng lại động tác đang tiếp tục.

Chỉ dùng một cái chớp mắt như vậy, cảm giác nóng rực như bị điện giật trên người đã xa cách ta.

Sững sờ.

Nhìn hần từng bước một rời khỏi ta, mở cửa, dưới ánh trăng bóng lưng chiếu xuống vừa cô độc lại vừa đau đớn.

“An An, nàng không có tư cách hỏi ta những thứ này, bởi vì nàng vốn không biết cái gì là tình yêu thật sự. Nếu ta muốn có được nàng, ta có ngàn loại phương pháp, mà ta cố tình chọn cách ngu nhất, nếu như đây không phải là yêu, An An, vậy nàng nói cho ta biết, đây là cái gì?”

Mặc dù người đã rời khỏi, nhưng Mộ Phi Hàm giống như một con thú bị vây khốn, gằm nhẹ, vang vọng mãi ở bên tai ta.

Đột nhiên nhớ tới một câu chuyện xưa đã từng nghe từ rất lâu rất lâu về trước.

Một bé gái ở một mình với một cậu con trai vào đêm nọ, suýt nữa bị cậu ta cưỡng hiếp. Phút cuối cùng, cô bé khóc, cậu con trai kia đột nhiên dừng động tác lại, nhìn cô bé rồi hoảng hốt chạy ra khỏi cửa phòng.

Dư luận bắt đầu đồng tình với cô bé này, nói cậu trai kia là một kẻ tệ hại, làm sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà giở trò đồi bại.

Nhưng cũng có người nói, “Nhất định là cậu bé kia rất thích cô gái này. Nếu không phải yêu, thì sao cô bé có thể chạy trốn?”

Bên tai quanh quẩn lời nói của Mộ Phi Hàm, hần nói, An An, càng vốn chẳng biết cái gì là tình yêu thật sự cả, như vậy, nước mắt của ta đêm nay, đã khắc sâu vào trong lòng của Mộ Phi Hàm. . . . .

Hoặc cũng có thể là, hần thật lòng yêu ta.

Chỉ là cái vỏ ngoài cuồng vọng lạnh lẽo kia làm cho người ta cảm thấy đối với hần mà nói, tình yêu là thứ có cũng được mà không có cũng được.

Hoặc là, ở trước mặt ta, hần luôn mang lên cái mặt nạ của một kẻ mạnh.

Hần chỉ là người yếu ớt trong thế giới cô độc này.

Nhớ tới, cái lần vô tình gặp Ngọc Lạc ở Ngự Hoa Viên ba ngày trước.

Vẫn như cũ là Ngọc Lạc áo trắng xinh đẹp, chuông bạc trên cổ tay kêu thanh thúy, dưới ánh mặt trời lóe lên tia sáng chói mắt của tuổi thanh xuân.

“Ngọc Lạc, muội hận ta sao?” Ta không trách, không trách Ngọc Lạc trợ giúp hoàng hậu, không trách nàng từng có suy nghĩ muốn đưa ta vào chỗ chết. Trong lòng nàng, ta là người đầu tiên không để ý tới tình nghĩa bằng hữu, là một kẻ ác độc chia rẽ nhân duyên của nàng.

“An An, người cho là, chỉ dựa vào một An Đình Đình, có thể tranh Trầm Hề với ta ư?” Bờ môi kiêu diễm, có nụ cười thâm trầm không hợp với số tuổi, “Cho dù nữ nhân kia lợi dụng người cầu được cái danh Quận chúa, nhưng ở trong mắt Ngọc Lạc, nàng căn bản chẳng tính là sự uy hiếp.”

“Ngọc Lạc muội. . . . .” Giật mình trước nụ cười lạnh lẽo của một nữ tử chỉ mới có mười mấy tuổi, đó là khí phách cùng chiếm đoạt giống y hệt với Mộ Phi Hàm.

“An An, hoàng hậu chết rất nhanh nhỉ, xem ra bài thơ kia thật sự là một liều dược mạnh, khiến hoàng hậu đã lẫn lộn sớm như vậy.” Ngọc Lạc nhìn ta, trong mắt thật sự không có hận ý.

“Ngọc Lạc muội là muốn trợ giúp ta diệt trừ hoàng hậu?” Hít một hơi khí lạnh, tâm tư thay đổi trăm lần như thế, nữ nhân trong cung này, mỗi ngày đều sống như thế sao.

“Vốn cho rằng người có thể thay thế vị trí Di tỷ tỷ trong lòng ca ca, tuổi ấu huynh ấy là tốt rồi, nhưng bây giờ ta mới biết, có lẽ ca ca vốn không yêu Di tỷ tỷ, mà người, An An, lại tác động tới toàn bộ tâm tình của huynh ấy.” Ngọc Lạc không trả lời ta, ngược lại bắt đầu một cái đề tài khác.

Cười khổ, rất thích sao? Mộ Phi Hàm yêu, là cái gì chứ. . . . .

“Ca ca thật là ngốc, huynh ấy thật sự đã quên lời của phụ hoàng, lại vọng tưởng tình yêu của một người bình thường cơ đấy.” Nhàn nhạt giễu cợt cùng đau lòng.

Ngọc Lạc lúc này, đến tột cùng đang trách mắng Mộ Phi Hàm, hay là đau lòng cho hắn đây, ta đã không phân biệt rõ rồi.

“An An, người sẽ không tổn thương ca ca, đúng không?”

Ta. . . . . Không tự chủ được lui mấy bước. . . . . Đối mặt với thỉnh cầu của Ngọc Lạc . . . . .

Nếu điều kiện tiên quyết không tổn thương Mộ Phi Hàm chính là yêu hắn, vậy thì sợ rằng. . . . . Ta không cách nào đáp ứng lời của Ngọc Lạc.

30. Chương 31

Ngày hôm sau tỉnh lại, nghe được tin tức Lý Uẩn Đình rời đi.

Nước mắt, thật không có tiền đề chảy xuống.

Lý Uẩn Đình, chàng thật là hẹp hòi, nhưng nhớ chàng suốt hai năm trời, vậy mà ngay cả một câu cáo biệt cũng không có.

Chẳng thêm mang hài vào, cứ như vậy một đường chạy đến cửa cung.

Chạy đến mức tóc rối tung, chạy đến mức ướt cả hốc mắt.

Thật sự rất muốn ở chung một chỗ với chàng. . . . .

Nhưng vẫn chỉ nhìn thấy được một góc áo màu xanh mực. . . . .

Lý Uẩn Đình, đến tột cùng cái gì là tình yêu thật sự, chàng đối với An An chính là yêu ư? An An đối với chàng chính là yêu ư? Tại sao người mất trí nhớ lại không phải là em, tại sao kẻ vong tình quên đi không phải là em?

Nhưng vẫn không thể trách chàng được. . . . . Nhìn bức tường cung thật cao, Lý Uẩn Đình, chung quy có một ngày, em sẽ đi tới bên cạnh chàng, cho dù để chàng yêu em lại một lần nữa cũng được, lần này An An không muốn buông tay nữa.

Một đôi mắt chứa đựng sự tức giận.

Nhìn theo ánh mắt Mộ Phi Hàm.

Mình còn đang để chân trần, lúc này mới giật mình, lòng bàn chân truyền đến chút đau đớn, này là, trầy chân rồi ư?

Mộ Phi Hàm đi từng bước một tiến vào, đột nhiên nhắm mắt lại, không dám tưởng tượng mình phải tiếp nhận sự tức giận của hắn như thế nào.

Lại bất ngờ ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Bên tai vang lên một giọng nói ấm áp..., “Sao cứ bướng bỉnh mãi như thế.”

Ôm ta ngồi xuống ghế, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng giúp ta phủi đi cát đá ở lòng bàn chân. . . . .

Sững sờ nhìn hắn. . . . .

Lại thấy hắn chợt ngẩng đầu cười, nói, “Chắc là An An ở trong cung chán lắm, mấy ngày sau chúng ta cải trang đi tuần phương Nam, có được không?”

Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ, phượng tiêu thanh động, hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ, tiểu nữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, hỏa lan san xử.

(Đem đến, gió đông qua thổi ngàn hoa.

Hoa bay theo gió, đẹp tựa mưa sao
Ngự quý, xe trạm, khắp phố hương đưa.
Tiếng tiêu phượng thổi, ánh Ngọc Hồ xao động
Mây ngài, dáng thanh, tơ vàng, vô vãn kiêu
Rộn ràng tiếng nói, thoảng hương đưa
Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt
Đột nhiên quay đầu, người ngay trước mắt.
(Ánh lửa đèn tàn soi bóng lệ.)
Trăng đến đầu ngọn liễu, chợ hoa đăng sáng như ban ngày.
Trên đường, đèn hoa đăng được treo lên cao lóe lên tia sáng mù mịt, thắm thoát đã tới Trung thu rồi ư?
Đây là Vạn thành, thị trấn quan trọng ở phương Nam.
Đứng ở giữa đường phố nhộn nhịp, những nơi người đến người đi, nét mặt của mọi người hoặc là nóng nảy, hoặc là mừng rỡ, nhưng hẳn là họ đều biết mình muốn đi đâu.
Ngơ ngác đứng, đứng là mờ mịt.
Thế giới không có ký ức, còn dư lại cái gì?
“Con mèo nhỏ ham ăn, chờ lâu rồi phải không, bánh ngọt nhiều tầng mới ra lò đây, nhanh ăn đi.” Mộ Phi Hàm đột nhiên xuất hiện xuất hiện trước mặt ta, cười híp mắt, tay chợt đung phải thứ gì đó ấm áp.
“A.” Khẽ cắn một miếng, hương vị ngọt ngào tràn khắp khoang miệng.
“Nếu ngon thì ăn nhiều hơn chút, ta mua rất nhiều, cái người bán hàng rong đó chán của ta rất nhiều bạc đó.” Mộ Phi Hàm giống như uất ức oán trách, làm cho người ta không khỏi bật cười.
Cười nhìn hắn, ăn hai cái liên tiếp.
“Bắn rồi.” Mộ Phi Hàm cau mày nhẹ nhàng dùng ống tay áo giúp ta lau đi vết bắn trên khóe miệng, sau đó mặt lại giãn ra rồi cười nói, “Như vậy lại đẹp rồi.”
Nhìn hắn vui vẻ cười, lòng của ta cũng nhẹ nhõm hẳn lên. Có phải đây mới thật sự là Mộ Phi Hàm hay không? Nam nhân cách xa hoàng cung, cách xa tâm cơ, cũng có vẻ rạng rỡ như ánh mặt trời đó.
“Tướng công, chàng xem hai người bọn họ ân ái chưa kìa, mặc kệ, thiếp cũng muốn ăn bánh ngọt nhiều tầng.”
Ven đường truyền đến tiếng hai phu thê trêu chọc nhau. Chúng ta như vậy, ở trong mắt người khác, cũng là một đôi hạnh phúc.
Nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, không nói thêm gì nữa, mặc cho tay bị Mộ Phi Hàm dịu dàng dắt đi.
Nhớ tới, hôm đó ở trong hoàng cung, hắn nói.
Cũng là một buổi tối có ánh trăng.
“An An, nếu ta không phải Hoàng đế Thanh Long quốc, nàng sẽ yêu ta chứ?”
“An An, nếu ta gặp nàng trước Lý Uẩn Đình, nàng sẽ yêu ta chứ?”
Thấy ta cúi đầu không nói, hắn nặng nề thở dài, nói, “An An, cho ta mấy ngày lãng quên hắn, nếu nàng vẫn sẽ không yêu ta, ta lập tức sẽ thả nàng đi, được không?”
Có lẽ là điều kiện của hắn hấp dẫn quá lớn, có lẽ là đêm đó ánh mắt của hắn quá cô đơn, ta cắn nát đôi môi, không có cách nào cự tuyệt.

“An An, nhìn, bên kia có rất nhiều đèn đỏ, chúng ta cùng đi chứ!” Mộ Phi Hàm nở nụ cười nhẹ nhõm, làm cho đêm Trung thu này trở nên cực kỳ sáng rực.

Đột nhiên nhớ tới đồ đèn ở thế giới kia, ngày lễ Nguyên tiêu, Đế Thành không có đèn, đêm xuân ngắm đèn, dân chúng thi nhau bài trí viết thơ đỏ chữ cho đèn, ánh đèn chiếu sáng được bày trên trên đường lớn mặc cho người đoán.

Nhìn đủ loại đèn treo ở phố bên cạnh, ngắm đèn Trung thu ở Thanh Long quốc, ngược lại có một cảm giác khác lạ.

“Sài phi bán yếm*, viết một chữ.” Đám người chung quanh đang đứng trước một chiếc đèn lưu ly tám cạnh vắt óc suy nghĩ.

(*Sài phi là cửa làm bằng cành cây, nghĩa cả câu là cửa sài nửa khép)

Bị cái đèn xinh đẹp sang sáng kia hấp dẫn, chơi đoán chữ, ta quả thực là yếu đến thảm thương.

“Đáp án là chữ “bài”!” Trong gió đêm vang lên giọng nói cởi mở của Mộ Phi Hàm, thấy mọi người đều nhìn mình, hắn lại nói tiếp, che hai chữ “Sài phi” này đi, “thử” cùng “hộ”, từ còn thừa lại là “mộc” và “phi”, tổ hợp cùng nhau, chính là chữ “bài”.

Mọi người còn đang kinh ngạc, đèn lưu ly tám mặt đã tới trên tay ta.

“Tiểu nương tử, tướng công thật thông minh!” Thấy lão bá kia cười híp mắt, trong mắt đều là chúc phúc.

Ta giương mắt nhìn Mộ Phi Hàm, lại thấy hắn ngửa đầu hừ nhẹ một tiếng, hình như rất là hài lòng.

Trường bào bằng gấm màu xanh sẫm dưới ánh trăng càng làm cho phong thái của hắn thêm tuấn nhã. Giờ khắc này Mộ Phi Hàm không hề cao cao tại thượng nữa, mà chỉ là một công tử tao nhã trong thời đại hỗn loạn đen tối này.

Vội cúi đầu che giấu cười trộm, Mộ Phi Hàm như vậy, thật sự khiến người ta buồn cười.

Khổng Tước phía Đông Nam bay lên

“Là chữ ‘tôn’. ...” => Nơi này có chữ giải thích, nhưng mà tiểu tăng k edit nổi, chữ vị thông cảm.

Một chiếc đèn hoa mai tinh xảo.

“Bán phóng hồng mai”

“Là chữ “phồn”, lấy nửa chữ của ba chữ ‘phóng hồng mai’ mà thành”

Đèn giấy hoa vẽ hoa bạch lan.

Tàn hoa phiến phiến nhập họa trung

“Đây là chữ ‘tất’...” => Vâng, tiểu tăng lại vô năng nữa

Đèn da dê đỏ rực.

Tay rốt cuộc không còn cầm được thứ gì thêm nữa, tài trí nhanh nhẹn của Mộ Phi Hàm đưa tới ánh mắt của mọi người suốt đường đi.

Một thiên kim tiểu thư còn cố ý thẹn thùng làm đỏ mặt ở trước mặt Mộ Phi Hàm.

Quả thật không để ý tới sự tồn tại của ta . . . . .

Ta liếc xéo hắn, cố tình tức giận nói, “Không cho đoán nữa..., không cầm được nữa !”

“Ha ha, nói cho nàng biết một bí mật, lúc ta còn nhỏ là tài tử thứ nhất của Thanh Long quốc đấy.” Mộ Phi Hàm nhỏ giọng, nghịch ngợm nói ở bên tai ta, cuối cùng, còn cưng chiều vuốt cái mũi của ta một cái.

“Ái chà, thì ra là tài tử đại nhân, thật sự làm tiểu nữ ngại chết đi được ~!” Ta cười giễu cợt hắn.

Hắn chợt không nói nữa, siết bả vai của ta, tròng mắt đen sáng như ngôi sao, “An An, con của chúng ta, nhất định là thông minh nhất trên đời.”

Tiếng người huyền não đột nhiên yên lặng lại bởi vì những lời này của hắn, người qua người không dứt lại dừng lại ở ngay cạnh chúng ta, giống như chính là một thế giới, tim, đột nhiên chua xót nói không nên lời. Nhớ tới lúc xa Hàm, nhớ tới Lý Uẩn Đình mất trí nhớ, trăm loại cảm xúc, cứ quanh quẩn trong lòng.

“Ha ha, An An, đùa nàng đó, nàng muốn sinh, cũng phải ta cho người cơ hội đã chứ.” Thấy ta thật lâu không nói gì, Mộ Phi Hàm đột nhiên bật cười nói, lần nữa dắt tay của ta đi trên phố, giống như hắn chưa từng nói những lời ban nãy vậy.

Bước chân ta theo bước chân của hắn mà di động, hắn dùng thân thể che chở ta, trên đường phố chật chội, không có bất luận kẻ nào có thể thấy được ta.

Nhìn bóng lưng của hắn mà thần thờ, đây, mới thật sự là Mộ Phi Hàm ư? Đây, mới là hứa hẹn bảo vệ mà Mộ Phi Hàm cho ta ư?

Đứng một quán mỳ vẫn thẩn trên đường, chúng ta cùng ngồi xuống, nhìn Mộ Phi Hàm cười híp mắt bưng tới hai chén, đặt ở trước mặt mình, bộ dạng tự cấp tự túc trông thật vui vẻ.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, “Hoàng thượng tôn quý mà cũng ăn mấy thứ này ư?”

“Khi còn bé, ta thường lên xuất cung đi chơi đấy.” Rột roạt uống một hớp canh nóng, thỏa mãn thở ra, Mộ Phi Hàm cười nói, “An An, nếu như nàng nguyện ý, nàng sẽ có thể hiểu ta hơn.”

Nụ cười thảng thốt như thế, chạy thẳng vào đáy lòng. . . . .

Hiểu rõ hơn ư. . . . . Mộ Phi Hàm trước mắt, xác thực làm cho ta mê hoặc, nếu như hắn không phải là cái người kiêu ngạo kia, không phải là đế vương vô tình, nếu như hắn không phải là vương giả được thiên hạ tôn quý nhất, bỏ đi vỏ ngoài lạnh lẽo. . . . . Hắn cũng sẽ có trái tim trẻ con đấy. . . . .

“Bên kia có náo nhiệt, nhìn xem!”

Đám người đột nhiên đều chạy về một hướng.

Ta cùng Mộ Phi Hàm cũng tò mò chen vào.

”Khối ngọc bội Bạch Lan này là vật gia truyền! Bạch Lan sinh động, ngọc có thể thông linh. Ai có thể một hơi uống hết ba vò rượu Nữ Nhi Hồng này, Đỗ Phi ta sẽ tặng không ngọc bội cho người đó!”

“Đương nhiên, trước khi uống phải trước đóng mười lượng bạc, nếu không làm được, bạc sẽ thuộc về ta!”

Đám người đột nhiên xì xào. Đúng vậy, chưa nói đến việc mười lượng bạc là giá trên trời, mà chỉ với việc một hơi uống hết ba vò rượu, đâu phải là việc mà người bình thường có thể làm được chứ.

Chỉ là, nhìn ngọc bội Bạch Lan trong tay Đỗ Phi, dưới ánh trăng lóe lên tia sáng thần bí, vẫn sinh lòng muốn có nó.

“An An, ngọc bội kia, rất xứng với nàng.”

“Hả?”

Ta còn chưa phục hồi tinh thần lại, Mộ Phi Hàm đã chen vào giữa đám người. Bỏ mười lượng bạc vào trong tay Đỗ Phi, mọi người nhao nhao cả lên. Hình như là không tin một công tử còn trẻ như vậy sẽ có thể uống hết ba vò rượu.

Ta cũng khẩn trương kéo ống tay áo Mộ Phi Hàm, liên tục lắc đầu.

Mộ Phi Hàm khẽ gõ cái trán của ta, cười, “Đây là thứ đồ đầu tiên mà ta không muốn dùng quyền lực hay tiền tài tặng cho nàng, An An không muốn sao?”

Giật mình, vô thức buông lỏng ống tay áo của hắn ra.

Mộ Phi Hàm, cũng bắt đầu để ý thân phận của hắn rồi ư?

“Được lắm ~!” Chung quanh vang lên tiếng ủng hộ.

Nâng mắt lần nữa đã thấy Mộ Phi Hàm ôm một vò điên cuồng uống, rượu theo cái cảm cương nghị của hắn nhẹ nhàng chảy xuống, giữa đất trời này, giống như chỉ còn khí phách hào phóng đó.

“An An, ta yêu nàng!” Ném cái bình rượu thứ nhất xuống, Mộ Phi Hàm lớn tiếng kêu, đôi mắt màu đen sáng rực trông thật rõ ràng.

Đám người chung quanh bắt đầu xôn xao trầm trồ khen ngợi, vì khí phách khoáng của nam tử này, vì sự thâm tình của hắn.

“An An, ta yêu nàng!” Lại ngửa đầu uống tiếp vò rượu thứ hai, kèm theo đó là tiếng vò rượu vỡ vụn, câu nói đó của Mộ Phi Hàm cứ nặng nề như thế gõ vào trái tim của ta.

Trộn mình giữa đám người, đứng là hoảng hoảng hốt hốt.

Rượu, chảy xuống vạt áo của hắn, sáng bóng một vùng, giống như tâm tình của ta, đã sớm không thể không gợn sóng.

Không biết qua bao lâu. . . . .

“Choang!” Tiếng vò rượu vỡ tan khiến ta thức tỉnh, “An An, ta yêu nàng!”

Nhìn hắn say lao đảo đi tới, hắn nói, An An nàng có nghe thấy không? Ta lao đảo gật đầu, trong lòng đã không biết nên cư xử như thế nào, Mộ Phi Hàm ơi là Mộ Phi Hàm, uống say mềm, một chút phòng bị cũng không có, không sợ mình sẽ gặp nguy hiểm sao?

Một khối ngọc bội Bạch Lan lóe lên những tia sáng chói lọi được đặt ở trên tay ta, nhìn Mộ Phi Hàm say khướt ở trong lòng ta, Đỗ Phi cười nói, “Ngọc bội Bạch Lan chỉ đưa cho người có duyên, cô nương cùng công tử, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Nhất định. . . . . Sẽ hạnh phúc. . . . . Trong miệng lặp đi lặp lại lời của Đỗ Phi, ngẩng đầu lần nữa, nước mắt đã chảy đầy mặt.

31. Chương 32: Dân Tình (1)

Một cái bàn gỗ đơn giản.

Món ăn giản dị của nhà nông.

“Cám ơn đại nương.” Ta mỉm cười cảm chén nhận lấy thức ăn mà vị đại nương nhà nông kia gấp cho, khề nhai, mặc dù không nấu nướng cầu kỳ, nhưng thực sự là rất mới mẻ và ngon miệng.

“Cô nương đừng khách khí, không ghét bỏ chúng ta ở nông thôn là tốt rồi.” Đại nương xoa bàn tay thô ráp của mình lên trên tạp dề, thân thiện tiếp đón ta cùng Mộ Phi Hàm.

Ngẩng đầu nhìn quanh nơi này, nhà gỗ có chút mỏng manh, chỉ có hai gian phòng, nấu cơm lật vật còn phải ở bên ngoài, nhưng lại rất sạch sẽ và ngay ngắn, có thể nhìn ra được nhất định đại nương là một nữ chủ nhân chăm chỉ lao động.

“Trong nhà đại nương còn ai không? Hai phu thê chúng ta ở đây thật sự đã quấy rầy người rồi.” Bên môi Mộ Phi Hàm nở nụ cười thân thiết hiếm có, đưa một thỏi bạc không lớn cũng không nhỏ qua.

“Ta không thể nhận, ở nông thôn cũng chẳng có gì ngon để mà chiêu đãi, đâu cần phải dùng nhiều bạc thư thế.” Đại nương vừa từ chối bạc Mộ Phi Hàm đưa đến vừa có chút chán nản nói, “Vốn trong nhà còn có lão già nhà ta cùng con trai, nhưng bị quan phủ ép phải đi lao động, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, sắp tới mùa gặt lúa rồi, haizzz. . . . .”

“Đại nương vẫn nên nhận đi, như vậy chúng ta ở cũng an tâm hơn.” Ta cười ngọt ngào, nhét bạc vào trong tay đại nương.

Giương mắt nhìn Mộ Phi Hàm, lại thấy hắn nhíu lông mày trầm tư. Đúng vậy, đây là đất đai của hắn, là thần dân của hắn, hôm nay sắp tới mùa gặt lúa, quan phủ lại bức ép dân chúng đi lao động có phải là rất đúng lúc hay không?

“Mộ Phi Hàm, ném thử cái này một chút!” Ta gấp cho hắn một quả ớt cay.

“Cái này. . . . . Có cay lắm không đây. . . . .” Mộ Phi Hàm nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận nhìn ta, trông hẳn lúc này thật đáng yêu.

Không thể không chế được mà bật cười, liên tiếp ăn hai quả ớt, cười nói, “Ăn rất ngon đây, một chút cũng không cay.”

“Ồ. . . . .” Mộ Phi Hàm nửa tin nửa ngờ gắp một quả bỏ vào trong miệng.

“Khụ khụ khụ. . . . . Nước. . . . . Nước. . . . .” Uống ực ừng ực uống hết một bát nước to, Mộ Phi Hàm bị cay tới mức mặt đỏ tới tận mang tai.

“Ha ha, thật đúng là nam nhân vô dụng.” Tiếp tục cúi đầu ăn cơm, Mộ Phi Hàm nhếch nhác khiến tâm tình ta đột nhiên tốt lên.

“Cô nương ăn cay giỏi thật.” Đại nương cười cong mắt.

“Vâng, trước kia ta đều ăn cơm trộn với ớt đấy, mẹ ta từng nói, con gái mà ăn cay giỏi là biết quản gia đình đấy. Ha ha” Không biết là do đại nương cười quá hiền lành hay là do tâm trạng bây giờ rất thoải mái, tự dưng lại nhớ tới mẹ ở kiếp trước. Bà. . . . . Sẽ hạnh phúc chứ. . . . . ?

“Mẹ? Là nương sao? An An, lần đầu tiên ta nghe thấy nàng nhắc tới người nhà của mình đấy.” Nụ cười sũng nịnh của Mộ Phi Hàm chiếu ở đáy mắt của ta. Trong phút chốc, lại làm cho ta có chút hoảng hốt.

“Không có gì. . . . . Là ta nhiều lời thôi.” Bên môi đột nhiên nở ra nụ cười thản nhiên. Không tự chủ kéo xa khoảng cách với Mộ Phi Hàm.

Trong lòng thì vẫn đang buồn bực, tại sao mới vừa rồi, ta lại cảm thấy hẳn cách ta rất gần vậy?

Trăng tròn như cái mâm bạc, sáng rọi cực kỳ.

Cầm cái đệm đại nương đưa cho, chậm rãi trải thành giường.

Trong bụng thì đang trầm nghĩ, chỉ có một cái giường thôi, tối nay phải ngủ cùng Mộ Phi Hàm ư?

Ngẩng đầu nhìn Mộ Phi Hàm, hẳn đang đắm chiêu dựa vào bên cửa sổ. Không khỏi nhẹ giọng bật cười, ta đang ngồi ở đây với trăm ngàn mối lo vì chuyện nam nữ, còn hẳn, giờ phút này e là trong lòng đang tràn ngập tương lai của Thanh Long quốc.

“Thừa bình ký cử, hộ khẩu tuế tăng. Bình tịch ích quảng, lại viên ích chúng. Phật lão ngoại quốc, háo đồ trung thổ. Huyền quan chi phí, sổ bội vu tích. Bách tính diệc sảo tung xỉ, nhi thượng hạ thủy khốn vu tài hi*.” Ánh mắt của Mộ Phi Hàm nhìn ta thật sâu, nói tiếp, “Phụ hoàng sầu lo, quả nhiên không sai.”

(*Đoạn này trong phần cải cách chính trị của Vương An Thạch, nghĩa tiểu tăng cũng k hiểu mặc dù đã tra rất nhiều nhưng vẫn bó chân ^^)

Cúi đầu không nói gì, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ, mặc dù Thanh Long quốc mới kết thúc tranh đấu đoạt quyền trong nội bộ, nhưng tình thế tổng thể tam quốc mấy trăm năm này, vẫn rất thái bình. Hòa bình êm ả một thời gian dài, nhân khẩu sẽ tăng trưởng trong phạm vi lớn, chi cũng thế. Một là quân đội càng ngày càng nhiều, hai là quan trường càng ngày càng công kênh, ba là tôn giáo càng ngày càng hưng thịnh, những thứ này đều gia tăng phí dụng. Huống chi càng giàu có, yêu cầu cũng khác so với trước. Chẳng những quan viên phô trương càng lúc càng lớn dần, mà ngay cả cuộc sống dân chúng cũng dần dần xa xỉ, tài chính há có thể không thành vấn đề?

Ngược lại với cái này, hiệu suất hành chính càng ngày càng thấp, sức sống quốc gia cũng càng ngày càng giảm sút. Bởi vì thái bình lâu ngày, không có gian nan khổ cực. Trên triều dưới dân, lười biếng mềm nhũn, qua loa cho xong chuyện, không biết tiến thủ. Vì vậy mỗi khi vương triều đến thời kỳ cường thịnh, khói lửa rối loạn lập tức lừng lẽ dâng lên, chuông báo tử của đế quốc cũng sẽ lừng lẽ kêu, nhưng mọi người chẳng nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy mà thôi.

Đột nhiên nhớ tới Đại Đường hưng thịnh, không phải là như thế sao?

Nghĩ tới đây, không khỏi nhẹ giọng nói, “Nghê thường nhất khúc thiên phong thượng, vũ phá trung nguyên thủy hạ lai.”

Kỹ thuật tuyệt mỹ của Nghê Thường Vũ Y* vẫn còn tung bay ở Đại Đường, chuyện Đại Đường lo âu đã bắt đầu mở màn rồi.

(Nghê Thường Vũ Y: Điệu múa cung đình đời Đường, thuộc điệu “Thương”. Toàn khúc phân làm ba phần: tán, trung và khúc phá. Tán tự là diễn tấu nhạc khí, không vũ không ca, trung tự bắt đầu có nhịp phách, vừa ca vừa vũ: khúc phá là cao trào của toàn khúc, nhiều âm nhịp gấp, thanh điệu sang sảng, lúc kết thúc thì chuyển chậm, chỉ vũ mà không ca. “Nghê thường vũ y vũ” phối hợp với nó, người vũ nửa trên trang sức lông vũ nhiều màu, nửa dưới mặc váy trắng, hoa văn lấp lánh, thế múa nhẹ nhàng, trang nhã, giống như tiên nữ trên mây. Tóm lại, múa nhạc và y phục của nó đều ra sức miêu tả tiên cảnh vô hư chấp chờn với hình ảnh tiên nữ.)

“An An cũng nghĩ như vậy sao?” Dưới bầu trời đêm, đôi mắt đen láy của Mộ Phi Hàm sáng như ngôi sao.

Nhẹ nhàng xoay người sửa sang lại chăn.

“Cái cốt của đạo trị quốc, dĩ nhiên là quản lý tài sản hàng đầu, nhân tài làm gốc.”

Dưới ánh mắt chờ đợi của hắn, bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng, nói xong mới giạt mình che miệng, lại nhiều lời nữa rồi.

“Chuyện xấu trong thiên hạ nhiều vô số, phải có cách, An An nghĩ thế nào?” Giọng điệu vui mừng, Mộ Phi Hàm hưng phấn giống như tìm được tri âm.

Quả nhiên một người ngồi vững vàng trên thiên hạ như Mộ Phi Hàm, cuối cùng muốn dứt khoát một phen rồi. Không khỏi thấy buồn cười, ta nên sớm biết, nam nhân trước mắt này, làm sao có thể làm một đế vương tầm thường chỉ an tâm giữ vững gia nghiệp, nhưng bá nghiệp trong lòng hắn là cái gì đây?

Chỉ là..... Ta không thể..... không thể là người đồng hành cùng hắn đi qua những thử thách và khó khăn đó.

“Nữ tử vô tài mới là đức. Đêm đã khuya, nên ngủ rồi.” Ngáp một cái, cởi giày, bò lên trên giường.

Cứ để y phục như thế mà nằm, trước mặt nam nhân mang ý chí như thế, ta không muốn nhắc lại vấn đề cấm kỵ nực cười giữa nam và nữ nữa.

Mặt đất lạnh lẽo như thế, lại không có đệm, hắn ngủ thế nào?

Chỉ là kiên định tin tưởng Mộ Phi Hàm, chỉ vì cái kia câu, “An An, nếu muốn có được nàng, ta có trăm ngàn phương pháp, mà ta lại cố tình lựa chọn cái cách ngu ngốc nhất, nếu đó không phải là yêu, An An, nói cho ta biết, đây là cái gì?”

Tin tưởng..... Hiểu rõ hắn yêu ta..... Tin tưởng tình yêu mà mình vĩnh viễn không thể đáp lại được, dưới ánh trăng này, trong lòng cảm thấy bị thương đến nực cười.....

Cứ giăng co như vậy thật lâu.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ma sát của xiêm y và đệm, Mộ Phi Hàm yên lặng nằm xuống bên cạnh.

Đêm lạnh như nước, hồi lâu hai người vẫn không nói gì.

Nỗ lực khống chế hô hấp của mình, lật người đưa lưng về phía hắn, cứ như vậy an tĩnh ngủ thôi.

Chúng ta không nên hiểu nhau thêm nữa, nếu như từ lúc vừa bắt đầu đã nhất định không thể sớm sớm chiều chiều, cần gì phải vì mình tìm một phần khắc cốt ghi tâm cơ chứ?

“An An, lúc cải cách triều chính, e là Thanh Long quốc sẽ hỗn loạn.” Hồi lâu, bên tai truyền đến tiếng thì thầm bất đắc dĩ của hắn, trong giọng nói kia, có do dự, có thất lạc, nhưng nhiều hơn chính là sự cô đơn.

Không đáp lời. Cũng không biết nói cái gì cho phải, cuộc sống của hắn, là thiên hạ Thanh Long quốc, ta sao có thể tham gia?

Cố ý hô hấp đều đều, hai mắt vô hồn nhìn nóc nhà.

Mấy ngày ở chung cùng hắn mà không có Lý Uẩn Đình..... Nhớ tới “Lưu Thuỷ” hôm đó..... Tim vẫn còn đau.....

“An An, ta chỉ sợ một người. Có thể nắm tay của nàng ngủ không?” Giọng điệu có chút tự giễu, đó là sự tự ti không thuộc về Mộ Phi Hàm.

Trong lòng hơi căng thẳng, cái nam nhân ngạo thị thiên hạ này, tâm yếu ớt như thế sao.....

Lại lật người, cũng không đưa tay qua, rồi lại có chút không nhẫn tâm nói, “Đi ngủ sớm một chút đi, Lý đại nương nhờ chúng ta đưa phong thư cho nhi tử cùng trượng phu của bà ấy, sáng sớm ngày mai phải vào thành đây.”

32. Chương 33: Dân Tình (2)

Cuối thu, bầu không khí trong lành, vạn dặm không có bóng mây.

Buổi sáng sớm ở Vận Thành.

Đang đi ở vùng ngoại ô, ở nơi xa xa nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của nữ tử nào đó.

Xa xa nhìn thấy một con diều bướm bướm xinh đẹp bay trên trời, gió thu đầu sáng sớm, hơi chói mắt.

“Ồ kia.” Kèm theo tiếng thở dài của nữ tử kia, con diều trên trời bị đứt dây, bay một lúc rồi mắc ở trên cành cây thật cao.

“Tiểu thư, để nô tì trở về phủ lấy cái khác, diều bị mắc ở trên cao như vậy, nhất định là không lấy xuống được đâu.”

“Mãi mới có một buổi sáng đẹp như thế, thật là mất hứng.” Giọng nói có chút kiêu căng, không thuận theo nói tiếp, “Diên nhi, người leo lên cây lấy xuống cho ta!”

“Chuyện này. . . . . cái này. . . . . Tiểu thư.”

Xuyên qua mấy cái cây đang che tầm nhìn, chúng ta mới nhìn rõ nơi phát ra giọng nói kia.

Một thiên kim đại tiểu thư cả người quý khí đang chỉ huy nha hoàn thân cận leo cây lấy diều.

Cái cây cao như vậy, một nữ hài yếu đuối thể kia, đột nhiên có chút không nhẫn tâm.

Giương mắt nhìn Mộ Phi Hàm, chỉ thấy hần nhìn con đường phía trước không chớp mắt, giống như không trông thấy vậy.

Than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng lôi vạt áo Mộ Phi Hàm, nhỏ giọng nói, “Người đi giúp các nàng lấy xuống được không?”

“Hả?” Khẽ nhíu mày, Mộ Phi Hàm từ chối cho ý kiến.

“Năn nỉ người đấy.” Nhỏ giọng nói, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên hả hê của hần, không khỏi nho nhỏ nói thầm, đúng là cái người lúc nào cũng không quên đòi nhân tình.

Mũi chân khẽ điểm, trong nháy mắt Mộ Phi Hàm đã đứng ở trên ngọn cây, ánh nắng sáng chiếu lên dáng người phiêu dật của hần, tay Mộ Phi Hàm cầm diều đúng là như gió xuân đầu mùa thua, nhẹ nhàng dừng ở trước mặt hai chủ tớ kia.

“Diều.”

“Đa tạ công tử, tiểu nữ tử bên này hữu lễ.” Giọng nói ngượng ngùng. Ánh mắt của nữ tử có chút sưng sờ kinh ngạc, dây dưa mãi trên người Mộ Phi Hàm thật lâu không chịu rời đi.

Thậm chí ngay cả đầu cũng không thềm hạ xuống, Mộ Phi Hàm sải bước đuổi theo ta đang đi ở phía trước, tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Cảm nhận được tầm mắt sáng rực sau lưng, ta cúi đầu cười trộm.

Đúng là xuân ý dạt dào buổi sáng sớm .

Mới vừa vào cửa thành không lâu, từ phía xa xa đã nhìn thấy Trương phủ khí phái huy hoàng, trước cửa có hai con sư tử đá mạnh mẽ sinh động đang đứng thẳng, càng chứng tỏ địa vị bất phàm của Trương phủ.

Nghe người trong thôn nói, chủ nhân Trương phủ - Trương Viễn, và Thái Thú Vận Thành chính là bạn chi giao, trong triều đình lại có người bảo bọc, tài đại khí thô, nghiễm nhiên là hoàng đế của vùng đất Vận Thành.

(Tài đại khí thô: Có tài nhưng khí chất thô thiển, khoe khoang thô tục)

Mộ Phi Hàm ra hiệu cho ta, ta ngầm hiểu đi theo hần vòng qua cửa sau.

Ở cửa sau có không ít lao công đang cực kỳ bận rộn, hoặc là khiêng cọc gỗ, hoặc là vác đá, tuy rằng thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng tất cả bọn họ đều ở trần, mồ hôi đầm đìa.

“Đại ca, chúng ta muốn đi vào đưa ít đồ cho đại ca nhà ta, làm phiền huynh sắp xếp chút được không?” Đi tới trước mặt người canh cửa, ta lấy nửa dây đồng tiền treo ngược từ trong xiêm y bằng vải bông có chút cũ nát ra đưa cho hần.

“Bọn họ đều ở trong hậu hoa viên, đi nhanh về nhanh!” Vị đại ca canh cửa không kiên nhẫn lướt qua ta một cái, sau đó cho ta cùng Mộ Phi Hàm tiến vào.

Thứ nhất, hôm nay Mộ Phi Hàm mặc xiêm y vải thô màu nâu, thứ hai đi thăm người thân giống như ta và Mộ Phi Hàm cũng không ít người, cho nên chuyện cực kỳ thuận lợi.

“Tự mình lợi dụng thanh thế triều đình cưỡng bức lao động xây vườn hoa, thật sự là to gan.” Trên đường đi, ta buồn cười chế nhạo Mộ Phi Hàm.

“Ừ, công nhận là rất to gan.” Không ngờ, Mộ Phi Hàm chỉ cười cười, giống như không phải đang nói về chuyện buồn nhà mình vậy.

“Không xong rồi không xong rồi, đề chết người rồi ! ! !”

Đám người đang bận rộn ở xa xa đột nhiên nhao nhao cả lên, ta cùng Mộ Phi Hàm lại gần nhìn, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, một lao công lâu năm ngã ở trong vũng máu mà họa lại chính là vết máu lại vấy lên khối đá cẩm thạch màu trắng .

Óc văng khắp nơi ... Hai mắt lão nhân đó vẫn mở ... Sợ là không có hy vọng sống .

“ Cha ! Cha !” Một thiếu niên đánh trần đẩy đám người ra xông tới , ôm lấy thi thể lão nhân kích động khóc thành tiếng .

“ Ai , nghiệp chương mà , Hoàng lão cha chết quá oan uổng .” Đám người bắt đầu xôn xao .

“ Đứa nhỏ A Hổ này thật đáng thương .”

Hoàng lão cha ... A Hổ ... Thư nhà trong tay đột nhiên lạnh lẽo ... Bọn họ chẳng phải chính là người thân mà Lý đại nương ngày ngày ngóng trông đó sao...

Lý đại nương hiền lành như vậy ... Tại sao có thể đột nhiên không có người thân cả đời làm bạn nữa rồi đây .

...

“ Nhìn cái gì vậy ! Tiếp tục làm việc ! Làm việc” Người giám sát tỉnh lại , bắt đầu như hung thần ác sát giải tán mọi người .

Đám người dần dần tản đi , bên cạnh đá cẩm thạch màu trắng , chỉ còn A Hổ đang thất thanh khóc khổ sở , thiếu niên mười mấy tuổi kia , người thân cứ như vậy chết ngay trước mặt hần , sợ là nỗi đau như trời sắp xuống .

“ Không phải là chết thôi sao nóng nảy cái gì .” Một lão béo với bộ y phục có chút đẹp mắt lắc lư chạy tới . Còn học đòi văn vẻ cầm một cây quạt giấy trên tay.

“ Ai u , nơi này còn có một tieru nương tử xinh đẹp như vậy cơ à .” Quạt giấy nâng cằm của ta , tên béo hé ra một hàm răng vàng khè , liên tục cười dâm dăng.

Mộ PhiHàm kéo ta đứng ra phía sau hần , mà ta cũng đang trong lòng âm thầm cảm thán tạo hóa thần kỳ , đúng là rừng lớn , chim nào cũng có !

“ Sống chết có số , ba lượng bạc này cho người , cũng là cái giá thích hợp rồi .” Hình như tên béo kia cũng hiểu được nặng nhẹ , liếc mắt Mộ Phi Hàm một cái rồi lắc lư chuyển sang A Hổ .

“ Cha ...” A Hổ vẫn cứ khóc rống như cũ , có lẽ chuyện này đối với thiếu niên mười mấy tuổi mà nói , cũng không hiểu được làm sao Trương phủ có thể cường bức bọn họ lao động , cũng không biết làm thế nào để lấy lại công đạo cho cái chết của cha mình . Giống như , ba lượng bạc này , mặc dù bị thảm nhưng lại là sự thật không thể không tiếp nhận .

Hoặc có lẽ là , Hoàng A Hổ may mắn , bởi vì hôm nay đứng ở trước mặt hắn là Đế vương Thanh Long quốc , là người sở hữu ngàn vạn đất đai , máu tươi hôm nay của Hoàng lão cha , nhất định sẽ đánh vào trái tim Mộ Phi Hàm .

“ A Hổ ca , đừng khóc , là Lý đại nương bảo chúng ta đến thăm huynh .” Không để ý máu tươi dính trên giày , ta ôm lấy thiếu niên đang thất hồn lạc phách , nhỏ giọng an ủi , “ Người chết không thể sống lại , người còn phải chăm sóc Lý đại nương , dù sao cũng phải bình tĩnh lại biết không ?”

Thiếu nương ngẩng gương mặt xanh đen nhộm đầy nước mắt lên , trong mắt là bi thương mờ mịt .

Không đành lòng dùng ống tay áo lau nước mắt cho hắn , dịu dàng nói , “ A Hổ ca , chúng ta về nhà thôi .”

Trước mắt là tiền giấy tung bay đầy trời .

Phần mộ cô đơn một chỗ , xung quanh toàn là đất .

Yên lặng đứng sau lưng Lý đại nương cùng A Hổ đang khóc thất thanh .

Nhưng trong lòng cũng đang thầm rơi lệ , tính mạng một con người , có thể định giá được ư ? Vì ham muốn xa xỉ của một người , sẽ phải đánh đổi bằng hạnh phúc tan nát của một gia đình khác ư ?

Mộ Phi Hàm , người tính xử trí Thái Thú Vận Thành cùng Trương Viễn như thế nào ?” Nhìn Mộ Phi Hàm vẫn luôn nhủu mày , ta nhẹ giọng nói .

“ Không phải ta khó xử chỉ là một tên Trương Viễn , phải biết nếu chưa diệt trừ ảnh hưởng chính trị , thiên hạ này sẽ còn Trương Viễn thứ hai , thứ ba .”

“ Trong lòng người đã có đối sách ?”

“ Phương pháp từ xưa đến nay của sai dịch , làm theo các triều đại , ý định lúc đầu là để bù lại số thuế không đủ thu , lo lắng dân chúng không lo nổi đồng tiền , cho nên lấy lao động thay thế . Không ngờ vì cách làm đó , đã khiến những kẻ có ý đồ xấu xa vùng lên . Thật làm cho lòng người đau .” Sâu lo trong đôi mắt Mộ Phi Hàm không phải đang gạt người , có thể gạt bỏ tình yêu sang một bên để nói chuyện khác , hắn đối với thần dân , thật sự là một hoàng đế tốt làm hết chức trách của mình .

“ Người có nghĩ tới việc dùng cách khác để thay thế hay không ?” Cái chết của Hoàng lão cha thật sự đánh thẳng vào lòng ta , có lẽ Mộ Phi Hàm nói đúng , cháu diệt trừ ảnh hưởng chính trị , dân chúng sẽ vĩnh viễn không được an bình.

“ An An đã chịu nói lời trong lòng với ta rồi ư ?” Ánh mắt Mộ Phi Hàm lấp lánh trong suốt , nụ cười nơi bờ môi lại mang theo một chút khổ sở .

“ Có từng nghĩ tới đổi “ Phái dịch” thành “ Mướn dịch” , tức là dùng phái dịch đổi thành miễn đi dịch giao cho quan phủ , để quan phủ mướn người đi lao dịch . Làm như vậy có ba chỗ tốt . Thứ nhất , nông dân bỏ tiền không cần bỏ công , không làm trễ nải sản xuất ; thứ hai , mọi người đều giống nhau cùng bỏ tiền , rất công bằng ; thứ ba , những người bận rộn sẽ bớt được chút thời giờ mà có thể giúp những người không có việc làm trên xã hội có thêm một con đường .” Chậm rãi nói xong suy nghĩ trong lòng ra , thật ra thì cách căn bản nhất là xóa bỏ cường bức lao động , nhưng chuyện này đối với nền kinh tế tự nhiên lạc hậu bị vây hãm của Thanh Long quốc mà nói , căn bản là không thể nào .

(Phái dịch : Buộc lao động , Mướn dịch : Thuê đi lao động)Phương pháp miễn quân dịch , trong lịch sử Trung Quốc đã có chuyện lạ , bỏ cách thay thế sai dịch sẽ là một sự tiến bộ , nếu như , Mộ Phi Hàm là một Hoàng đế có thủ đoạn đủ dứt khoát .

“ Lúc ta làm thái tử , có một người viết một bức thư ngàn chữ , ý tưởng y hệt như An An .” Mộ Phi Hàm thay ta phải đi giấy bắm trên tóc , cảm thán mà nói .

“ Hả ? Người kia bây giờ như thế nào ?”

Đột nhiên rất kính nể cái người viết thư ngàn chữ cho hần , ta chỉ là trí tuệ người đi trước thôi , nhưng quả thực là suy nghĩ vượt quá giới hạn .

“ Chết rồi , tài năng quá lộ liễu , xuất hiện không đúng lúc . Cho dù hần đã chết , thì hần vẫn là tri kỷ duy nhất trong cuộc đời ta , thư vạn chữ của hần , ngày ngày ta đặt ở bên gối , thời khắc nhắc nhở mình , không thể mệt nhọc bất cứ ngày nào .” Giọng nói vừa bất đắc dĩ vừa lạnh nhạt vang lên , cái giọng điệu cô đơn đó , từng câu từng chữ làm cho người ta không chịu nổi mà tim khẽ nhói .

Đột nhiên có lúc , cảm giác mình đến gần nỗi cô đơn của hần như thế . Nỗi đau khi đứng ở trên cao thật lạnh lẽo , bất đắc dĩ nhất tương công thành vạn cốt khô

(1 Nhất tương công thành vạn cốt khô : Nghĩa đen : Một ông tướng đánh chiếm vào một thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ xương binh lính chết khô . Đây là câu cuối trong bài thơ thất ngôn Kì Hội tuế nhị thủ của Tào Tông , đời Đường. Nghĩa bóng : Lời phê phán tai họa của chiến tranh , bên nào cũng mất bao người chết trận .)

Nhưng bên môi lại bật ra lời trái với lương tâm mình , nhẹ nhàng giễu cợt , “ Người thật đúng là nhớ tình xưa đấy .”

“ Nếu có một ngày ta cuối cùng trở thành Mộ Phi Hàm trước đây , An An sẽ còn nhớ ta lúc này không ?” Không để ý đến ta giễu cợt , Mộ Phi Hàm khẽ cười , đột nhiên giật mình ...Tim , vậy mà lại bắt đầu đau đốn vì hần.

33. Chương 34: Tình Hoa Tán

“Công tử, hóa ra người đang ở đây!” Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói của một nữ tử xa lạ.

Giương mắt nhìn, hóa ra là vị thiên kim tiểu thư vô tình gặp ở trong rừng cây.

Trang phục tinh xảo đẹp đẽ, dưới ánh mặt trời, vị tiểu thư kia có vẻ đẹp tự nhiên cực kỳ bắt mắt.

“Lý đại nương, về việc ngoài ý muốn của Hoàng lão cha, trên dưới Trương phủ chúng ta cũng thật đáng tiếc, phụ thân còn cố ý dẫn dò Sơ Tinh thay người thăm hỏi Lý đại nương, đây là hai mươi lượng bạc, mong rằng Lý đại nương có thể rộng lòng, bớt đau buồn đi.” Sơ Tinh đi tới bên cạnh Lý đại nương, hơi nhún người, lại nói càng thêm thỏa đáng.

“Này. . . . . Làm sao dám. . . . . Ai. . . . . Đều là hai mẹ con chúng ta mệnh khổ, không trách đại tiểu thư được.” Lý đại nương bưng mặt khóc thút thít, hiển nhiên là thụ sủng nhược kinh.

(*Thụ sủng nhược kinh: Được ưu ái mà lo sợ)

Mà ta cũng đang đứng ở một bên cười khổ, từ hai mươi lượng bạc đột nhiên biến thành hai mươi lượng bạc, chẳng lẽ chỉ là bởi vì Trương phủ thiện tâm quá sao? Liếc mắt nhìn Mộ Phi Hàm một thân thôn phu, phát hiện Sơ Tinh cũng đang thẹn thùng len lén đánh giá hần. Ôi chao. . . . . Chẳng lẽ đây là chuyện xưa một thiên kim nhà giàu yêu tiểu tử nghèo sống sờ sờ ư?

Phiên bản chuyện xưa không sai, chẳng qua tiểu tử nghèo này. . . . . Có chút vấn đề. “Công tử, ta họ Trương, tên gọi Sơ Tinh, chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử?” Đối mặt với Mộ Phi Hàm thờ ơ như đầu gỗ, Sơ Tinh rút cuộc bỏ qua hình tượng thẹn thùng mà chuyển sang thể công, trực tiếp đi tới trước mặt Mộ Phi Hàm, muốn chiếm lấy toàn bộ tầm nhìn của hần.

Hồi lâu không thấy động tĩnh gì, thấy Sơ Tinh lúng túng sắp bị đơ thành tượng đá, ta lấy tay chọc Mộ Phi Hàm một cái.

“Họ Mộ.” Mộ Phi Hàm trừng ta một cái, mới miễn cưỡng đáp.

“Họ của công tử thật giống Quốc vương đấy, sáng sớm hôm nay Sơ Tinh mới gặp công tử lần đầu, gần tối lại gặp lại, không biết đây có phải là duyên phận mà người đời thường nói tới hay không?” Hai mắt Sơ Tinh lấp lánh như nước, thẹn thùng e lệ.

“Hử?” Mộ Phi Hàm khinh miệt liếc mắt nhìn Sơ Tinh, chẳng nói đúng cũng chẳng nói sai, chỉ hừ lạnh một tiếng, thái độ giống y hệt ngày gặp ta lần đầu.

“Sơ Tinh vì cảm tạ ân tình của công tử đã trợ giúp Sơ Tinh, đặc biệt đặt một bàn tiệc ở Tê Hạc Lâu trong Vận Thành, không biết có thể hân hạnh được đón tiếp công tử hay không?” Sơ Tinh không để ý khó khăn mà dũng cảm tiến tới, không thể không khiến ta âm thầm than thở.

Tê Hạc Lâu. . . . . Cái tên cực kỳ quen thuộc. . . . . Đã từng, nó đã từng là tâm huyết của Lý Uẩn Đình. . . . . Đáng tiếc. . . . . Bây giờ cái gì hắc cũng không nhớ được. . . . . Hắc chỉ nhớ mình là Đế vương Hoài quốc, hắc không nhớ rõ đã từng nói với An An, sẽ cho An An tự do thật sự. . . . . Không nhớ rõ nữa rồi. . . . .

Thứ nhất tốt nhất không cần gặp, như thế cũng không cần mến nhau. Thứ hai tốt nhất không quen biết, như thế cũng không cần tương tư. Vị tăng nhân đã từng viết ra hai câu thơ đau lòng như thế, có phải tâm trạng cũng bị dày vò đủ kiểu như ta hay không?

“Được!” Bên tai vang lên đáp án khiến ta không thể ngờ đến, gương mặt nhìn Mộ Phi Hàm, chỉ thấy hắc đã lạnh nhạt đồng ý yêu cầu của Sơ Tinh.

Về mặt mừng như điên của Sơ Tinh đập vào trong mắt ta lại có chút chói mắt. Không hiểu nổi rốt cuộc mình như thế nào nữa? Có phải nếu quen được người ta dịu dàng chăm sóc quá lâu, trái tim không hề vướng bận kia sẽ lại biến thành giữ lấy?

Đột nhiên sợ mình đến thế, một tiếng “được” này, vô luận Mộ Phi Hàm nói ra từ mục đích nào, cũng đã nhắc nhở ta lúc này, để mặc mình đắm chìm vào trong sự dịu dàng của hắc, mà quên

Mất rằng cuối cùng hắc vẫn sẽ trở thành một Mộ Phi Hàm cao cao tại thượng, hắc không phải là nam nhân điên cuồng vì ta uống hết ba vò rượu trong đêm trung thu đó, hắc không phải là nam nhân vì ăn phải ớt mà cay đến đỏ mặt đó, suy nghĩ của hắc trong thiên hạ, không có ai có thể đoán nổi.

Tiến lên một bước, đỡ Lý đại nương vẫn còn đang nức nở trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Mặt trời sắp xuống núi, buổi chiều gió lạnh, đại nương naht16 định phải bảo trọng thân thể, hay là về nhà nghỉ ngơi trước đi.” Ta nháy mắt với A Hổ, hắc lập tức hiểu liền cùng ta dìu Lý đại nương đi.

“An An, nàng không muốn đi cùng ta?” Mộ Phi Hàm khê nhều mày, không chút ngoài ý muốn hỏi lại ta.

“Không, nhất định người và Yểu Thư Sơ Tinh có chuyện quan trọng muốn nói, ta không nên quấy rầy, cơm nước xong nếu muộn quá, người nên ở lại trong thành đi.”

“Cũng được, nàng an tâm ở nhà chờ ta.” Mộ Phi Hàm đưa mắt nhìn ta cùng Lý đại nương càng lúc càng xa. Trường bào khô khê tung bay trong gió chiều, về mặt bí ẩn, cho dù ai cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ của hắc.

Trở lại nhà Lý đại nương, để bà nằm xuống, chân tayvung về nấu một nồi cháo, khói bốc lên làm mắt ta nổi sương mù.

Gió thu thổi nhẹ thật thoải mái.

Nghiêng người dựa lên trên giường, mắt nhìn ngoài cửa sổ, thoáng cái, trăng treo đầu cành liễu rồi.

Lúc này , Mộ Phi Hàm đang nâng cốc vui vẻ nói chuyện với vị tiểu thư Sơ Tinh kia nhỉ?

Ta biết rõ Mộ Phi Hàm tuyệt không phải một kẻ háo sắc, nếu muốn mỹ nữ, trong thiên hạ có người nào có thể so với hắc, hậu cung 3000 mỹ nữ cơ chứ?

Ta chỉ là có chút thương tiếc tình yêu của Sơ Tinh, ta chỉ là có chút không bỏ được Mộ Phi Hàm của mấy ngày nay.

Hắn...cuối cùng vẫn phải trở về bộ dáng lúc trước... Không cố ý mời ta cùng đi dạ tiệc.... Nhất định là không muốn nhìn thấy mấy thứ kia mà thôi...

Ta rất sợ sự im lặng như vậy, bởi vì sự yên lặng đó rất dễ khiến người tra đắm chìm trong nhớ nhung và suy nghĩ.... Yên lặng như vậy quá dễ dàng làm cho lòng người sinh ra u sầu...

Đầu... Không tỉnh táo... Là một mối thôi... Bất tri bất giác không mở nổi mắt ra...

Cổ họng có chút khô khốc khó chịu... Cả người nóng ran... giống như dưới bụng có một ngọn lửa... Cực kỳ khó chịu.

Sở sở lên gò má đang hừng hực... Không khỏi giật mình... Mình... Đến tột cùng là sao vậy?

“Ha ha, tiểu nương tử, tối nay hãy để gia đây thương yêu nàng thật tốt đi nào!”Giọng nói vừa quen thuộc, vừa đáng ghét vang lên. Ta cố gắng mở mắt, trước mắt đột nhiên có gương mặt phóng đại của tên heo mập mập ngày ấy ta từng gặp ở Trương phủ.

Cảm giác thật buồn nôn, vô lực nhìn hắn cười dâm đãng cầm cổ tay của ta, trong lòng lại có một giọng nói đang gào thét rằng hãy thuận theo hắn...

Ta... Rốt cuộc là sao thế?Bị làm sao thế?

“ Tiểu nương tử đừng phản kháng, trướng Tình Hoa tán làm sao lại không muốn hoan hảo được chứ?”

Phản kháng lại bị tên heo mập kia đẩy ngã trên giường, bất lực nhìn cái miệng kia càng lúc càng đến gần, ghê tởm khiến ta sắp nôn ra, Mộ Phi Hàm, người xem đi, cũng nên lưu lại ám vệ để giúp ta với chứ! Chẳng lẽ hôm nay ta sẽ hủy hoại ở trong tay con heo mập này hay sao?

Vạn bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nhưng bỗng nhiên cảm thấy thân thể trên người chợt cứng nhắc...

Một dòng chất lỏng ấm áp bắn lên trên người ta....

“Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, mong chủ tử thứ tội.” Trên người không còn sức ép nữa, ta giãy giụa ngồi dậy, giật mình nhìn người áo đen đang quỳ dưới mặt đất cùng cái con heo mập đã bị giết chết kia.

Này ... Hắn là ám vệ của Mộ Phi Hàm... Vì sao lúc này ta lại cảm thấy giọng nói khàn khàn của hắn gợi cảm chứ...

Tình hoa tán... Tình Hoa tán... Chẳng lẽ là xuân dược?

“Chủ tử, Chủ tử?”Người áo đen thấy ta thật lâu không lên tiếng, cho rằng ta bị giật mình quá độ, vội vàng đứng dậy đến nhìn ta.

Hơi thở nam tính ấm áp phun lên trên người của ta, khiến cả người run lên một trận.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh ái muội tươi đẹp...

“Cút ra ngoài! Đừng đi theo ta!”

Lảo đảo chạy ra ngoài cửa, tình cờ nhớ tới trong rừng có con sông nhỏ không sâu, lúc này nước sông lạnh lẽo, hẳn là có thể giúp ta giảm bớt lửa nóng...

Trong nói mờ mịt... Liều mạng chạy... Đột nhiên rất khinh bỉ bị dục vật như vậy khống chế mình...

Ánh trăng bị đám mây che mất, lúc sáng lúc tối, cứ như vậy ngã xuống rồi lại bò dậy... Có lẽ chạy làm rớt mất trâm cài tóc, có lẽ làm mất giày thêu rồi...

Mà ta lại chỉ có thể chạy như vậy... Lửa nóng khắp người đang thiêu đốt thân thể ta... Một loại khát khao được đoàn tụ... Ta không có sức khống chế...

Chạy và chạy... Chạy ra nước mắt... Lý Uẩn Đình... Chàng đang ở đâu?Có phải chàng đang ôm một vị phi tử xinh đẹp như hoa đi vào mộng? Chàng có biết An An của chàng... Đang chịu khổ sở như thế nào hay không? Lý Uẩn Đình... Chàng xuất hiện có được hay không?Có được hay không?Em nhớ cái ôm của chàng, rất muốn chàng ôm em, sau đó chúng ta sẽ ở chung một chỗ một đời một kiếp, đừng quên em nữa có được hay không?

... Lý Uẩn Đình... Em nên tiếp tục yêu chàng không đây?

... Lý Uẩn Đình... Em rất đau khổ chàng có biết không?

Đột ngột nhảy vào nước song lạnh lẽo... Nước... Lạnh lẽo thấu xương..... Lại không thể giảm đi cái nóng hừng hực trong người ta...

Nước đang chảy trên mặt không biết là nước mắt hay là nước sông...

Thật sự rất muốn bỏ đi lớp y phục nặng nề này...

Thật rất muốn chàng có thể ôm em vào lòng....

Trong nước sông, ta giùng giàng... Không ngừng không chế suy nghĩ đang bị rối loạn...

Ta muốn chết hay sao? Lại phải chịu đựng sự hành hạ đau đớn như thế?

Bất ngờ, nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đứng ở trên bờ.

Ánh trăng thay hắt làm bật lên ánh sang thánh khiết... Tóc dài màu bạc bay nhẹ nhẹ ở trong gió, xinh đẹp giống như không thuộc về thế gian dơ bẩn này.

Bong bóng màu trắng đó thở dài sâu kín, “ An An, Lý Uẩn Đình tổn thương nàng ư?”

34. Chương 35: Trầm Luân

Được ôm vào một lồng ngực thoang thoảng mùi cỏ xanh.

Thân thể nóng rực muốn dựa gần hẳn.

Linh hồn thăng tấp rơi xuống, không thể phân rõ được cảm giác lúc này là đang ở thiên đường, hay là địa ngục.

Đầu ngón tay có chút lạnh lẽo, dịu dàng xoa tóc ta, trong giọng nói là sự đau lòng mà ta không cách nào có thể hiểu được, “An An, lần này Huyền nhi sẽ không thả nàng đi nữa.”

Trong bầu trời đêm, hai mắt hắt sáng như một vì sao.

Dưới ánh trăng, môi đỏ của hắn hiện lên sắc màu hấp dẫn.

Từng lần rồi lại từng lần thử tìm lý trí về, một lần lại một lần tự nói với mình không thể, đó là Huyền nhi, đó là Huyền nhi đẹp nhất tinh khiết nhất trên thế gian này. . . . .

Tại sao có thể. . . . . Tại sao có thể. . . . .

Liếm liếm đôi môi khô khốc.

Rốt cuộc không kìm nén được khát vọng sâu nhất trong lòng, không thể khuất phục được dục vọng nguyên thủy nhất, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ mọng mị hoặc lòng người kia. . . . .

Trong lòng có một giọng nói liên tục kêu vang . . . . . Trầm luân đi. . . . . Trầm luân đi. . . . .

Bóng dáng màu trắng khẽ run, yêu thích, thương tiếc, giống như là dùng toàn bộ sinh mạng đáp lại nụ hôn của ta, mặc ta cuồng dã cắn nát môi của hắn, mặc ta dùng sức xé rách y phục của hắn, hắn chỉ dịu dàng cầm hai tay của ta, để tiếng tim đập của hắn làm cho ta cảm nhận sự cương chiều vô hạn của hắn. . . . .

Thân thể lo lắng giãy dụa, giống như lửa đốt nhưng không biết phải phát tiết như thế nào. . . . . Hai mắt sương mù nhìn Huyền nhi, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó không rõ, thở hổn hển, “Huyền nhi, ta thật khó chịu, ta thật khó chịu, Huyền nhi. . . . .”

Chủ nhân của đôi mắt sáng lay láy kia bị chấn động, có thứ gì đó gọi là tình dục rốt cuộc đã chiếm cứ đôi môi thánh khiết nhất trên đời này.

Đột nhiên, chân rời khỏi mặt đất, cả người được bế ngang lên.

Ta bầu chặt cổ Huyền nhi, thấy hần dịu dàng như thế nhìn vào mắt của ta, “Giao cho ta là được rồi, An An.”

Chưa từng nghĩ tới trên thế giới này sẽ có giấc mộng ái tình kỳ ảo như thế.

Bóng dáng màu trắng đỏ khẽ phẩy tay áo ở trong gió đêm, trong nháy mắt hoa lan nở đầy núi. . . . .

Thoải mái nằm trong biển hoa lan đó, hương thơm thần bí của rừng hoa lan màu xanh quanh quẩn bốn phía. . . . .

Là ảo giác của ta ư? Tại sao lại cảm thấy cây cối xung quanh đều di động, cành lá che trời, vì ta và Huyền mà tạo ra một không gian không bị quấy rầy đây. . . . .

Ánh trăng mỏng manh xuyên thấu qua cành cây mà chiếu vào, từng tia sáng linh động bay bổng, chiếu lên bóng dáng như tiên giáng trần của Huyền nhi. . . . .

Lan xanh làm giường, cây già làm rèm. . . . .

Bóng châu xanh biếc, khéo cười tươi đẹp làm sao, tiếng trống hoàng hôn, triền miên cùng quân một hồi lâu. . . . .

Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên trên mặt, ồm một tiếng, cổ nén đau nhức khắp người, muốn ngồi dậy, lại phát hiện mình bị ôm rất chặt trong một lồng ngực ấm áp. . . . .

Mở to mắt. . . . . Cảnh hoang đường đêm qua tràn vào trong đầu. . . . .

Thân thể tuyệt mỹ của Huyền nhi. . . . . Những tiếng rên rỉ không chế không được mà phát ra . . . . .

Cảm giác đau đớn bị xé rách. . . . . Cùng Huyền nhi một lần lại một lần, cuồng dã rồi lại dịu dàng tuôn trào. . . . .

Dùng ánh mắt vuốt ve nam nhân đang ngủ say. . . . .

Y phục xóc xếch đắp lên trên thân thể lỏa lồ của chúng ta, nơi bắp đùi của hần còn có một vùng đỏ thắm thuộc về ta. . . . .

Tình Hoa tán. . . . . Tình Hoa tán. . . . .

Là kiếp số của ta hay là oan nghiệt đây?

Lại để cho ta và hần lọt vào một tình cảnh lúng túng muốn bỏ cũng không được mà để ý cũng chẳng xong như thế.

Lại khiến chúng ta có một cái danh phận thân mật như thế. . . . .

Hần không phải Lý Uẩn Đình, không phải. . . . .

Mà tối hôm qua, ta cũng không coi hần thành bất cứ người nào khác. . . . . Trong lòng vẫn biết, hần là Huyền nhi, là Huyền nhi không vậy bản nơi trần tục này. . . . .

Nên. . . . . Làm như thế nào. . . . .

Làm như thế nào đây. . . . .

Lồng ngực ấm áp đột nhiên rung rung, ngẩng đầu lên, mắt đụng phải một khuôn mặt tươi cười, hạnh phúc trong mắt kia đủ để khiến bất cứ người phàm nào phải đắm chìm trong đó.

Đó là Huyền nhi, là nam nhân cười như nắng ấm trong ngày đông lạnh lẽo.

Tại sao đột nhiên cảm thấy nụ cười đó thật quen thuộc. . . . .

Cực kỳ lâu trước kia... có người đã từng cười như vậy với ta ư? Hay là ta đã từng cười như thế với ai ư?

Hạnh phúc như vậy, giống như là đột nhiên lấy được bảo bối cực kỳ trân quý trên thế giới... Dịu dàng như vậy, giống như là thành kính quỳ gối thờ phụng, chỉ sợ một chút là giả dối...

Mà những thứ đó, đều là ta cho Huyền nhi ư?

Tâm trạng lúc này, giống như đang cầm viên ngọc lưu ly quý báu nhất thế gian, không dám làm bậy nửa phần, sợ mình vô tâm, phá vỡ giấc mộng đẹp nhất trong cuộc sống...

Lòng đang rối rắm, ngay cả khi ta chẳng phải là một nữ tử chấp nhất với cái thứ trinh tiết kia, nhưng lúc này quả thật là ta không biết mình nên dùng tâm trạng như thế nào để kêu tỉnh nam tử đang với về mặt hạnh phúc kia nữa...

Chỉ có thể giật mình nhìn hắn, không ngờ thấy hắn thương tiếc vuốt ve mặt ta.

Huyền nhi có chút đau lòng thì thầm, “An An, thật xin lỗi, kiếp trước Huyền nhi không bảo vệ nàng ta thật tốt, bắt đầu từ kiếp này trở đi, chúng ta đừng tách nhau ra nữa có được hay không? Không còn lời nói dối, không có lừa gạt, Huyền nhi vĩnh viễn, vĩnh viễn chỉ thích một mình An An, được không?”

Kiếp trước? kiếp này? Hoang mang vì lời nói của hắn.

Đúng như ta vẫn không hiểu hắn thâm tình, không biết một kẻ bình thường như ta, làm sao khiến một nam tử thần thánh yêu sâu đậm đến thế...

Bởi vì không biết yêu, bởi vì sợ yêu, bởi vì sợ mất đi tình yêu.

Cho nên sẽ thích Lý Uẩn Đình, đại khái cũng là bởi vì luôn cảm thấy hắn thật sự tồn tại, nụ cười hài hước, trên cột xấu xa, hắn khiến một người luôn đắm chìm trong đau thương kiếp trước như ta đây có cảm giác mình rõ ràng còn sống, hắn thủy chung dùng hành động của mình cùng sự tự tin mạnh mẽ để dạy ta, An An, nhìn đi, đây mới là nàng, nàng nên sống như thế, cái nàng nên theo đuổi chính là cuộc sống như thế.

Mà Huyền nhi thì sao? Hắn tồn tại trong lòng ta như một sự cảm động. vì ta mà hắn phải chịu cảnh khổ sở sống trong địa ngục suốt 13 năm, vì ta mà hắn bỏ cả tu hành hướng thiện, sống một cuộc sống hút máu người.

Hai năm sớm tối, chung đụng, hắn giống như thủy tinh không có lúc nào là không lọc sạch linh hồn ta, phiêu dật giống như gió xuân ấm áp trong rừng vào lúc sáng sớm vậy.

Làm sao có thể không có cảm giác được hắn một mực sùng ái cùng dung túng ta cơ chứ, làm sao có thể không có cảm giác được rằng hắn vẫn đè nén tình cảm, ta cuối cùng có một loại cảm giác, hắn đang cố ý che giấu sự nhiệt tình của mình, hắn không muốn dọa ta sợ, không muốn gây áp lực cho ta, nhưng càng là như thế, ta càng cảm thấy đó là gánh nặng, ta không hiểu, thật sự không hiểu, tình yêu sâu đậm như vậy đến tột cùng là từ đâu mà đến...

Đối với một cô gái không có cảm giác an toàn, tình yêu tinh khiết như vậy ngược lại sẽ càng đưa đến nhiều nỗi lo lắng hơn...

Bên ngoài tường thành, cái ôm giống như cả thế gian này đều dừng lại đó, vốn tưởng rằng chính là ta và Huyền nhi xa nhau, vốn cho rằng hắn sẽ không cố chấp với phần tình yêu không có điểm tựa...

Không ngờ, bánh xe vận mệnh lại khiến chúng ta dây dưa thế này...

Kiếp trước, kiếp này... Cuối cùng không cách nào nhẫn tâm nói ra lời làm tổn thương hắn... cuối cùng đã bị mê muội bỏ nụ cười hạnh phúc như có cả thiên hạ kia... Cực kỳ rất lâu về trước, ta cùng Huyền nhi, từng biết nhau ư...

“Cô nương, người trở lại rồi, sáng sớm tướng công của người trở lại không thấy người, gấp như gì ấy.” Lý đại nương tiến lên khẩn trương quan sát ta, giọng nói kích động, lúc trông thấy ta như đang được Huyền nhi nắm tay, không đồng ý lắc đầu một cái.

“Hắn đang ở đâu?” Thật sự không biết lúc này nên dùng tâm trạng như thế nào để đối mặt với hắn, nếu đêm qua hắn không đáp ứng lời mời của Sơ Tinh thì thật là tốt, nếu lúc đó hắn ở bên cạnh ta, có phải ta sẽ không trúng Tình Hoa tán hay không?

Nhưng việc đời không có nếu như, có, chính là hiện thực càng lúc càng mơ hồ, có chỉ là tình cảm càng ngày càng phức tạp của ta.

“Chuyện này ta cũng không rõ! A. Mộ tướng công đã trở lại!” Lý đại nương mừng rỡ nhìn về phía sau lưng ta, hiển nhiên rất có cảm tình với Mộ Phi Hàm.

Cứ như vậy tự nhiên quay đầu lại, chẳng qua lúc đó không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, lần này quay đầu, lại giống như một cái dấu hiệu rõ ràng, phá hoại hình tượng cái người mà Mộ Phi Hàm yêu từ trong tim, phá hoại cái thời kì yên bình nhất của tam quốc.

35. Chương 36

Người ta từng nói họa loạn thế là do hồng nhan, nhưng hẳn là chưa bao giờ nghĩ tới, một kẻ xuyên qua ngàn năm mà đến như ta lại trở thành kíp nổ gây ra sinh linh đồ thán của tam quốc. . . . .

Y phục sang trọng, Mộ Phi Hàm đã trở lại là một Mộ Phi Hàm cao cao tại thượng, đứng phía sau chính là mấy trăm quan binh được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Ánh mắt lạnh băng của Mộ Phi Hàm xuyên qua ta cùng Huyền nhi, khóe miệng không mang theo tình cảm cùng lạnh lẽo không có độ ấm.

Trên đất vẫn còn thi thể của tên mập kia. . . . . Hắn. . . . . Cũng biết rồi sao?

“An An, ta có thể không so đo bất cứ chuyện gì tồi hôm qua xảy ra, chỉ cần bây giờ nàng đi theo ta.” Mộ Phi Hàm giơ tay lên, sử dụng chút ầm áp cuối cùng trong giọng nói lạnh băng của mình mà hỏi ta, giống như đang hỏi, có muốn làm nữ tử kiên cường nhất bên cạnh hắn hay không, có nguyện ý làm nữ tử sưởi ấm con người cô độc như hắn cả ngày lẫn đêm không. . . . .

Bàn tay ấm nóng của Huyền nhi vẫn luôn nắm lấy tay ta, dịu dàng lại kiên định, lại khiến ta không cách nào tránh thoát, lúc này ta có thể đi cùng ai đây? Vốn là muốn toàn tâm toàn ý đi yêu chàng, vậy mà chẳng hiểu vì sao cứ rối tinh rối mù. . . . .

Ba vò Nữ Nhi Hồng kia, ba chữ “ta yêu nàng” thẳng thắn nhất của vị Đế vương đó. . . . .

Ta cuối cùng không có cách nào đáp lại. . . . .

Thật hận mình như vậy, luôn cô phụ họ, luôn cô phụ họ. . . . .

“Có thể là Lý Uẩn Đình, có thể là Mộ Dung Huyền, nhưng duy chỉ không thể là Mộ Phi Hàm ta có đúng hay không?” Nhìn thấy ta do dự, trong gió thu, Mộ Phi Hàm đột nhiên cười điên dại. Tiếng cười kia quanh quẩn thật lâu ở trong rừng cây, càng lộ rõ sự thê lương.

“Không chiếm được nàng, thì phá hủy nàng, như thế nào?” Trong kẽ răng bắn ra hai câu, nhưng từng chữ từng chữ đều là hận ý. Khiến ta không chịu nổi mà run rẩy.

Mộ Phi Hàm tiến lên một bước, đưa tay muốn bắt cổ tay của ta.

Huyền nhi đột nhiên kéo ta ra phía sau, bóng dáng màu trắng kiên định đứng ở trước mặt của ta.

Bóng dáng màu xanh lá cây cùng bóng dáng màu trắng đối địch nhau, tay áo tung bay phấp phới trong gió thu.

Bầu không khí giường cung bạt kiếm, hai nam nhân chiến tranh.

Hết sức căng thẳng.

Đây là một đề văn lựa chọn, nhưng vĩnh viễn không có đáp án chính xác.

Vô luận ta lựa chọn cái gì, đều chỉ mang đến tổn thương.

Giống như ngày đó Lý Uẩn Đình tới Thanh cung muốn dẫn ta đi, tới hôm nay ta cũng như thế, không biết nên chọn con đường nào.

Người thương đã quên mất ta, người ta cô phụ vẫn luôn cô phụ.

Cục diện bế tắc như thế đến tận cùng là vận mệnh cho ta, hay là ta cho vận mệnh. . . . .

“Ngài chính là quốc sư Mộ Dung Huyền của Thánh Ngưng quốc? Ta sớm đã nghe đại danh của ngài rồi.” Giọng nữ mềm mại, chen vào không đúng lúc.

Sơ Tinh kiều diễm đột nhiên chạy đến trước mặt Huyền nhi, nhìn như mê muội rồi lại đột ngột đưa tay vuốt ve mặt của Huyền nhi.

Thân thể bọn họ cực kỳ gần nhau.

Tại sao Sơ Tinh lại có hành động kỳ lạ này? Hơn nữa Mộ Phi Hàm cũng không ngăn cản?

Huyền nhi có chút không kiên nhẫn nhắm mắt lại, giờ tay lên muốn xua đi sự quấy rầy của nàng ta.

Đúng lúc ta đang trầm kêu không tốt.

Huyền nhi kêu đau một tiếng, chủ thủ trong tay áo Sơ Tinh đã cắm vào bụng bên phải của Huyền nhi. . . .

“Hèn hạ!” Huyền nhi lão đảo quay lùi lại mấy bước, ta cuống quýt đưa tay đỡ hấn, tức giận chỉ trích Sơ Tinh.

“Bốp!” Một cái tát vang dội hấn lên trên mặt Sơ Tinh.

“Mộ Phi Hàm ta làm việc, không cần nữ nhân giúp một tay!” Mộ Phi Hàm nhú chặt chân mày, hiển nhiên rất là tức giận.

Sơ Tinh đột nhiên quỳ trên mặt đất, trên mặt hiện đầy nước mắt nhưng trên môi lại là nụ cười.

”Sơ Tinh nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì công tử, bất kỳ kẻ nào gây bất lợi đối với công

Chương 36:

Tử, đều là kẻ địch của Sơ Tinh!”

Khéo miệng Mộ Phi Hàm hơi giật giật , nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Đau lòng rơi lệ, chỉ là sắc mặt không chút thay đổi.

Chính là như vậy chẳng, cho dù không thích nữ nhân, chỉ cần trung thành và tận tâm, chỉ cần có giá trị lợi dụng, thì nàng có thể tồn tại ở bên cạnh người.

Mộ Phi Hàm.... Cuối cùng đã trở lại là Mộ Phi Hàm của lúc trước rồi ư...

Y phục màu trắng của Huyền nhi đã bị vết máu nhuộm ra một mảng đỏ lớn, cái trán toát ra mồ hôi lạnh...

Ta hốt hoảng đưa tay ấn miệng vết thương của Huyền nhi ... cho dù là Huyền nhi... bị thương nặng như vậy... làm sao còn sức lực đi ngăn cản mấy trăm người Mộ Phi Hàm cơ chứ.

Nếu là quân tử, ta có thể tự trông cậy vào việc Mộ Phi Hàm sẽ vì thế mà buông tha cho Huyền nhi đã không còn là đối thủ của hấn nữa.

Nhưng, sự thật là, Mộ Phi Hàm chỉ là một Đế Vương, mà một Đế vương vĩnh viễn không bao giờ là một quân tử.

“Người có thể lựa chọn chết theo cách này, Mộ Dung Huyền.” Nụ cười lãnh khốc bên khóe môi Mộ Phi Hàm giống như đang tuyên cáo kết cục cuối cùng.

“Người không thể là như thế, Mộ Phi Hàm, người có thể hận ta, nhưng Huyền nhi vô tội!” Khẩn trương cầm vạt áo Huyền nhi, lúc này thậm chí cảm thấy cho dù muốn ta chết thì ta cũng nhất định phải cứu sống Huyền nhi, tính mạng của ta đã không thể gánh thêm ân tình của Huyền nhi nữa...

“Huyền nhi? Gọi thân thiết nhỉ? An An, nàng cho rằng nam nhân chiếm thân thể nữ nhân của Mộ Phi Hàm ta, thật sự vô tội ư?” Ngữ điệu bình thản.

Lòng lạnh lẽo, có lẽ đối với một nam nhân, nhất là nam nhân thời đại này, trinh tiết quan trọng như mạng sống của nàng ta, không chiếm được, thì sẽ phá hủy nó, đây mới là cách làm việc của Mộ Phi Hàm, đây là vương pháp của Mộ Phi Hàm...

“An An sợ không?” giọng nói dịu dàng của Huyền nhi vang lên, vì muốn xua tan đi sự lạnh lẽo trong lòng ta.

Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt toàn sự ấm áp kia, giống như đang nói với ta, ở bên cạnh ta, vĩnh viễn vĩnh viễn đều không cần sợ hãi...

Một loại cảm giác đã từng quen biết đột nhiên đâm thẳng vào lòng ta, bóng dáng màu trắng mơ hồ đó...

Từ lúc nào, ở đâu đó, có phải đã từng có một nam nhân dịu dàng hỏi ta như thế không...

Mù mờ... giống như đã qua mấy đời...

Cứ như vậy thoải mái khẽ gật đầu, tin tưởng không hề có lý do, cho dù Huyền nhi đang mang trọng thương, vẫn có thể đem lại cảm giác cực kỳ an toàn cho ta...

Có lẽ Huyền nhi vốn sẵn có ma lực như thế, khiến người ta có thể hoàn toàn lệ thuộc vào, thậm chí cả tính mạng cũng có thể phó thác...

“An An , nhắm mắt lại.” Huyền nhi cười, trong nụ cười đều là cảm động cùng ấm áp.

Không nhẫn tâm nhìn vạt áo bị nhuộm đỏ của hắn, dưới ma lực dẫn dò của hắn ta nhẹ nhàng nhắm mắt.

Bên tai, gió nổi lên.

Thiên địa biến sắc, vật đổi sao dời.

Đợi lần nữa mở mắt ra, đã là một chỗ khác.

Bên tai vẫn còn tiếng thét cuồng loạn của Mộ Phi Hàm “Mộ Dung Huyền, người dám mang nàng đi, ta sẽ khiến cho từng người ở Thánh Ngưng quốc phải nhớ sự sỉ nhục ngày hôm nay của Mộ Phi Hàm ta!”

...

“Huyền nhi! Huyền nhi!” miệng lo lắng gọi, tiến lên ôm lấy bóng dáng màu trắng đột nhiên ngã xuống kia.

Bởi vì Huyền nhi tiêu hao quá nhiều sức lực, khiến trong miệng nôn ra từng ngụm máu tươi, suy yếu ngã xuống đất.

“Huyền nhi... Huynh sẽ không chết đúng không... Huyền nhi... Huynh là đồ ngốc...” Lệ chảy qua quai hàm, trong lòng đột nhiên cảm thấy bóng tối mờ mịt.

Nếu Huyền nhi bởi vì ta mà chết... Vậy cả đời này của ta sao có thể vui vẻ được đây?

Càng ngày càng không phân rõ đến tận cùng tình cảm của mình với Huyền nhi là như thế nào, thật sự chẳng lẽ chỉ là cảm kích rất nhiều ư? Mỗi lần gặp nguy hiểm hoặc rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, đáy lòng luôn có giọng nói dịu dàng của Huyền nhi... An An, không phải sợ, không phải sợ...

Một mực khóa trái tim của mình, lại không nghĩ rằng Huyền nhi đối với ta đã quan trọng như vậy rồi. Đột nhiên rất sợ chính mình sẽ bị lệ thuộc vào, giống như đối với Lý Uẩn Đình... Có lúc ý lại hay không... Tâm sẽ không trọn vẹn không hoàn toàn...

“An An, đừng sợ, Huyền nhi chỉ là mệt mỏi, muốn ngủ một lát thôi.” Ngón tay thon dài run rẩy xoa xoa gương mặt của ta, trong mắt có thâm tình cùng vui vẻ mà ta không thể hiểu nổi, nhìn thấy nước mắt bên quai hàm ta, Huyền nhi lại khép đôi mắt tuyệt mỹ kia lại, trong miệng lẩm bẩm nói, “An An sẽ luôn luôn ở bên cạnh Huyền nhi thôi.”

Nước mắt rồi cuộc xuyên thành chuỗi mà rơi xuống, mặc kệ giờ khắc này có người cười nhạo ta mềm yếu hay không , nhưng trong lòng thực sự vui vẻ.

Huyền nhi của ta... Sẽ không chết đâu...

Đáy lòng có một giọng nói đang nói..., Lý Uẩn Đình chàng sẽ tha thứ của hành động bây giờ của An An chứ?

Chàng sẽ để ý An An đã không còn trong sạch chứ...

Đau lòng không dám tưởng tượng hắn đi mất trí nhớ...

Trong lòng nghĩ tới Lý Uẩn Đình, nam nhân đã từng coi ta như đứa bé mà thương yêu cưng chiều...

Dịu dàng hỏi

ở lại chăm sóc Huyền nhi, đi tìm chàng trẻ một chút, đừng ghen , được không?

Lau khô nước mắt trên mặt.

Huyền nhi hơn mê, Lý Uẩn Đình mất trí nhớ.

Đều đang nhắc nhở ta.

An An phải kiên cường.

Đợi tìm được một nơi để dừng chân mới biết, thì ra là ta cùng Huyền nhi đang ở Hoài quốc...

Nhìn Huyền nhi ngủ say, ta rơi vào trong trầm tư...

Tại sao Huyền nhi không dùng pháp lực dẫn chúng ta trở về Thánh Ngưng quốc...

Hoài một trăm... Giao Nhân Lệ... Thậm chí Lý Uẩn Đình...

Khiến ta cứ có cảm giác ta, Hoài quốc cùng Huyền nhi có liên hệ cổ xưa thần bí gì đó...

Nhưng, nghĩ đến mức đau cả đầu, vậy mà vẫn không bắt được manh mối nào.

Cây quạt trong tay , nhẹ nhàng quạt thuốc bắc trên lò....

Huyền nhi hôn mê... Đã ba ngày rồi...

Miệng vết thương trên người hắn đã được được vật điều trị phần lớn đã chuyển biến tốt đi... Không sốt cao...

Không có tác dụng phụ bị viêm nhiễm...

Nhưng tại sao vẫn hôn mê chứ...

Trước kia thường nghe người ta nói, người nếu cố chấp quá mức với một chuyện, như vậy thì cho dù chỉ ngủ thiếp đi cũng không nguyện ý tỉnh lại...

Như vậy....

Nhìn Huyền nhi vẫn ngủ say ở trên giường....

Trong lòng của Huyền nhi... Đang cô chấp cái gì đây...

36. Chương 37

Quốc đô Hoài quốc, chỉ thấy ngựa xe như nước, buôn bán phồn thịnh.

Dân chúng trông trộm làm ăn, an nhàn mà giàu có.

Đây là một quốc gia phát triển không ngừng dưới sự thống trị của một vị minh quân, ta nên thay Hoài quốc mà cảm thấy may mắn chăng?

An An mất đi một nam nhân có thể làm bạn cả đời, Hoài quốc lại có được vị Quân vương mới có thể thay đổi vận mệnh. . . . .

Tất cả những chuyện này, đến tột cùng là trò đùa thiện chí, hay là do ta vốn chẳng thể nhìn thấu đây. . . .

“Tránh ra, tránh ra!” Tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên, thức tỉnh suy nghĩ của ta đang bay xa ở nơi nào.

Cuống quít giương mắt nhìn lên, chỉ thấy giữa đường có một chiếc xe ngựa đang lao nhanh, hướng thẳng về phía ta. . . . .

Trong đầu nhất thời trống rỗng, thân thể lại không nghe theo khống chế đơ ngay tại chỗ.

Ta. . . . . Hôm nay phải bỏ mạng dưới vó ngựa ư. . . . .

Cực kỳ sợ hãi cùng hoảng sợ mà khép chặt hai mắt, con ngựa chột hí dài một tiếng, khi ta ngã xuống đất, xe ngựa cứ rần nghiêng sang bên người của ta rồi dừng lại. . . . .

Cánh tay đập vào cạnh xe. . . . . Đau đớn kịch liệt khiến ta không cách nào đứng dậy.

“Cô nương, cô không sao chứ?” Giọng nói dễ nghe vang lên, giống như là tiếng chuông gió buổi sớm thổi qua hoa violet bên cửa sổ.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vén rèm kiệu lên, một nữ tử áo trắng nhẹ nhàng đi xuống khỏi xe ngựa.

Dân chúng bên đường tụ lại nhìn, thấy nữ tử này, ta không khỏi hơi sửng sốt một chút. . . . .

Xinh đẹp như vậy, nghĩ tới nghĩ lui. . . . . Từ cổ chí kim chỉ có một bài thơ phú có thể hình dung mà thôi. . . . .

“Dung mạo kia. Nhẹ tựa lông hồng, uyển chuyển như rồng bay. Cúc thu rực rỡ, từng xuân tươi sáng. Giống như như mây che bóng nguyệt, lay động như tuyết bay trong gió. . . . .”

Từng cho rằng Huyền nhi đã là người đẹp nhất trên thế giới này, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng, còn có một nữ tử có thể sánh vai cùng hần như thế.

Đó là dung nhan tinh xảo làm cho người ta phải tự ti, đó là phong hoa tuyệt đại làm cho người ta quên phải hô hấp.

“Mau nhìn, đó chính là đệ nhất mỹ nữ của Hoài quốc - Mâu Lạc Ảnh!”

“Trời ơi, nàng thật sự quá đẹp, nếu nàng có thể nói một câu với ta, cho dù chết cũng đáng giá!”

Bên tai bắt đầu nổi lên tiếng nghị luận ồn ào kéo ta khỏi cơn chấn kinh.

Giai nhân dịu dàng đỡ ta bị ngã ở trên mặt đất dậy, xin lỗi nhìn được liệu rơi đầy đất, hơi thở như lan trong rừng sâu mà nói, “Lạc Ảnh bận việc phải lên đường, đã thương cô nương, thật sự là trong lòng cực kỳ xấu hổ.”

“Thôi, không sao.” Khẽ mỉm cười, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, huống chi người ta cũng không có ý.

Đưa tay định nhặt được liệu rơi trên đất lên, giật mình vì cánh tay phải đau đớn đến thấu xương, không khỏi rên lên một tiếng, mặt trắng bệch.

“Cô nương, vì sơ sót của Lạc Ảnh mà cô bị thương, Lạc Ảnh lẽ ra nên tìm đại phu chẩn bệnh cho cô.” Trong ngữ điệu dịu dàng của nàng ta lộ ra chân thành.

“Không phiền toái cô nương, thật sự là trong nhà còn có bệnh nhân cần ta chăm sóc gấp, không thể chậm trễ được.” Trán ta toát mồ hôi khéo từ chối ý tốt của Lạc Ảnh, chậm trễ như thế, đã hơn nửa ngày mà Huyền nhi chưa ăn cái gì, mặc dù hần đang trong cơn hôn mê, nhưng vẫn có thể dứt cho hần từng miếng cháo một, thân thể Huyền nhi đang trong giai đoạn hồi phục, sao có thể chậm trễ được. . . . .

Nhìn ra ta đang do dự, Lạc Ảnh hiểu ý cười, nói tiếp, “Cô nương lo cho người bệnh mà không hề để ý đến đau đớn, nhất định là hết sức quan trọng, chuyện này là do Lạc Ảnh gây nên, thôi thì để Lạc Ảnh đưa cô nương về nhà đi.”

Không ý thức được mà lên xe ngựa, bởi vì giờ khắc này lòng như lửa đốt, thật đúng là không tìm được lý do cự tuyệt ý tốt của Lạc Ảnh ...

Xe ngựa chậm rãi đi về phía căn nhà tranh ở ngoại ô ...

Chỉ là khi đó ta còn không biết, cái lần ngoài ý muốn này đã mang tới cho Huyền nhi một tình yêu khắc cốt ghi tâm hay là dây dưa khó có thể quên nữa...

Nhà tranh đơn sơ, vển vển chỉ đủ che gió che mưa. May là mùa thu ở Hoài quốc không lạnh lắm.

Ở nơi này, thứ nhất là vì để tránh cho người khác chú ý; thứ hai thật sự là bởi vì viêm màng túi.

Giờ khắc này thật có chút hận mình tại sao ngày trước không thích mang đồ trang sức. Mang trên người cũng chỉ có lác tay trần châu mộc mạc. Miễn cưỡng đi xem bệnh và bốc thuốc cho Huyền nhi.

Có lẽ , ta thật sự không xứng đáng nhận được tình yêu say như thế của Huyền nhi, bây giờ ta thậm chí chẳng cho hấn nổi một không gian đường bệnh tốt ...

“ Lạc Ảnh cô nương đến rồi .”

Bởi vì cánh tay bị đau , có chút không ổn nhảy xuống xe ngựa , ta chạy tới chỗ Huyền nhi .

Nam tử đang ngủ say , y phục màu trắng , tóc bạch kim nhẹ nhàng trải lên giường ...

Vẫn ...không tỉnh ư ....

“ An An cảm ơn Lạc Ảnh cô nương đã đưa An An đi một đoạn đường , hôm nay đến nhà , cũng không dám làm chậm trễ chuyện quan trọng của cô nương nữa” Nóng nảy muốn đi vào nấu cháo , liếc thấy Lạc Ảnh đang sững sờ ở bên giường , ta chợt nói .

....

Lại thấy nàng chỉ ngây ngốc đứng đó , mắt không chớp nhìn Huyền nhi chăm chăm .

Đây là tình huống gì ? Chẳng lẽ một nữ tử xinh đẹp như Lạc Ảnh mà cũng kinh ngạc vì Huyền nhi ư ?

“ Lạc Ảnh cô nương ?”

“ Lạc Ảnh cô nương ?”

“ A !” Lạc Ảnh hoảng hốt ngẩng đầu lên , trong mắt chợt lóe lên sự yếu ớt .

“ Lạc Ảnh cô nương biết Huyền nhi ?” Hành động kỳ quái , khiến ta hơi kinh ngạc .

“ Hấn gọi Huyền nhi ...?” Tự lầm bầm , lộ ra vui sướng cùng bất đắc dĩ .

“ Ta phải đi nấu cháo đây , không phải cô nương có chuyện quan trọng ư ?” Nhìn Lạc Ảnh đang sững sờ , loại cảm giác này thật sự rất kỳ lạ , chẳng lẽ bọn họ biết nhau từ trước ư ?

“ Ai , An An nếu cô vội thì đi đi , để ta ở nơi này một lát được không ?” Ngữ điệu dịu dàng , nhưng ánh mắt thủy chung không rời khỏi Huyền nhi đang nằm ở trên giường .

“ À .” Không nghi ngờ gì , ta vội vàng đi vào phòng bếp , nhất định Huyền nhi là đói bụng lắm rồi .

Vì cánh tay bị đau cho nên khiến quá trình nấu cháo cũng trở nên khổ sở , động tác đơn giản , ta lại phải lặp đi lặp lại thật nhiều lần mới có thể hoàn thành .

Không để ý gương mặt bị hun đen , ta bê một chén cháo nóng đi về phía Huyền nhi , nhưng lại sơ ý khiến cánh tay va vào khung cửa .

Chén trên tay rớt xuống đất , cánh tay đau đớn khiến nước mắt không có tiền đồ chảy xuống ...

“ An An , ta tới giúp cô .” Lạc Ảnh giống như gió mát tới trước mặt ta , nhặt chiếc chén dưới đất lên .

Từng muống lại từng muống , Lạc Ảnh cẩn thận đỡ Huyền nhi đang ngủ mê man trên giường dậy , vô cùng kiên nhẫn đợi cho Huyền nhi , giống như sự che chở đầy đủ với trẻ con vậy .

Đôi mắt dịu dàng của nàng luôn khóa chặt ở trên gương mặt của Huyền nhi , một khắc cũng không chịu rời đi .

Ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu lên trên người họ , lại khiến cảnh đẹp đẽ kia không chân thật trong giờ khắc này .

Cánh tay còn đau râm ran , ta cố đè xuống nỗi buồn chưa xót , ta đúng là ngốc thật đấy , ngay cả chăm sóc Huyền nhi cũng làm không được ... Một người ngu ngốc như ta có chỗ nào đáng để người khác thích cơ chứ ...

“ An An , Huyền nhi đã hôn mê bao nhiêu ngày rồi ?” Lạc Ảnh dùng khăn lụa cẩn thận lau chùi khóe miệng cho Huyền nhi , rồi cuộc chuyện sang hỏi ta .

“ Ba ngày rồi .”

“ Ba ngày rồi , sợ là không kéo dài được nữa .”

“ Ừ .”

“ Ca ca ta là đại phu nổi tiếng nhất tam quốc , không bằng cô và Huyền nhi đến nhà ta , để ca ca ta chẩn bệnh kỹ cho hấn đi .” Trong mắt Lạc Ảnh có đau lòng vô hạn , khiến ta không khỏi ngạc nhiên ...

“ Ta và cô bèo nước gặp nhau , An An sao có thể làm phiền cô được .” Nói thật, đề nghị của Lạc Ảnh thực sự khiến ta động lòng , thầy thuốc nổi tiếng nhất tam quốc , điều kiện sống tốt hơn thường ngày , những thứ này sẽ có thể trợ giúp Huyền nhi sớm ngày hồi phục ... Chỉ là sự nhiệt tình quá mức của Lạc Ảnh khiến ta nghi ngờ , nhưng về mặt năng nhìn Huyền nhi lại không giống như có ác tâm ...

“ An An , coi như vì Huyền nhi , cô nên đồng ý .” Lạc Ảnh dịu dàng nói .

...

“ Ta cùng Huyền nhi , đã quen biết rất rất lâu về trước ...” Thấy ta thật lâu không nói gì , Lạc Ảnh chợt nhẹ giọng thở dài ...

37. Chương 38

Vị giác trì đường xuân thảo mộng, giai tiền ngô điệp dĩ thu thanh.

(Chưa cảm nhận được giác mộng của cỏ mùa xuân bên bờ ao, thì tiếng thu đã về với xác lá ngô đồng trước thềm nhà.)

Chòi mát lịch sự tao nhã cho thấy dụng tâm trang trí. Mâu gia, lặng yên đứng ở trong kinh thành phồn hoa, phát ra khí phách ung dung của danh gia vọng tộc.

Hoa sen bờ ao, lụa mỏng kéo dài vô tận bay thấp thoáng, gió thu thổi qua, Huyền nhi vẫn say sưa ngủ trên giường.

Chán nản cùng đau lòng, vì cứu ta mà bị thương nặng, đến tột cùng Huyền nhi đã hao phí bao nhiêu linh lực? Lại khiến thân thể hấn không thể chịu nổi gánh nặng thêm nữa?

“Vết thương của Mộ Dung công tử đã không còn đáng ngại, chỉ là nguyên nhân khiến hấn ngủ say thì Mâu Tần vẫn chưa biết được.” Ngoài rèm, Mâu Tần im lặng đứng chấp tay, bình thản nói.

“Huyền nhi có thể. . . . hay không.” Căn môi nói ra suy nghĩ tệ nhất trong đầu, Huyền nhi ngủ mê man, mặc dù hô hấp bình thường, cũng có thể đứt chút thức ăn lỏng cho hấn, mới nhìn chẳng khác gì một người đang ngủ cả, nhưng thời gian dài cứ tiếp tục như vậy, chẳng những là thân thể, ngay cả nội tạng cũng sẽ không chịu nổi. . . . .

“Hấn chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi, tạm thời sẽ không có đáng ngại. Ngược lại vết thương cánh tay phải của cô do trị liệu chậm trễ, sợ rằng phải đau một trận.” Con người vắng lạnh của Mâu Tần quét qua ta, rồi dừng lại ở cánh tay phải hơi sưng lên của ta.

“An An cùng Huyền nhi ở nơi này, đã quấy rầy nhiều rồi.” Ta cúi đầu, cảm thấy bị cuốn vào một mê trận sâu không thấy đáy, Mâu Tần mười ba tuổi ở Tề Gia Bảo, Mâu Tần theo hầu Mộ Phi Hàm trong quốc yển, Mâu Tần đệ nhất danh y của tam quốc, Mâu Tần – ca ca của Lạc Ảnh – người biết Huyền nhi. . . . .

Nam tử như câu đố kia. . . . . Đến tột cùng là địch hay là bạn đây? Mâu Tần. . . . . Có thể liên quan đến huyết án ở Tề Gia Bảo hay không. . . . .

Hấn không để ý đắc tội Mộ Phi Hàm mà hào phóng tương trợ, đến tột cùng là từ ý tốt của cá nhân hấn, hay là đứng trên lập trường của Hoài quốc. . . . .

Hoài quốc cùng Thanh Long quốc mới vừa trở lại ổn định. . . . . Mâu Tần chứa chấp ta đến tột cùng là có dụng ý gì. . . . .

Vậy mà ta chỉ có thể cẩn thận che giấu đi trăm ngàn suy nghĩ, người ta thường nói loạn thế lục bình, huống chi bây giờ Huyền nhi hôn mê bất tỉnh, đối mặt với Mộ Phi Hàm mạnh mẽ như thế, ta xác thực cần Hoài

quốc bảo vệ. . . . . Như vậy nhất định là Lý Uẩn Đình cũng đã biết ta ở phủ của Mâu Tần. . . . . Một người đã quên ta như hắt. . . . . Mục đích làm như vậy là cái gì? Rốt cuộc là do đột nhiên hắt thiện lương, hay là tỉ mỉ bày quân cờ đây. . . . .

Nghĩ đến đây, không khỏi bi thương. . . . . Hai người đã từng yêu nhau. . . . . Vậy mà cũng có một ngày phải đoán tâm tư của nhau đây.

“Ở chỗ của Thái Hoàng thái hậu có một cây Linh Chi ngàn năm, hơn nữa cực kỳ thích hợp cho người có nguyên khí bị tổn thương nặng.” Qua hồi lâu, Mâu Tần đột nhiên mở miệng, cắt đứt sự yên lặng của ta.

“. . . . . An An phải làm sao mới có được nó?” Ta trực tiếp đặt câu hỏi, Mâu Tần nói nhất định là phương pháp tốt nhất chữa trị cho Huyền nhi, cho nên ta đành nín sự lo lắng trong lòng mà hỏi hắt.

Biết mình ngốc như thế, nhưng vì Huyền nhi, cho dù biết đó là một cái bẫy được an bài kỹ càng, ta vẫn không do dự nhảy vào.

Có lẽ, một người, thật sự không thể nợ quá nhiều tình cảm. . . . .

“Ba ngày sau, ở Ngự hoa viên Hoài quốc sẽ cử hành một cuộc tranh tài giữa các tiểu thư Quý tộc, mục đích là chọn lựa hoàng hậu cùng phi tử cho Đường Kim Thánh Thượng, mà Lạc Ảnh, chính là thí sinh Thái Hoàng thái hậu ưng ý nhất.” Mâu Tần quay đầu lại nhìn ta, giọng điệu bình tĩnh, trong mắt không có chút xao động khiến người ta không thể nhìn ra được mục đích chân thật của mình.

“Lạc Ảnh không thích Lý Uẩn Đình?” Cẩn thận nói ra suy đoán trong lòng, ánh mắt Lạc Ảnh nhìn Huyền nhi, mấy ngày nay hết lòng chăm sóc. . . . . Còn có nàng đã từng nói, trước kia rất lâu, nàng từng biết Huyền nhi. . . . . Làm cho người ta không thể không suy đoán rằng bọn họ có quan hệ không phải là ít. . . . . Mà gả cho Lý Uẩn Đình, e là Lạc Ảnh không muốn. . . . .

Lúc này trong lòng chưa xót không chịu nổi, có thể lấy đệ nhất mỹ nữ của Hoài quốc làm thê tử, Lý Uẩn Đình sẽ cảm thấy hạnh phúc sao? Lý Uẩn Đình, cuối cùng cũng sẽ trở thành một Đế vương có hậu cung 3000 ư. . . . . Rồi cuối cùng hắt cũng sẽ giống như Mộ Phi Hàm, trở thành một người cô độc nhất trên đời này. . . . . Cái người đã từng có linh hồn tự đó đó. . . . . Thật sự đã chán bay lượn rồi ư. . . . .

“Ta là ca ca của nó, tất nhiên hi vọng nó ra quyết định đúng đắn nhất.” Mâu Tần đột nhiên nghiêm túc nhìn ta, nói, “Ta chỉ là hy vọng Lạc Ảnh giống như An An cô nương, luôn có một sự lựa chọn.”

Mê man trước lời của hắt, quyết định đúng đắn nhất, luôn có một sự lựa chọn, chẳng lẽ lòng của Lạc Ảnh còn có người thứ hai hay sao?

Nữ tử tốt đẹp như thế, cũng có khát khao về tình yêu thâm thiết của nàng ư?

“Người muốn ta làm như thế nào?” Mở miệng hỏi thăm, trong lòng thì ngờ vực liên tiếp.

“Tranh tài ba ngày sau, ta hi vọng bất kể thế nào cô cũng phải thắng.”

“Lạc Ảnh cũng hi vọng ta làm như thế?”

“Không, nó nhất định sẽ dốc hết sức lực để giành chiến thắng.”

. . . . .

Hoa viên Hoài quốc, khí phái phi phàm.

Thái Hoàng thái hậu làm mây làm gió ở Hoài quốc đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, tình cảnh như vậy, không khỏi làm ta nhớ lại Võ Tắc Thiên đã gần tới tuổi xế chiều. . . . . Chẳng lẽ? Quyền lực chân chính của Hoài quốc, không ở trong tay Lý Uẩn Đình?

Hai mắt có chút trống rỗng nhìn phía trước, nghe Mâu Tần nói, bởi vì Thái Hoàng thái hậu tuổi già sức yếu, cho nên một tháng trước, đã mất đi thị lực.

“Tốt lắm, bắt đầu đi.” Giọng điệu già nua lại mang theo từ tính vang lên. Cho dù hai mắt đã mù, nhưng khí thế trang nghiêm uy hiếp, làm cho người ta không thể không sinh lòng cảm phục.

Khi các vị giai lệ hành lễ rồi đi vào, trong lòng ta lại rối bời, cung đình Hoài quốc, ta có thể thức tỉnh Lý Uẩn Đình của ta ư?

Mâu Tồn đồng ý sau khi chuyện thành công sẽ tặng Linh Chi ngàn năm cho ta, là sự thật ư?

Lạc Anh thoát tục như tiên kia, ta có thể chiến thắng nàng ư?

Nhưng mà, vô luận kết quả như thế nào, ta lại chỉ có thể không có lựa chọn kiên cường đi về phía trước...

“Thái Hoàng thái hậu có chỉ, tranh tài bắt đầu.” Tiếng the thé nhưng tràn trề sức mạnh của tổng quản thái giám vang lên.

Dư quang nhìn khắp phía, mập béo đủ cả, mỹ nữ như mây. Chắc hẳn, có thể vào được cuộc tranh tài này, nhất định là Hoài quốc đã lựa chọn cẩn thận, mà rốt cuộc Mâu Tồn có bao nhiêu bản lĩnh, lại có thể giấu giếm thân phận của ta, cũng làm cho ta có tư cách dự thi, tất cả những thứ này, thật sự chỉ là vì ngăn cản Lạc Anh ư?

Trong lòng có thể đoán được, nhìn thấy mười cung nữ nối đuôi nhau mà vào, trên tay mỗi người cầm một cái khay tinh xảo, mà vật trong khay lại được tư lựa che kín.

Trong nháy mắt, cung nữ đã đứng trước mặt mỗi vị giai lệ.

Mọi người không khỏi sinh lòng nghi ngờ, hai mặt nhìn nhau.

”Quy tắc đầu tiên là như thế này, trước mặt các vị tiểu thư là một thứ. Chúng ta trước quan sát, căn cứ vào vật này rồi xin vị tiểu thư đoán xem trong khay là vật gì. Dĩ nhiên những lời này cũng có thể là nói thật mà cũng có thể là nói dối.

Vị tiểu thư thứ nhất nói ra đáp án xong thì có thể tự động quan sát vật phẩm trong khay, sau đó nói thêm một câu rồi để vị tiểu thư thứ hai đoán tiếp. Hết một vòng như vậy. Ai đoán trúng thì thắng.”

Quy tắc vừa ra, các tiểu thư phía dưới càng thêm mờ mịt, nếu như càng về sau đầu mỗi càng nhiều, đây chẳng phải là thật không công bằng với người dự thi phía trước hay sao?

Nhưng cái trò chơi này chơi vui ở chỗ, càng về sau, người bị quấy nhiễu cũng càng nhiều, bởi vì khi mỗi người không đoán trúng thì đều hi vọng đối thủ không đoán trúng.

Tranh tài bắt đầu, ta giương mắt nhìn lên, ta ngồi ở vị thứ ba, mà Lạc Ảnh ngồi ở vị thứ tư bên cạnh ta.

Mặc dù hôm nay Lạc Ảnh vẫn mặc một thân xiêm y trắng như tuyết, nhưng kỹ thuật thêu tinh xảo trên vải lại càng làm lộ ra vẻ ung dung hào phóng của nàng. Người, đã quá đẹp, lại dụng tâm về trang phục, Lạc Ảnh lúc này, thật sự có thể được gọi là áp đảo quần phượng.

“Vật này trời cao ban tặng.” Tổng quản thái giám đưa mắt nhìn khay, cười nói với vị tiểu thư ở vị trí thứ nhất.

Quả đúng là gợi ý mập mờ, xin hỏi, vạn vật trong thiên hạ, có cái nào không phải là trời cao ban tặng?

Chỉ thấy vị tiểu thư ngồi ở ghế chủ vị quả nhiên cau chặt chân mày, chỉ qua một lát, mới chậm rãi đoán ra. “Hoài mộc trâm.”

Ta nghe xong hơi kinh hãi, nhưng thấy cái tiểu thư khác đều là sắc mặt không đổi, không khỏi nghĩ đến, Hoài mộc trâm đối với thân dân Hoài quốc mà nói, là vật thần thánh dĩ nhiên là trời cao ban tặng, suy đoán của vị tiểu thư này, mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ thấy vị tiểu thư thứ nhất đoán xong, cẩn thận nhìn khay, ngay sau đó ảo não hiện lên trên mặt, nhất định là sai rồi.

“Bên trong vật này trống trơn.”

Vị tiểu thư thứ hai cẩn thận quan sát sắc mặt lúc trước của vị tiểu thư kia, rồi mới chậm rãi đáp, “Cốc lưu ly.”

Nếu bên trong vật này trống trơn là thật, như vậy quả thật có thể là lưu ly.

Nhìn đến đây, ta vẫn hi vọng vị tiểu thư thứ hai đừng có vận khí tốt như vậy, nếu không, cuộc so tài này sẽ chấm dứt tại đây.

Thở dài, vị thứ hai tiểu thư chậm rãi vén tấm lụa che lên, chậm rãi chuyển sang ta, trong mắt giống như không cam không nguyền.

“Vật này hết sức cao quý.”

Trời cao ban tặng... Bên trong trống trơn... Hết sức cao quý... Những điều nửa thật nửa giả này sẽ xâu thành đáp án như thế nào? Nếu như bọn họ nói thật, như vậy chắc chắn là châu bảo ngọc khí, nếu bọn họ muốn làm nhiều loạn, như vậy hẳn vật trong đó là vật hay gặp nhất... Thứ mà có thể sờ được... Nhưng đến tột cùng là cái gì đây?

Nếu bỏ đi sự quý hiếm của bọn họ, vậy thì chỉ cần phân tích tâm tư của Thái Hoàng thái hậu.

Nếu Thái Hoàng thái hậu đã vì cuộc tranh tài mà bày bố, người thắng có thể ngày ngày làm bạn bên vua, như vậy liệu bên trong có phải là chỉ dụ của Thái Hoàng thái hậu không?

Thời gian lại không cho phép ta suy nghĩ, ta giống như đánh bạc đáp, “Chỉ dụ của Thái Hoàng thái hậu.”

Bốn phía đều yên lặng.

Thái Hoàng thái hậu cũng nhìn về phía ta, giống như bà có thể nhìn thấy.

Chẳng lẽ ta đoán trúng rồi?

Ôm hết tâm trạng hết sức may mắn vén lụa lên, không khỏi sững sờ.

Trong khay, rõ ràng không có vật gì.

Ha ha, có chút tự giễu cười cười, xem ra tâm của ta còn chưa đủ thuần khiết.

Thái Hoàng thái hậu quả thực là một người rất thông minh, dùng một cái khay không có vật gì, kiểm nghiệm tâm tư của mỗi người. Bởi vì là không có vật gì cho nên tự nhiên nói cái gì cũng có lý, nói gì cũng rất khó đoán trúng.

Lạc Ảnh thấy vẻ mặt giật mình của ta, bờ môi lộ ra nụ cười yếu ớt.

Không tở, biến hóa mới vừa rồi của ta, đã khiến ột người cực kỳ thông minh như Lạc Ảnh đoán được gì đó rồi ư?

Nhiệm vụ lần này của ta chính là không để cho Lạc Ảnh thắng, đến tột cùng nói gì mới có thể thay đổi suy nghĩ của Lạc Ảnh đây?

“Trong khay không có vật gì cả!” Ta cười yếu ớt, ánh mắt thản nhiên nhìn Lạc Ảnh.

Nghênh đón ánh mắt của ta, Lạc Ảnh không khỏi hơi sững sốt, lòng ta cũng cả kinh theo, quả nhiên mới vừa rồi Lạc Ảnh đã nghĩ tới đáp án này.

Thói hư tật xấu của con người ta ở chỗ, càng thản nhiên cho biết, thì họ càng nghi ngờ, hướng chi, nói cho người biết câu trả lời lại là đối thủ của người.

Lạc Ảnh quả nhiên chần chờ, tay phải như có như không vuốt vuốt góc váy. Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Thái Hoàng thái hậu.

Nhìn đến đây ta không khỏi thực sự bội phục Thái Hoàng thái hậu kia, thấy bà vẫn luôn ngồi nghiêm chỉnh, cho dù ánh mắt dao động cũng không có.

Qua một lúc lâu, Lạc Ảnh mới nhẹ giọng nói, “Phượng ấn.”

Lời vừa dứt, giai lệ phía dưới bắt đầu rối loạn, sợ là trong lòng mọi người đều đang đoán, chẳng lẽ trong khay thật sự là Phượng ấn chỉ có hoàng hậu mới có thể có ư? Tranh tài Ngự hoa viên, thật sự là vì chọn lựa quốc mẫu của Hoài quốc ư?

Hai tay Lạc Ảnh có chút run rẩy khẽ vén tấm lụa lên.

Ngay sau đó sắc mặt có chút âm trầm để xuống, ánh mắt phức tạp nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Lạc Ảnh chưa bao giờ gặp vật trong khay.”

...

Những câu trả lời kế tiếp đều không bắt được trọng điểm, bất đắc dĩ nghĩ, lòng người thật sự là kỳ quái, lại có thể khiến vốn không có gì cũng biến thành sương mù trùng trùng.

Nữ tử, trong lòng vẫn khát khao có được gì đó, bởi vì cố chấp với dục vọng, cho nên ngược lại không thấy rõ một thứ đồ đơn giản nhất.

“Ta tin tưởng lời của vị tỷ tỷ thứ ba, trong khay không có vật gì.” Giọng nói dễ nghe như chuông bạc vang lên, ngọt ngào giống như giọt sương lúc sáng sớm tinh mơ.

Ta cùng Lạc Ảnh đều hết sức kinh ngạc nhìn về phía nữ tử thứ hai từ phía cuối nhìn lên. Thấy ngũ quan xinh đẹp của nữ hài kia, hai mắt trong suốt sáng ngời, bên môi vẫn chứa đựng nụ cười ngọt ngào không biết buồn.

Khác với Lạc Ảnh có chút để ý.

Lòng ta thật sự là không khỏi thoải mái, câu đó như vậy, lẽ ra phải do một nữ hài như tiêu tình tình đoán trúng, bởi vì trong lòng nữ hài đó, còn chưa có đủ loại hiểm ác của người đời, có cũng chỉ là một bầu trời trong sáng.

Chính vì vậy, những lời nhẩn thị phi mới không gây trở ngại tới tâm linh tinh khiết của nàng, bại bởi vì một cô bé như thiên sứ đó, ta không còn lời nào để nói.

“Thái hậu truyền lệnh, người chiến thắng vòng đầu, nữ nhi của Thứ Sử Tịnh Châu - Tư Đồ Điềm Nhi.” Tiếng the thé của tổng quản thái giám lại vang lên, nghe vậy, trên gương mặt trắng nõn của Điềm Nhi hiện lên hai cái lúm đồng tiền đáng yêu, cách đám người, nở nụ cười cực kỳ ngọt ngào với ta.

Ta đáp trở lại cho nàng một nụ cười khế, trong lòng chẳng biết tại sao, thật là càng thêm nặng nề, có phải giờ phút này, ngay cả mình cũng không còn nắm chặt, Lý Uẩn Đình đã quên ta liệu có thể yêu một bé gái đơn thuần đáng yêu như Điềm Nhi hay không, dù sao, những thứ kia từng khiến Lý Uẩn Đình cười to, một người đã từng không biết ưu sầu hiểm ác như ta, cũng đã không còn nữa...

“Cửa thứ hai bắt đầu, tới, mang tử tù đi lên!” Tổng quản thái giám vừa dứt lời.

Một tử tù với xiềng xích khắp người bị thị vệ mang tới, quỳ gối trước mặt mọi người, nhưng thấy hân trời sinh người cao ngựa lớn, bộ mặt dữ tợn, mắt như chuông đồng, rất là đáng sợ.

Chỉ quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, nhất định là bị điểm huyết đạo.

Giờ khắc này, trong tất cả chúng ta, mọi người đều hết sức mê hoặc, mang một tử tù đi lên, chẳng lẽ là để chúng ta giúp thẩm lý án oan ư?

“Đề mục thứ hai rất đơn giản, người nào giết tử tù này trước tiên, người đó sẽ thắng. Tử tù chỉ có một, mong rằng các vị tiểu thư nắm chặt cơ hội.” Tổng quản thái giám vô tình tuyên bố.

Một thanh đao sáng loáng được ném về phía chân tử tù.

Mọi người nghe thấy thế, xôn xao một mảnh.

Đây rốt cuộc là trận tranh tài như thế nào? Tranh kiểu này là tranh cái gì? Vốn tưởng rằng tranh tài cung đình phải là ngâm thơ khảy đàn, phong hoa tuyết nguyệt, không ngờ lúc này, lại phải thấy máu rồi.

Sợ, cũng không phải sợ, chỉ là trong lòng đang cực kỳ do dự, thứ nhất, ta không đoán được ý đồ thật sự của Thái Hoàng thái hậu, thứ hai, cho dù là tử tù, cũng có tôn nghiêm làm người, làm sao có thể để cho chúng ta làm thành một cái công cụ so tài chứ?

Đại khái một người đến từ xã hội có luật pháp như ta, thật sự là không cách nào tiếp nhận chuyện này, chết bởi luật pháp, và chết bởi trò chơi, là hai kết quả hoàn toàn khác nhau.

“Nhất định là Thái Hoàng thái hậu muốn khảo nghiệm sự lương thiện của chúng ta đó, tất cả những người ở đây đều là nữ nhi gia thế, chỉ sợ là không người nào dám tự tay đâm người này, Điem Nhi nguyện cầu cạnh cho tử tù này, hi vọng Thái Hoàng thái hậu mở lòng từ bi, để hắt một con đường sống.” Có lẽ là mới vừa thắng được nên Điem Nhi tăng lên chút can đảm, hoặc là bản tính của Điem Nhi thật sự là vô cùng lương thiện. Giọng nói thanh thanh thúy thúy này, lại nói ra suy nghĩ trong lòng rất nhiều người.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều theo Điem Nhi quỳ xuống, đại khái trong lòng mọi người đều nghĩ, Thái Hoàng thái hậu chỉ là muốn khảo nghiệm lòng của mọi người mà thôi.

Toàn bộ, không quỳ chỉ có Lạc Ảnh và ta.

Các đốt ngón tay của Lạc Ảnh trở nên trắng bệch hết tiết góc vảy. Ta không rõ nguyên nhân vì sao nàng không quỳ.

Mà ta không quỳ, là bởi vì lớn mật suy đoán, cho dù Thái Hoàng thái hậu thích một nữ tử tâm địa thiện lương, bà ta cũng sẽ không hi vọng hoàng hậu tương lai là một người mềm lòng mù quáng không biết phân biệt thị phi.

Vậy mà, lần này, ta vẫn thua, thua vì ta do dự, thua vì sự kiên trì tôn nghiêm cho nên tử tù kia.

Lạc Ảnh phức tạp nhìn ta một cái.

Đang lúc mọi người chưa phản ứng kịp, Lạc Ảnh đã nhanh chóng chặt cây đao trên đất lên.

Tay nâng, đao rơi.

Một cái đầu với hai con mắt đang mở lặn xuống.

Dọa sợ Điem Nhi đang quỳ.

Máu tươi phun ra nhuộm đỏ y phục trắng như tuyết của Lạc Ảnh.

Lúc nàng cầm đao cái, khiến mọi người sinh lòng sợ hãi.

Không chút ngoài ý muốn nghe thái giám tổng quản tuyên bố, “Người chiến thắng cửa thứ hai, muội muội Mâu ngự y, Mâu Lạc Ảnh.”

Trong bụng hơi lạnh, ta chỉ còn một cơ hội duy nhất ư?

38. Chương 39: Giác Mơ Đẹp Nhất

Gió thu thổi qua, người Lạc Ảnh đẩy máu, khiến ra rùng mình một trận.

Đến tốt cùng là ta quá hèn nhát, hay là thực tế lãnh khốc và tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng của ta.

Tổng quản thái giám chậm chạp không mở miệng.

Các vị giai lệ đang đứng cùng ta cũng bắt đầu cuống cả lên, mọi người đều hiểu, đây là cơ hội cuối cùng. Còn đối với ta mà nói, đây càng là một cơ hội cuối cùng để cứu Huyền nhi và đánh thức Lý Uẩn Đình, cho nên tâm tình không khỏi khẩn trương hơn rất nhiều.

“Vị này là nhà thôi miên nổi tiếng nhất Hoài quốc - Dương Hoán.” Theo lời của tổng quản thái giám, một vị lão nãi nãi tóc trắng đi cùng người hầu tiến tới trước mặt mọi người, mặc dù thấy bà đã là một người gần đất xa trời, nhưng đôi mắt lại vô cùng thâm thúy, giống như muốn dẫn người ta chìm vào trong vòng nước xoáy vậy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào mắt.

“Trong cửa ải sau cùng, Dương Hoán sẽ dẫn dắt các vị tiểu thư tiến vào một giấc mơ đẹp nhất, vị tiểu thư nào tỉnh lại trước thì sẽ chiến thắng. Dĩ nhiên, giấc mơ này cũng có thể vĩnh viễn không tỉnh lại được, người ở bên ngoài nhìn các vị sẽ thấy các vị như một người ngu dại, cho nên, trước khi bắt đầu cửa ải này, chúng ta xin các vị tiểu thư suy nghĩ thật kỹ càng, nếu như thật sự e ngại, xin mời thối lui.”

Đội tổng quản thái giám nói xong quy tắc, mọi người đều kinh hãi.

Đại khái các vị tiểu thư được nuôi trong khuê phòng đều tưởng rằng đây là một cuộc thi cung đình bình thường, lúc trước muốn giết người, vào lúc này lại có thể lấy đi tính mạng của mình, tâm ý của Thái Hoàng thái hậu, thật sự là không thể suy đoán.

Chỉ là lời cảnh cáo đã đưa ra trước, sợ hãi thì có thể bỏ cuộc.

Do dự một lúc, đã có vài vị tiểu thư lui bước chân về sau.

Cười khổ một tiếng, thật ra thì ta cũng rất muốn buông tha, không liên quan đến sợ hãi hay là mềm yếu, chỉ là ta rất không thích để cho người khác điều khiển suy nghĩ của ta, mà chống lại cũng không phải là ý tốt.

Chỉ là lần này, ta lại chỉ có thể cố định bước chân.

Mỉm cười, yên lặng.

“Tốt lắm, bắt đầu đi.” Tổng quản thái giám lạnh lùng tuyên bố, nhìn khắp bốn phía, ta tính ở bên trong, tổng cộng có mười người tham gia tỷ thí cửa này, thật ra thì người từ bỏ cũng không có bao nhiêu, Đơn, l/ q.đ, đến tột cùng là cung đình Hoài quốc hấp dẫn quá lớn, hay là nỗi khổ tâm của họ đều giống như ta, không thể không làm?

Gió thu thổi mái thối qua, mọi người đều nín thở mà đợi.

Đến tột cùng giấc mơ đó sẽ như thế nào, là thứ mà mỗi người cần nhất ư?

Thời khắc lo lắng nhất, tâm trạng của ta ngược lại rất bình tĩnh.

Đột nhiên rất tò mò muốn biết, ngay cả ta cũng không biết đến tột cùng bây giờ mình muốn cái gì nữa, Dương Hoán tóc trắng có thể rõ ràng sao?

Không tự giác được, khóe miệng hiện lên một nụ cười nghịch ngợm yếu ớt.

Bất chợt, tiếng đàn êm ái dễ nghe vang lên.

Giai điệu say lòng người, làm cho người ta không khỏi buông lỏng tâm thần.

Đôi mắt thâm thúy kia của Dương Hoán, sáng sủa đập dờn.

Giống như là sức sống bùng bùng của suối nước trên đời, khiến bất luận kẻ nào cũng không thể cự tuyệt mà phải mê mẩn.

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của bà ta giống như đang thì thầm ở bên tai ta.

Bà ta nói, “Ngủ đi, An An, đây là giấc mơ chân thật nhất của cô.”

. . . . .

Chẳng biết lúc nào mi mắt đã nhắm lại, rồi đột nhiên đưa thân vào trong cõi bồng lai.

Ở thế kỉ 21, dòng người qua lại không ngớt.

Kéo rèm cửa sổ ra, đón ánh mặt trời tươi đẹp.

Đột nhiên rất muốn lên tiếng khóc lớn, ta đã trở về rồi ư? Tình yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm đó, cũng chỉ là giấc mộng hảo huyền thôi ư?

Mẹ chống nạnh sáng ngời đi vào phòng của ta.

“Con heo lười nhỏ, mặt trời chiếu đến mông rồi, còn chưa chịu dậy!”

Nếp nhăn ở khóe mắt bà trông thật dịu dàng, ánh mắt có chút thương yêu, có chút trách cứ ta.

Giờ khắc này, hốc mắt đã ướt cả rồi.

Vội vàng ngáp một cái để che giấu, cười hỏi mẹ, “Mẹ, con ngủ bao lâu?”

Mẹ kì lạ nhìn ta một cái, “Ai biết, ngày hôm qua con chơi game tới mấy giờ mới chịu đi ngủ. Gấp chân nhanh lên một chút, cơm xong rồi đấy.”

Ánh sáng xong, tựa vào trên ghế salon tắm ánh mặt trời. Cầm điện thoại di động lên, nhìn.

Đêm qua, lúc 11 giờ, Hàm nhắn tin tới, anh ấy nói: “Bảo bối, mau ngủ đi, anh yêu em”.

Tiếng tin nhắn của điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Là Yến Tử, cô ấy nói, An An, Sinh, Lý, Mỹ thuật, cậu có muốn tới trường học nhìn chút không?

Soi vào gương, ta vẫn là An An ngày trước, chỉ là thời gian đã đảo ngược, ta đã trở lại thời học sinh.

Lòng run rẩy rơi nước mắt, đêm qua, nỗi đau chân thật như thế, lại là giấc mơ thôi ư. . . . .

Tại sao muốn đắm chìm trong trong bi thương không muốn tỉnh lại đây?

Nhìn đi, đây mới là cuộc sống vui vẻ của ta, ta chỉ là An An bình thường, ta không phải là cô gái có số mệnh làm loạn tam quốc.

Ngửi mùi mực in thơm ngát quen thuộc.

Trong lòng từng lần lại từng lần nói, ta chỉ là An An, ta không có tình yêu sâu đậm với Lý Uẩn Đình như vậy.

Ta chỉ là An An, bạch y trắng dưới đêm trăng kia cuối cùng chỉ là một đồng thoại.

Ta chỉ là An An, ba vò Nữ Nhi Hồng đó, cũng chỉ là giấc mơ của ta.

Chuông điện thoại di động vang lên, là bài “Ngọn lửa nhỏ của những ngôi sao” do SHE hát.

Cô gái nhỏ đó, từ từ lớn lên nhưng vẫn ngây ngô, khi đó cô bé còn không hiểu, tại sao người lớn lại bỏ thời gian để uống rượu những lúc thất tình, nhưng lại nói rằng mình không rảnh để ngắm bầu trời sao.

Sẽ có ngày cô gái nhỏ sẽ trốn đi đâu đó, khi đó cô ấy sẽ hỏi, tại sao một giấc mơ kia lại quan trọng như thế, chỉ hy vọng buông tha tất cả để có thể nhớ tới bầu trời đầy sao kia. . . . .

Tiếng của Hàm dịu dàng vang lên ở đầu dây bên kia, “Tiểu ngu ngốc, chuẩn ra ngoài đi ăn pizza đi ~”

Hạnh phúc mỉm cười ngọt ngào, mặc quần áo chuẩn bị đi ra ngoài, lúc tay đụng lên khuyên tai thì có chút run rẩy.

Vượt vị trí nơi tai trái, Giao Nhân Lệ xanh thắm vẫn còn đang ở đó.

Nhắm mắt lại, dùng sức lắc lắc đầu, đeo con gấu Hùng Mạnh đáng yêu lên.

Ta chỉ là An An, là mơ, nên tỉnh thôi.

“Chị hai à, em phải ăn cùng anh đấy nhé ~” Hàm khoa trương hú ta, tay cứng chịu vuốt mạnh cái mũi của ta.

Có phải do giấc mơ này quá lâu nên khiến nụ cười của Hàm mơ hồ hay không, đón ánh mắt của hắn nhìn lại, dưới ánh mặt trời, vẫn là nụ cười thiếu niên xấu xa cứng chiều ta.

Mắt xéch hẹp dài khe híp, chớp một cái là hiện lên tia sáng trí tuệ.

Nhưng trong đầu lại có một đoạn ảo ảnh ngắn bất ngờ xâm nhập, một thân y phục tơ tằm màu vàng nhạt, Đơn, l/ q.đ, trang phục cổ trang ngồi ở trên ghế mây tinh xảo, lớn tiếng kêu gào, “Ta muốn ăn nhiều hơn Lý Uẩn Đình!”

Nếu như tất cả đều chỉ là giấc mơ, vậy tại sao ta cứ vẫn vương mãi không quên đây?

“Này, nghĩ gì thế, tiểu ngu ngốc!” Ngón tay thon dài của Hàm lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt ta.

Cười khổ một tiếng, nhưng không biết trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ phải nói cho hàm biết ta yêu một người con trai ở trong giấc mơ của ta ư?

Chỉ có nam tử cười đại tự tin nhất trên đời kia, chỉ có tấm lòng tự do của nam tử trên đời kia.

Vậy mà.....Nam tử kia.....Cũng có trí nhớ tệ nhất trên đời.....

“Hàm, nữ sinh abn 2 theo đuổi anh đâu rồi?” Ta chợt nghịch ngợm cười nói.

Hàm của chúng ta, mị lực vẫn rất lớn đấy, chính là nữ sinh ban hai kia, theo anh từ từng họ tới đại họ đó thôi.

Nghe nói cô ấy, cũng là một ngôi sao nhỏ sáng sủa hoạt bát.

“Không biết, em muốn làm gì?” Ánh mắt hẹp dài của Hàm nguy hiểm híp lại.

Khẽ cười cười.

“Em đang suy nghĩ, nếu không có em, có khi nào Hàm yêu cô ấy không nhỉ?”

“Hôm nay em sao vậy? Trong lòng anh chỉ có một mình em, chẳng lẽ em không hiểu sao?” Hàm cương chiều vuốt vuốt tóc ta, “Chớ suy nghĩ lung tung, tiểu ngu ngốc.”

“Hàm, nếu có một ngày.....Có một ngày em chết, đồng ý với em, phải sống thật tốt được không? Phải lần nữa bắt đầu lại một tình yêu vui vẻ, phải nhanh quên An An đi nhé.”

Dọc đường đi, chúng ta đều không nói gì nữa.

Đạp trên lá cây ngô đồng rơi dày đặc dưới đất.

Tiếng bẹp bẹp nho nhỏ vang lên, làm cho bầu không khí càng thêm yên lặng.

“Tiểu ngu ngốc, anh làm gì sai để cho em tức giận hả?”

Hàm đột nhiên xoay người của ta lại, giống như là muốn bóp nát thân thể ta trong ngực anh vậy.

Cảm thụ hơi thở ấm áp của Hàm, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Có trời mới biết, cái ôm này, ta đã chờ bao lâu rồi.....

Nhưng ta vẫn tránh khỏi cái ôm của anh.

Nhón chân lên.

Hôn một nụ hôn vô cùng quyến luyến lên trên má anh,

“Hàm, đồng ý với em, sau khi An An rời đi, nhất định phải gặp một cô gái hiền lành để yêu lần nữa, được không?”

“An An, anh....”

“Suyt....” Đầu ngón tay nhẹ nhàng che lại lời của anh.

Cười hạnh phúc, ta khe khẽ nói. “Em thật sự vô cùng cảm ơn giấc mơ này, thật sự rất cảm ơn ông trời để cho em gặp lại được mẹ, gặp lại được anh.....Nhưng mà Hàm, anh đã từng nói với em, nếu đã chết rồi, thì cho dù hối hận đi nữa, cũng vẫn không thể trở lại. Chết rồi, cho dù quyến luyến đi nữa cuối cùng cũng chỉ còn là ký ức mà thôi. Em thật sự lưu luyến nơi này, nhưng mà chiến tranh tam quốc sắp nổ ra, An An còn có rất nhiều trách nhiệm chưa hoàn thành, cho nên không dám, không dám.....Xem thường hay buông tha.”

Lần nữa hạnh phúc cùng nhau ôm Hàm, rơi nước mắt, thì thầm, “Nếu anh sống thật tốt, như vậy chính miêng An An có thể nói cho anh biết, phải hạnh phúc, phải hạnh phúc...”

Lần nữa mở mi mắt ra thì trước mắt đã là nụ cười của Dương Hoán.

Đáp lại bà một nụ cười hiểu ý, chân thành nói, “Cám ơn người, đây thật sự là một giấc mơ đẹp nhất.”

Dương Hoán giơ cánh tay trái ta lên cao.

Tổng quân thái giám lãnh lãnh tuyên bố, “Người chiến thắng cửa thứ ba, muội muội của Mâu ngự y, An An.”

Sắc trời đã bắt đầu tối, các vị tiểu thư dự thi cũng dần dần tỉnh táo lại.

Mà lúc này, vẫn còn ngủ say, chỉ có một mình Lạc Ảnh.

Trong lòng rầu rĩ, không phải tổng quản thái giám đã nói, giấc mơ này có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại sao? Đến tột cùng là giấc mơ đẹp như thế nào, đến tột cùng là cổ chấp như thế nào.

Khiến Lạc Ảnh quyến luyến như vậy.....

Thái Hoàng thái hậu khẽ nhú chân mày, chuyển sang Dương Hoán, nói: “ Lạc Ảnh sẽ không tỉnh lại nữa sao?”

“ Khởi bẩm Thái Hoàng thái hậu, vốn là qua hai canh giờ sau, không tỉnh lại thì sẽ không tỉnh lại nữa, chỉ là vị Lạc Ảnh cô nương này phúc lớn mạng lớn, còn có thể xoay chuyển.” Dương Hoán tiến lên một bước, không kiêu ngạo không tự ti trả lời.

“ Hừm? Người cứ nói đi.”

“ Dạ, vị Lạc Ảnh cô nương chắc là quá đắm chìm trong mộng, không muốn tỉnh lại, nhưng mà muốn xoay chuyển ở chỗ, tổng giấc mơ này còn có một vị cô nương cũng ở trong mộng của Lạc Ảnh cô nương, nếu như vị cô nương này nguyện ý đi vào mộng của Lạc Ảnh kêu nàng tỉnh lại, như vậy kếp quả cũng chưa biết chừng.”

“ Người theo lời người là ai? Cứ nói đi, không sao.”

Giọng nói Thái Hoàng thái hậu lộ ra chút nóng nảy, xem ra theo như lời của Mâu Tần, Lạc Ảnh là thí sinh Thái Hoàng thái hậu ứng ý nhất.

Chỉ là, người trong mộng Lạc Ảnh là ai chứ?

Yên lặng hồi lâu, khi giương mắt lần nữa, đã nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều tụ lại ở trên người ta.

Dương Hoán cũng mỉm cười với ta.

Không khỏi ngơ ngẩn.

Chẳng lẽ, nữ tử trong giấc mộng Lạc Ảnh, chính là ta?

Nhưng nếu là mộng đẹp, thì soa lại có ta được? Lạc Ảnh nói nàng biết Huyền, thì hẳn phải coi ta như kẻ thù mới đúng.....

Ta mơ thấy chính là kiếp trước.....

Chẳng lẽ, cực kỳ lâu trước kia.....Ba người chúng ta từng có ràng buộc rất sâu rất sâu ư.....

Vậy mà thế cuộc trước mắt, không thể không tiến vào giấc mơ của Lạc Ảnh.

Dương Hoán dặn dò cẩn thận trước khi làm phép, cô nương, người chỉ có nửa tiếng.....

Nhiều hình ảnh thoáng qua.

Dương Hoán nói, An An, đây vừa là giấc mơ của Lạc Ảnh, cũng là giấc mơ của cô nương.

Nhớ một đoạn văn mà Kỳ Bá Luân từng nói trong “ Tiên tri”, “ Nếu người ở trong nỗi sợ của người, chỉ tìm kiếm yêu cùng sự bình thản yên vui. Như vậy giống như đi vào một nơi không có mùa nào cả, ở nơi đó làm người cười, nhưng cũng không thể tận tình cười vui vẻ; làm người khóc thút thít, nhưng cũng không làm chảy khô nước mắt.”

Đúng như người đời không dám đi yêu, mặc dù không có bi thương thấu xương, nhưng cũng không thể nghiệm được tình yêu cao đẹp cùng vui vẻ.

Mà talusc này, đáng đắm chìm trong nỗi bi thương.

Ta mặc một thân giá y đồ thâm, dưới khăn voan, ta im lặng ngồi.

Đêm động phòng hoa chúc, khách và chủ đều vui mừng.

Mà ta, lại không biết mình phải gả cho ai.

Lệnh của phụ mẫu, lời của mối mai.

“ An An, cô thương hấn sao?”

Người nói là Lạc Ảnh, nàng đang ở trong khuê phòng của ta.

Phụ mẫu sợ ta khản trương, cho nên cầu nàng đi theo ta.

Chậm rãi lắc đầu một cái, nhớ ái đó đã từng nói, nếu như không thể ở cùng một chỗ với người yêu, như vậy ở chung với bất luận kẻ nào, đều giống nhau cả.

Nữ nhi Thừa Tướng, phú quý đầy người, mà ta lại chỉ nhớ thiếu niên áo trắng bông bênh đêm trăng đó.

Nhưng sau khi từ biệt, nhiều năm đi qua, có phải lời thề muốn lấy ta làm thê tử cũng đã bay theo gió rồi chẳng?

“ An An, đêm tân hôn, Lạc Ảnh kính cô một ly thôi.”

Ngửa đầu uống vào, không biết cay đắng ngọt bùi.

“ An An, cô biết không? Ta yêu hấn.” Thấy ta uống cạn rượu, đột nhiên Lạc Ảnh lên tiếng.

Nhắc khăn voan đỏ lên kinh ngạc nhìn Lạc Ảnh, bằng hữu của chính mình nói lời như vậy trong việc thành hôn, không khỏi quá mức thôi.

“ An An, cô căn bản không xứng ở cùng với hấn.” Bởi vì ghen tỵ mà sinh ra hận ý, vắn vẹo.

Bất chợt dạ dày cảm thấy co rút một trận, đau đớn khó nhịn.

Nhưng sự quật cường khiến ta cố nén để ngồi thẳng người, tái nhợt cười hỏi, “ Sau đó thì sao?”

“ Sau đó lấy thân phận của cô, như thế nào?”

Giọng nói kia lạnh bạc, dưới đêm trăng quang quắn thật lâu, cơn ác mộng dây dưa mấy đời của ta.

39. Chương 40

“Tỷ tỷ, người nhà của tỷ đâu?”

Sau sân nhà, Tiểu Bảo tò mò chớp chớp mắt.

Ta nhìn nó đau khổ cười một tiếng, cuối cùng cũng là phúc lớn mạng lớn, thoát được cái chết.

Ít nhiều cũng nhờ vị đại anh hùng trong miệng Tiểu Bảo đã cứu ta một mạng, nhưng mà, độc tính còn sót lại lại khiến ta không mở miệng được.

Chợt nhớ tới bóng dáng áo trắng phấp phới kia từng nói, An An, ta thích nghe nàng hát nhất.

Nước mắt rơi lã chã.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc.” Tiểu Bảo có chút luống cuống giúp ta lau nước mắt bên má.

Vỗ vỗ đầu Tiểu Bảo, ý bảo ta không sao.

Khóc hay cười, đối với ta mà nói, thì có ý nghĩa gì chứ?

Đô thành, cách xa ngàn dặm.

Lạc Ảnh tuyên bố muốn thay phân phận của ta.

Nhất định là muốn che giấu phu quân và phụ mẫu mà ta chưa từng gặp mặt kia.

Mười năm sớm tối ở chung, muốn bắt chước ta, chắc hẳn cũng không phải là việc khó.

Chỉ là bi thương.

Đột nhiên có một ngày tỉnh lại, phát hiện bạn tốt của người lấy danh nghĩa tình yêu tước đoạt tất cả của người.

Còn người thì lại biến mất mà không một ai phát hiện ra.

Ngoại trừ bị thương, còn có thể còn lại cái gì.

“Tiểu Bảo, Lý đại hiệp đưa đồ ăn đến cho chúng ta rồi.” Đám bạn nhỏ ở ngoài cửa vui vẻ kêu lên.

Đây là một nơi dân nghèo tụ tập lại, cuộc sống rất là khốn khổ.

“Đại anh hùng tới rồi ~!” Tiểu Bảo hưng phấn kéo tay của ta, chạy ra bên ngoài.

Lần đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lý Uẩn Đình.

Trường sam được làm bằng vải thô phiêu dạt trong gió.

Dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt hẹp dài lóe ra ánh sáng hài hước.

Kiểm bên hông được giắt một cách tùy ý.

Ấn tượng đầu tiên của ta về hắn, giống như một lãng tử nơi chân trời.

Tự nhiên không chịu gò bó.

Giống như cuộc sống mà ta hướng tới từ lâu.

Đột nhiên hắn đi tới trước mặt ta.

Ta cúi thấp người, nhẹ nhàng thi lễ với hắn.

Cảm tạ ân cứu mạng.

Hắn chỉ nghiêng người khẽ gật đầu.

Như gió thoảng mây trôi.

Buổi tối, bình tĩnh khỏi cơn ác mộng.

Lúc nào cũng có cảm giác mình đã quên một chuyện rất quan trọng.

Là cái gì chứ? Cố hết sức muốn nhớ lại, nhưng đầu lại đau như muốn nứt ra.

Hận sao?

Hận bằng hữu tốt nhất đoạt lấy thân phận của ta.

Oán sao?

Oán trách phụ mẫu thân sinh của ta không phát hiện ra ta đã mất tích.

Yêu sao?

Yêu nam tử từng hứa hẹn cho ta một lời thề và khinh thường sự ly biệt đó.

Nếu không muốn đau đớn trong lòng lại có gợn sóng, vậy thì quên đi có được không?

Nếu như có kiếp sau, nguyên sinh ở một nơi không ràng buộc tự do của nữ tử, nếu như có kiếp sau, hy vọng tính cách cởi mở, không nói yêu nữa.

Bỗng nhiên ánh sáng bạc thoáng qua.

Một thanh kiếm lạnh buốt, đã đặt trên cổ họng của ta.

Dung nhan giống ta như đúc, gần trong gang tấc.

Đó là Lạc Ảnh, là tri kỷ ta vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Đó là Lạc Ảnh, là người tối nay muốn lấy tính mạng của ta.

Khóe môi nâng lên một nụ cười khổ, nếu tất cả mọi người trên thế giới đều đã quên sự tồn tại của ta.

Nếu như thế, chán hẳn là không ai nhớ nổi ta đâu.

Đẩy mũi kiếm sang bên.

Chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Ảnh. Thắp sáng một cây nến, nhẹ nhàng mở giấy Tuyên Thành ra.

Ngòi bút chậm nhẹ, viết, “Lạc Ảnh, An An đã từng làm chuyện gì có lỗi với cô?”

“Không có, chỉ là người không chết, ta sẽ vĩnh viễn không có cách nào làm cho hắc quên người.”

Giọng nói lạnh băng, giống như tình bạn vài năm chỉ là ảo giác của một mình ta.

Hắc?

Ngòi bút khẽ run rẩy, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm xấu.

“Lạc Ảnh, tên lang là ai?”

“Người thông minh như vậy, hắc là đoán ra được.”

Tâm chợt lạnh, bút lông rớt xuống đất.

Thực sự là hắc sao? Là nam nhân đã nói yêu thương ta cả đời dưới ánh trăng hôm đó . . . . .

Hắc quay lại, hắc đến thú ta rồi.

Hắc còn nhớ rõ lời thề của chúng ta.

Nhưng hắc lại không nhận ra ta. . . . .

Cười khổ.

Là trò đùa ác ý của vận mệnh ư?

Nếu chỉ có một phương thức để quên đi bi kịch trước kia.

Như vậy, ta sẽ tham lam lựa chọn cách quên đi.

“Cho nên người chết đi!” Lạc Ảnh cười lạnh, mũi kiếm đưa ngang, đã muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Thân thể theo bản năng lui về phía sau, ngã xuống giường ở đằng sau.

Ngọc bội Bạch Lan rớt ra khỏi người.

Ngọc bội dịu dàng, dưới đèn trăng phản chiếu ánh sáng thần bí.

Một khắc kia.

Ta và Lạc Ảnh giống như bị thứ gì đó đồng thời thức tỉnh.

Đây không phải là cuộc sống chân thật của chúng ta.

Đây chỉ là giấc mơ của nàng và ta.

Lại mở mắt, đã là lúc thấp đèn.

Mặt của Dương Hoán gần ngay trước mắt.

Sống sót sau tai nạn.

Lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn Lạc Ảnh gần trong gang tấc, đúng là không biết nên nói cái gì.

Đây rốt cuộc là mơ, hay là cái khác?

Cái cảm giác đau đớn bị phản bội này, vẫn còn khắc sâu ở trong xương tủy.

Lạc Ảnh cũng bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt càng thêm phức tạp.

“Thái Hoàng thái hậu có chỉ, ba vị tiểu thư Tư Đồ Diễm Nhi, Mâu Lạc Ảnh, An An ngày mai tiến hành tể thí cuối cùng ở nơi này.”

Thái Hoàng thái hậu đi trước đội ngũ, bóng bà xa dần.

Mọi người cũng dần dần tản đi.

Trong nháy mắt, Ngự hoa viên to như vậy, chỉ còn lại ta và Dương Hoán.

“Có chuyện muốn hỏi ta.” Dương Hoán xoay người lại, nhìn ta từ ái mỉm cười.

“Ta. . . . .” Do dự mở miệng, “An An muốn giấc mơ kia là thật hay giả.”

“Kỳ thật bà già này cũng chỉ là người trung gian, những gì cô nương nhìn thấy trong mộng, đều là lòng của mình.”

Bầu trời bỗng nhiên tí tách bắt đầu đổ mưa.

Gió, lạnh lòng.

Thì ra thật lâu thật lâu trước kia ta và Huyền Nhi đã từng là người yêu.

Thì ra thật lâu thật lâu trước kia ta và Lạc Ảnh từng là bằng hữu.

Mỉm cười.

Chuyện cũ trước kia, đã quyết định quên đi, cần gì phải mặc ình dây dưa ở trong đó chứ?

Mà Huyền Nhi, nhất định cũng đã quên rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ngự hoa viên Hoài quốc.

Tư Đồ Diễm Nhi vẫn có dáng vẻ ngây thơ như cũ, còn Lạc Ảnh lại có chút tiêu tụy, vừa nhìn đã biết tới qua nàng thức trắng đêm.

“Trận tranh tài ngày hôm qua, là ai gia muốn khảo nghiệm lòng dạ cùng dũng khí của các người. Biểu hiện của các người khiến ai gia rất hài lòng, ngày hôm nay ai gia muốn nhìn xem trong các người rốt cuộc là ai xứng đáng nắm giữ Phượng ấn của Hoài quốc ta.”

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Chính là nói tâm trạng lúc này của ta đây, đột nhiên rất muốn rút lui, không muốn bước vào vòng tranh đấu nữa.

Đã quyết tâm muốn quên người đó, vì sao còn phải nhớ lại nhiều thứ như vậy chứ?

“Ở trước mặt các người có ba cây trâm, trong đó có một cây chính là chí bảo* của Hoài quốc chúng ta —— Hoài mộc trâm. Vị tiểu thư nào có thể nhận ra Hoài Mộc trâm, như vậy chính là người chiến thắng cuối cùng.”

Tổng quản thái giám vừa dứt lời, một mỹ nữ bên cạnh Thái Hoàng thái hậu tiến lên một bước, đứng ở trước mặt ba người chúng ta.

Trong khay là ba cây trâm gỗ có tạo hình khác nhau.

Tư Đồ Diễm Nhi và Lạc Ảnh đều nhíu mày.

Mà trong lòng ta lại hiểu rõ, trong ba cây trâm này căn bản không có Hoài mộc trâm, Hoài Mộc trâm chân chính, đang ở trên người ta.

Như vậy hành động lần này của Thái Hoàng thái hậu rốt cuộc là dụng ý gì đây?

Một đề tài tuyển chọn không có đáp án thật sự.

Ta chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

Ước chừng qua nửa thời gian uống cạn chung trà.

Tư Đồ Diễm Nhi tiên phong cầm lên một cây trâm gỗ có chạm trổ tinh xảo nhất trong khay.

Nàng đã đưa ra lựa chọn của nàng.

Lạc Ảnh thoáng trầm ngâm, nhẹ nhàng mở miệng, “Ta cũng chọn cây của Diêm Nhi.”

Yên lặng hồi lâu.

Thái Hoàng thái hậu xoay mặt nhìn về phía ra, uy nghiêm lên tiếng, “An An, sự lựa chọn của ngươi đâu?”

Bước chân nhẹ nhàng.

Tiến lên khe hành lễ, nói, “An An lớn mật suy đoán. . . . Trong ba cây trâm này căn bản không có Hoài Mộc trâm thực sự.”

“Ồ?”

“An An thường nghe người ta nói, Hoài Mộc trâm chính là chí bảo* của Hoài quốc, thậm chí có thể dựa vào nó xuyên qua thời không. Như vậy chắc hẳn nó có chỗ đặc biệt làm cho người khác phải rung động, mà An An thấy trong ba cây trâm này, mặc dù chạm trở tinh tế hoa mỹ, ý cảnh sâu xa. Đơn,l’q.đ, Nhưng lại không có một cây nào có thể khiến cho An An cảm thấy tim đập thình thịch, giống như chí bảo cả. Hơn nữa Hoài Mộc trâm lại quý giá không gì sánh bằng, chắc hẳn người thường không thể tùy tiện chỉ ra, cho nên An An cả gan suy đoán, Hoài Mộc trâm thật, không hề có trong ba cây này.”

(*Chí bảo ở đây cũng là bảo vật quý nhất)

Ánh mắt can đảm nhìn thẳng Thái Hoàng thái hậu, mặc dù biết bà đã không còn thị lực, nhưng lúc đôi mắt trống rỗng kia chuyển về phía ta, vẫn gây ra áp lực vô hình cho bản thân ta.

“An An, tiến lên đây, để ai gia sờ ngươi.”

Bàn tay có chút run rẩy, từ từ lướt qua gương mặt của ta.

Lòng bàn tay hơi lạnh, lập đi lập lại miêu tả hình dáng của ta.

Ta chỉ có thể ngơ ngác nửa quỳ trên mặt đất, như vậy, coi như ta đã thắng sao?

Ta thắng cái gì đây? Là tính mạng của Huyền nhi, hay là vị trí bên cạnh Lý Uẩn Đình?

Thái Hoàng thái hậu hướng về phía tổng quản thái giám mà gật đầu.

“Thái Hoàng thái hậu có chỉ, người cuối cùng thắng là...”

“Đợi đã!”

Giọng nói quen thuộc vang lên.

Kính ngạc ngẩng đầu nhìn lại.

Người lên tiếng chính là Lý Uẩn Đình đang mặc long bào.

Ta vẫn không bao giờ quên được.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của Lý Uẩn Đình vẫn chói mắt như cũ.

Đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người vẫn như nước chảy mây trôi.

Chỉ nhìn nhau không nói gì.

Nhưng quân đã là người xa lạ.

“Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu.”

Thái Hoàng thái hậu khẽ gật đầu.

Lý Uẩn Đình đứng thẳng người, chậm rãi nói, “Hoàng tổ mẫu đã giúp tôn nhi chọn phi tử, vậy quyết định sau cùng có nên để cho tôn nhi làm hay không?”

“Hoàng thượng không hài lòng với sự lựa chọn của ai gia? Vị An An cô nương này không hợp với tâm ý của hoàng thượng sao?” Ngữ khí của Thái Hoàng thái hậu không nhanh không chậm, không thể phân biệt ra là buồn hay vui.

Ta vẫn quỳ ở trên mặt đất, cứ như vậy ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Lý Uẩn Đình.

Rất dụng tâm, rất dụng tâm khiến ta cười đến mức cực kỳ đúng mực.

Ta cũng đang đợi đáp án của chàng, cho dù đã quên. Như vậy lúc chọn lần nữa, chàng sẽ vẫn động lòng vì An An chứ?

“Tôn nhi rất hài lòng với ánh mắt của hoàng tử mẫu, chỉ là lập hậu phong phi là chuyện quốc gia đại sự, trước tiên để cho ba vị tiểu thư ở trong cung đã, rồi mọi người bàn bạc kỹ hơn, có được không?”

Đáp án trì hoãn, rõ ràng là một lời từ chối khéo léo, trong lòng đã hơi lạnh.

Cuối cùng ta không thể khiến Lý Uẩn Đình động lòng sao?

Ở trong lòng của hân, rốt cuộc là Lạc Ảnh đẹp như tiên trên trời hay là Diêm Nhi ngây thơ thuần khiết. . . .

Kết quả như thế, có thể tính là ta thắng không? Mâu Tồn sẽ đưa Linh Chi ngàn năm cho ta chứ? Huyền Nhi sẽ không có chuyện gì chứ?

Bản thân chưa từng nhận ra.

Sự lo lắng đối với thân thể của Huyền Nhi dần dần vượt qua tất cả, thậm chí là nỗi đau mà Lý Uẩn Đình mang đến cho ta.

Gió đêm thổi mái thối qua, ta đứng ở trong đình.

Một quốc gia khác, nhưng hoàng cung lại giống nhau.

Bậc thềm ngọc kéo dài, cũng chỉ như mây khói lướt qua.

Ta đã ngây người trong hoàng cung này ba ngày rồi, thân thể Huyền nhi khiến lòng ta nóng như lửa đốt.

Nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, người thua nhất định là ta.

Bóng dáng màu vàng đỏ bước đi thông thả về phía ta.

Đúng vậy, ta đang đợi hân.

Mấy ngày nay, thấy hân mỗi ngày lâm triều, chuyên cần với xã tắc.

Mấy ngày nay, thấy hân hàng đêm ngủ ở Ngự Thư Phòng, không tham luyện nữ sắc.

Có lẽ, Lý Uẩn Đình, thật sự là minh quân Hoài quốc hy vọng đã lâu.

Thấy hân vẫn có dáng vẻ dương dương tự đắc.

Trong lòng đột nhiên không oán nữa rồi.

Nếu những thứ này là cuộc sống mà Lý Uẩn Đình muốn, ta làm gì có tư cách kéo hân đi phiêu bạt khắp đất trời đây?

Nếu những thứ này có thể làm cho hân cảm thấy thỏa mãn vui vẻ, ta cần gì phải cưỡng cầu hân nhớ tới đoạn tình cảm mà hân chẳng hề muốn nhớ đây?

Nếu hân có thể cứ mỉm cười như thế.

Nếu đã như vậy, vậy thì cứ quên đi.

Tại sao cứ phải phá hủy mình, tại sao cứ phải đau khổ dây dưa để khiến hân nhớ tới, mỗi lần thấy ta, hân đều khẽ nhíu chân mày, giống như đang siết chặt tim của ta.

Nếu đợi đến lúc chúng ta già đi, nếu cả đời này hân còn có cơ hội nhớ lại, như vậy thì để cho hân vĩnh viễn nhớ tới nụ cười vui vẻ của chúng ta, không oán, cũng không hận.

Mỉm cười quên lãng, tất nhiên còn hơn khóc lóc lúc biệt ly.

“Dân nữ thỉnh an hoàng thượng.” Thấy hân đi tới trước mặt, ta có chút cứng ngắc khẽ thì lễ với hân.

“Miễn lễ, có lời muốn nói với trẫm?”

Lý Uẩn Đình không đưa tay đỡ ta, chỉ gật đầu hỏi.

“Dân nữ cả gan, xin hoàng thượng tạm ấy người kia rời đi một lúc.”

Thoáng cái, trong đình đá, chỉ còn lại ta cùng Lý Uẩn Đình.

“Dân nữ đã gây nhiều phiền toái cho hoàng thượng.” Ta cười khỏ, giương mắt, lại chỉ nhìn thấy gò má mơ hồ của hân.

“Hửm?”

“Theo dân nữ thấy, hoàng thượng cũng không muốn lập dân nữ làm hậu, chỉ là vì e ngại Thái Hoàng thái hậu, cho nên mới tận lực trì hoãn.”

“Vậy người muốn như thế nào?” Bình thần hỏi ngược lại, mặc dù trong lòng đã chuẩn bị một trăm lần, một ngàn lần, nhưng vẫn bị giọng điệu này làm cho hơi hơi đau nhói.

“Dân nữ có thể chủ động xin Thái Hoàng thái hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tất cả tội lỗi cũng do dân nữ gánh chịu, chỉ xin hoàng thượng đồng ý một thỉnh cầu nhỏ bé của dân nữ.”

Giương mắt nhìn hân, lại vẫn không thể có được ánh mắt đáp lại của hân, hân vẫn cho ta cái biểu cảm kia.

Hít một hơi thật sâu, Lý Uẩn Đình ơi là Lý Uẩn Đình, chàng cũng biết? Nói ra lời nói này, đã đại biểu rằng An An sẽ rời khỏi sinh mệnh của chàng rồi, có lẽ sau khi ly biệt chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, có lẽ gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

“Linh Chi ngàn năm?” Giọng hơi hơi dè dặt, yên lặng một lúc sâu sau đó truyền tới.

“Quả nhiên chuyện gì cũng không thể gạt được hoàng thượng.” Là như vậy đi, Lý Uẩn Đình biết chuyện của Huyền nhi, tất cả khổ sở giữa của ta, có lẽ ở trong mắt hân đều là quý tích đã được an bài xong xuôi.

“Nàng, thương hân ư? Nàng, yêu Mộ Dung Huyền ư?” Lý Uẩn Đình đột nhiên quay đầu nhìn ta, long bào sáng chói bay phấp phật kêu vang trong gió. Kinh ngạc vì trong sự khổ sở chợt lóe lên trong mắt hân, đây là Lý Uẩn Đình ta biết ư? Lúc này thiên hạ bề nghề kia là nam tử vạn vật đều không ở trong lòng hân ư? An An có thể tham lam cho rằng, chút khổ sở kia, là vì An An rời khỏi không?

Cười khỏ một tiếng, nhất định là ảo giác của ta thôi.

Người đã quên ta, làm sao có thể vì yêu mà đau chứ.

Đối diện với đôi mắt cơ trí kia, ta đổi lại nụ cười ngọt ngào, nói, “Cả đời này của An An, chỉ thích một nam tử, mặc dù hân chưa bao giờ nói là hân yêu An An, mặc dù hân đã quên mất tất cả. Nhưng mỗi khi nhớ tới hân, An An vẫn luôn cực kỳ cảm kích, An An muốn cảm ơn hân đã dạy cho An An cách để dùng cảm đối mặt với cuộc sống này, muốn cảm ơn hân đã dạy An An cách hưởng thụ cuộc sống, thậm chí muốn cảm ơn hân khúc đàn gảy vì An An hôm đó. Nếu như có cơ hội, An An muốn chính miệng nói với hân, tình yêu này, là nỗi nhớ nhung đáng giá nhất trong cuộc đời An An, nếu nhớ nhung này khiến hân khổ sở, như vậy thì xin quên đi thôi. Trong lòng An An chỉ có yêu, sẽ không có hận.”

Cứ như vậy yên lặng, nhìn nhau, mặc cho gió thổi qua gò má của nhau.

Lý Uẩn Đình chợt cười nói, “Nếu người kia biết được lòng của cô nương, nhất định sẽ vì bản thân không yêu sai người mà cực kỳ vui mừng.”

Là như vậy sao? Cũng biết lời chàng nói là lời an ủi, nhưng đó cũng là sự trêu đùa của số mệnh đó thôi. . .

Hân đã quên tất cả, làm sao sẽ cảm thấy vui mừng chứ?

“Vậy hoàng thượng sẽ đồng ý đề nghị của An An chứ?”

“Ta sẽ thay Mộ Dung Huyền cầu Linh Chi ngàn năm.”

“Dân nữ tạ ơn hoàng thượng.” Cúi đầu phúc thân, không muốn để hấn thấy khóe mắt ta đang rơi lệ, giữa chúng ta thật sự chẳng còn lại cái gì ư? Xong hiệp ước, từ đó không còn quan hệ. Xem ra ta thật sự không tiêu sái như hấn được, cho dù là mỉm cười chúc phúc như thế nào, tim vẫn rất đau đớn.

“Dân nữ còn có một chuyện muốn bẩm báo hoàng thượng.”

“Cứ nói không sao.”

“Dân nữ thấy nữ nhi của Thứ Sử Tịnh Châu - Tư Đồ Diễm Nhi, tâm tính thiện lương, hồn nhiên đáng yêu. Dân nữ. . . . Dân nữ hi vọng hoàng thượng hạnh phúc.”

Đầu cúi xuống thật thấp, không biết ta đã phải cố gắng đến mức nào, mới có thể không làm cho giọng của mình nghẹn ngào.

Có người từng nói, nữ nhân ấy, cả đời phải làm tròn bốn phận của ba người mới được xem là mỹ mãn. Nữ nhi, thê tử và mẫu thân.

Ta đã vô duyên trở thành thê tử của hấn, như vậy hãy để cho ta sấm mai mẫu thân của hấn một lần, dùng trái tim thành kính, tự tay an bài hạnh phúc sau này cho hấn.

“Ngẩng đầu lên.”

Quạt cường không chịu ngẩng đầu, ngón tay của hấn bóp mặt ta khiến ta đau đớn. Nước mắt loang lổ, khuôn mặt của hấn cũng biến thành mơ hồ.

Nắm tay của hấn, đột nhiên bật khóc.

Có trời mới biết, ta không muốn làm nữ nhân xinh đẹp, ta chỉ là muốn làm nũng trong ngực hấn, ta muốn cả đời này của hấn chỉ cưng chiều một mình ta, giờ khắc này, ta chẳng cần làm cây bông gòn kiên cường gì nữa, chẳng lẽ lúc ta yếu đuối, ta không thể làm một cây dây leo triền miên, cứ như vậy bám vào trên người hấn, xâm nhập vào tim của hấn, cứ như vậy quấn quýt si mê cả đời ư.

Vậy mà, ta lại chỉ có thể khóc thút thít, biết chàng nhìn vào sẽ rất kỳ quái, biết có thể chàng sẽ đẩy ta ra, nhưng vẫn xin chàng hãy để ta tùy hứng lần này thôi, có được không? Để ta khắc sâu bóng dáng của chàng vào trong tim, một chút, cũng không dám quên.

Đôi tay kia, run rẩy muốn xoa hai má của ta.

Đau đớn trong mắt chàng, chàng nhớ tới em rồi ư? Chàng nhớ An An rồi hả? Lý Uẩn Đình.

Không kiềm hãm được muốn ôm nam tử mà ta nhớ nhung đã lâu.

Thân hình cao lớn chợt ngã xuống đất lúc ta sắp chạm tới hấn. . . .

40. Chương 41: Chuyển Cơ*

(*Chuyển cơ: Có thể xoay chuyển; có thể chuyển biến; bước ngoặt; khả năng chuyển biến tốt)

“Không xong, hoàng thượng ngắt rồi ~!”

“Mau truyền ngự y!”

Mờ mịt nhìn thái giám cung nữ hết chạy vào lại chạy ra.

Nhặt Phật châu trên đất lên.

Đó là Phật châu rút từ trong ống tay áo của Lý Uẩn Đình.

Phía trên có khắc chữ nổi thành một câu, “Đệ tử, suốt đời không dám quên.”

Gourde từng nói: “Trúc ảnh tảo nhai trần bất động, nguyệt luân xuyên chiếu thủy vô ngân.” Ngô nho từng nói: “Thủy lưu nhậm cấp cảnh thường tĩnh, hoa lạc tuy tần ý tự nhàn.” Người ta thường lấy ý này, lấy ứng xử để giao tiếp, cho nên thể xác và tinh thần tự tại đến thế nào.

(Bóng trúc quét sân, trần chẳng động. Vầng trăng xuyên biển, nước chẳng xao)

Nước chảy chậm khiến cảnh thường yên lặng, mặc dù hoa rơi nhiều lần nhưng lại tự tại)

Trước tượng Phật, đàn hương lẳng lặng đốt. . . . .

Đi vào bên trong phòng, trên bàn có cuốn kinh hẩn vừa chép xong.

Con người lúc còn sống, thân như trong bụi gai, tâm bất động, không có người vọng động, bất động sẽ không bị thương; nếu tâm động người sẽ động, vết thương đau đến tận xương này, vì vậy cảm nhận được nhiều loại khổ sở trên thế gian.

Cổ đại tiêu sái điên cuồng, giống như mất đi đôi cánh tự do, cho dù cố gắng kìm chế đến đâu cũng sẽ mang theo sự đè nén khổ sở.

Là biến cố như thế nào, khiến một người tiêu sái không kiềm chế được như Lý Uẩn Đình bắt đầu truy đuổi nội tâm bình tĩnh đây.

Chẳng lẽ, có cái gì đã tác động nội tâm của hẩn, chẳng lẽ hẩn đang cố gắng đè nén, để cho lòng của bản thân không có chút gợn sóng nào.

Hẩn đã mất đi trí nhớ, thì còn có cái gì đáng giá để hẩn nhớ thương sao?

Lý Uẩn Đình vẫn đang nằm trên giường rỗng.

Vừa vặn lúc đó Mâu Tần tới.

Hẩn phức tạp nhìn ta một cái, nói, “Hoàng thượng chỉ là quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.”

Nhưng, thật sự chỉ là quá mệt mỏi thôi ư.

Không chịu chuyển bước, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hẩn.

Thị vệ ngại thân phận đặc biệt của ta, cho nên không dám ngăn trở.

Cứ như vậy, nhìn hẩn.

Giúp hẩn xoa tóc ở bên gối.

Một nhánh tóc rồi lại một nhánh tóc, đều khiến ta quyến luyến suy nghĩ.

Không biết đã qua bao lâu, đầu dần dần hỗn loạn.

“Cho ta vào gặp hoàng thượng!”

Một giọng nói ngây thơ truyền vào.

Lướt qua thị vệ thái giám canh giữ ở cửa.

Tư Đồ Diễm Nhi một thân cung trang xanh lá đi vào.

Trâm vàng tinh xảo, bướng bỉnh cắm nghiêng.

Đong đưa từng lần một, giống như con người của nàng, vừa linh động lại vừa hoạt bát.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng ở đây ư.” Diễm Nhi nhìn thấy ta đang ngồi ở bên giường, ngây thơ cười cười.

Khẽ gật đầu, không muốn đánh thức Lý Uẩn Đình, nhỏ giọng, “Hoàng thượng còn đang ngủ.”

“Ồ? Hoàng thượng không phải là tỉnh rồi đó sao?”

Theo ánh mắt Diễm Nhi nhìn lại, quả nhiên Lý Uẩn Đình đang từ từ tỉnh lại.

Đang làm bộ muốn đứng lên.

Cứ tự nhiên như thế muốn dìu hẩn đứng dậy.

Lúc tay sắp chạm tới thân thể của hẩn thì đột nhiên như bị điện giật mà thu hồi.

Mờ mịt nhìn Diễm Nhi đỡ hẩn dậy, giúp hẩn kê gối đầu, kéo chăn.

Diễm Nhi cười như thế càng làm cho ta cảm thấy vào ta vào giờ khắc này là một kẻ dư thừa.

Nếu hấn đã không sao.

Có phải nên rời đi hay không.

Chỉ là ta không ngờ, chỉ xoay người một cái, lại khó khăn như vậy.

Ta nên bước chân trái hay là chân phải trước, mới có thể không làm ỉnh bị vấp vấy mà té đây?

Chỉ là làm sao thời gian có thể vì thỉnh cầu của ta mà đứng lại chứ.

Rốt cuộc vẫn phải xoay người sang chỗ khác.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Lúc cổ tay sắp rời đi thì bị người nhẹ nhàng bắt lấy.

“ An An, nàng khóc.”

Khẽ mỉm cười, biểu cảm đáng tin cậy đó, là Lý Uẩn Đình của ta, nhưng cũng là đương kim Quân vương của Hoài quốc.

“ Không có, nhìn thấy hoàng thượng tỉnh, An An đây là do quá vui mà khóc.” Không để ý ánh mắt kinh ngạc của Điem Nhi, ta dùng ống tay áo thô lỗ lau đi. Cố gắng nở một nụ cười ngọt ngào.

“ Thật bẩn.” Lý Uẩn Đình đột nhiên dùng sức kéo ta tới bên người hấn, lấy tay lau không nước mắt cho ta, hấn dùng sức rất mạnh, “ Sao Lý Uẩn Đình ta lại thích cái nha đầu ngốc như nàng chứ, còn bị nàng chơi đùa thảm như vậy.”

Ho khan kịch liệt một trận, Lý Uẩn Đình dần dần bình phục hô hấp, một cái tay kéo ta, một cái tay khác đặt tại ngực.

Tâm bối vì lời của hấn mà rung động mãnh liệt, hấn nhớ tới ta ư? Hấn vẫn rất thích ta ư?

Khi ta tìm kiếm câu trả lời trong ánh mắt đó, Lý Uẩn Đình gạt đầu một cái, sắc môi tái nhợt trong suốt.

Cười rồi cười ra nước mắt, cười rồi cười thêm ghen ngào.

Cười rồi lại cười và tỉnh lại từ trong mộng.

Ánh nắng sáng sớm nghiêng nghiêng chiếu lên người của ta, cửa cung “ Két” một tiếng mà bị đẩy ra.

Điem Nhi xinh đẹp đứng ở trước cửa, dưới ánh mặt trời, là dung nhan tinh xảo cực kỳ tươi trẻ.

“ Tỷ tỷ, tỷ cũng ở đây.” Lẽ độ mỉm cười.

Sững sờ gạt đầu.

“ Ah, hoàng thượng tỉnh.” Giọng điệu mừng rỡ.

Lý Uẩn Đình giầy giụa muốn ngồi dậy.

Mỉm cười nhìn Điem Nhi nhẹ nhàng đỡ hấn dậy, kê gối, kéo chăn cho hấn.

Sẽ có một ngày, cô bé này sẽ trở thành thê tử của hấn?

Sẽ có một ngày, ta cũng phải quên hấn sao?

Trong căn phòng này, không ai chú ý tới môi ta chua xót.

Cuộc gặp lại tốt đẹp như vậy, cuối cùng chỉ có thể ở trong mơ mà thôi.

Kéo vấy lên, xoay người, cố gắng để cho bước chân của mình không lè mè dây dưa.

“ Khụ khụ....An An.” Tay đột nhiên bị giữ chặt, tình cảnh giống như trong mơ vậy.

Giờ khắc này, thân thể đột nhiên không khống chế được mà khẽ run.

Mở miệng nói yêu em, mở miệng nói em ở lại được không?

“ Tư Đồ Diễm Nhi, người đi ra ngoài trước đi.” Lạnh lẽo mở miệng, thậm chí không thèm nhìn Diễm Nhi một cái.

Diễm Nhi kinh ngạc nhìn chúng ta, hơi nhún mình, chậm rãi lui xuống.

Thấy bóng dáng của Diễm Nhi dần xa tầm mắt, Lý Uẩn Đình nhìn ta nói.

“ Linh Chi ngàn năm cũng không thể cứu tính mạng của Mộ Dung Huyền.”

“ Ngài nói cái gì?”

Nghe vậy, thậm chí quên mất đau đớn, Linh Chi ngàn năm theo lời Mâu Tần, cuối cùng vẫn không thể cứu tính mạng của Huyền nhi ư?

“ Có thể cứu tính mạng của Mộ Dung Huyền, thế gian này chỉ có một người, đó chính là Vô Tâm thiền sư sống ẩn trong đầm Cửu Long.” Hai mắt Lý Uẩn Đình sáng như đuốc nhìn ta, tay nhệnh đặt ở trên ngực.

Vô Tâm thiền sư? Chẳng lẽ Mâu Tần đã lừa ta? Nhưng mục đích cuối cùng khiến ta dự thi là cái gì? Giờ phút này ta có thể tin tưởng Lý Uẩn Đình ư? Ta thật sự có thể tin tưởng ư?

“ Cảm ơn hoàng thượng đã nói cho An An những chuyện này.”

Con đường sau này, phải một mình cô đơn đi thôi.

Trầm ngâm hồi lâu, Lý Uẩn Đình nói.

“ Với sức của một mình ngươi, chưa chắc mời được vị cao nhân này, trăm sẽ đi cùng ngươi.”

Cây già che trời, suối rừng thấp thoáng.

Đầm Cửu Long đón gió mà đứng, nhưng đầm nước sâu không thấy đáy, lạnh lẽo thấu xương.

Nhìn khắp bốn phía, cũng không thấy căn nhà nào. Vô Tâm thiền sư này, đến tột cùng đang ở đâu đây?

Trong rừng hoang vu như vậy, chắc không ở dưới đầm đâu nhỉ.

Thấy ta buồn cười nhìn hắn, Lý Uẩn Đình giống như là đoán được suy nghĩ của ta, khẽ gật đầu một cái.

Cười khổ, ai, ta đoán thật đúng là chính xác.

Dọc theo đường đi, hắn cũng không nói thế nào, mặc dù đã đến bờ đầm Cửu Long, ta vẫn không hiểu tại sao hắn phải giúp ta.

Mà ta lại nguyên ý lựa chọn tin tưởng hắn.

Vô luận lập trường hay thân phận hôm nay của chúng ta là gì.

Ta đều không muốn đi oán hận, đi nghi kỵ.

“ An An, biết bơi không?” Lý Uẩn Đình cởi long bào ra, một thân trường bào màu xanh mực, cột tóc bạch ngọc, tác phong nhanh nhẹn.

Nhưng cảm xúc không hiểu trong mắt hắn càng lúc càng khắc sâu, khiến người ta mê hoặc.

“ Ừ.” Lúc đi học xác thực đã từng họ bơi lội, chẳng qua kỹ thuật đúng là chưa nên hồn.

Làm theo động tác của hắn mà cởi giày và tất ra.

Lúc chân chạm tới cái đầm lạnh lẽo kia, rất muốn lùi bước.

Không phải là ta không muốn cứu Huyền nhi, chỉ là cái đầm sâu không thấy đáy như vậy, hành động giờ phút này chứng tỏ rằng không biết tự lượng sức.

Không nói gì, Lý Uẩn Đình yên lặng đi tới bên cạnh ta, dắt tay của ta.

Một dòng nước âm từ lòng bàn tay của hắn truyền đến.

Không nói gì, đưa mắt nhìn.

Nhìn thấy ý bảo tín nhiệm hần, khiến t không hề lui bước nữa.

Hi vọng thật nhiều giờ phút này có thể dừng lại, trong mắt của ta chỉ có chàng, cũng như trong mắt của chàng chỉ có ta.

Theo bóng dáng của hần mà đi vào trong đầm.

Nín thở.

Mở mắt.

Dưới lòng nước, ta theo đuôi bóng dáng làm ta an tâm kia.

Hành động lúc này, có lẽ thật sự là rất ngốc.

Ái tình, không phải là làm cho người ta mất đi tất cả độc được phòng bị sao?

Nhưng rốt cuộc khi nào có thể kết thúc cái hành trình đi dưới nước này đây.

Dần dần, cảm thấy hít thở không thông.

Trước mắt mơ hồ thấy một tia sáng.

Nín thở thật là khó chịu, ham muốn sống còn khiến ta bỏ qua tia sáng kia, liều mạng tiến về phía trước.

Chân lại bởi vì sự lạnh lẽo của đầm mà tê cứng, thân thể chợt mất đi thăng bằng.

Ừng ực ừng ực uống phải mấy ngụm nước, không thở được, không thở được, phổi khó chịu như muốn nổ tung, ta.....Sắp chết rồi ư?

Ý thức dần dần mơ hồ, cảm thấy có một cánh tay hữu lực ôm chặt ta, môi bị cái gì đó ẩm áp phủ lên.

Trong đầu trống rỗng, ta tham lam thỏa thích hút dưỡng khí trong miệng của hần. Giống như là cây cỏ cầu cứu mạng bầu vú thân thể của hần, không chịu buông tay.

Lần nữa mở mắt ra, ta đã nằm ở trên giường đá.

Thấy căn phòng đều được đục từ đá.

Khí chất trang nghiêm, nhưng cũng lộ ra quỷ dị.

Giấy giụa xuống giường, y phục trên người đã khô một nửa rồi.

Lý Uẩn Đình đâu?

Nụ hôn trong nước đó, chỉ là vì cứu tính mạng của ta ư?

Lấy tay tự giễu sờ sờ đôi môi, làm gì còn dư ẩm ẩm áp của hần nữa, nhưng.....Đây chỉ là do một mình ta quyến luyến ư?

Bước chân nhẹ nhàng đi ra phòng ngoài, thấy bên ngoài hành lang gấp khúc đan xen vào nhau, thật giống như một tòa cung điện đá dưới lòng nước.

Theo nguồn sáng từ từ di động bước chân, trước một thạch thất thì dừng bước.

Ánh nền bên trong đang sáng, đương lưng về phía ta mà quỳ trên mặt đất, chính là Lý Uẩn Đình.

Cố gắng không để mình phát ra bất kỳ một tiếng động gì, thân thể dính vào bên tường, nghiêng tai lắng nghe.

“ Sư phụ, đệ tử van người.”

“ Hazzz, không phải vì sư không muốn cứu, chỉ là trên đời này chỉ có một bụi Bàng Phách Tuyết Liên, nếu cứu hần, thì con sẽ làm sao đây?”

41. Chương 42: Bữa Tiệc Liên Hoan Đầu Năm Mới

Bóng dáng màu trắng sâu kín thở dài, trên giường mặt tuyệt mỹ của Huyền nhi chất chứa đầy sự bối rối, “Tại sao vậy chứ. . . . .”

Thùng kem trống không, khay trà lộn xộn lung tung, biến thái Lý vất hai chân ngồi ở trên ghế sa lon, hài lòng ợ một tiếng no nê, “Bởi vì người ngốc chứ sao.”

“Tại sao Mộ Phi Hàm có thể, người cũng có thể, mà ta lại không được chứ?” Huyền nhi cụp mi mắt, lông mi dày đặc có chút run run.

Lại nói mỗi An kêu gọi mọi người không được ăn quịt, phải tự lực cánh sinh, thích ứng thế kỷ 21. Ít nhất ai cũng phải học được bản lĩnh nuôi gia đình, mà mắt thấy công trình đua xe của Mộ Phi Hàm cùng Internet của Lý Uẩn Đình cũng có chút hiệu quả. . . . .

Chỉ là Huyền nhi tuyệt thế của chúng ta. . . . . Kể từ lúc bức diên một người đầu bếp, làm hôn mê bà chủ cửa hàng ra, thì đã hoàn toàn đánh mất tin tưởng với con đường trở thành Thần bếp. . . . .

“Lấy lon cola trong tủ lạnh, cảm ơn.” Biến thái Lý yên tâm thoải mái nhận lấy đồ uống mà Huyền nhi đem tới, “Ta nói này, người vẫn cứ thích nấu ăn như thế à?”

“Ừ, An An nhà chúng ta thích ăn nhất mà.” Bờ môi Huyền nhi nở nụ cười yếu ớt như có như không, xuân ý dạt dào.

“Ta nói bao nhiêu lần rồi, chúng ta phải đoàn kết, đoàn kết vào!” Mộ Phi Hàm mở cửa đi vào, đổi lại dép, vẻ mặt chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kêu lên với Huyền, “Hừ, càng đối tốt với nữ nhân kia, nàng lại càng không biết cách quý trọng!”

“Hả? Vậy lần sau người cứ nói như thế với nàng là được rồi.” Biến thái họ Lý thuận thế đổ thêm dầu vào lửa.

“Các người đừng quên, lúc mới tới nàng đã nói như thế nào với chúng ta, còn làm chúng ta phải hy sinh nam sắc, giúp nàng kiếm tiền, các người có hiểu nhân quyền không hả? Chúng ta phải phản kháng!” Mộ Nghi Hàm cởi áo khoác đua xe xuống, gương mặt cương nghị lóe lên vẻ đẹp mạnh mẽ của phái nam.

“Không được đâu, An An sẽ tức giận.” Huyền nhi cũng đưa cho Mộ Phi Hàm một lon cola, sau đó có chút rối rắm cau lông mày.

“Ha ha, thỉnh thoảng thử một chút cũng không sao đâu.” Biến thái Lý vỗ vỗ bả vai Huyền nhu rồi nháy nháy mắt với Mộ Phi Hàm, “Người nói kế hoạch một chút!”

Kế hoạch A – cần thời điểm nhất

Bốn cái đầu tụ lại cùng một chỗ, “Huynh đệ, ông anh phải đi cướp sắc, sau đó chúng ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, ừ, diễn tốt vào, giá tiền không thành vấn đề...”

“Khi An An khóc lóc nức nở thì chúng ta xuất hiện, xem sau này nàng có dám dừ dằn với chúng ta hay không, haha...!!!!” Ba nam nhân vô lương ngửa mặt lên trời cười dài....

Lại nói Mỗi An mới trở về từ thương trường bách hóa, tình cờ gặp giảm giá cuối năm, thật là thoải mái mà thoải mái quá thoải mái...

Đi qua một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Một người đàn ông đội bát tất che kín đầu đột nhiên cầm dao xông ra.

Liên tiếp cười dâm dăng.

Mỗi An không thèm nhìn mà đi ngang qua....

“Đứng lại! Tao là cướp đây!”

Tên cướp cảm thấy vô cùng khó chịu khi mỗi An không để ý tới mình.

“Ai chu chu, ngại quá, mới vừa rồi không nhìn thấy.” Mỗi An quay đầu lại liếc mắt một cái, tiếp tục đi.

“Cô gái nhỏ...hắc hắc...” Đưa tay ngăn đường đi của mỗ An lại, tên cướp không thể không nói thêm lời kịch kinh điển được.

Run đi, thét chói tai đi...

“Anh vừa mới nói cái gì ấy nhỉ, anh lặp lại lần nữa?” Mỗ An chợt xoay người nhìn thẳng vào mắt tên cướp, ánh sáng trong mắt dịu dàng.

“Cô gái nhỏ...hắc hắc...” Tên cướp bị nhiệt tình đột nhiên của mỗ An dọa sợ, không tự chủ được lui về sau một bước.

“Ngài cũng cảm thấy ta giống một cô gái nhỏ hả? Có phải giống mười tám tuổi hay không? HQ HQ, ta nói cho ngài biết này, ta lần đầu tiên gặp tên cướp có đôi mắt tinh tường như ngài đấy~ nếu mọi người đã có duyên gặp nhau như vậy, lại cũng không gặp chuyện gì, không bằng hàn huyên một chút đi.” Mỗ An hưng phấn bắt được bả vai của tên cướp, về mặt là chỉ hận không gặp nhau sớm hơn.

“Ếc...” Tên cướp nở nụ cười với An An, nhưng có cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm...

“Oa, dao của anh, dùng dao găm Thụy Sĩ ra ngoài cướp bóc, xin chào đại ca đẹp trai ạ~”

“Ha ha, thật ra cũng không có gì đâu, con dao này là của em gái lớp dưới...” Tên cướp có chút xấu hổ gỡ gãi đầu, nhân tiện đưa con dao cho An An.

“Oa, cái bít tất trên đầu anh, thật có cá tính đấy, tôi và anh đều thích loại tất chân có nhãn hiệu này, đáng tiếc gần đây đều khó mua...”

“Khụ...thật ra thì cái này là của vợ tôi...” Thấy ánh mắt sùng bái của An An, tên cướp có chút xấu hổ kéo cái bít tất xuống.

“Trời ạ, giày của đại ca chẳng lẽ là?!!!!!!!”

Thừa lúc tên cướp cúi đầu nhìn giày, An An cầm lấy bao đồ mua sắm choảng túi bụi lên người hắn.

“Xem mày còn dám cướp không này, xem mày còn dám không-!!! Đã Olympic năm thứ 8 rồi còn cướp bóc-!” Mỗ An vừa lăm nhăm vừa dùng sức đập tên cướp dưới chân.

“Ô ô ô...tôi không phải...” Tên cướp bị đánh nằm trên mặt đất, trong lòng thật sự hối hận, diễn viên không dễ làm mà.

“Cái gì mà không phải, cả đời này tôi hận nhất mấy tên cướp như anh, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có~”

“Ôi...kế hoạch còn tiến hành chứ?” Ba mỗ nam nhân đã rơi vào trạng thái ngốc trệ, vẫn là Huyền nhi phục hồi tinh thần lại trước tiên.

“An An, nàng trở lại rồi hả~! Sao không nói sớm vậy, ta lái xe đi đón nàng nè, nàng xách theo nhiều đồ như vậy lỡ đau tay thì làm sao~!” Mộ Phi Phàm chợt bước dài một bước tiến lên, mặt mũi tràn đầy tươi cười đón mấy bao lớn bao nhỏ của mỗ An.

An An chẳng thèm quan tâm, hừ một tiếng

“An An à, đi dạo phố có mệt không? Bả vai có đau không? Ta bóp vai cho nàng nhé?” Biển thái Lý ân cần đi tới phía trước.

Ô ô...là ai nói muốn liên hiệp phản kháng đồng chí An An đây? Huyền nhi cắn ngón tay...lại khù khờ...

Bốn người theo thứ tự bước qua tên cướp...

Cái gì? Bạn hỏi kế hoạch B? Ôi chào...sau này hãy nói đi - - #

42. Chương 43

43. Chương 44

Ba ngày sau.

Trong một nhà trọ ở khu biên giới Hoài quốc.

Là một nơi vắng vẻ, nhưng phong cảnh rất xinh đẹp.

Rượu dính bờ môi, chỉ mong lướt qua rồi dừng.

“Quốc sư đã tỉnh rồi, Lý Uẩn Đình đã quyết định sắc phong Mậu Lạc Ảnh làm hậu, vài ngày sau sẽ cử hành lễ sắc phong.”

“Vất vả rồi, Ám Dạ.” Ta khẽ cười cười, cảm kích nhìn nam nhân một thân áo đen lộ ra vẻ cương nghị đang ngồi ở ngay bên cạnh mình. Ta thực sự rất cảm kích hắn xuất hiện kịp thời ở ngay trước mặt của ta vào lúc ta bất lực nhất, cảm kích hắn vô tư giúp đỡ ta.

“Ôn cứu mạng của An An cô nương, Ám Dạ suốt đời khó quên.” Giọng nói kia lãnh khốc nhưng lại đầy trung thành, phác họa tính tình của hắn.

Không biết làm thế nào, ta chỉ đành lắc đầu, nuốt rượu trong miệng xuống, cảm giác cổ họng như đang bùng cháy, dạ dày chột quận lên.

Đề nén thân thể khó chịu, không mở miệng nữa, ta không muốn biết mục đích Ám Dạ đến Hoài quốc, cũng không muốn biết rốt cuộc gặp gỡ của chúng ta là tình cờ, hay là có người nào đó bày kế sau lưng.

Nhưng có một chuyện, không thể không hỏi.

“Huyết án Tề gia bảo, thật sự là do Thanh cung gây nên sao?”

“Xin an An cô nương thông cảm Ám Dạ có nỗi khổ tâm khó nói.” Ám Dạ áy náy nhìn ta, ngay sau đó nói, “An An cô nương chỉ cần hiểu rằng, cái nhìn thấy bên ngoài, không nhất định là sự thật.”

Lời của hắn vừa trong dự liệu của ta nhưng cũng vừa ngoài dự liệu của ta. Chẳng lẽ. . . . Ta hiểu làm cái gì rồi?

“Ừ.” Ta nhẹ nhàng gật đầu, nói tiếp, “Tiền quan đi vạn dặm, cuối cùng cũng phải từ biệt. An An về sau sẽ chăm sóc tốt chính mình, cũng hi vọng người có thể hết lòng tuân thủ lời hứa, đừng tiết lộ hành tung của An An.”

Dứt khoát đứng dậy.

“Như vậy Ám Dạ xin từ biệt!” Ám Dạ ôm quyền xoay người.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn mãi đến lúc hắn tới cửa. Hắn lại đột nhiên dừng bước, hơi nghiêng mặt sang bên, trong giọng nói mang theo thương cảm, “An An cô nương sẽ trở lại gặp Cung chủ chứ?”

Ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, cười khổ lắc đầu.

Bóng dáng màu đen không lưu luyến nữa, rốt cuộc tiêu sái bước ra khỏi nhà trọ.

Ám Dạ đã hiểu rõ đáp án của ta, ở Thánh Ngưng quốc xa xôi đó, ước nguyện duy nhất của ta đó là Thanh nhi sẽ được hạnh phúc.

Nhưng Huyền nhi cùng Lý Uẩn Đình sẽ hạnh phúc ư?

Ta đã đưa ra lựa chọn của mình, dùng Bằng Phách Tuyết Liên cứu tính mạng của Huyền nhi, rời khỏi Lý Uẩn Đình, để cho hắn rời khỏi cái mũi khoan gây đau đớn cho trái tim của hắn.

Thiên sư Vô Tâm, trước kia, có phải người cũng dùng thứ tình yêu tầm thường này để cạm thụ sâu sắc hay không, cho nên bị lạc mất phương hướng của mình, vi phạm ý định ban đầu?

Thiên sư Vô Tâm, An An tự mình lựa chọn rời khỏi, thật sự có thể cứu văn tam quốc thoát khỏi tai kiếp ư?

Nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay bên phải, lộ ra hai chữ, chính là “Rời đi”

Mọi người nói tuyết rơi là dấu hiệu ột năm bội thu, bông tuyết bay múa đầy trời như lông ngỗng nhẹ nhàng lơ lửng.

Trẻ nhỏ vui vẻ nhảy hát, trong khắp góc ngách là tiếng cười vui đùa của các thiên sứ.

Bất tri bất giác đã ở trong Dung thành vắng vẻ này được hơn bốn tháng rồi.

Trước khi Âm Dạ đi, hắn đã nói cho ta biết một bí mật, Giao Nhân Lệ trên tai ta, đủ để khiến Lý Uẩn Đình cùng Huyền nhi không tìm được ta.

Luôn cho rằng, khi ta gặp nạn thì Huyền sẽ xuất hiện ở bên cạnh ta bất cứ lúc nào bởi linh lực kinh người của hắn.

Như vậy xem ra, vì có thể tìm tới ta, hắn đã hao phí không ít tâm tư và sức lực.

Mà lần này ta đã quyết ý đi xa, lại cộng thêm sự giúp đỡ của Âm Dạ, ngược lại càng không ai có thể tìm tới ta.

Nhà của ta, ở nơi xa của Thanh Long quốc, ta lại chẳng thể trở về.

Sợ nhất là đi lại trong cái trấn nhỏ này vào ban đêm, ánh nến thấp sáng nhiều như vậy, nhưng chẳng có người nào chờ đợi ta trở về cả.

“Tỷ tỷ, Lý đại phu gọi tỷ trở về!” Thúy nhi cầm một chuỗi mít quả, nhảy lên rồi chạy đến trước mặt của ta.

Mỉm cười khẽ vỗ đầu của nàng, thu hồi thương cảm lại, Đúng vậy, cái gì nên quên cuối cùng vẫn phải quên, cái gì nên bỏ cuối cùng cũng phải bỏ.

Những yêu hận dây dưa trước kia, hãy để một mình An An dùng cả đời mà nhớ thôi.

Năm tháng trôi qua, hắn cũng đủ để làm mơ hồ gương mặt của An An.

“Y quán Bồ Y”. Với một cái cửa tầm thường, nếu so sánh với ngôi nhà cao cửa rộng bên cạnh thì nó lại có chút mộc mạc trong thị trấn náo nhiệt này. Nhưng người bệnh lại qua lại không dứt.

Điều chỉnh tốt nụ cười của mình, đi vào trong nhà.

Người của Dung thành đều biết, Lý đại phu của y quán Bồ Y đặt ra quy định “Tam không y”, đó là, không chữa cho người làm quan, không chữa cho người giàu sang, và không chữa cho người muốn chết.

Xa rời quyền thế cùng phú quý, hơn nữa sư phụ thích làm việc thiện, cho dù ngày nào làm ăn phát đạt thì tiền kiếm được cũng chỉ đủ ấm no mà thôi.

“Sư phụ.” Gọi nhỏ một tiếng.

Vừa vào phòng khách, đã thấy cả đầu sư phụ đầy mồ hôi đang ngồi bắt mạch.

Tuy là một lão đầu râu bạc, nhưng tinh thần lại rất khỏe mạnh.

“Cái tiểu nha đầu này, lại lên kia lười biếng hả? Mau đi bốc thuốc cho tiểu tử này đi!” Giọng nói không mang theo ác ý, hiện rõ sự lo lắng.

Giống như tính tình của ông ấy vậy, cá tính ngay thẳng lại vô cùng thiện lương. Ta thường hay suy nghĩ, ở Dung thành, nếu không có nhất kiến như cố với ông, không biết ta sẽ phiêu bạt đến nơi nào nữa?

(*Nhất kiến như cố: Vừa gặp đã thân)

Phòng phong, kinh giới, bạch hà, khương hoạt, xuyên khung, bạch chỉ, thương truật. . . . .

Bốn tháng ngày đêm học tập phân biệt dược liệu, cũng có chút thành tựu.

“Vị tiểu ca này, đây là thuốc của huynh, sau khi về nhà dùng nước sôi sắc uống, một ngày ba lần, cần phải nhớ cho kĩ.” Mỉm cười đưa thuốc trong tay qua.

Đột nhiên nghe thấy một trận xôn xao từ bên ngoài cửa.

Rời khỏi tủ thuốc, nhấc váy đi ra ngoài cửa.

“Cháu ngoại ta đang gặp nguy hiểm, cho dù thế nào đi nữa thì hôm nay ta cũng phải mời được Lý đại phu!”

“Tiên sinh nhà ta đã đặt ra quy tắc ‘Tam không y’, người người Dung thành đều biết, cho dù ngài là công tử nhà Huyện lệnh cũng không thể ngoại lệ!”

Đi tới cửa, nhìn thấy đồ đệ nhỏ Hồng nhi của y quán Bồ Y chúng ta đang giằng co với một vị công tử quần áo cao quý.

Chỉ mới bảy tám tuổi, vậy mà không hề lùi bước, căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, gương mặt nho nhỏ của Hồng nhi bởi vì kích động mà có vẻ hồng phốt, rất là đáng yêu.

Nói vậy người đứng trước Hồng nhi là công tử nhà Huyện lệnh rồi, xem ra độ tuổi mười bảy mười tám, anh tư* tuần lãng, từ khoe miệng đến đuôi lông mày đều là ngạo khí.

(*Anh tư: Tư thế oai hùng)

“Cái tam không y* chó má gì thế hả, chẳng lẽ nhìn người ta chết oan sao?” Công tử Huyện lệnh chắc hẳn chưa bao giờ phải chịu cảnh bị người ta từ chối từ ngoài cửa, cho nên hơi hơi để ý.

(Tam không y: ba điều không chữa bệnh)

Sư phụ là đại phu có y thuật cao nhất Dung thành, lại cố tình lập quy củ “ Tam không y” kỳ quái đó, nhưng bởi vì sư phụ được hưởng danh dự rất cao ở trong dân chúng, mặc dù mấy người phú quý hoặc làm quan rất không thích sư phụ nhưng không thể làm gì.

“ Sư muội! Không phải sợ, cứ giao cho sư huynh là được!” Hồng nhi vừa thấy ta, hơi ưỡn ngực lên, như một tiểu nam tử hán.

Nghe hắn nói vậy ta khẽ bật cười, biết sư phụ thu ta làm đồ đệ, nên cái tên nhóc này cao hứng gì đâu, cả ngày cứ quần lấy ta đòi ta gọi hắn là sư huynh.

Thấy hắn ngây thơ như thế, ta cũng cười giỡn xem như đồng ý.

Buồn cười vỗ đầu Hồng nhi, ngẩng đầu nhìn về phía công tử Huyện lệnh, không kiêu ngạo không tự ti nói, “ Mời công tử trở về đi, chắc chắn sư phụ sẽ không phá hư quy củ, tiểu nữ khuyên công tử vẫn nên đi mời lương y khác, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.”

Thấy hắn hơi thất thần, có chút ngoài ý muốn thấy trên mặt hắn hơi ửng đỏ, “ Tóm lại, hôm nay không mời được Lý đại phu, ta sẽ không đi!”

Dứt khoát giận dữ đặt mông ngồi ở trước cửa y quán, bụi bặm trên đất dính lên trường bào cao quý của hắn, vậy mà hắn cứ xì mặt ra đứa bé đang giận dữ chẳng thèm quan tâm.

Thấy hắn như vậy, ta không khỏi sững sốt chút ít, lo lắng là thế nhưng lại không dùng quyền thế bức bách người, cũng có thể coi là Huyện lệnh Dung thành có cách dạy con, nhưng phương pháp ăn vạ này thật đúng là....

“ Cái người này thật sự vô lại, người đi đổi y quán khác thì đã sao chứ?” Hồng nhi khinh thường trừng mắt nhìn công tử huyện lệnh đang ngồi ăn vạ trên mặt đất.

“ Các đại phu quanh đây trăm dặm đều bó tay hết cách, cháu ngoại ta đau bụng khóc thét suốt cả một ngày rồi, đứa bé mới một tuổi, Lý đại phu nhìn tâm thấy chết mà không cứu sao?”

Đứa bé một tuổi, đau bụng.... Chuyện này nói lớn chẳng lớn nhưng nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, nghe vậy ta không khỏi kinh hãi.

“ Tình trạng cháu ngoại ngươi như thế nào?” Giọng của sư phụ chợt truyền ra từ cửa sổ.

“ Nó nôn liên tục, còn nôn ra máu nữa!” Công tử Huyện lệnh nghe thấy sư phụ hỏi thăm bệnh tình, kích động nhảy khỏi mặt đất, “ Lý đại phu chịu chữa bệnh cho cháu ngoại ta rồi sao?”

“ Quy củ lão phu lập ba mươi năm,sẽ không vì ngươi mà phá bỏ.” Lời của sư phụ lại không nhanh không chậm truyền ra, thật đúng là có thể tức chết người.

“ Người đang đùa giỡn ta sao?” Mắt hi vọng, trên mặt Công tử Huyện lệnh đã hiện đầy sự tức giận.

Ta cũng không khỏi nói thầm, không chịu lộ diện, đây không phải là cố ý làm tức giận nhà người ta thì là cái gì nữa.

“ Xú nha đầu, con đi!” Lời của sư phụ giống như một tia chớp bổ ngay trên người ta, không thể động đậy.

“ Sư phụ... con.” Không phải là con thấy chết mà không cứu, chỉ là con không có bản lĩnh này mà, trước kia phần lớn kiến thức lâm sàng đều là do quan sát mà ra, thật sự không chắc có thể trị khỏi.

“ Nha đầu con có chuẩn đoán tốt, khiến sư phụ cũng không thể không sinh lòng bội phục, lúc còn trẻ sư phụ đã từng ra lời trọng thệ “ Tam không y”, tất nhiên không thể làm trái, nhưng trẻ con cần được yêu thương, nha đầu con đi một chuyến thôi.”

Giọng nói tràn trề sức mạnh của sư phụ truyền vào trong tai mỗi một người, bao gồm cả vị công tử Huyện lệnh kia, mọi người đều có chút khiếp sợ nhìn một người trẻ tuổi như ta, chính là không dám tin.

“ Nhưng sư phụ, con...” Chữa bệnh, vốn là bụng làm dạ chịu, chỉ là kể từ đó sẽ gay quá nhiều sự chú ý của người khác, có thể bị Lý Uẩn Đình hay Huyền nhi tìm thấy không?

Muôn vàn do dự, đều ở trong lòng.

Cắn chặt môi.

“ Vì sư có lời thề của vị sư lúc trước con lập chí học y, có từng ra lời thề chưa?”

Lời của sư phụ giống như cảnh tỉnh ta, trí nhớ xa xôi như thủy triều đánh tới.

Sức khỏe, phó thác tính mạng...

Thời đại áo trắng bồng bênh, ta cũng từng có cổ chấp của mình.

Mà trái lại bây giờ ta chẳng cầu tiến thủ, sợ hãi mềm yếu, thật sự là cực kỳ cảm thấy xấu hổ.

“ Công tử, chúng ta đi thôi.” Bỗng nhiên ngắt đầu.

Mặt giãn ra, nở nụ cười.

“ Xe ngựa quá chậm, ta sợ không còn kịp rồi!”

Trong tiếng kêu sợ hãi của ta, đột nhiên cảm thấy thân thể mình bay lên.

Trong nháy mắt, người đã ở trên lưng ngựa.

Sau lưng truyền đến tiếng tim đập có lực của công tử nhà Huyện lệnh.

Thật là không kịp nghĩ nhiều.

Nhìn hần giục ngựa giờ roi, bên tai là tiếng gió gào thét.

Chỉ rất là lâu về sau mới tỉnh cờ nhớ tới, ta hâm mộ Trần Trác làm theo cảm tính, chính là bắt đầu từ lúc đó.

Gần như là bị kéo chạy vào cửa phủ, xuyên qua núi giả cùng hành lang, lúc cổ tay của ta sắp đứt ra, thì cuối cùng cũng tới sương phòng sáng ngời.

“ Cho ta nhìn đứa bé.” Gần như bị ném đến bên giường, ta cười khổ vuốt vuốt cổ tay đang đau nhói, mở miệng nói.

Nhìn thấy ta, mỹ phụ hoa y* bên cạnh vội lau khô nước mắt trên mặt, khẽ kéo chăn gấm đang đắp cho đứa nhỏ.

(Mỹ phụ hoa y: Mỹ phụ => Người đã có chồng, xinh đẹp. Hoa y => Y phục sáng sủa => Người đã có chồng mặc y phục xinh đẹp)

Bụng xẹp lép, chân nho nhỏ, sắc mặt đứa bé chợt tái nhợt mà lớn tiếng khóc rống, lấy tay đặt lên trán nó, cực kỳ nóng.

Một tay cố định chắc cánh tay nhỏ của nó, một tay nhẹ nhàng ép bụng của nó, lúc cái tay đang ép bụng đụng đến vùng dưới sườn phải, đứa bé giống như bị kích thích mà chân đạp càng mạnh hơn, ta thoáng bình tĩnh lại hô hấp, lần nữa lấy tay đè xuống nơi đó, cảm thấy có khối u, bóng loáng không quá mềm, có thể di động.

Trong lòng đã có suy đoán.

“ Đứa bé bắt đầu đau bụng từ lúc nào?”

“ Tối hôm qua, đột nhiên khóc náo lo lắng, đại phu, con ta bị sao vậy?” Mỹ phụ hoa y lo lắng nhìn chăm chăm ta.

“ Đứa bé đau bụng nhưng từng trận một, khóc ré một trận, im lặng một lúc rồi ngủ?” Không trả lời vấn đề của nàng, ta hỏi tiếp.

“ Chính là như thế!”

“ Ta có thể xem phân và nước tiểu của nó một chút được chứ?” vừa dứt lời, một cái khay liền bưng đến trước mặt của ta.

Quan sát cẩn thận, trong phân màu vàng mang máu, giống như mứt hoa quả loãng.

“ Đại phu, con của ta có thể cứu được không?”

Thấy ta vẫn cau mày, mỹ phu chuẩn bị khóc lên.

“ Phu nhân, ta có biện pháp có thể cứu lệnh công tử, chỉ là cần công cụ, nhất định phải nhanh, tính mạng của lệnh công tử đang bị đe dọa, nếu muộn sẽ không kịp.”

Trong lòng đã chuẩn đoán được bệnh, bệnh lồng ruột cấp tính, ở nơi này y không có cách nào tiến hành giải phẫu ngoại khoa nên đại cả, trong vòng 48 giờ, chỉ có phương pháp súc ruột mới có thể cứu được đứa bé này.

“Vậy phiền cô nương phân phó.”

Không có ống súc y tế, nhưng mà bệnh tình khẩn cấp nên chỉ có thể tìm vật dụng khác thay thế ước chừng nói kích cỡ ống cùng bán kính, cuối cùng vẫn quyết định dùng hoàng kim có thể kéo dài và dẹt mỏng.

Khoảng một canh giờ sau.

Nâng cái ống nhỏ như cánh ve lên, ta thật sự rất nghi ngờ niên đại này, hay trong cái huyện nhỏ này có nhân tài ẩn dật; tiềm tàng nhân tài; rồng núp hổ nằm, có loại người có tay nghề giỏi như vậy sao?

“ Ta cũng cần một người giúp một tay.” Ngẩng đầu nhìn vị mẫu thân đang đau lòng rơi lệ kia, haizzzz, xem ra là không trông cậy được vào nàng ta rồi, bởi vì quá đau lòng, cho nên nhất định sẽ mềm lòng.

“ Ta tới!” Công tử Huyện lệnh vẫn luôn im lặng đột nhiên đi tới bên giường, xắn tay áo lên.

Nhẹ nhàng gạt đầu.

Ngẩng đầu mỉm cười, “ Phu nhân, mời mọi người ra ngoài cửa chờ.”

“ Ta từ nhỏ không có mẫu thân, tỷ tỷ đối xử với ta như mẫu thân.” Hần vừa rửa tay vừa nói, trong giọng nói khó nén ưu thương.

Sinh mệnh nhỏ trên giường này, đối với hần mà nói nhất định nặng như tính mạng của mình thôi.

“ Tin tưởng ta.” Không dùng động tác làm rượu khử trùng, ta đưa cho hần một nụ cười an ủi.

Cảm động tình cảm của hần và tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau.

“ Ủ.” Hần cũng đáp lại một nụ cười.

Chỉ là nụ cười này quá mức rực rỡ cùng chói mắt, trong nháy mắt, lại khiến ta có chút hoảng hốt.

Chợt nhớ tới Diễm nhi, nữ hài có tính cách trong sáng tinh khiết đó.

Chợt nhớ tới Lạc Anh, chợt nhớ tới tất cả những chuyện không nên nhớ tới....

“ Cô nương?”

“ Thật xin lỗi, ta chỉ là nhớ tới một chuyện cũ, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.” Dừng sức lắc đầu, An An, phải quên đi.

Không biết bao lâu, mồ hôi trên trán chảy xuống.

Đứa bé mới bắt đầu phản kháng kịch liệt giờ đã trở nên im lặng.

Liếc mắt nhìn hần khắn trương nắm tay chân của đứa nhỏ, chân mày vẫn khóa chặt.

Hít thở sâu một hơi.

Chậm rãi rút cái ống ra khỏi hậu môn đứa bé.

Phần lớn là dịch nhầy mang theo mùi hôi thối cùng phân loãng màu vàng theo ra.

Tránh né không kịp, văng lên khắp người.

Ta ra hiệu cho hần có thể buông tay chân đứa nhỏ ra.

Đứa bé đã đau đớn một ngày, bụng bỗng nhiên không đau, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt ngọt ngào của đứa bé, đột nhiên trong lòng rất là an ủi.

“ Ta tên là Trần Trác, cô thì sao?” Công tử Huyện lệnh dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng hỏi ta.

“ Ta mất trí nhớ, đã quên tất cả chuyện trước đây, người thích gọi ta như thế nào thì gọi thế đi.” Cười khổ, sư phụ lương kêu là nha đầu, vì sư phụ khéo hiểu lòng người nên cũng không hỏi lại, đây cũng là lý do trọng yếu mà ta ở lại y quán Bồ Y.

“ Vậy ta kêu cô là An An được không?”

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần.

Cực kỳ lâu về sau, ta hỏi Trần Trác tại sao lại nghĩ tới cái tên này, hần chỉ cười nói, cái tên này, thật rất thích hợp với cô.

44. Chương 45: Bỏ Không Được.

Tiểu công tử lành bệnh, trong phủ Huyện lệnh đều vui mừng.

Thật sự là thịnh tình khó từ chối, ta đành phải tham gia gia yến phủ Huyện lệnh.

Đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân của Trần Trác - Trần đại nhân, gương mặt rất giống với Trần Trác, chừng bốn mươi tuổi, làm quan mấy năm nhưng không hề có bộ dạng quan liêu chút nào, hay cách nói năng dương dương tự đắc, không khỏi khiến ta ta nhớ lại Đông Tấn và Đào Uyên Minh, một Dung thành nhỏ nhỏ an phận trong Hoài quốc, có phải chỉ vì tìm kiếm chốn đào nguyên trong lòng hay không?

“An An cô nương cứu tính mạng cháu ngoại của lão phu, trên dưới Trần phủ cảm kích khôn cùng, lão phu xin kính An An cô nương một ly, để biểu lộ tấm lòng.”

Ly rượu bị nha hoàn rót đầy.

Ta đứng dậy, nâng ly rượu lên, mỉm cười nói, “An An chỉ là làm tròn bổn phận của một người thầy thuốc. Trần đại nhân không nên lo lắng như thế.”

Dưới ánh mắt của mọi người, ta uống cạn ly rượu, từ từ ngồi xuống.

“An An cô nương tuổi còn trẻ, mà y thuật đã có thành tựu như thế, quả nhiên là Trường Giang tre già măng mọc.”

“Trần đại nhân quá khen, An An vận khí tốt thôi, y thuật quả thực không bằng một phần của sư phụ.”

“An An cô nương hẳn là tới Ung Châu thành vào mấy tháng trước, không biết quê quán cô nương ở đâu?”

“An An trước kia từng mắc bệnh, không còn nhớ rõ chuyện lúc trước nữa, sau này cũng chỉ là phiêu bạt chân trời.”

“Tướng mạo của An An cô nương khiến ta nhớ lại một cố nhân, chỉ là nàng rất tinh quái, ngược lại không có sự trầm ổn như cô nương.” Giọng điệu có chút thương cảm lại cởi mở, giống như là nhớ lại chuyện xưa mềm mại nhất nơi đáy lòng.

Ta hơi sững sờ, nhớ đến một người giống ta, lại cùng độ tuổi với ông ấy, chẳng lẽ là nương ta hay sao?

Chẳng lẽ, Trần đại nhân còn có quan hệ sâu xa gì đó với Bích Du Sơn Trang?

Suy nghĩ trăm lần, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Cười nói, “Người có thể khiến Trần đại nhân nhớ tới hôm nay nhất định là tướng mạo phi phàm, An An sao có thể so sánh với người đó được chứ, nhưng không biết cố nhân theo lời đại nhân hiện đang ở nơi nào?”

“Lão phu chỉ biết là hiện tại nàng rất hạnh phúc.” Nụ cười yếu ớt bên môi, Trần đại nhân ngửa đầu uống cạn rượu trong ly.

Thấy ông ta như thế, ta không hỏi thêm nữa, nam nhân có thể mỉm cười chúc phúc, ta bội phục.

“Niệm Tâm cũng muốn kính An An cô nương một ly, nếu không có An An cô nương khởi tử hồi sinh, chỉ sợ tính mạng con ta khó bảo toàn. . . . .” Tỷ tỷ của Trần Trác ưu nhã đứng dậy, trong lời nói mang theo sự nghẹn ngào.

Ta cuống quýt nâng ly rượu lên, “An An xấu hổ.”

Cũng uống một hơi cạn sạch.

Ta không thích rượu, mà lúc này lại mới biết tư vị của nỗi buồn khi có rượu vào.

“Ta cùng với An An cô nương mới gặp mà như đã quen, Niệm Tâm hơn tuổi cô một chút, nếu như An An cô nương như không ngại, ta gọi cô là muội muội được chứ?”

Giọng điệu thành khẩn, làm cho ta không có lý do từ chối.

Khẽ gạt đầu một cái, mỉm cười nói, “Tạ tỷ tỷ nâng đỡ.”

“Muội muội chẳng những có gương mặt quốc sắc thiên hương, mà tâm địa càng thêm thiện lương, không biết đã có hôn ước hay chưa?”

Trần Trác đang gấp thức ăn cho ta, nghe thấy thế hơi dừng lại một chút.

Ta cũng có chút sững sờ, không biết nên trả lời thế nào.

Tại sao chuyện ta đã quyết định muốn quên, lại cứ như kim châm vào trái tim của ta.

Vốn tưởng rằng phần tình yêu này chỉ là cảm kích, vốn tưởng rằng ta chưa bao giờ hận vận mệnh trên cột.

Lý Uẩn Đình, em đúng là vẫn cô phụ chàng.

Lý Uẩn Đình, quên sẽ vui vẻ hơn so với yêu chứ?

Nhưng vẫn ngẩng đầu mỉm cười, nhẹ nhàng nói, “Chuyện nam nữ, An An tâm như nước lặng.”

Bởi vì câu trả lời của ta mà bầu không khí có chút lúng túng, đúng thế, cho dù là ai cũng không ngờ rằng một nữ tử chỉ mới 16 tuổi lại có thể trả lời như vậy.

Tất cả đều yên lặng.

“An An, cô có từng nghe chuyện này không? Thanh Long quốc cùng Thánh Ngưng nước sắp đánh nhau rồi!” Có lẽ là vì làm dịu đi bầu không khí, Trần Trác nói một câu không thể nào hòa hợp hơn.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, những lời này của hắn, đã làm lòng ta gợn sóng như thế nào.

Lời nói hôm đó của Mộ Phi Hàm, còn vang vọng bên tai.

“Mộ Dung Huyền, người dám mang nàng đi, ta sẽ khiến từng người của Thánh Ngưng quốc phải nhớ kỹ sỉ nhục hôm nay của Mộ Phi Hàm ta!”

“An An, không chiếm được thì phá hủy nàng, như thế nào?”

Sống lưng lạnh lẽo từng cơn.

Bình an vô sự lâu như vậy.

Thì ra là

Là ta đánh

giá thấp mối hận của Mộ Phi Hàm sao?

Trong lòng sóng lớn tuôn trào, lại vẫn ép mình phải kéo ra một nụ cười, “Trần Trác, tin đồn nhảm, cũng không phải có thể tin.”

“Ai nói đây là tin đồn nhảm chứ? Lúc ta tham gia thi Hương đã nghe thấy giám khảo đại nhân nói riêng đây, không tin cô hỏi phụ thân ta đi~!” Trần Trác không phục lớn tiếng nói.

“Lão phu xác thực cũng từng nghe thấy, aizzz, thiên hạ vốn đang thái bình, nhưng không biết vì sao quốc chủ Thanh Long lại hành động xằng bậy thế chứ.”

Nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của ta, Trần đại nhân gật đầu nói.

“Còn không phải sao, hiện tại Thanh Long quốc cùng Thánh Ngưng quốc đều đóng lực lượng chủ chốt ở biên giới, nghe nói lần này là quốc chủ Thanh Long ngự giá thân chinh, quốc sư Thánh Ngưng quốc cũng chạy tới biên quan, chiến sự hết sức căng thẳng!” Trần Trác thấy ta cảm thấy hứng thú với chủ đề của hắn, càng thêm hưng phấn.

“Vô cớ xuất binh, chắc chắn thất bại.” Cúi đầu rót đầy một ly rượu ỳnh, trong lòng lại không biết tư vị ra sao.

“Thế nào là vô cớ xuất binh chứ? Trên dưới Thanh Long quốc đều nói là Mộ Dung Huyền bắt hoàng hậu tương lai của Thanh Long quốc, cho nên cảm thấy bị vũ nhục, khiến dân chúng bất bình.”

Ly rượu “choang” một tiếng rơi trên mặt đất.

Rượu tung tóe ướt bộ váy tơ tằm mới đổi.

“An An, cô không sao chứ?” Trần Trác dùng tờ lụa lau y phục giúp cô, giọng điệu nóng nảy.

“Không sao... Không có việc gì, mới vừa rồi có chút mất hồn, thật xin lỗi.” Ta máy móc đáp lời.

Nhưng lòng như thế nào cũng không bình tĩnh được.

Mộ Phi Hàm, người muốn bức An An không còn đường lui sao?

Không trở thành nữ nhân của người liền trở thành tội nhân của thiên hạ?

Mộ Phi Hàm, ngay cả chờ đợi chút yên tĩnh cuối cùng của mình cũng không thể được sao?

Mộ Phi Hàm, ta không yêu ai, ai ta cũng không yêu có được không?

“Không chiếm được nàng thì phá hủy nàng, như thế nào?”

“Lão nạp thấy cô nương sẽ vì muôn dân trăm họ mà suy nghĩ.”

“Ở trong lòng đệ tử, nàng chưa bao giờ là Thiên Mệnh chi nữ, nàng chỉ là nữ tử mà Đình nhi muốn ở gần cả đời. Nếu trời cao cảm thấy yêu cầu như thế cũng là xa xỉ, vậy Lý Uẩn Đình con chống lại ông trời thì có sao chứ?”

Ký ức từng khúc một chồng lên nhau, khiến ta thật khó thở.

Đến tột cùng, lựa chọn như thế nào mới đúng đây.

Đến tột cùng, ta nên đi nơi nào?

Ta ở thành Ung Châu bình thản sống qua ngày, nhất định có thể là một người khách vội vã qua đường sao?

“Nói đến quốc sư Thánh Ngưng quốc, đều đồn rằng hắn có pháp lực thông thiên, từ xưa đến nay chỉ có một mình hắn, chỉ là tại sao hắn lại muốn bắt cóc hoàng hậu tương lai của Thanh Long quốc cơ chứ? Chẳng lẽ là hồng nhan họa thủy?” Niệm Tâm cũng rất hứng thú nói tới.

“Có thể khiến quốc chủ Thanh Long điều động binh lực, nhất định nữ tử đó phải có chỗ hơn người, không biết nàng có sánh bằng đệ nhất mỹ nữ Mâu Lạc Ảnh của Hoài quốc chúng ta không nhỉ?”

Không nhận thấy được ta khác thường, Trần Trác vẫn còn đang hưng phấn nói. Hai mắt sáng như vì tinh tú nhìn ta.

Giơ ly rượu lên, che giấu sự khổ sở bên môi.

Hồng nhan họa thủy... Chưa bao giờ nghĩ tới ta sẽ có liên quan tới cái từ này.

Chẳng lẽ một lòng theo đuổi hạnh phúc của mình là sai lầm rồi ư?

Tai kiếp trăm năm một lần theo lời Thanh nhi, thật sự sắp tới rồi.

Thanh nhi nói chỉ có ta mới có thể hóa giải nó, nhưng mà ta có thể làm gì chứ?

Đi cầu xin Mộ Phi Hàm ư? Lần nữa xuất hiện trong sinh mệnh của Huyền nhi ư?

Còn khiến cho trái tim của Lý Uẩn Đình đau thương thêm nhiều lần...?

Hay là

Chỉ mong say triền miên không muốn tỉnh lại!

Nâng ly cạn chén,

Rượu cay tai nóng.

Trần đại nhân nhìn trăng bên cửa sổ, nhẹ giọng nói.

“Lô hoa bị hạ, ngọc tuyết miên vân, bảo toàn đặc nhất oa dạ khí; trúc điệp bôi trung, ngâm phong lộ nguyệt, đoá ly liễu vạn trượng hồng trần.”

(Bông lau ngã xuống, tuyết nằm mây ngủ, giữ trọn bầu không khí của ban đêm, đùa gió trên trăng, chốn hồng trần xa vạn trượng)

Đột nhiên rất hâm mộ Trần đại nhân trước mắt, chức quan không lớn, lại có thái độ cởi mở hơn người bình thường rất nhiều.

“An An kín Trần đại nhân một ly!” Có lẽ là chỉ muốn thoát khỏi thương cảm trong lòng, ta giờ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Không biết tại sao cô nương lại muốn mời lão phu?” Cũng uống cạn rượu trong ly, Trần đại nhân cười híp mắt nhìn ta.

Mà ta, đã hơi say rồi.

Chậm rãi đứng lên, rời khỏi bàn rượu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người “két” một tiếng mở cửa ra.

Gió đêm lành lạnh thổi vào, khiến người ta cũng tỉnh táo không ít.

Ta say, hay là ta tỉnh.

Ta nhiều loạn tam quốc, hay là tam quốc nhiều loạn ta.

Ta vượt qua ngàn năm mà đến, còn mang theo thù hận chưa dứt của ba kiếp trước.

Đến tột cùng vì sao lại an bài như thế?

Đến tột cùng là Trang Chu mộng điệp hay là Điệp mộng Trang Chu?

Ta thật sự chẳng hiểu được nữa.

45. Chương 46: Chương 46'

46. Chương 47: Cuộc Nói Chuyện Ban Đêm'

47. Chương 48: Vượt Ngục

Khóa sắt “Cạch” một tiếng rồi mở ra, cây đuốc chiếu sáng khắp căn phòng, theo sau là mười tên thị vệ, Lạc Ảnh xuất hiện ngay trước mặt của ta.

“Cô thật đúng là rất nhớ thương bằng hữu cũ như ta đây, mới sáng tinh mơ mà đã tới thăm rồi~” Giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng dậy, tỉnh bơ nói.

Thái độ Lạc Ảnh hôm nay rất khác thường, nàng ta không mặc áo trắng nữa, ngược lại trên người toàn châu ngọc thanh thúy, hoa mỹ khác thường.

“An An, ngươi có biết hôm nay là ngày mấy không?” Lạc Ảnh giận quá hóa cười, ánh mắt khiêu khích nhìn ta.

“Không có hứng thú biết.” Ta miễn cưỡng đáp lại, làm ra một cái tư thế tiễn khách, “Bây giờ còn sớm lắm, An An còn muốn ngủ tiếp thêm lát nữa.”

Lại một con chuột tùy ý chạy ngang qua chúng ta, trong đồng rơm thỉnh thoảng có một hai con gián chui ra.

Lạc Ảnh nhìn chung quanh một cái, “Người sống an nhàn sung sướng thế, đến tột cùng lúc nào mới cầu xin ta đây?”

Ta nhếch môi cười, nói, “Tâm vô vật dục, tiện thị thu không tể hải, tọa hữu cầm thư, tiện thành thạch thất đan khâu*.”

(*Trích từ cuốn Thái căn đàm luôn nhé, nghĩa thì tại hạ lại xin bó tay rồi)

Lạc Ảnh tiến lên một bước, đầu ngón tay lạnh lẽo siết cầm của ta, “Biết không, ta hận nhất chính là cái vẻ không thèm để ý gì của ngươi, tất cả mọi người đều phải dính bùn lầy trong hồng trần, tại sao chỉ có ngươi là sạch sẽ chứ? Ta muốn phá hủy cuộc đời của ngươi, lòng của ngươi ~!”

Móng tay sắc bén lướt qua gương mặt của ta, khiến hai má đau rát nóng bừng.

Thấy ta không nhìn nàng, tâm tình Lạc Ảnh lại đột nhiên thay đổi mà buông tay xuống, sửa sang trang phục một chút, tự nhiên mà nói, “Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, hôm nay chính là ngày Lý Uẩn Đình sắc phong ta là hậu, cho nên ta ở chỗ này làm bận với ngươi làm gì chứ, thời gian sắp tới rồi.”

Siết chặt hai quả đấm, có lẽ móng tay đã cắm vào trong da thịt, chỉ là loại đau đớn này, chẳng bằng một phần vạn nỗi đau trong tim ta.

Cúi đầu, giống như nước mắt sắp rơi xuống.

Nhưng lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã lấy lại nụ cười rực rỡ nhất, “Vây đi thông thả nhé, không tiễn.”

“Ha ha, An An, ngươi còn có thể nhẫn nại sao? Lý Uẩn Đình sắp thành hôn của ta rồi! Nhất định là trong lòng ngươi đang ghen tỵ nổi điên mới phải?”

Lạc Ảnh không thèm kiềm chế mà ngửa mặt lên trời cười to, giống như giờ khắc này, là thời khắc vui nhất trong cuộc đời nàng.

Nhưng nụ cười kia của nàng ta lại mang theo hai mắt vô hồn, không biết nên cảm thấy đáng hận hay là buồn cười nữa, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, cười nói, “An An còn nhớ rõ trong ‘Lễ Ký’ của Hoài quốc có một đoạn văn, ‘anh vũ năng ngôn, bất ly phi điều, tỉnh tỉnh năng ngôn, bất ly cảm thú, kim nhân nhi vô lễ, tuy năng ngôn, bất diệc cảm thú chi tâm hồ?’”

(*Chim Anh vũ biết nói song cũng không vượt khỏi loài chim, tinh tinh tuy biết nói nhưng cũng vẫn là loài cầm thú. Nay người không có lẽ thì cho dù biết nói cũng có khác gì lòng dạ cầm thú đâu? => Anh vũ ở đây chính là vẹt, kết)

Đến nay còn nhớ về mặt bởi vì quá phần nộ mà lúc trắng lúc xanh của Lạc Ảnh, nghênh ngang rời đi, ngoan độc bỏ lại một câu, “An An, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết ~!”

Lúc nàng ta đi rồi.

Ta cong gối ngồi dưới đất.

Dựa lưng vào vách tường.

Nhắm chặt hai mắt.

Sống không bằng chết sự? Người thương sắp lấy người khác, chẳng phải chính là tâm trạng như thế này đó sao?

Nhưng sự quật cường của ta, khiến ta thủy chung không chịu chảy nước mắt.

“Nếu là công lực của ta có thể khôi phục ba thành, nhất định có thể dẫn người chạy ra khỏi nơi này, giết tiện nữ nhân kia!” Giọng nói lo lắng của Đào Yếu truyền qua cái cửa nhỏ bằng đầu nắm tay ở phía bên kia.

Đúng vậy, ta sớm nên nghĩ đến Đào Yếu không giống với ta, nàng có võ công, sợ dĩ bị nhốt ở đây, nhất định là bởi vì bị mất hết công lực.

“Làm sao thì võ công của cô mới khôi phục lại được?” Lời nói của Đào Yếu đã đẩy lên một tia hi vọng muốn chạy trốn cho ta.

“Lúc ấy Mâu Tàn nhốt ta vào nơi này được là do đã ép ta uống Nhuyễn cốt tán, nhưng làm sao có thể tìm được thuốc giải ở trong lao ngục này chứ? Trừ phi. . . . . A. . . . . Ta nhất định là muốn đi ra ngoài đến diên rồi, làm sao có thể chứ?”

Lời muốn nói lại thôi của Đào Yếu tác động đến toàn bộ suy nghĩ của ta, “Trừ khi cái gì, cô nói mau đi?”

Thở dài một cái, Đào Yếu mới chậm rãi nói, “Người đời đều lưu truyền thiên hạ có tam đại chí bảo, Hoài mộ trầm, Giao Nhân Lệ, Bạch Lan Thần Ngọc. Trong ba thứ này thì Bạch Lan Thần Ngọc có thể giải bách độc, ha ha, An An, cô cứ coi như là nghe thấy một câu chuyện cười đi, chúng ta đi đâu tìm Bạch Lan Thần Ngọc cơ chứ?”

“Cạch ~!” Qua cái cửa nhỏ, ta vút một thứ qua, gấp không thể chờ mà nói, “Thử nhìn một chút ~!”

Vách tường bên kia truyền đến cái giọng khàn khàn kèm theo vẻ không tin nổi, “Đây chính là Bạch Lan Thần Ngọc?”

“Nếu như có thể giải được độc của cô thì đúng là nó rồi ~!”

Ta nhắm mắt lại nhẹ nhàng cầu nguyện, đây là lần đầu tiên nỗi lòng tham van xin trời xanh, hi vọng khỏi ngọc bội Bạch Lan mà Mộ Phi Hàm tặng cho thật sự là Bạch Lan Thần Ngọc như lời Đào Yếu nói, nếu có thể kêu tỉnh ta và Lạc Ảnh thoát khỏi giấc mộng, thì nó nhất định không tầm thường.

Sát vách yên tĩnh lại, chỗ cửa nhỏ truyền đến tiếng nôn tháo đều đều của Đào Yếu.

Trong lòng dấy lên hi vọng, nếu ta có thể kịp thời đi ra ngoài, đi thuyết phục Mộ Phi Hàm, đi cảnh cáo Lý Uẩn Đình, vậy có phải có thể cứu vãn tam quốc thoát khỏi một trận nước sôi lửa bỏng không đây?

Lo lắng đi tới đi lui, không biết đã qua bao lâu, chỉ nhìn thấy ngọn lửa trên tường ở bên ngoài nhúc nhích có quy luật, phát ra tiếng vang đôm đốp đôm đốp.

Cho đến khi.....

“Ầm ~! Ầm Ầm ~!”

Ta sợ hết hồn, vội né cách xa một thước.

Nhìn bóng người mơ hồ đứng giữa đồng gạch đỏ nát, ta mắt không chế hô to, “Đào Yểu ~! Cô muốn cứu ta cũng không nên đập đổ tường như thế ~! Bây giờ cả thế giới đều biết chúng ta muốn trốn ngục rồi đấy ~!”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng của cai ngục, đầu ta đau đến mức phải xoa xoa trán.

“Vô công người ta vừa mới khôi phục, nên không khống chế được cảm xúc tí thôi mà, với lại đây là tường đều gì thế, mới đụng nhẹ một cái, đã sụp rồi ~!” Đôi mắt đào hoa của Đào Yểu vừa giống như là oán rồi lại giống như giận nhìn ta, mồ hôi lặn bùn trên mặt từ từ chảy xuống.... Trên cái đầu rối tinh rối bù còn dính không ít rơm.... Xem ra thật sự là bị nhốt lâu quá rồi - -

Ta âm thầm dề xuống cảm giác buồn cười trong lòng, hiểu ngầm động tác của nàng, vội vàng làm bộ đỡ nàng, lớn tiếng oán trách với tên cai ngục kia, “Đã sớm phản ánh với các người là nhà giam này nhiều chuột rồi, mà ai cũng không thèm để ý, lần này xong rồi nhé, rõ ràng rành rành đám chuột đó làm sập tường rồi, ta thấy này, mấy người đang bị nhốt ở đây đều có hy vọng rồi, chờ mấy con chuột này cứu bọn ta ra khỏi nhà giam là được ~!”

“Chuột?” Cai ngục Giáp có chút hoài nghi nhìn về cai ngục Ất, cai ngục Ất lại trưng cầu ý kiến nhìn về phía cai ngục Bính....

Chít chít..... Tiếng nghị luận vang lên.

“Còn thương lượng cái nổi gì, không thấy vị cô nương bên cạnh ta đã ngất đi rồi sao? Mặc dù chúng ta bị nhốt ở đây, nhưng dù sao cũng là người hữu dụng với chủ tử của các người, nếu không mang nàng đi chữa trị, xảy ra án mạng, xem chủ tử các người trở lại có không lột da các của các người ra hay không ~!”

Nhìn sắc mặt tên cai ngục đột nhiên trở nên hoảng sợ, ta khẽ mỉm cười, biết mình đã đoán đúng, nếu hôm nay là ngày phong hậu của Hoài quốc, thì nhất định Mâu Tần không ở trong phủ.

“Kéttttt!” Một tiếng, khóa cửa theo đó được mở ra, tuyên cáo tự do mới của chúng ta.

Sau đó, ta từng hỏi Đào Yểu, không phải là vô công của cô khôi phục rồi à? Tại sao còn phải phí tâm tư lừa gạt mấy tên cai ngục kia? Mà khi đó tâm trạng nàng vô cùng tốt, tựa vào người ta mà ăn nho, hồi lâu sau, mới miễn cưỡng ném ra một câu, “Lâu rồi không lừa người, nhất thời ngứa nghề ~”

Hôm đó nắm tay Đào Yểu, được nàng bảo vệ ở bên người, nhìn bóng dáng màu hồng đào tung bay cao thấp, giống như cây đào sau cơn mưa vậy, từng cánh hoa rơi xuống, kinh diễm động lòng người, thân hình của nàng cực đẹp, ngay cả lúc giết người cũng nhẹ nhàng giống như bay nhảy, mũi hoặc tầm mắt của mọi người.

Máu tươi dính bên trên ý phục màu hồng đào của nàng, chẳng những không làm giảm sút vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn làm tôn lên cảm giác yêu dị rõ ràng.

Ta chợt nhớ lại Nguyệt Sắc, nữ tử nổi tiếng có điệu múa đẹp nhất trong quốc yến của Thanh Long quốc, chẳng biết tại sao, bóng dáng hai người bọn họ lại đan xen vào nhau, giống như một người, Nguyệt Sắc, dùng bản lĩnh uyển chuyển của chính mình mà dụ hoặc từng nam nhân trong đại điện, nhưng lúc này Đào Yểu cầm kiếm chém giết, là dùng tính mạng của nàng để nhảy múa, từng chiêu từng thức, từng cái nhăn mày hay một nụ cười, đều mê hoặc mọi người rơi vào địa ngục.

Giờ khắc này, ta thật sự tin tưởng, không có ai, có thể chạy trốn khỏi sự quyến rũ của nữ nhân này, thật đúng là một yêu tinh.

Ngày đó chúng ta tay trong tay chạy vội tới bên bờ suối, đây là suối nước nóng, bốn mùa nhiệt độ bình thường, ta cứ như vậy không chút kiêng kỵ nhảy vào trong nước, bọt nước bắn lên làm tiếng cười của chúng ta như chuông bạc.

Cứ như vậy cười ầm ĩ, không biết đã qua bao lâu.

Cho đến khi chúng ta mệt lử nằm ở bên bờ suối, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, chúng đã cô đơn quá lâu rồi.

“An An, ta có đẹp không?” Đào Yểu lặn đến bên cạnh ta, chống cằm lên cười chói lọi nhìn ta.

Nước suối gột rửa những gì bẩn thỉu ở trên người chúng ta, nàng ấy lúc này, tóc đen hơi xoăn xòa đầy đất, ta chợt cười, đột nhiên hiểu ra, thì ra nàng chính là Nguyệt Sắc, Nguyệt Sắc chính là nàng, hồng nhan tuyết sắc, mị cốt liên thành. Đã từng là kẻ địch, bây giờ lại là bằng hữu.

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.” Ta nhếch môi cười, giơ tay lên nhẹ nhàng chải lại những sợi tóc bị bung ra của nàng.

“Ồ đó có tên của ta kìa, An An, ta thích sự hình dung của cô.” Đào Yếu cười, hai người chúng ta vai kề vai nhìn lên bầu trời.

“An An, cô cũng rất đẹp đấy.”

“Cám ơn cô.” Ta vẫn nằm ngửa, hơi nước mù mịt, làm cho ta có chút buồn ngủ.

“An An, biết không? Lần đầu tiên gặp cô ở quốc yển Thanh Long quốc, ta đã suy nghĩ, đến tốt cùng là nam tử nào mới xứng có được một nữ tử không nhiễm bụi trần như cô đấy, ta nghĩ ta đã biết vì sao Lạc Ảnh lại ghen ghét cô như thế, bởi vì cô có thứ mà nàng vĩnh viễn không bao giờ có được.” Giọng điệu khàn khàn khêu gợi, tuy là khen ngợi nhưng lại rất thành khẩn.

“Đào Yếu, cô sai rồi, ta căn bản chỉ có hai bàn tay trắng.” Nở một nụ cười yếu ớt, ta có cái gì chứ? Là tình yêu của Lý Uẩn Đình hay là một cuộc sống hoàn mỹ? Luôn là không cầu được, cầu không được, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng tự nói với mình, ta chưa bao giờ có được nó, nói như vậy, lúc rời đi, tim cũng sẽ không đau đớn như vậy?

Yên lặng một hồi lâu. Chúng ta cứ như vậy mất hồn nhìn suối nước nóng trên bầu trời, trời không quang đãng, có chút âm u.

Một lát sau, bầu trời có tuyết bay, nhẹ nhàng rơi từ trên trời xuống.

Đào Yếu chợt đứng lên, ống tay áo màu hồng đào đón gió bay, kéo ta đứng dậy khỏi mặt đất, nói, “Đi, An An, ta dẫn cô đi tìm Lý Uẩn Đình!”

48. Chương 49: Không Biết Đường Về (mộ Phi Hàm)

Đã quên mất đây là lần thứ mấy ngồi ở cung Thúy Vi tới lúc trời sáng. Chỉ đơn giản là khi đi tới nơi này, mới có thể cảm thấy nàng thực sự tồn tại, nàng không phải là một giấc mơ của ta, nàng đã từng ở trong cung Thúy Vi cười rực rỡ như hoa, nàng đã từng ở cung Thúy Vi kéo vạt áo của ta, khóc lóc làm ướt lồng ngực của ta, thậm chí, ở chỗ này, ta đã từng hôn nàng.

Đúng vậy, nhất định nàng đã quên mất ta, quên mất rằng ta không phải từ giờ khắc này mới yêu nàng.

Còn nhớ rõ lúc mười tuổi theo phụ hoàng cải trang đi tuần đến Hứa châu. Một đứa bé vẫn còn nhỏ như ta đương nhiên sẽ lén chạy ra ngoài chơi.

Đã không nhớ ra được là ở ngoại ô nào, cảnh liễu rủ xuống đất, từng khối đá xây thành bờ sông, một tiểu nữ oa hồng hào cầm cần câu trong tay, cứ nhìn cá bơi tung tăng giữa sông, miệng thì liên tục lẩm bẩm.

“Bây giờ tao muốn ăn chúng mày rồi~ Con nào cảm thấy không sống được thì tự động lên đây đi, nhưng không được chen lấn đòi xếp hàng đâu đấy ~ cái con có hoa văn kia, nói mày đấy, mày chen cái gì mà chen? ! Cũng không phải là đuổi máy bay!”

Còn nhớ rõ vẻ mặt sững sờ lúc ấy của ta, nào có người nào câu cá như nàng vậy chứ? Còn nói mấy lời kỳ quặc thế kia.

“Đuổi máy bay?” Cứ như vậy đi tới bên cạnh nàng.

Gương mặt như quả táo nâng lên, lúc thấy ta, trong ánh mắt lóe lên sự thất vọng khó nén.

Ngay sau đó chu miệng lên, nói, “Ta tới từ sao Hỏa, đừng để ý tới ta.”

Cúi đầu tiếp tục câu cá.

“Nhưng mà ta muốn biết!” Từ nhỏ chưa bao giờ có ai không nghe lời của ta cả, lời của nàng..., khiến ta cực kỳ để ý.

Nặng nề để cần câu xuống, tiểu oa nhi đó đứng dậy, đi tới bên cạnh ta, móc móc ngón trỏ, nói, “Anh bạn nhỏ, đừng chọc tỷ tỷ tức giận ~!”

Nhìn nàng mới cao đến ngực mình, ta thật đúng là vừa bực mình vừa buồn cười, vì vậy nhấn mạnh, “Nói cho ta biết!”

Nàng kích động tiến lên một bước.

Một khắc kia, đã xảy ra tình huống mà không ai trong chúng ta ngờ tới.

Cái tiểu ngu ngốc này đã tự giẫm lên váy của mình, thẳng tắp đổ xuống người ta, nàng khi đó, thật sự rất nặng, bị nàng va phải, ta không kịp chuẩn bị, té nằm ngửa ở trên cỏ, mở to hai mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của nàng in ở trên môi của ta.

.....

“Ta. . Ta sẽ không chịu trách nhiệm!” Trên cỏ, chúng ta vai kề vai mà ngồi, nhìn nàng có chút chột dạ rồi lại lớn tiếng nói.

“Vậy thì nói cho ta biết máy bay là cái gì, nếu không ta sẽ nói với cha ngươi là ngươi hôn ta!” Đến nay nhớ tới lời uy hiếp lúc đó của mình, ta vẫn cười ra tiếng.

Nàng hí hóp mắt nhìn ta từ đầu đến chân một lần, một lát sau mới nói, “Được rồi, dù sao ngươi cũng là con nít, cũng lâu lắm rồi ta chưa nói chuyện như thế với người khác rồi.”

Học theo bộ dáng của nàng, ngậm lấy cọng rơm, nghe giọng điệu ngọt ngào của nàng.

“Ta đến từ một nơi rất rất xa, nơi đó xã hội rất phát triển, giao thông rất tiện lợi, nếu ngồi máy bay đi từ Thanh Long quốc đến Hoài quốc, chỉ cần nửa canh giờ là đến rồi. Nhìn thấy chim bay trên bầu trời chứ? Máy bay chính là một loại phương tiện chuyên chở, có thể bay trên trời, bay rất cao rất cao ở trên trời, xuyên qua những tầng mây.”

“Đó không phải là thần tiên ư?”

Nàng mỉm cười nhìn ta một cái, rồi nói, “Đối với niên đại này của các ngươi, cuộc sống của quê hương ta có lẽ giống như thần tiên, ở quê hương của ta, ngươi có thể đi lên những vì sao, có thể bắn vệ tinh vào trong vũ trụ, như vậy là có thể biết trước thời tiết tương lai rồi. Nếu ta và ngươi cách nhau rất xa mà muốn nói chuyện với nhau, chỉ cần gọi điện thoại là được rồi, hoặc là lên mạng tán gẫu, tóm lại là rất nhanh và tiện đấy.”

Mặc dù không hiểu lắm, nhưng vẫn bị mê mẩn với sự miêu tả của nàng, đặt chân lên những vì sao, biết trước thời tiết của tương lai, đây đều là những chuyện mà ta chưa bao giờ nghĩ tới. Thậm chí không khỏi say đắm vì nụ cười của nàng.

“Ta có thể tới quê hương của ngươi nhìn một chút không?”

Nhưng mà lời của ta lại làm nàng cau mày lại, trong nụ cười của nàng không nên có sự ưu thương đó, “Ngay cả bản thân ta cũng không trở về được, có phải là ta có chuyện cần phải làm cho xong ở đây hay không, cho nên trời ới an bài như vậy, ha ha, ta nên về nhà rồi.”

Không kịp ngăn cản nàng, bóng người nho nhỏ đó cứ như vậy xa dần tầm mắt của ta.

Sau này, ta mới biết nàng gọi là An An, là nhị tiểu thư của Bích Du Sơn Trang.

Sau này, ta luôn luôn nghĩ, ta nên làm thế nào để giấu nàng thật kỹ đây? Dùng tất cả thiên hạ của ta sao?

Trước khi phụ hoàng băng hà đã kéo tay của ta, nói, “Làm một Đế vương, đừng hy vọng xa vời với thứ tình yêu của người bình thường.”

Một năm kia, phản loạn trong nước nổi lên bốn phía, cục diện chính trị rung chuyển.

Vì vậy ta lặng lẽ chôn sâu một người tên là ‘An An’ vào trong đáy lòng.

Yên ổn thiên hạ, cười Di nhi, ngày ngày bận rộn trong kế hoạch mà trôi qua, ta cho rằng ta đã quên tiểu oa nhi dưới cảnh liễu mà nở nụ cười trong sáng của năm đó rồi, người mà, chung quy vẫn nên thực tế một chút, hãy quên đi sự hoảng hốt động lòng của ngày đó đi, để nữ tử trong sáng đó được tự do thôi.

Mà ta cuối cùng nghĩ, có phải trời uốn hành hạ ta không nữa?

Di Nhiên Sơn Trang.

Nữ tử đó nói mình tên ‘Mạc Ly’.

Dáng người xinh đẹp, diễm tĩnh và xinh đẹp.

Cho đến khi nàng khẽ túm góc áo của ta, cho đến khi vai kề vai cùng ngồi với nàng lần nữa, cho đến khi lần nữa được nghe giọng nói êm ái đó của nàng.

Tim đã ngừng đập như thế.

Mới đột nhiên giật mình, thì ra là, nàng chưa bao giờ rời đi, nàng vẫn khắc sâu ở trong trí nhớ của ta.

Cho dù nàng đọc ngàn lần, cũng không chán.

Nàng vẫn cơ trí, vẫn hoạt bát như thế, nhưng nàng đã yêu người khác.

Bên bờ Thương Hải, từng giọt nước mắt của nàng, đều thấm sâu vào trong lòng của ta.

Một khắc kia có chút điên cuồng đưa tay của mình ra, chấp nhận lời thề của mình, không muốn bỏ qua nữa, tay của ta, chỉ chờ nàng nắm lấy.

Mà ta chưa từng nghĩ tới nàng lại nhớ nhung Lý Uẩn Đình như thế, trong sinh mệnh của nàng, là ta tới quá sớm, hay là quá chậm?

Nếu sớm một chút phát hiện mình yêu nàng, như vậy kết cục có khác hay không.

“Nếu giải tán hậu cung chỉ cưới một mình nàng, có phải sẽ sạch sẽ không?”

“Người sẽ không.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngươi là Mộ Phi Hàm.”

“Ha ha, đáp hay lắm, bởi vì ta là Mộ Phi Hàm, nếu giải tán 3000 mỹ nhân chỉ vì một nụ cười của nàng, vậy thì ta đúng là điên rồi.”

Nàng không biết lúc ta nói những lời này với nàng, tim ta đau đến nhường nào, nhìn nàng ngày ngày nhớ nhung Lý Uẩn Đình, ta hận sự bất lực của mình đến mức nào, ta hiểu rõ, nếu như nàng chịu ở lại bên cạnh ta, vậy thì giải tán hậu cung thì như thế nào? Chỉ là nàng không chịu hưởng tới thứ ta muốn, nàng không muốn....

“Nghê thường nhất khúc thiên phong thượng, vũ phá trung nguyên thủy hạ lai.”

“An An cũng nghĩ như vậy sao?”

“Đạo trị quốc, dĩ nhiên là quản lý tài sản làm đầu, nhân tài làm gốc.”

“Chuyện xấu trong thiên hạ nhiều vô kể, phải có cách, An An nghĩ sao?”

“Nữ tử vô tài mới là đức. Đêm đã khuya, nên ngủ.”

Nàng không chịu, vẫn không chịu, rõ ràng là một nữ tử chói mắt như thế, nhưng lại muốn che giấu ánh sáng của mình. Chỉ vì cự tuyệt ta sao?

Người đời đều nói phàm là người gặp qua Mộ Dung Huyền, đều sẽ tự ti mặc cảm.

Một thân áo trắng, hô phong hoán vũ, tuyệt sắc thiên hạ.

Những thứ này, ta vốn đều chưa bao giờ để ý đến, nhưng khi hắn nắm tay An An, khi ta biết bọn họ đã có thân thiết da thịt, ta chỉ biết, ở trên đời này, ta và Mộ Dung Huyền, chỉ một người có thể sống.

Bởi vì, không ai có thể cướp An An của ta đi.

Từ khi biết nàng, ta biết ngay nàng khác mọi người, An An của ta, đến từ nơi thần tiên cư ngụ đấy, có phải cũng bởi vì như vậy, cho nên nàng mới không thêm để ý đối với tất cả mọi việc trong thế gian này, nàng không thêm vinh hoa phú quý ta đưa cho, không thêm để ý sự thương yêu dịu dàng ta luôn cho nàng.

Nữ tử như gió xuân ấy, sẽ khiến cho những nam nhân yêu nàng cảm thấy thất bại, đến tột cùng, dùng lưới tình như thế nào mới có thể làm nàng dừng lại đây?

Lý Uẩn Đình, Mộ Dung Huyền, những nam nhân này đều là trở ngại giữa hai chúng ta, nữ tử ta yêu là độc nhất vô nhị, như vậy không phải là chỉ có một vương giả thống trị thiên hạ, mới có thể có được nàng sau cùng ư?

An An, nàng từng nói với ta, Chu U Vương vì nụ cười của Bác Bao Tự, phóng hoa đùa giỡn 3000 chư hầu, cuối cùng dẫn đến cảnh mất nước.

An An nàng từng vừa cười vừa nói, “Tình yêu của Chu U Vương, là khổ luyện*.”

(*Khổ luyện: Yêu cay đắng, khổ sở)

Nếu đã như thế, vậy thì hãy để ta đẩy lửa chiến tranh khắp thiên hạ này, để tình thương tích khắp người, như vậy An An, lúc đó nàng sẽ đau lòng trở lại với ta chứ?

Tình yêu của ta đối với nàng,

Chính là không biết đường về.

49. Chương 50

Đào Yểu đột nhiên đứng lên, ống tay áo màu hồng đào đón gió mà bay bay, kéo ta đứng dậy khỏi mặt đất, nói, “Đi, An An, ta dẫn cô đi tìm Lý Uẩn Đình!”

Không biết dùng sức lực lớn thế nào, mới tránh thoát được tay của Đào Yểu, “Đào Yểu, ta không thể đi.”

“Nam nhân cô thương sắp thú nữ tiện nhân đó rồi! Cô nói cô không đi? Cô điên hay là thay lòng rồi hả?” Đào Yểu dùng sức lắc bả vai của ta, không thể tưởng tượng nổi nói.

“Đào Yểu, cô sẽ không hiểu đâu!” Ta đột nhiên có chút mất khống chế kêu lên, “Ta yêu chàng, ta yêu chàng!”

Hình như tất cả tâm trạng đều phát tiết ra ở ngay giây phút này, “Nhưng Lý Uẩn Đình trúng độc Đoạn trường thảo, mỗi lần động tình sẽ đau đến không muốn sống, ta sao có thể đi gặp chàng đây? Sao có thể. . . . .”

Ngồi bệt dưới đất, ta hận sự bất lực của mình.

Đào Yểu bởi vì lời của ta mà ngây ngẩn cả người, “Độc Đoạn trường thảo? Ta chỉ nghe qua, không ngờ thiên hạ thật sự có loại độc này.”

“Nếu lựa chọn rời đi để thành toàn cho cuộc sống của chàng, ta biết ngay sẽ có một ngày như vậy, Đào Yểu, chúng ta đi Thanh Long quốc!”

Đứng dậy, mặc cho tóc bay loạn trong gió.

Lý Uẩn Đình, Lý Uẩn Đình, sẽ quên An An ư?

Cùng lúc đó.

Hoàng cung Hoài quốc, Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng!”

“Cứu ra chưa?” Lý Uẩn Đình ngẩng đầu khỏi đồng tấu chương, chậm rãi hỏi.

“Ty chúc vô năng, lúc tới đó, An An tiểu thư đã không còn ở trong ngực rồi, ngực tốt nói, một cô nương gọi là Đào Yếu đã mang tiểu thư An An chạy đi rồi!” Hai đầu gối người áo đen quỳ ở trên mặt đất, giọng nói hết sức lo sợ.

“Đào Yếu..... Đào Yếu..... Triển Bằng, đi điều tra người này một chút, tiếp tục tìm tung tích An An, nếu như phát hiện, không cần hiện thân, nhưng nhất định phải bảo vệ cẩn thận, biết không?” Để tấu chương xuống, chân mày Lý Uẩn Đình nhẹ nhàng giãn ra.

“Tuân mệnh!”

Triển Bằng khom người lui tới cửa, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Thuộc hạ tự biết vượt quá, nhưng Mâu Tần lòng lang dạ thú, vì sao Hoàng thượng chậm chậm án binh bất động?”

Vẻ lo lắng hiện lên trên mặt Triển Bằng.

Bờ môi lua hiện lên một nụ cười bí ẩn, không trách tội Triển Bằng, cũng không có giải thích, chỉ ra vẻ như không quan trọng mà nói một câu, “Trờ chơi mèo vờn chuột, chính là phải như vậy, mới có thể làm người ta thích thú.”

Triển Bằng không nói gì nữa, lui xuống, nhưng đi theo chủ tử lâu như vậy cho nên hẳn biết rõ, mưu trí của chủ tử, trong tam quốc không ai có thể sánh bằng, lần này, là Mâu Tần lấy trứng chọi đá.

Ước chừng qua thời gian uống hết một ly trà, thái giám Tư Lễ khom người đi vào hành lễ, nhìn thấy khoe miệng cười yếu ớt của Hoàng thượng, tâm tình buông lỏng một chút.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm nay đại điển phong hậu vẫn cử hành bình thường chứ ạ?”

“Cử hành chứ, tại sao lại không?”

Nụ cười bên môi Lý Uẩn Đình càng sâu hơn, nhìn bóng dáng của thái giám Tư Lễ từ từ lui ra ngoài, lầm bầm, “Làm hại nha đầu bảo bối của ta, Mâu Lạc Ảnh, người nên bị trừng phạt như thế nào đây?”

Trên Trích Tinh lâu.

“Nương nương, hôm nay người thật đẹp, nương nương không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Hoài quốc, từ nay về sau nhất định là 3000 sủng ái đều ở trên người người hết!”

Tỳ nữ bên cạnh Mâu Lạc Ảnh nhỏ giọng nịnh nọt.

“Chỉ được cái ba hoa.” Mâu Lạc Ảnh quả trách, nhưng lại khó nén ý cười trong mắt.

Ngồi ở trong rèm, nhìn bách quan chỉnh tề xếp thành hàng ở phía dưới, nàng ta kích động không kìm chế được.

Lập tức, lập tức thôi, lập tức Lý Uẩn Đình sẽ cầm tay của nàng, đi tới trước Trích Tinh lâu, lập tức nàng sẽ trở thành Hoàng hậu của Hoài quốc, nam tử như gió này rốt cuộc cũng có một ngày phải quỳ gối dưới váy của nàng, nàng là nữ tử đẹp nhất tam quốc, không ai có thể sánh với nàng!

“Hoàng thượng giá lâm! Thái Hoàng Thái hậu giá lâm!” Đám văn võ bá quan đồng thanh hô vạn tuế.

Mâu Lạc Ảnh kích động đứng dậy, thậm chí có chút ngượng ngùng nhìn am nhân đang đi về phía mình, nhìn bóng dáng cao lớn rắn rỏi này, nhìn đế vương luôn có nụ cười ở trên mặt kia, tại sao chỉ nhìn hắn, tim cũng đập mạnh như thế?

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến Thái Hoàng Thái hậu!” Chậm rãi hành lễ, dùng một tư thế ưu nhã nhất của nữ nhân.

Thái Hoàng Thái hậu gật đầu một cái, tỳ nữ đỡ Mâu Lạc Ảnh ngồi xuống.

Quan Tư Lễ bắt đầu đọc lời chúc thật dài.

Văn võ bá quan cũng quỳ gối dưới Trích Tinh lâu.

Lý Uẩn Đình vẫn luôn không mở miệng, cũng không ngăn cản, thậm chí ánh mắt còn giữu cột nhìn Lạc Ảnh đang đứng ở bên cạnh hắn.

Bỗng nhiên, ở dưới chỗ đám bách quan đang quỳ có một võ tướng tuổi còn trẻ với bộ râu quai nón đột ngột đứng lên, trong mắt hiện đầy tia máu.

Hô to một tiếng, “Không thể!”

Đám người xôn xao cả lên vì lời nói của hắn.

Trong nháy mắt, kiếm của ngự lâm quân đã gác ở trên cổ hắn.

“Mâu Lạc Ảnh là đồ tiện nhân bội bạc, tham luyến phú quý!” Hình như võ tướng trẻ tuổi kia đã không thèm để ý tới sống chết, khàn cả giọng gào lớn.

“Hoàng thượng!” Trên Trích Tinh lâu, vẻ mặt Mâu Lạc Ảnh hốt hoảng nhìn tình huống đột nhiên xảy ra.

“Dẫn hắn đi lên!” Lý Uẩn Đình xoay người ngồi vào ghế rồng to lớn, từ đầu đến cuối đều chẳng thèm nhìn Mâu Lạc Ảnh một cái.

“Từ nhỏ ta đã có quan hệ thân thiết với Mâu Lạc Ảnh, đã tự định chung thân, không ngờ nàng lại bội bạc, thấy người sang bắt quàng làm họ, hôm nay cho dù Hoàng Nghị ta phải liều cái mạng này, cũng muốn vạch trần bộ mặt thật của tiện nhân này!” Hoàng Nghị quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm Mâu Lạc Ảnh, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Hoàng thượng! Thần thiếp vốn không hề quen biết hắn, Lạc Ảnh bị oan!” Nước mắt lo lắng hiện đầy hốc mắt Lạc Ảnh.

“Hoàng thượng, tiểu nhân và Mâu Lạc Ảnh đã có thân thiết da thịt, Hoàng thượng nghiệm chứng thì sẽ biết.”

“Nói vậy! Lúc ta tiến cung, cũng sớm đã thông qua kiểm tra!”

“Người đâu! Truyền ma ma Tư Lễ trong cung!”

Sau ngày đó, người dân Hoài quốc đều đồn nhau lại rằng, Mâu Lạc Ảnh không tuân thủ nữ tắc, thân không còn trong trắng mà còn vọng tưởng gả vào Hoàng thất.

Sau ngày đó, người của Hoài quốc đều ngợi khen lòng dạ quân chủ rộng lớn, quân không đoạt thê của thần tử, chẳng những không trách tội Hoàng Nghị bất kính, ngược lại còn ban Mâu Lạc Ảnh cho hắn, lệnh quân giáo nghiêm ngặt.

Chỉ là ngày hôm đó, An An đang trên đường tiến về phía Thanh Long quốc cho nên không biết.

50. Chương 51: Đường Về

Vừa vào Thanh Long quốc.

Tin tức hai nước sắp khai chiến đã xôn xao cả lên.

Ngày đêm vội vã đi tới, chỉ mong có thể chạy tới hù quan khi chưa khai chiến, ta cũng không biết mình có thể làm gì, nhưng lại không dám đi chậm bước chân.

Trên đường, ta hỏi Đào Yếu, năm đó nàng cùng Âm Dạ được giao nhiệm vụ gì.

Nàng tựa vào xe, mắt vô hồn nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi khắc ra ba chữ, “Tề Gia Bảo.”

Thân thể ta chấn động.

Vậy mà ta vẫn tới chậm một bước.

Đội ta từ biên giới Thanh Long chạy tới hù quan, chiến tranh đã bắt đầu rồi.

Khói bụi chiến tranh tràn ngập, lòng người bàng hoàng.

Tiền tuyến phong tỏa rất nghiêm mật.

Ta và Đào Yếu không thể vào được. Ngồi ở trong nhà trọ, nghĩ mãi mà không ra.

Ngay vào lúc này, một hàng binh lính đi tới cửa.

“Trần phó tướng! Thế cục bây giờ như thế nào? Có thể phiên ngài tiết lộ chút ít hay không?”

“Vị cô nương này, ta có thể ngồi ở đây chứ?” Là giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai.

Giương mắt lên, đã đối diện với một đôi mắt giống như đã từng quen biết.

“Trần Trác!” Ta kinh hô lên tiếng, kể từ lúc tách ra, hấn thay đổi thật nhiều, màu da đã trở nên rám nắng, vẻ mặt càng thêm cương nghị, nếu không phải trong mắt hấn vẫn thẳng thắn như cũ, ta thiếu chút nữa đã không nhận ra hấn.

“An An, bây giờ chiến tranh loạn lạc, sao cô lại tới đây?” Hấn cũng vui mừng mà hiện rõ lên mặt.

Kích động muốn tiến lên cầm tay của ta, dừng một chút, rồi hình như nhớ tới điều gì đó nên bỏ xuống, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Này! Ta nói hai người các người tình cũ gặp mặt, cho nên ném ta sang một bên rồi hả?!”

Ta lên trước một bước che miệng Đào Yếu, trừng nàng một cái, cười nói với Trần Trác, “Đây là Đào Yếu, bạn tốt của ta, trừ vóc người xinh đẹp, miệng lưỡi sắc bén, thích gạt người thì không có khuyết điểm gì cả.”

“Nguyệt Sắc nhất vũ khuynh thành, ta đã từng thấy cô.” Trần Trác quay đầu đi, lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Hả? Huynh yêu ta rồi hả?”

“Không có.”

“Đáng tiếc thật đấy.”

Tiểu thiếu nữ vô cùng quán tính bắt đầu phóng điện, ta cố gắng hít thở một hơi thật sâu, nói tiếp, “Đây là Trần Trác, bằng hữu ta quen biết ở Dung thành.”

Đợi đến lúc ba người chúng ta ngồi xuống, ta có chút gấp không thể chờ, hỏi Trần Trác, “Làm sao huynh lại lên làm Phó tướng của Thanh Long quốc?”

“Mẫu thân ta là người của Thanh Long quốc, ta tới tìm bà ấy.”

“Vậy chiến sự trước mắt như thế nào?”

“Những thứ này rất quan trọng với cô ư?” Trần Trác nhìn ta, trong mắt là thăm dò thành khẩn.

“Rất quan trọng.” Ta biết rõ những điều ta hỏi hấn là quân tình không thể tiết lộ, nhưng ta cũng có lý do không thể không hỏi.

Chậm rãi thở dài một cái, Trần Trác nhỏ giọng nói, “Hai bên giao chiến kịch liệt ở Tứ Thủy, vốn là thực lực quân ta gấp mấy lần Thánh Ngưng quốc, nhưng không biết là quốc sư của Thánh Ngưng quốc dùng yêu pháp gì hô mưa đá, khiến bây giờ chiến sự giằng co, quân ta nửa bước cũng khó đi, chết rất nhiều.”

“Nếu không đánh được, tại sao không rút quân?” Đào Yếu chọt chen miệng hỏi.

“Ý hoàng thượng là, tinh lực của Mộ Dung Huyền nhất định sẽ có lúc cạn kiệt, chỉ cần kiên trì, làm cạn kiệt linh lực của hấn, chúng ta nhất định có thể san bằng Thánh Ngưng quốc.” Nói xong câu đó, hai mắt của Trần Trác sáng quắc nhìn ta, nói, “An An, cô hỏi thăm chuyện này để làm gì?”

Không trả lời vấn đề của hấn, trong lòng ta đang rối bời.

Chiến tranh bắt đầu rồi, thật sự đã bắt đầu, những sinh mạng vô tội này, thật sự chết bởi sự ích kỷ của ta ư?

Ta đứng dậy, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, kích động cầm tay của hấn, nói: “Trần Trác, ta muốn đến quân doanh!”

Ba tháng sau.

Người bị thương được mang đến nằm rải rác khắp mặt đất.

Quân dân Thanh Long quốc chỉ cần nhắc tới Mộ Dung Huyền thì đều sẽ hoảng sợ nói hắn là ‘Yêu nhân’.

Chỉ một mình Mộ Dung Huyền mà lại có thể ngăn cản mười vạn kỵ binh của Thanh Long quốc.

Còn khiến cho Thanh Long quốc chết vô số.

Mà ta cũng biết, hắn ngày đêm làm phép, sợ là không còn chịu đựng được nữa.

“An An! Mau, người này liên tục chảy máu này!” Theo câu nói lo lắng của Đào Yếu mà nhìn lại, Đào Yếu một thân nam trang không thềm để ý máu trên mặt, dịu lấy một thiếu niên có chút yếu ớt.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, máu theo bắp đùi của hắn liên tục chảy ồ ạt, hít thở không thông.

Đã qua ba tháng, ta vẫn không có biện pháp gặp Mộ Phi Hàm, thậm chí ngay cả Hằng ca ca cũng không gặp được, dưới tình huống này, muốn gặp được Hoàng thượng hoặc là Thống soái quả thực là khó như lên trời.

Sau khi dùng rượu trừ độc, dùng sức quần băng, tay tê dại giúp người ta xử lý miệng vết thương, suy nghĩ lại vô cùng hoảng hốt, Mộ Phi Hàm, đây là tội nghiệt người mang tới cho ta sao?

“Ai, sợ là chiến sự này sẽ càng ngày càng lớn lên, nghe nói Hoài quốc đột nhiên công kích hải phòng của Thanh Long quốc ta, bây giờ lại không thể gặp quốc vương, sợ là dân chúng phải gặp tai ương.” Vị quân y họ Đỗ từ từ thông thả đi vào, nặng nề thở dài một cái, “Đào Yếu, An An, các người cũng nghỉ một lát đi, đã ba ngày ba đêm không ngủ rồi, sao chịu nổi cơ chứ.”

Ban đêm.

Yên lặng hiếm có.

Trên người nam trang che kín, ta đi ra ngoài lều trại.

Ở chỗ này, thân phận của ta đã là quân y.

“An An, thám tử hồi báo, Mộ Dung Huyền đã sắp không chống đỡ nổi nữa, Hoàng thượng hạ lệnh, ngày mai ở bờ Tứ Thủy, muốn quyết tử chiến.”

“Ừ.”

“An An, cô làm sao vậy? Cô nhất định phải quan tâm những chuyện này sao?” Trần Trác có chút không hiểu mà hỏi.

“Trần Trác, huynh có hận nữ tử khơi lên cuộc chiến này hay không?” Ta xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn hai mắt của hắn.

“Mộ Dung Huyền ức hiếp Thanh Long quốc ta quá đáng, hoàng hậu tương lai cũng dám cướp đi!” Trần Trác lòng đầy căm phẫn nói, sau đó đột nhiên lại thay đổi giọng điệu, nói: “Nhưng ta nghĩ nữ tử kia, nhất định sẽ trốn đi thật xa, thiên hạ đại sự thì liên quan gì tới một nữ tử yếu đuối đó chứ?”

“Trốn đi đâu đây?” Trần Trác.” Ta giương mắt nhìn đáy mắt hắn, không phân rõ vui hay buồn.

“Ta không biết, nhưng ít ra nàng biến mất, ngay lập tức hai nước sẽ không còn lý do giao chiến nữa. Có lẽ qua một quãng thời gian, mọi người sẽ dần dần quên lãng sự tồn tại của nàng.”

“An An, cô định đi đâu? Đã trễ thế này!”

Sau lưng truyền đến tiếng gọi lo lắng của Trần Trác.

Ta quay đầu lại nhướn miệng cười, “Đã lâu rồi chưa ngắm sao!”

Biến mất khỏi tầm mắt của hắn, trong lòng nói tiếp, “Qua ngày mai, không biết khi nào mới có thể nhìn thấy được nữa.”

Lúc rạng sáng, đứng ở trên cổng thành thật cao.

Ánh trăng mờ lung, có thể thấy hai đội quân đang đối chọi ở bờ Tứ Thủy.

Tư thế hào hùng càng lộ vẻ thê lương vô tận.

Trên lưng là điều hâu không lồ làm cả đêm hôm qua.

“Đào Yếu, cô đem lá thư này giao cho thống soái Tề Trại Hằng của Thanh Long quốc, nhìn thấy cái này, hẳn sẽ biết kẻ thù thật sự của mình là ai, yên tâm đi, ta bảo đảm, hẳn sẽ không làm khó cô.” Đưa cho nàng một nụ cười an tâm.

“An An....” Bỏ thư vào trong vạt áo, Đào Yếu há miệng muốn nói gì đó.

Lại bị ta mỉm cười cắt đứt, “Đào Yếu, đi tìm Âm Dạ đi, có hiểu lầm nào mà không thể làm rõ cơ chứ? Huống chi khi đó cô thân bất do kỷ, cả đời này gặp được tình yêu thật sự của mình đã khó lắm rồi, Đào Yếu, nếu cô đã tìm được, thì đừng buông tha, biết không?”

“Muốn ta không buông tha, chẳng lẽ An An cô sẽ buông tha ư? Đừng cho rằng ta không biết cô muốn làm gì! Rõ ràng là cô muốn đi chịu chết!” Đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy Đào Yếu kích động như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái nhỏ đó vì ta mà rơi nước mắt.

Nhưng mà, ta chẳng thể trả lại những giọt nước mắt đó cho nàng, gơ tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, hai mắt của ta bay về phía chỗ thân cây đang lay động, lầm bầm nói, “Gió Bắc thổi rồi đấy...”

Lúc mũi chân sắp rời khỏi mặt đất, Đào Yếu đột nhiên ôm lấy eo của ta, dùng dây thắt eo cột hai chúng ta vào chung một chỗ.

“Cô là đồ ngốc! Theo ta sẽ bị bắn thành bia ~!” Trong gió Bắc, vô lực ngăn cản nàng, ta khàn giọng hô.

“Cô mới là đồ ngốc! Muốn chịu chết cũng phải chờ sau khi ta an toàn đưa cô đến đó đã!”

51. Chương 52: Cái Nhìn Của Trần Trác

Một ngày kia, tướng sĩ hai nước đều nói mình nhìn thấy tiên nữ hạ phàm.

Hai nữ tử từ trên trời giáng xuống, tay áo đón gió mà bay bay, trên chiến trường tràn ngập khói lửa này, bọn họ đã mê hoặc tầm mắt của mọi người, ngay cả cung tiễn thủ*, cũng ngừng hô hấp.

(*Cung tiễn thủ: Người bắn cung tên)

Nữ tử mặc y phục màu vàng đứng dậy từ trong đồng bụi đất, giống như ánh mắt trời phía Đông quyền luyện con người ta.

Mà ta lại biết, nàng chính là An An.

Ba tháng này trăm phương ngàn kế ngăn trở, vẫn không thể bảo vệ nàng sao?

Cuối cùng nàng vẫn muốn đứng ở giữa vạn người, cuối cùng nàng vẫn muốn liều tính mạng của mình sao?

Từ phía xa xa, Hoàng thượng buông cánh tay xuống, thiên quân vạn mã tự động vì nàng tạo ra một con đường đi.

Nhìn nàng dần dần đi tới, đau lòng tột đỉnh.

Đúng vậy, ta đoán được, nàng chính là hoàng hậu tương lai trong miệng hoàng thượng, nàng chính là người mà Mộ Dung Huyền liều chết cũng muốn bảo vệ.

Trừ nàng ra, còn có ai sẽ đi tới hùnh quan* lúc chiến tranh loạn lạc chứ?

(*Hùnh quan: Cửa ải hiểm yếu)

Trừ nàng, còn ai có nụ cười mê hoặc lòng người cùng thở dài nặng nề như thế đây?

Bóng dáng màu trắng phía đối diện kia cũng đang khẽ run kia, hẳn cũng nhìn thấy nàng sao?

Trong chúng ta ai mới có khả năng bảo vệ nàng?

“Nếu như ta chết rồi, có thể ngừng đánh không?” Nàng mỉm cười nhìn hoàng thượng trên lưng ngựa, nhẹ nhàng giống như không phải đang nói về sống chết của mình, mà chỉ là đang nói việc nhà.

“Nàng dựa vào cái gì?” Tay hoàng thượng siết chặt cương ngựa, vô cùng lạnh lẽo đáp lại.

“Đúng vậy, dựa vào cái gì chứ?” An An bất chợt cười rức rờ như hoa, đứng ở giữa hai quân, lớn tiếng kêu, “Chỉ bằng ta là Thiên Mệnh Chi Nữ mà các người đều muốn tìm, như thế nào?”

Binh lính sôi trào bởi vì lời nói của nàng, ta cũng kinh ngạc không thể bình tĩnh lại.

Thiên Mệnh Chi Nữ? Nữ tử trong truyền thuyết kia, cứ năm trăm năm

~, nữ tử có tư cách thống nhất tam quốc?

Tam quốc đều đang tìm kiếm một người, chẳng lẽ lại là nàng?

Không, không thể nào, nữ tử thanh nhã đến tột cùng như thế, làm sao có thể liên quan tới máu tanh của chiến tranh cơ chứ?

“An An! Đừng nói vậy!” Ở bên kia Tứ Thủy, truyền đến giọng nói tức giận của Mộ Dung Huyền, trong miệng hắt lại phun ra một ngụm máu tươi.

Quả nhiên, theo như lời hoàng thượng, hắn đã sắp hao hết tinh lực rồi?

Nước sông, thấm ướt váy tơ tằm của nàng, nàng chỉ mỉm cười, chỉ mỉm cười.

Nàng rút chủy thủ từ trong ống tay áo ra, ta cả kinh, nha đầu này thật sự muốn tìm cái chết ư?

Nhưng mà, chủy thủ ở trên cổ nàng, ai cũng không kịp ngăn cản nữa.

Tay Hoàng thượng đã tuôn ra máu, thét lớn, “Nếu nàng dám chết, ta sẽ khiến từng người của Thánh Ngưng quốc phải chôn theo nàng!”

Đến nay vẫn nhớ cái nụ cười trong sáng ấy của nàng, giờ tay chem. Xuống, đã cắt tai trái của mình đi!

Một nốt ruồi chu sa dần dần hiện lên ở giữa mi tâm của nàng.

Ta tin tưởng giờ khắc này, tất cả mọi người đều tin nàng rồi... quả nhiên là trời giáng dị tượng ư?

“An An!” Ta đau đớn đến tận tim, nhưng bóng dáng màu trắng đã bay tới bên cạnh nàng.

Ôm lấy thân hình màu vàng mỏng manh của nàng, tay không biết làm sao che tai trái của nàng, máu tươi chảy ào ào thấm ướt ngón tay của hắn.

“Ta có thể bảo vệ nàng mà, An An, An An, tại sao lại còn phải trở lại chứ?”

An An đáp lại hắn một nụ cười tái nhợt, nói, “Huyền nhi, bắt đầu từ bây giờ ,quên An An đi, được không?”

“Không thể nào, không thể nào, ta đợi nàng suốt ba đời ba kiếp, sao có thể chỉ vì một câu nói của nàng mà buông bỏ chứ?”

An An khẽ ngẩn ra, ngay sau đó hiểu rõ mỉm cười, môi son khẽ mở, “Huynh không nên chờ ta, người ta yêu, từ đầu chí cuối chỉ có một mình Lý Uẩn Đình mà thôi.”

“Buông nàng ra!”

Trong tiếng hút không khí kinh ngạc, hoàng thượng đã sớm phi thân xuống ngựa, chạy vội tới giữa hai người.

“Chát ~ !” Một cái tát vang dội in lên trên mặt nàng.

Khiến chung quanh nhất thời rơi vào sự yên tĩnh đáng sợ.

Không biết đã qua bao lâu.

Hoàng thượng thở dài, chậm rãi cầm tay của nàng, “Được rồi, phạt nàng đấy, ta không hận nàng nữa, cùng ta trở về thôi.”

Có lẽ chảy quá nhiều máu, sắc mặt của An An càng lúc càng trở nên tái nhợt, nhưng vẫn cố hết sức tươi cười, đôi tay mềm xoa gương mặt của hoàng thượng, nhẹ nói, “Nếu huynh thật sự yêu ta, như vậy thì sau khi ta chết đẹp cuộc chiến tranh này lại, được không?”

Ngày hôm đó, mọi người rút cuộc gặp được tân chủ trong truyền thuyết của Hoài quốc.

“Nha đầu ngọc, nàng chỉ cần đợi một chút là được rồi, quân đội của ta đã trở về hậu viên Thanh Long quốc, ta biết rõ nha đầu của ta không thích chiến tranh, ta có thể ngăn cản nó giúp nàng, biết không? Nàng xem không có lỗi tai, chẳng đẹp gì cả, về sau ta sẽ mua cho nàng rất nhiều trang sức, rất nhiều rất nhiều bảo thạch, khi đó nàng mang chỗ nào hả? Nha đầu.” Giọng điệu vừa chua xót vừa cứng chiều.

Đột ngột xuất hiện một nam tử ôm An An vào trong ngực của mình.

“Rất nhiều rất nhiều bảo thạch?” An An nhìn thấy người tới, chợt nở một nụ cười tuyệt mỹ, giống như là đứa bé nũng nịu rút cuộc cũng được đáp lại.

“Ừ, rất nhiều rất nhiều, nàng muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu, giống như nàng nói, mười đầu ngón tay chúng ta đều đeo nhẫn kim cương, để những dân chúng kia ghen tị chết đi!” Giọng nói mang theo nụ cười kia dưới tình huống này trông cực kỳ hiu quạnh.

“Ha ha, nhưng... Nhưng mà không còn kịp rồi... Thật xin lỗi Lý Uẩn Đình, trước khi em đến đây đã uống một ít Hạc Đình Hồng.”

An An nôn ra một đồng máu tươi, nhỏ xuống mặt đất rồi nhỏ xuống lỗ tai bị cắt đứt. Bông tai màu xanh lam chợt phát ra tia sáng chói mắt.

Sau ngày hôm đó, người trong tam quốc mới biết thì ra thứ có thể mở bảo tàng làm điên đảo quốc gia chính là một viên đá quý màu xanh tên là Giao Nhân Lệ.

Sau ngày hôm đó, người trong tam quốc mới biết, thì ra chuyện nếu có được Thiên Mệnh Chi Nữ sẽ có thể nhất thống tam quốc là sự thật.

Sau ngày hôm đó, người trong tam quốc mới biết, thì ra chỉ cần Thiên Mệnh Chi Nữ nhỏ máu lên Giao Nhân Lệ, Giao Nhân Lệ sẽ chiết xạ ra một cảnh tượng kỳ ảo, cảnh tượng đó ở trong lòng đất, chính là Bảo Tàng chi địa*. Giàu có điên đảo quốc gia, dễ như trở bàn tay.

(* Bảo Tàng chi địa: Kho báu dưới lòng đất)

Chỉ là, một nam tử áo lam ở đó đã chậm rãi đứng dậy, run rẩy cẩn thận gỡ Giao Nhân Lệ khỏi cái tai kia, dùng sức ném một cái, Giao Nhân Lệ đã bị Tứ Thủy nước mất, không còn thấy tung tích nữa.

Sau ngày hôm đó, chiến tranh yên lặng không tiếng động mà ngưng.

Tam quốc cũng tranh nhau đồn rằng, là một vị tiên nữ từ trên trời giáng xuống, váy dài bay bay, ngăn trở cuộc chiến tranh này.

Vì vậy sử quan* đem sự kiện này cẩn thận ghi kỹ trong lịch sử tam quốc, càng nghiêm chứng roàng truyền thuyết về Thiên Mệnh Chi Nữ.

(Sử quan: quan chuyên ghi chép lịch sử)

Chỉ là không có ai thật sự quan tâm, cái chết của nữ tử kia có đáng giá hay không, nữ tử kia, kiếp sau, sẽ hạnh phúc chứ?

Vô tri vô giác gặp ác mộng.

Vô Tâm thiền sư hé đôi môi, đang nói với ta điều gì đó, trong lòng bàn tay có hai chữ “Rời đi” nóng bỏng, càng lúc càng rõ ràng.

Rời đi... Thì ra nếu rời khỏi như vậy....

Mơ mơ màng màng bị người bên cạnh đánh thức, người kia nói, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Lý đại hiệp tới thăm tỷ kia!

52. Chương 53: Đảo Đào Hoa Của Chúng Ta

Cỏ thụ xanh um tươi tốt, suối nước kêu róc rách vang dội.

Một nam một nữ đón gió mà đứng, tay áo bông bành.

Nam tử hơi nhú mày, ôm kiếm hỏi, “Sao cô cứ đi theo ta làm cái gì?”

Nữ tử y phục màu vàng cười hì hì đáp, “Bởi vì chàng là Lý Uẩn Đình~”

Nam tử hứng thú híp mắt lại, xoay người đối mặt với cô gái, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta liền tìm một hòn đảo, đủ loại hoa đào ~” Dung nhan như vẽ, hạnh phúc trong mắt nữ tử cứ như thể khắc sâu vào trong lòng nam nhân kia.

Gió xuân thổi qua gò mà... Nam nhân hơi thả kiếm trên bả vai... Mùa xuân, chẳng lẽ tất cả có thể bắt đầu lại bằng một cách như thế ư?

Mười năm sau.

Một cái đầu cắm đầy tram cài, trên người là châu báu nhiều vô kể, một nữ tử trang điểm lòe loẹt chống nạnh hô to, giống như công phu sư tử hồng của sư tử hà đông, hét lớn, “Lý Uẩn Đình, đảo Đào Hoa của em đâu????!!!!”

Nam nhân áo lam nhàn nhã thả sách trong tay xuống, “Nha đầu, có phải lại rảnh rồi rồi không?... Có hài lòng thành quả trang điểm của nữ nhi chúng ta hay không?”

Mồ nữ giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, vội soi gương, tiếp theo dùng sức cúi đầu, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời diên cuồng gào thét, “Khả Khả, Ái Ái các con lăn ra đây cho nương!”

Một đôi bé trai bé gái giống nhau như đúc từ một khuôn mà ra xô xô đẩy đẩy chạy vào, một nam một nữ, cực kỳ đáng yêu

~Khi bé gái thấy nương đổi sắc mặt, vội cong cái miệng nhỏ nhắn lên, trốn tránh nói, “Là ca ca nói chắc chắn nương sẽ thích cách trang điểm nhà giàu mới nổi này mà ~”

Ánh mắt sắc bén của mồ nữ bắn về phía bé trai, lại thấy bé trai không chút hoang mang ưỡn ngực, bước đi thong thả, tiến vào trong ngực phụ thân, dùng sức cọ xát hai cái, vẻ mặt hả hê nói, “Lúc trước nương nói nương yêu một nam nhân là thủ phủ đứng đầu thiên hạ, là cao thủ võ lâm mà người người nghe đều biến sắc. Hiện tại phụ thân đều làm được rồi, còn chê cái này chê cái nọ, aizzz... Nữ nhân ấy, đúng là động vật không dễ dàng thỏa mãn, phụ thân nhỉ?”

Giọng nói y như một tiểu đại nhân, khiến mọi người trong phòng cười nghiêng ngả

~“Nương, người xem kìa! Huyền thúc thúc tới ~!”

Ái Ái khó nén hưng phấn trong giọng nói, bóng dáng màu trắng mới vừa bông bành đi tới, lập tức đã bị hai cục thịt nhỏ bu lại trong ngực.

“Huyền thúc thúc thật là đẹp, lúc Ái Ái lớn lên cưới người có được hay không?” Cô gái nhỏ không quên vãi nước miếng lên.

Mồ nữ vội nhân cơ hội nhổ hết tram cài đầu xuống, liều mạng dùng tay áo lau mặt, người không ra người quỷ không ra quỷ nói, “Huyền nhi, đã lâu không gặp.”

Nam tử áo lam bên cạnh bàn nhìn thấy cũng chậm rãi đứng dậy, đứng chấp tay, nhẹ nhàng gật đầu với người mới tới.

Nam tử áo trắng cũng đáp lại một nụ cười, tóc bạch im lướt qua gò mà hai đứa trẻ, ~ nhẹ nhàng để chúng dưới đất.

“Một năm không gặp, ta theo sư phụ du lịch đến chỗ này, thuận tiện tới thăm hai người một chút, dạo này sống có tốt không?”

“Du lịch... Lưu lạc...” Mỗ nữ lâm vào trạng thái ước mơ không thể tự kìm chế, “Huyền nhi, huynh từng thấy đảo Đào Hoa chưa?”

“Gần đây ta cũng nghĩ, tương lai một mình ta sẽ ẩn cư ở chỗ nào đó, nên đủ loại thực vật mới tốt, nghĩ tới nghĩ lui, Huyền nhi vẫn thích Thương lan hơn.” Bên môi Huyền nhi nở một nụ cười tuyệt mỹ, ưu thương trong mắt lại bình tĩnh.

Nam tử áo lam tiến lên ôm lấy bả vai ái thê, oán trách nói, “Nha đầu, vốn định cho nàng một cái ngạc nhiên vào ngày sinh nhật, mà cái người này gấp gấp muốn chết, vậy thì chúng đi xem cái đảo Đào hoa ta mua cho nàng có được không?”

Nam tử áo trắng nhìn nam tử áo lam, vẻ mặt là đúng như thế mà mỉm cười. Đúng vậy, vì nữ tử này, đừng nói là một hòn đảo đủ loại hoa đào, dù cho nàng muốn cả thiên hạ, Lý Uẩn Đình người cũng sẽ nhất định vì nàng mà hai tay dâng lên thôi.

Nếu mình rời khỏi có thể đổi cho nàng vui vẻ cả đời, như vậy cũng là đáng giá.

Chỉ là không biết mình còn phải cô độc tu luyện mấy đời, mới có thể hoàn toàn quên nàng...

Nam tử áo lam nhẹ nhàng quét qua mắt nam tử áo trắng, Mộ Dung Huyền, Dung Huyền, nếu không phải bởi vì An An, ta nhất định sẽ kéo người làm tri kỷ, nếu không phải lựa chọn cuối cùng của nha đầu ngốc này là ta sợ rằng cho dù có buông tha vài chục năm kham khổ tu luyện của mình, thậm chí là cơ hội tu thành chính quả người cũng sẽ không nguyện ý buông bỏ thôi.

Tình yêu của ta đã vượt qua tất cả, thậm chí là sự tự do mà ta luôn luôn theo đuổi, từ đó không lưu lạc chân trời nữa, từ đó không còn ngày đêm cô đơn nữa, chỉ vì nàng ở đâu, ở đó chính là nhà.

Nhưng mà ngày đêm ở cùng nàng vẫn còn chưa thỏa mãn đâu, chỉ muốn đời đời kiếp kiếp làm bạn bên nàng, làm hư nàng.

Nữ tử ở trong ngực nam tử áo lam hạnh phúc cúi đầu mỉm cười, dây dưa cùng khổ sở ba đời ba kiếp, hãy để một mình An An nhớ là được rồi.

Bánh xe vận mệnh vì vậy mà thay đổi, đời đời kiếp kiếp, khắc cốt dây dưa như cũ, chỉ vì yêu, nên kết cục đã thay đổi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-me-ca-doi-thi-co-lam-sao>